

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

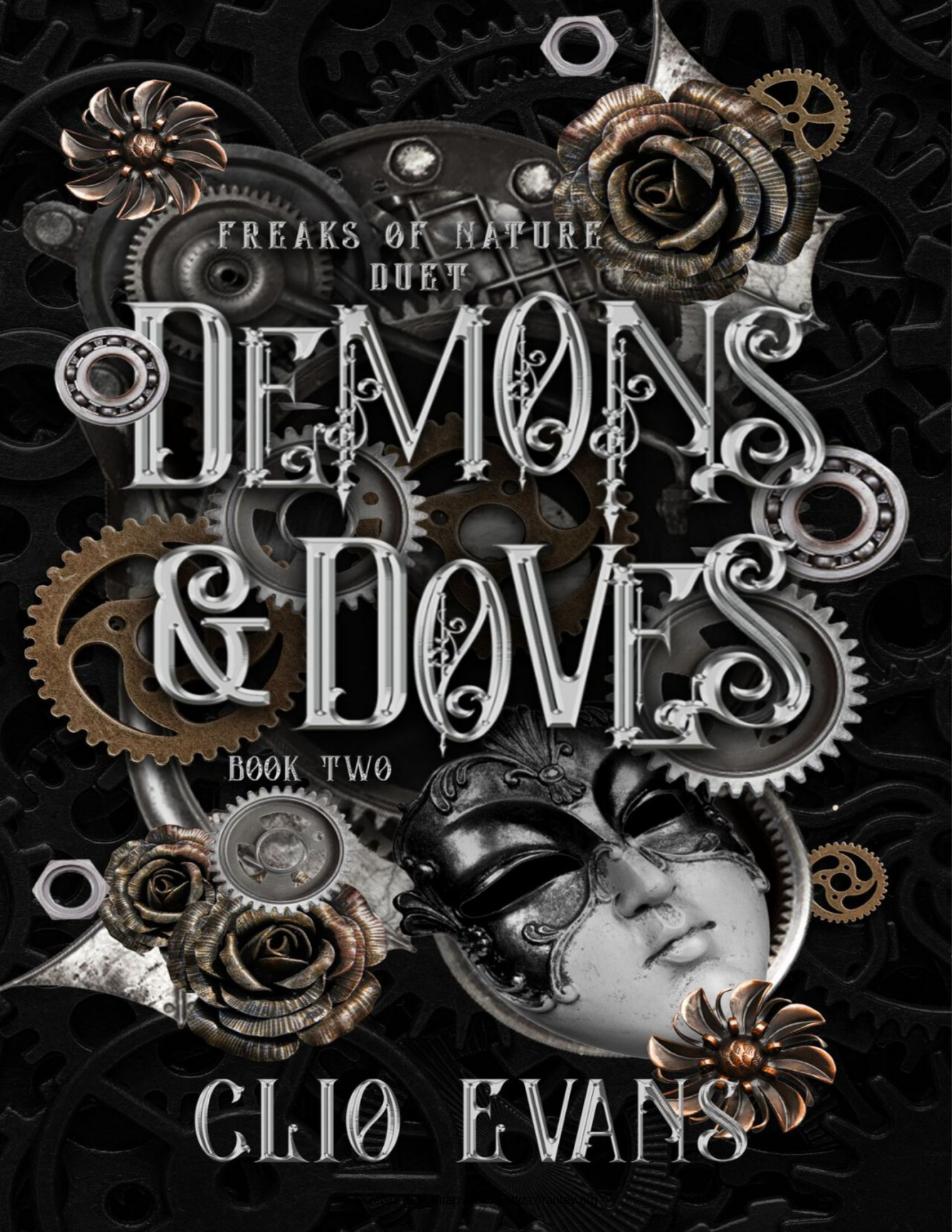
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a dark, textured surface filled with various sizes of interlocking gears. Scattered throughout are several mechanical roses made of brass or copper, some in the corners and others near the central text. A large, ornate silver mask with closed eyes is positioned in the lower right quadrant, partially overlapping the title and the author's name. The overall aesthetic is steampunk, combining industrial machinery with gothic or Victorian-inspired elements.

FREAKS OF NATURE
DUET

DEMONS & DAVES

BOOK TWO

CLIO EVANS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ŞEYTANLAR VE GÜVERCİNLER

DOĞA UCUBELERİ DÜETİ

İKİNCİ KİTAP

CLIO EVANS

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 Clio Evans

Kapak Tasarımı: Opulent Designs ve Clio Evans

Bölüm Başlıkları ve karakter çizimleri @jemlin_c tarafından yapılmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

OceanofPDF.com

CONTENTS

[1. Kitap Özeti](#)

[Clio](#)

[NotÖnsözünden](#)

1. [Artık Canavar Yok](#)
2. [Evim Güzel Evim](#)
3. [Karındaşen Jack](#)
4. [Paket](#)
5. [Dergi](#)
6. [Gazete](#)
7. [Mimik](#)
8. [Rüya Gibi Bir Gece](#)
9. [Biraz Aptalca](#)
10. [Oyun](#)
11. [Çay Dükkanı](#)
12. [Düşmanını Em](#)
13. [Zehir](#)
14. [Tehlikeli Anlaşmalar](#)
15. [Yalanlardan Gerçeklere](#)
16. [Acı](#)
17. [Geçmiş Yaşamlar](#)
18. [Beklenti](#)
19. [Müzakere](#)
20. [Beklenmedik Bir Seks Partisi](#)
21. [Kurtadam tarafından yetiştirildi](#)
22. [Bıçaklar Çıktı](#)
23. [Rüyalar](#)
24. [Kanlı Kahvaltı](#)
25. [Dart Tahtası](#)
26. [Cinayet Partisi](#)
27. [Şarap ve Yemek](#)
28. [Kan ve Altın](#)
29. [İttifak](#)
30. [Yeni Cilt](#)
31. [Telgraf](#)
32. [İtiraf et](#)
33. [Rıhtımlar](#)
34. [Yanlış Canavar](#)

35. [Alçak Yerlerdeki Dostlar](#)
36. [Soytarı ve Veba Doktoru](#)
37. [Güvercin](#)
38. [Ölü Tavşan](#)
39. [Jack'i Sevmek](#)
40. [Ev](#)
- [Üç Ay Sonra](#)
- [Yazarın Notu](#)
- [Gece Clio'nun](#)
- [Yaratıkları](#)
- [Ayrıca Clio Evans tarafından](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BOOK I RECAP

Güvercinler ve Şeytanlar (1. Kitap) Özet:

Irene Ellis, kötü şöhretli bir canavar çetesi tarafından kaçırılıp Londra'ya götürüldüğünde dişlerin ve ucubelerin dünyasına sürüklenir. Londra'ya giderken saldırıya uğrar ve atasının yarattığı, Güvercin olarak bilinen doğaüstü icatla birleşir. Londra'ya indiğinde gemiden kaçır ve doğruca Ucubeler olarak bilinen düşman canavar çetesinin kollarına koşar.

Ucubeler, korkunç bir canavar üçlüsü olan James, Charles ve Morte tarafından yönetilmektedir. Irene'i üç gün boyunca sorguladıktan ve neredeyse eski moda bir cinayet işledikten sonra Irene, kız kardeşini Rippers çetesinden kurtarmak ve ikinci Güvercini bulmak için iblislerle bir anlaşma yapar. Dördü düşmanlarını engellemek için birlikte çalışırken, birbirlerine daha da yakınlaşırlar. Her şeye rağmen, iblisler insan güvercinlerine aşık olurlar.

Yırtıcıların lideri Jack, Irene ile buluştuğunda baskılar artar. Irene, Jack'e Ucubelerin kalplerini getirmezse Jack, Irene'in kız kardeşi Florence'ı öldürecektir.

James, Charles, Morte ve Irene, Yırtıcıları yok etmek ve kız kardeşini sonsuza dek kurtarmak için bir plan yapar. Irene, Jack'i sahte kalplerle kandırır ve sonunda kız kardeşiyle tanışır. Florence'ın başından beri Yırtıcılar'a itaat ettiğini öğrenir. Kavga patlak verir ve Irene Güvercin'in gücünü kullanarak Yırtıcıların lideri Jack'in sonunu getirir. Ucubeler Londra'yı resmen ele geçirmiştir.

Irene Florence'a James, Charles ve Morte ile çiftleştiğini ve birbirlerini sevdiklerini açıklar. Irene'in kız kardeşi için yaptığı her şeye rağmen Florence, tüm canavarlardan uzakta olmak için çaresizce New York'taki evine geri döner.

Zaman Çizelgesi Notu: Güvercinler ve Şeytanlar'ın önceki versiyonunda güvercini icat edenin Irene ve Florence'ın büyükbabası olduğu belirtilmişti, ancak bu 1707 ile 1921 arasındaki zaman aralığına uyacak şekilde düzenlendi. Üzgünüm, matematik yapamıyorum, lol.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Merhaba Yaratıklar.

Şeytanlar ve Güvercinler karanlık bir canavar romantizmi ve en az Güvercinler ve Şeytanlar kadar karanlık. Lütfen aşağıdaki içerik uyarısını okuyun:

Şiddet, işkence, vücut sakatlama, zihinsel istismar, gaslighting, manipölasyon, hipnotizma, şüpheli rıza, rızaya dayalı erotik et yeme, seks sahnesinde çene kırma, dart tahtası olarak kullanılan vücut, somnofili, yumurtlama, CNC, aşağılama, üreme kink, teşhircilik, röntgencilik, sadizm, mazoşizm, squirting, çift penetrasyon, kan oyunu, kan paylaşımı, canavar musluklar, geçmiş ebeveyn ölümü, keder, depresyon, hamilelik olmadan üreme, Cinsel saldırı, sayfa üzerinde ölüm ve cinayet, amputasyon, dağlama, zehirlenme, kuş ölümü, uyuşturucu kullanımı, boğulma, amnezi, kaçırma ve rehine durumları tartışmaları.

Herhangi bir sorunuz olursa lütfen bana ulaşın. clioevansauthor@gmail.com

OceanofPDF.com

PROLOgUE

Londra, 14 Ay Önce...

FLORANSA

ÖLECEKTİM.

Derime batan iplere teslim olurken bunu kabullenmişim. Kaslarım sürekli mücadele etmekten yorulmuştu. Yorgunluk beni ele geçirmişti ve pes ediyordum.

Havada korkunç bir kan kokusu vardı. Son birkaç saat içinde, bağlı olan diğer insanlar birer birer ortadan kayboldu. Jack'i hiç görmedim ama cesetleri oraya götürdüklerini biliyordum. İblislerin kanlı yemeklerine ihtiyacı vardı.

Korkunç bir süreçti. Her biri yaşama isteğini kaybetmişti. Yüzleri korkudan çökmüştü, zincirleri çözülüp sürüklenirken kasları uyuştu.

Ben sonuncuydum.

Daha dün gece Rippers'ın beni tuttuğu dairede uyuyordum. Londra'ya tepeden bakan, buharlı varoşlardan uzak ve lüks mobilyalarla dolu lüks bir daire. Pelüş bir yatak ve hayal edebileceğim her türlü konfora sahip bir banyo. Güvercinleri için mükemmel bir yaldızlı kafesti.

Sonra, gecenin bir yarısı, beni barındırdıkları israftan sürüklenerek çıkarıldım.

Çılgılık atan insanlarla dolu pis bir odada uyandım.

Rippers'in beni aldığını biliyordum çünkü Ace'in çan seslerini duymuştum. Her zaman Jack'in yanında olan korkunç bir yaratıktı.

Vücuduma baktım. Tamamen çıplaktım, kollarımı arkamdan bağlayan ve beni havada asılı tutan kaba ipler vardı. Bacaklarımdan aşağı daha fazlası sarılmış, beni tamamen aşağılayıcı bir pozisyonda tutuyordu. Sıkı iplerin arasında morluklar oluşmuştu, uzuvlarım çoğunlukla uyuşmuştu.

Ağlamayı uzun zaman önce bıraktım.

En azından Irene güvende.

Bana ne olduğu önemli değildi. Kendimi lanetlediğimi bilerek bir anlaşma yapmıştım. Parkta Jack'le tanıştığım gün, kendimi şeytana adadığım gündü.

Bana her ne olursa, bunun benim hatam olduğunu biliyordum.

Odadaki tek kapı açıldığında gıcırdadı. İki adam içeri girdi. İkisini de tanıyamadım. Ve arkalarından bir kadın içeri girdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayır," diye fısıldadım.

Irene bana doğru yürüdü, yüzünde saf bir küçümseme ifadesi vardı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve başını salladı. "Zavallı."

"Burada ne yapıyorsun?" Mırıldandım.

Sözlerim kırılmıştı, kalbim göğsümde çarpıyordu. Susuz kaldığım kesin olmasına rağmen tenimden ter boşanıyordu.

Irene bana yaklaştı ve alçak sesle, alaycı bir kahkaha attı. "Duymadın mı? Güvercin bende. Aptal planın işe yaramadı. Yırtıcılar senden memnun değil Florence."

"Irene?" Gözlerine bakarak fısıldadım.

Benim Irene'im gibi hissetmiyordu ama yine de burada gayet sağlıklı bir şekilde duruyordu, yanakları kızarmış ve gözleri öfkeyle parlıyordu. Hayatım boyunca bana hiç böyle bakmamıştı.

Elini kaldırdı ve kulaklarımı çınlatacak kadar sert bir tokat attı. Haykırdım, acı içimi parçaladı.

"Diğer güvercin nerede?"

"Diğer güvercin mi?" Ağladım. "Irene, neden-"

Yine avucu yanağıma çarptı. Ne olduğunu anlayamadan boğuk bir hıçkırık çıkarırken başım sarsıldı. Küçük kız kardeşimin New York'ta olması gerekiyordu. Güvende ve her şeyden uzakta olması gerekiyordu-

Yüzümü tuttu, tırnakları derime batıyordu. "Diğer güvercin nerede? Eğer bana söylemezsen, ikimizi de katledecekler ve-"

"Bilmiyorum!" Çığlık attım. "Neden evde değilsin? Seni güvende tutmak için bir anlaşma yaptım! Seni güvende tutmak için her şeyden vazgeçtim. Neden evde değilsin?"

Derin bir hırıltıyla beni bıraktı ve arkasını döndü. Nefes nefese kalmıştım, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyordu.

"Irene," diye mırıldandım. "Neler oluyor? Neden buradasın?"

Irene topuğunun üzerinde dönerek bakışlarıyla beni kısırdı. "Senin yüzünden öleceğim. Sen bir kardeş katilisin. Ailemiz de senin yüzünden öldü, değil mi?"

"Hayır," diye hıçkıldım. "Hayır, , hayır. Bu doğru değil."

Deri korsesinden bir bıçak çıkardı ve bana doğru hamle yaptı. Soğuk bıçağı boğazıma dayadığında yaşadığım şok beni sersemletti. "Bana güvercinin nerede olduğunu söyle. *Şimdi*."

"Bilmiyorum. Bana hiç söylemediler, bize hiç söylemediler. Irene, bunu neden yapıyorsun?"

Çarpık bir kıkırdama odada yankılandı. "Cat. Ufaklığa çok sert davranıyorsun."

Irene homurdandı, dudakları bir sıra keskin dişi ortaya çıkarmak için geri çekildi. Vücudu değişirken, kemikleri ve derisi neredeyse kuspama neden olacak şekilde kırılırken içimi bir korku kapladı. Birdenbire, daha önce hiç görmediğim bir yaratıkla yüz yüze geldim.

Irene değil. Irene değil. İçimde bir rahatlama ve dehşet hissettim. "Güvercin nerede?"

Sesi kurt gibi bir canavara yakışacak şekilde derin ve ağırdı.

"Sana söyledim. Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bize hiç söylemediler. Yemin ederim nerede olduğunu bilmiyorum."

Odada bir kıkırdama daha yankılandı. "Gidelim, Cat. Bırak Jack onu alsın. Eminim o zaman konuşacaktır."

Canavar, Kedi, alçak bir hırıltı çıkardı ve beni bırakıp odadan çıktı. İki uşak yanıma geldi ve beni havada tutan ipleri kesti.

Acı dolu bir çığlıkla pis zemine vurdum.

Kaldırılıp odadan çıkarıldığımda başım döndü ve uzun, karanlık bir tünelden aşağı indim. Havadaki soğuktan tenim karıncalandı, mide bulantısı öğürmememe neden oldu. Başka bir kapı açıldı ve bir odaya götürüldüm.

"Onu yere yatırın."

Tekrar yere düştüm, kesildi. "Git buradan."

Ayak sesleri uzaklaştıkça gözlerim yaşardı. Benden sadece birkaç adım ötede bir ceset vardı, cansız gözleri ardına kadar açıktı ve doğrudan bana bakıyordu. Üzerime bir gölge düşerken başımı kaldırdım.

"Seni zavallı küçük şey." Jack'in sözleri yumuşak ve acıma doluydu. "İtiraf etmeliyim ki, üzerindeki ip izlerini görmek hoşuma gidiyor. Ve böyle güzel morluklar."

Kan vücudunu kaplamıştı. Dişlerinden damlıyor, tenine bulaşıyordu. Yanımda diz çöktü, açık şeffaf ipek bir bornoz dışında tamamen çıplaktı.

"Neyi yanlış yaptım?" Mırıldandım.

Her kelime acıtıyordu. Çok susamıştım, dilim zımpara kağıdından daha sertti. "Shhhh. Sessiz ol, küçük kuzu."

Eğildi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Geri çekemedim ama bir yanımda bunu istemiyordu. Dili benimkiyle buluştuğunda ona karşı inledim, saatlerce acı çektikten sonra yumuşaklığı hoşuma gitti.

İpleri kestiğinde gevşedi. Öpüşmemizi kesip yere düşerken ellerini kaslarımın üzerinde gezdirirken ürperdim. Bornozunu kaydırarak çıkardı, ipek iplerle birleşti.

"Şu izlere bak," diye iç geçirdi Jack, parmak ucuyla izlerden birinin üzerinde gezinirken. Her şeye rağmen onun ilgisini yatıştırıcı buluyordum. "Ama çok iyiydin, değil mi?"

Burnumu çektim ve ona hafifçe başımı salladım.

"Denedim Jack." "Biliyorum, küçük kuzum."

Mırıltılı bir ses çıkardı ve beni kolaylıkla kaldırdı. Beni devasa bir bakır küvete taşıırken etrafımızdaki ceset yığını görmek istemediğim için gözlerimi kapattım. Bizi sıcak suyun içine indirirken ciyakladım, beni sırtım ona dönük olacak şekilde yerleştirirken etrafımızdan buharlar yükseliyordu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Fısıldadım. Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyordu. "Neler olduğunu anlamıyorum. O canavar kız kardeşime dönüştü..."

Jack kıkırdadı. "O *canavar* Cat adında bir şekil değiştiren. O benim dostlarımdan biri."

"Oh."

"Bana yaslan."

Sözleri nazikti ama yine de bir emirdi. Yumuşak göğüslerine yaslanırken dudağım titredi. Kolları gergin bedenime dolandı, elleri kaslarıma masaj yaptı. İğnelenen acı, uyuşmuş olan kısımlarımı yeniden uyandırdı.

"Neden hepsini öldürdünüz? Neler oluyor?" Sesim ince bir fısıltıya dönüşerek sordum.

Saçlarımı geriye doğru tararken Jack kıkırdadı. Dudaklarını boynumda gezdirirken nabzım hızlandı. "Seninle oynamadan önce beslenmem gerekiyordu, yoksa seni öldürürdüm. Ve bunun için fazla güzel kokuyorsun."

Dilinin ucuyla kulağımın kabuğunda gezinirken nefesim kesildi. Ellerinden biri göğsümü kavradı ve meme ucumu parmaklarının arasında yuvarladı.

"Oh," diye homurdandım.

Kafam çok karışmıştı. Bana daha önce hiç böyle dokunmamıştı ve bunun bende yarattığı his... İçimde bir sıcaklık birikti, içimi bir ürperti kapladı.

"Jack, lütfen. Anlamıyorum."

"İyi bir kız ol ve rahatla," diye mırıldandı. "Senden zevk almama izin ver ve eğer uslu durursan belki aptalca sorularını yanıtlarım."

Jack gül kokan bir kalıp sabuna uzandı. Sabunu vücudumda gezdirip terimi ve gözyaşlarımı silerken nefesim kesildi.

İlgiden dolayı amımın zonklaması beni çok şaşırtmıştı. Jack göğüslerimle alay etmeye devam ederken kızardım, kalçalarım birbirine sıkıştı.

Böyle dokunulduğumu hayal ettiğim pek çok gece olmuştu. Çoğunlukla erkekler tarafından, ama bazen de kadınlar tarafından ve o beni okşadıkça ben daha da ateşleniyordum.

Jack, "Gideri çekin," diye emretti.

Öne doğru eğildim ve tapayı bulup çektim. Su hızla boşaldı ve tüm pisliği de götürdü. Boşaldığında bana fişi yeniden takmamı işaret etti ve suyu yeniden başlattı.

"Şimdi arkana dön ve yüzünü bana dön," dedi.

Küvet rahatça hareket edebileceğim kadar büyüktü. Sıcak su etrafımızda akıyor, taze buhar vücutlarımızı sarıyordu. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Bir parçam bir tuzağın içinde olduğumu biliyordu. Önümdeki güzel kadın bir canavardı. Odada ölü bedenler vardı, içtiği bir yığın ceset.

Ama Şu anda, ona baktığımda, onun övgüsünü ve ilgisini arzulamamak çok zordu.

"Dokunmaya çok açsın," diye kıkırdadı. "Bana dokunabilirsin, küçük kuzu. Nereme istersen. Lütfen bana."

Bir nefes üfledim. Vücudum ağrıyordu ama sadece bütün gün bağılı olmaktan değil. Memnun olmak ve memnun etmek için ağrıyordum.

"Daha önce hiç bir kadına dokunmadım," dedim.

"Bir erkeğe dokunmaktan farkı yok, sadece anatomiği daha iyi biliyorsunuz."

"Ben de hiç bir erkeğe dokunmadım..."

Gözlerinin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Peki ya George?"

"O sadece maskaralığın bir parçasıydı, unuttun mu?" Ben sordum.

"Benimle çıkıyormuş gibi yapıyordu. Bana hiç dokunmadı."

"Kaç ?" "Yirmi sekiz..."

Jack boğucu bir kahkaha attı. "Çok korunaklısın. Ailen seni dini bir okula falan mı gönderdi? Kız kardeşin de mi böyle?"

"Hayır. Ben sadece... Bilmiyorum. İlgilendiğim hiç tanışmadım."

Utanç içimde alevlendi. Gözlerimi kaçırdım ama o alçak bir hırıltı çıkardı. Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorladı.

"Yapma bunu. Beni nasıl memnun edeceğini sana öğreteceğim. İkimiz için de yeterince deneyimim var."

"Beni öldüreceğini sanmıştım," diye fısıldadım, zorlukla yutkunarak.

"Öldüreceğim. Ama henüz değil."

Ölümümü çok basitmiş gibi gösterdi.

"Gerçek Şu ki, planımız başarısız oldu. Güvercin artık kız kardeşinde ve rakip bir çete tarafından kaçırıldı. Diğer güvercin olmadan sana ihtiyacımız yok, belki bir koz olarak kullanabiliriz. Hâlâ bunu düşünüyorum. Bacaklarını aç, Florence."

"Ne?" Homurdandım.

"Yayıl. Bacaklarını.

Bacaklarını."

Bacaklarımı açtığımda hâlâ söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Öne doğru eğildi ve elini amıma doğru kaydırđı. Dünyam gerçekten etrafımda parçalanıyordu.

Klitorisimin etrafında dönerken suyun gürültüsü neredeyse sağır ediciydi.

Zevk içimde patladı. Kendimi memnun etmek bir şeydi, ama bir başkası tarafından dokunulmak büyüleyiciydi.

Düzgün düşünemiyordum. Nefesim kesildi, bana dokunduğunda başım geriye düştü. Daha önce hiç böyle bir zevk yaşamamıştım. Ezici, yoğun, beni yakıp kavuruyordu.

Öne doğru eğildi, dudakları meme ucuma yapıştı. Emdi ve içime bir zevk dalgası gönderdi. Keskin dişleri derime battı ama küçük ısırık acısı sadece daha fazla zevk hissetmemi sağladı.

"Aman Tanrım," diye inledim.

Jack gülerek geri çekildi. "Çok masumsun. Mezbahadaki küçük bir kuzu. Seni mahvedeceğim."

Eli göğsümden yukarı ve boğazıma doğru kaydı. Sıkmadan hemen önce bir nefes çektim, klitorisimi ovarken nefeslerimi kontrol ettim. Ona teslim olmaktan başka bir şey yapamayarak haykırdım.

Jack yanımdan uzanıp küveti kapatırken su küvetten dışarı aktı. Sonra ayağa kalktı, saçlarımı kavrarken vücudundan sular damlıyordu. Ona baktım, her tarafına hayranlıkla bakıyordum. Kokusu tam yüzümün önündeydi, düzgünce kesilmiş kumral buklelerden oluşan bir yama.

"Yala," diye fısıldadı, sesi boğuktu.

Dudaklarımı ayırırken bakışlarını tutarak geçici olarak öne doğru eğildim. Dilimi ağına doğru kaydurdım, onu tadarken inledim. Bacağını kaldırdı, bana daha iyi erişim sağlamak için ayağını küvetin kenarında dengeledi. Tereddüt ettim ve sonra yüzümü ona gömdüm.

İnlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Tek istediğim onu memnun etmek, onun tadına bakmaktı. Amcığını yalarken vücudum zevkten titriyor, düşüncelerim dönüyordu.

"Aferin kızıma," diye homurdandı.

Onun övgüsü beni inletti. Belki de Jack'in ne kadar ölümcül olduğunu bildiğim içindi, ama onun iyi bir şey söylediğini duymak... Onu mutlu bilmek...

Parmakları uzun saçlarıma dolandı ve başımı yerinde tuttu. Bir inilti daha çıkardı.

"Bu kadar masum birine göre bu işte gerçekten iyisin," diye homurdandı.

"Parmaklarını da kullan."

Bana vereceği her talimata uyacaktım. Ağzımı çektim, böylece iki parmağımı yarığının üzerinde gezdirip yavaşça içine itebildim.

"Güzel. Klitorisimi yalarken onları içeri ve dışarı it."

Başımı salladım, zorlukla yutkundum. O kadar ıslaktı ki. Öne doğru eğilip parmaklarımı sokup çıkarırken dilimin ucuyla klitorisinin etrafında dönerken yanaklarım daha da kızardı. Her yalayışında kendime olan güvenim artıyordu. Çıkardığı sesleri dinledim ve amının parmaklarımın etrafında nasıl zonkladığına dikkat ettim. Üçüncü parmağımı içine soktuğumda sert çılgılığı odada yankılandı.

Boşaldıkça inlemeleri daha da arttı, orgazmın etkisiyle vücudu titriyordu. Bunu yaptığımı bildiğim için içimde bir huşu hissettim. Vampir kraliçeyi boşaltmışım.

Uzun bir nefes verdi. Ona baktım, bakışlarını karşıladım.

"Yatağıma gel, küçük kuzu," diye fısıldadı. "Seni henüz öldürmeyeceğim."

Küvetin dışına çıktı. Ayağa kalktım ve dikkatlice dışarı çıktım, kan gölüne adımımı attığımda bir mide bulantısı dalgası beni vurdu.

Jack'in umurunda değildi. Etraftaki cesetler bu noktada sadece dekoratifti.

Bir dizi kapıya doğru yürüdü ve onları iterek açtı, temiz hava buhar bulutlarını dağıttı.

Ben de onu takip ettim.

Bana küçük bir kuzu demişti ve . Onu takip *etmeden* edemezdim.

Öleceğimi biliyordum ama en azından onun ellerinde ölecektim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

DAHA FAZLA CANAVAR YOK

New York Şehri, 1922

FLORANSA

Yatağımda doğruldum, kalbim göğsümde çarpıyordu. Geceliğim yapışmış, ter tenimi buz gibi yapmıştı. Ferforje karyola çerçevesine yaslanarak derin bir nefes aldım ve sayarken tuttum.

Bir. İki. Üç. Dört.

Canavarlar artık beni yakalayamaz.

Kafamın içinde tekerlemeyi defalarca tekrarladım. Karşı duvardaki resme baktım, altın çerçevesi karanlıkta dışarıdaki sokak lambalarının ışığını az da olsa yakalıyordu. Resim, iblislerin beni bulamayacağı bir yer olan parktaki aydınlık bir sahneyi gösteriyordu.

Bir. İki. Üç. Dört.

Canavarlar artık beni yakalayamaz.

Sonunda nefes alışım yumuşadı. Nemli tenimde bir ürperti gezindi. Konağın beni sıcak tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen, Aralık soğuğu içeri girdi. Sessiz ve yalnızdı ama eski duvarlarda teselli buluyordum.

Artık tekrar uyuyamazdım. Hayaller çok canlıydı. Hâlâ çan seslerini duyabiliyordum. Yumuşak, unutulmaz kahkahaları. Böyle gecelerde asla huzur bulamazdım.

Bunun yerine yataktan terliklerimi giydim, adaçayı ipeğinden bornozumu çektim ve koridora çıktım. Annemle babamın eski yatak odasının önünden geçtim.

ve sonra Irene'in, ikisi de boş.

Bu ev eskiden neşeli kahkahalarla doluydu, tekinsiz değil. Aylar önce satmalıydım ama Londra'dan döndüğümde kendimi güvende hissetmek için çocukluk evime ihtiyacım olduğuna karar verdim. Irene geri dönmeyecekti, bu yüzden şehir merkezindeki dairemizdeki tüm eşyalarını topladım, ona gönderdim ve eve geri taşındım. Üzücüydü ama tanıdıktı ve bu aşinalık beni ayakta tuttu.

Ayak altında gıcırdayan döşeme tahtaları dışında ürkütücü bir sessizlik vardı. Alt kattaki mutfığa indim ve çaydanlığımı ocağın üzerine oturttum. Bronz dişli düğmenin bir hareketiyle ocak canlandı. Çay için su kaynatmak çok uzun sürmezdi.

Duvarda bir satranç tahtası oluşturan siyah-beyaz karoları sayarken düşüncelerimin içinde kayboldum. Şimdiye kadar biriyle yeni bir eve yerleşmiş, hayatımı kuruyor olmalıydım. Çocuk sahibi olmayı, bir eş olmayı ve evimize bakmayı bekliyordum. Hep bunu istemiştım, en azından buna inanmıştım.

Anne ve babamız öldüğünde, kız kardeşimi yaşanan pek çok karanlık olaydan korudum. Geriye dönüp baktığımda bunun bir hata olduğunu görüyorum. En büyük bendim, bu yüzden belki de sadece içgüdüselde ama her şeyi mahvetmişim. Bu asla geri alamayacağım birçok hatamdan biriydi. Irene'in asla iblislerin cehennemi pençesine düşmemesi gerekiyordu ama düşmüştü.

Benim ihanetime rağmen, onları *kucakladı* bile.

Peter Ellis'in yarattığı icat hepimizin hayatını mahvetmişti. Dünyamızda dolaşan yaratıklar hakkında bilgi sahibi olmak bir aile laneti idi. Geceleri güvende olmadığımızı bilmek bir lanetti. Ve daha da ötesi, dışarıda hala bir otomat güvercin olduğunu bilmek bir lanetti.

Tüm bu yıkıma neden olan otomat güvercinler, canavarları yok etme yeteneğine sahip iki bronz varlıktı. Ve tabii ki canavarlar onların insanların eline geçmesini istemezdi.

Artık beni yakalayamazlar.

Gözlerimi kapattım ve kâbusu yeniden yaşadım. Her gece aynı şey oluyordu.

Kahkahalarını duyabiliyordum. Çanların şingirtisini. Beni rahatsız ediyor, canımı yakıyor.

Pençelerini hissedebiliyordum. Sevdiğim insanları taklit ederek nasıl değiştiğini.

kandırıyor, aldatıyor.

Gölgelerin arasında yanan kırmızı gözlerini görebiliyordum. Keskin dişlerinden kan damlıyordu.

Benimle oynuyor. Beni tuzağa düşürmek. Bana *yalan* söylemek.

Karındaşen Jack ölmüştü ama hâlâ avlandığım hissinden kurtulamıyordum. Bu duygudan kurtulabileceğimden emin değildim.

Beni nefretleriyle kullanışlı bir araç haline getirdiler ve sonra bu kenarları hala kalan inancımı yok etmek için kullandılar. Irene'i gerçeklerden uzak tutarak cehennemin onu bağışlayacağına inanmışım. Bunu yaparak ikimizi de mahkum ettim.

Anne ve babamızın ölümünün yasını tuttuğum, cevaplar için çaresizce çırpındığım dün gibi aklımdaydı.

Ve sonra Jack geldi, kuzu postuna bürünmüş bir kurt.

Islık sesi düşüncelerimi böldü. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çaydanlığı ocaktan aldığımda çelik musluğundan buhar fışkırdı. Suyu porselen bir fincana dökerken ellerim titredi. Kenarları nergis ve karahindibalarla elle boyanmıştı, bir takım da annemden kalmaydı.

O bir sanatçıydı. Birçokları babamın da sanatçı olduğunu iddia ederdi. Ama onun eserleri yağ ve bronzdan oluşurken, onunkiler sadece boyadan oluşuyordu. Bana ondan zerre kadar yetenek miras kalmamıştı ama yine de onun eserlerine hayranlık duyuyor ve onları saklıyordum. Bu kadehten içmek acı veriyordu, ama bu acı bizi sevdiklerini hatırlatıyordu.

Acı devam etmemi sağladı.

Bu noktada beni paramparça olmaktan alıkoyan küçük şeylerdi.

Bir poşet İngiliz kahvaltısını dumanı tüten fincana daldırdım ve ardından bir tabağa koyarak oturma odasına taşıdım.

Mobilyaların her parçası battaniyeyle örtülmüştü ve yakında toplanmaya hazırdı. ne kadar sevsem de burada kalmak benim için doğru değildi. Odadaki her şeyi ince bir toz tabakası kaplamış, zaman içinde donmuştu. Tekrar , tek başıma bakamayacağım kadar çok şey vardı. Bazı şeyler artık benim için çok zordu, bu yüzden sonunda burayı satacaktım.

Üstü açık olan tek sandalyeye yerleştim. Güneş doğuyordu, şafak vakti dantel perdelere baskı yapıyordu. Şöminenin yanındaki boş bronz kafese bakarken çayımdan bir yudum aldım.

"Gitmene asla izin vermeyeceğiz Florence. Sen artık bize aitsin," diye mırıldandı Jack. Parmağının ucu nazikçe yanağımda gezindi. "Kardeşini güvende tutmak için her şeyi yaparsın, değil mi?"

"Evet."

"Küçük saf ruhunu bile biz iblislere verdin mi?"

"Evet."

Odanın köşesinden çılgın bir kıkırdama duyuldu. Ziller şingirdadı ve omurgam sertleşti. "Ona sormakla çok nazıksın, Jack. Bu senin yapacağın bir şey değil. Seçme şanss yok gibi."

"Haklısın." Jack gülümsedi. "Onu yeni evine geri gönder."

"Hayır. Lütfen. Dairenin dışına çıkmadım ya da-"

Jack hırlayarak yüzümü yakaladı. "Londra'nın en iyi dairelerinden birinde tutuluyorsun. Ağzından bir şikayet daha duymak istemiyorum, seni nankör sürtük."

Diğer canavarlardan biri beni geri sürüklerken gözyaşlarımla savaştım. Şekil değiştiren. Şu anda korkunç bir kurt adam formundaydı, beni kendisiyle birlikte çekerken keskin pençeleri üst koluma saplanıyordu.

Onunla ilk karşılaştığımda annemin yüzünü takınmıştı. Beni korkutuyordu ama en azından diğerlerinden daha iyiydi.

Jack'in ofisinden ayrıldığımız an gözyaşları döküldü. Beni çekerken iç geçirdi.

"Sadece onun dediğini yap, ufaklık. Böylesi daha kolay olacak."

Bu şekilde daha kolay olup emin değildim.

Çayım soğumuştı ama yine de yudumladım. Güneş ışığı oturma odasına girene kadar hazırlanmam gerektiğini fark etmedim.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, şöminenin üzerindeki saate bakarak.

New York'a döndüğümde her zamankinden daha yalnızdım. Irene Londra'da kaldı. George ölmüştü. Yaşayamayacağıma inanmama neden olan bir tür kabus görmüştüm.

Yaşamıştım ama gölgeler hâlâ üzerime yapışuyordu. Kendimi uyuşturmamın, içerek uyumamın bir önemi yoktu; kabuslar yine de geliyordu. Her şeyi daha iyi yapan tek şey komşumdu.

Julian Basker tatlı, çekici ve normal biriydi. Yanlış teslim edilen bir posta olayından sonra arkadaş olduk. Benim de tek arkadaşım sayılırdı.

Son birkaç aydır, ikimiz de ayinlere katılmadığımız için Pazar günleri St. James Caddesi'ndeki küçük bir kafede birlikte kahvaltı etmeyi alışkanlık haline getirmiştik. satmaya karar vermeme yardımcı olan bir emlakçıydı, bu yüzden bugün kahvaltı için buluşuyorduk.

Gördüğüm yaratıklardan sonra herhangi bir iyiliğe inanmakta zorlanıyordum. Ama o gerçek bir adamdı.

Üst kata koştum, banyoya giderken nefesimin altında küfrettim. Geceliklerimi çıkardım ve ayaklı küvetin üzerindeki duşu açtım, buhar küçük odanın içinde kıvrılıyordu. Banyo çocukluğumdakinin aynısıydı, bronz borular pastel mor duvar kağıdında bir labirent oluşturunuyordu. Buzlu bir pencere doğal ışığın içeri girmesine izin veriyor ama içeriyi kimsenin görmesini engelliyordu.

Çıplak kaldıktan sonra makyaj aynasında kendime baktım. Göğsümün etrafında soluk gümüş rengi bir ısırık izi vardı, vücudumdaki beş izden biriydi.

Titredim ve koyu renk buklelerimi çözdüm. Sırtımdan aşağı dökülüyorlardı, şimdiye kadar tuttuğum en uzun saçlardı. Bakışlarımı aynadan ayırdım ve duşa girdim, sıcak su vücudumdan aşağı akıyordu.

Gül parçacıkları içeren bir kalıp sabun kullandım ve hafif kokunun tadını çıkardım. Jules ile kahvaltı mükemmel olurdu. Keşke daha fazlasını yapabilseydik.

Beni istediğini biliyordum. Geçici bakışlarını, ona süründüğümde çenesinin nasıl gerildiğini yakalamıştım. Ama yaralarımı ya da kâbuslarımı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ya da kız kardeşimin üç canavarla çiftleşmiş Londralı bir gangster olduğunu.

Biriyle birlikte olup ona geçmiş hakkında yalan söylemek yanılttı.

Banyodan çıktım ve yumuşak bir havluyla kurulandım. Yatak odama dönüp hızla üstümü değiştirirken ayaklarım soğuk zemine değdi. Yatağımın başucundaki masanın üzerinde bir saat daha işliyordu.

Sadece otuz dakika içinde burada olacaktı. "Elma püresi," diye mırıldandım.

Irene gurur duyardı. Bu neredeyse gerçek bir lanetti.

Birkaç dakika içinde kışlık elbiselerimden birini giymeye başlamıştım bile. Saçlarımın koyu kestane rengini tamamlayan düz turkuaz mavisiydi. Vizon kürkümü giydim ve ardından şapkamı taktım. Saçlarımın hala ıslak olması talihsizlikti ama idare etmek zorundaydı. Solgun yanaklarıma ve dudaklarıma biraz allık sürdüm, gözlerime bir tutam ışıltılı far ve ardından göz kalemi çektim. Buharlı flapperlardan biri gibi görünmek istemiyordum ama o kadınların gözlerini nasıl yaptıklarına imreniyordum. Belki de bu, gözlerimdeki koyu halkaları görenlerin dikkatini dağıtırdı.

Aniden çalan kapı evin içinde yankılandı. Kalbim hızla aşağı inerken çarpıyordu. Ağır kapının altı kilidini de çevirirken ipek eldivenlerimi çıkardım ve patiklerimi giydim.

Dişliler döndü, mekanizmalar tıkırdadı. Son sürgünün serbest kaldığını duydum ve Jules ile yüz yüze geldiğimde gülümseyerek kapıyı açtım.

Nefesim kesildi. Her zamanki gibi yakışıktıydı.

"Günaydın Bayan Ellis," dedi elini uzatarak.

Eldivenli parmak eklemlerimi öptüğünde karnım çırpınıyordu. Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu, gülümsemesinin sıcaklığı beni eritti.

"Günaydın," diye cıvıladım. "Ve bu kadar resmi olmaya çalışma, aptal kaz."

Kıkırdadı ve bana içten bir gülümseme sundu. "İyi dinlendin mi? Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Ettim." *Yalan, yalan, yalan.* "Retikülümü alayım ve yolumuza devam edelim. Ama beklerken içeri gel. Dışarı çok soğuk."

"Öyle," diye kabul etti, fuayeye adım atarken.

Julian kapıyı usulca arkasından kapattı, eldivenli ellerini arkasında kavuşturdu. Yeleğinin ve uzun lacivert ceketinin altında uzun boylu ve kaslıydı. Kömür karası saçlarının üzerine kahverengi bir fötr şapka takmıştı. Bir cebinden bronz bir zincir sarkıyordu, bir saatin ucu bir mendille sıkıştırılmıştı.

Bakışları girişe yöneldi ve ilgiyle aydınlandı. "Hatırladığım kadarıyla buranın ailenizin evi olduğunu söylemişsiniz? Bu mimari olağanüstü. Eğer hazırsanız, ev piyasası burayı hızla kapacaktır."

Babam bu evin yapısını değiştiren kişiydi, sürekli tamiratla uğraşırdı. Kapının içindeki ve yanındaki pencerelerin camları vitraydı ve sert ağaçların üzerine gökkuşağı damlacıkları düşürüyordu.

"Gerçekten de öyle," dedim.

Ailem ya da mimarlık hakkında konuşmak ya da ailem hakkında düşünmek istemiyordum. Julian'ın bunu bildiğinden değil.

Ona yumuşak bir gülümseme sundum. "Burada kal. Geri geleceğim. Sadece bir şeye daha ihtiyacım var."

Oturma odasına koştum, retikülümü arıyordum. Anneme ait olan gümüş pullu bir çantaydı. Onu bir halter gibi şöminenin üstüne bırakmışım. Zincirleri bileğime geçirdim ve döndüm, ruhum neredeyse bedenimi terk ediyordu.

Jules kapı aralığında durmuş, bakışlarını gezdiriyordu.

"Özür dilerim," dedi hemen ellerini kaldırarak. "Seni korkutmak istememiştim, güvercin. Mimari beni büyüledi. Potansiyel alıcılarla konuşacak daha çok şeyim oldu."

Güvercin. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Üzerimdeki etkisinden haberi olmadığı halde cümleyi duymak bile kusacak gibi hissetmeme neden oldu.

Ellerini arkasında birleştirek bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Gerçekten özür dilerim, Flor. Seni korkutmak istememiştim. Hadi gezintimize çıkalım, olur mu?"

"Evet, hadi gidelim," dedim nefesimi dışarı vererek.

Elini uzattı, ben de tuttum ve onu dışarıya kadar takip ettim. Kapıyı kilitledim, nefesim küçük buharlar halinde dışarı çıkıyordu. Az önceki gerginlik, Pazar rutinimizin tanıdıklığıyla birlikte eriyip gitmişti.

"Yürüyüşümüzde donmayacağından emin misin? Saçların hala nemli."

"Eminim." Bu endişe karşısında kıkırdadım. "Yürüyüşümüzü dört gözle gezintimiz ve kahvaltımız."

Bana kolunun kıvrımını uzattı ve merdivenlerden inerken beni kendine çekti. Kaldırım çoğunlukla temizdi, kar demir çitlerin ve direklerin tepelerine yapışmıştı. Gökyüzü soluk bir bebek mavisiydi, sadece ara sıra bulutlar ve gemiler tarafından kesintiye uğruyordu. Zeplinler tepelerinde süzülüyor, bronz buharları gökyüzüne yükseliyordu. Gemilerin çoğu nehir üzerinde karaya çıkacakları rıhtımlara doğru gidiyordu. Birçoğu dünyanın dört bir yanından ticaret malları getiriyordu. Diğerleri ise buradan geçen yolcular ya da yeni bir dünyada hayatlarına başlamak isteyen idealist hayalperestler için kiralanmıştı.

New York şehri her zaman meşguldü. Asla sıkıcı bir anı olmazdı. Londra kadar karanlık sokakları olsa da, dünyanın öbür ucunda o canavarlardan daha güvendedim.

Jules'un yanında kaldırımda yürürken neredeyse *normal* hissediyordum. Başka bir kâbustan uyandığımı, deli bir vampirin vücudumda açtığı yaraları ve hayatımı her zaman kaplayan karanlığı unutabilirdim.

Yaşlı bir çiftin yanından geçerken, "Bu sabah ne sipariş edeceğinizi tahmin edeyim," diye takıldı. Kadın bana bilmiş, sıcak bir gülümseme verdi, birlikte olduğumuzu tahmin ediyordu.

Bu beni üzdü ama bu acıyı kendimden uzaklaştırdım. Bu tür duygular üzerinde durmanın bana bir faydası olmazdı.

Jules'a gözlerimi devirdim. Hep aynı şeyi sipariş ederdim.

"Greyfurt, sıcak sütlü buğday rendesi. Marmelatlı muffin ve *kahve lütfen. Ben bir tutam ballı bir fincan çay istiyorum*," diye kıkırdadı beni taklit ederek.

Homurdandım. "Evet. Sana da ızgara pirzola, kremalı patates, muffin, portakal suyu, kahve ve buharda pişmiş incirli o lanetli lapa."

"Lanetli lapayı çok severdim. Lanetli lapa sana ne yaptı ki?"

Burnumu kırıstırarak onu güldürdüm. Birkaç kasaba evinin önünden geçip sokağın köşesine gelene kadar yürürken konuşmalarımız hafif bir ritme büründü.

Buz gibi bir rüzgâr bize çarptığında titredim ve şapkama tutundum. Jules hiç umursamadan kısık bir kahkaha attı.

"Burası harika," dedi. "New York'un bu tarafında buhar çöplüğüne rastlayamazsınız. Burada da garip bir şey yok."

Garip derken neyi kastettiğinden pek emin olmadan başımı salladım ve yanaklarımın uyuşmaması için paltomun kürk astarını yüzüme yaklaştırdım.

"Haklısınız. Hoş bir mahalle. Irene ve ben Engineer's Park'ta çılginca koştururduk," dedim. "New York'un Londra'dan daha kötü olan kısımları da var."

Bana düşünceli bir bakış attı. "Irene senin kız kardeşin mi?" "Öyle," dedim sıkıntıyla. Neden ondan bahsettim ki?

"New York'ta mı yaşıyor? Ondan nadiren bahsediyorsun."

Tereddüt ettim. Merak etmesi çok doğaldı. "Londra'da yaşıyor."

"Ah. Sanırım bu mantıklı. Londra hakkında biraz bilginiz var gibi görünüyor."

Sadece görmeme izin verdikleri kadarını.

"Bir süre Londra'daydım," diye . "Gerçekten mi?

Ev mi satıyordun?"

"Hayır. Babam beni orada yatılı okula gönderdi." Bana kapıyı açtı. Her zaman mükemmel bir beyefendi idi.

Yanından geçerken kirpiklerimin arasından ona baktım ve gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Elbette," diye sırtıttı.

Bir sıcaklık ve sohbet dalgası beni karşıladı. Kafe küçük ve imrenilecek bir yerdi. New York'un en zengin insanlarından bazıları buraya gelirdi. Julian'a ne kadar para kazandığını hiç sormadım ama bu tür bir kalabalığın içinde kesinlikle rahat görünüyordu.

Masalara baktım, üzerimizdeki gösterişli avize güneş ışığının kırıntılarını yansıtıyordu. Duvarları devasa aynalar, altın süslemeli mozaikler ve taşra manzaraları süslüyordu. Bronz borular tavanda bir labirent oluşturmuş, daha fazla ayna ve sanat eseri için ayrılmıştı. Mekân her zamanki gibi tıklım tıklım olmasına rağmen boş bir masa bizi bekliyordu.

Ev sahibi bizi tanıyarak dostça bir bakışla karşıladı. "Ah, günaydın," dedi. "Rezervasyonunuz için tam zamanında geldiniz, Bay Basker."

"Teşekkür ederim," dedi Jules.

Ev sahibini takip ederken eli sırtımın alt kısmına kaydı ve beni kafeye doğru yönlendirdi. Üzerimdeki kat kat giysilere rağmen onun sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordum.

Sertçe yutkundum. Her karşılaşmamızda ona duyduğum arzunun da arttığını hissedebiliyordum. Bir noktada bir şeylerin kırılması gerekiyordu, değil mi? Alevlerin etrafında dans etmeye devam edemezdim. Eninde sonunda ikimizden biri alev alacaktı.

Garson bizi oturttu ve menülerimizi verdi. Jules'un eğlenen bakışlarıyla karşılaşmadan önce kendiminkine dikkatle baktım.

İkimiz de gülmeye başladık. İkimizin de menüye ihtiyacı yoktu, buraya çok kez gelmiştik.

"Şimdi kimmiş aptal kaz?" diye alay etti.

Menüyü yere bıraktım ve gülümsedim. Şu anda her şey mükemmeldi. Her pazarın böyle olmasını umuyordum.

Bir süre düşünceli bir şekilde beni inceledi ve sonra boğazını temizledi. "Sana bir sorum var Florence. Uzun zamandır sormak istediğim bir soru."

Midem hemen bulandı. Başımı hafifçe eğdim. "Ah?"

Başını salladı ve konuşmak için ağzını açtı, ama garson yanına geldi Biz.

"İşçinin kahvaltısını bir fincan sert kahve ile alacağım. O da greyfurt, sıcak sütlü bulgur, marmelatlı çörek ve bir fincan ballı çay. Teşekkür ederim," dedi hızlıca.

"Evet, efendim. Hemen." Neredeyse göründükleri kadar hızlı bir şekilde bizi terk ettiler.

Şaşırmıştım. "Teşekkür ederim. Daha önce benim için hiç sipariş vermemiştin."

"Çok kaba bir şekilde sözümüz kesildi," diye kıkırdadı. "Florence. Ailenin evinin satışı hakkında konuşmak için burada olduğumuzu biliyorum... ama Cuma akşamı benimle bir gösteriye gelmeni istiyorum. Bir randevu olarak."

Ağzım kurudu. "Randevu mu?"

"Evet. Gerçek bir randevu. Bunun benim için biraz ileri gitmek olduğunu biliyorum ama birbirimizi bir süredir tanıyoruz. Programın sunuculuğunu patronum yapıyor. Ve ben biraz geçiştirmiş olabilirim..."

"Ne hakkında?"

"Şey... Bu güzel kızla görüştüğümü söyledim. Muhteşem bir kız. Ve seni getirmem için ısrar ettiler," dedi. Gözleri bana yalvardı. Ve nasıl

Ona hayır diyebilir miydim? Hayır diyemeyeceğim kadar güzeldi.

"Elbette gideceğim," dedim sonunda. Rahat bir nefes aldı ve çocuksu bir şekilde sırıttı. "Rutinimize keyifli bir ara olacak. Cuma günü gösteri ne zaman?"

"Akşam yedi," dedi. "Asla unutamayacağın bir gece olacağına söz veriyorum." "İlk gerçek randevumuz o zaman?" diye sordum.

Bir an için bakışlarımı tuttu, ifadesi yumuşadı. "Evet, Flor. İlk gerçek randevumuz."

İkimizin de hissettiği baş dönmesi kahvaltımızın geri kalanında da kendini gösterdi. Sonunda bir karara vardığım için evimi satma planları yaptık. Evime döndüğümüzde dünyanın tepesindeydim. Bu kadar basit bir şey için bu kadar mutlu hissetmek belki de çocukçaydı. Ama belki de hayatımın daha iyiye doğru değiştiğinin bir işaretiydi.

"Yani açık görüşe Çarşamba günü mü çıkacağız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Olur. Seni bir hafta içinde iki kez görmek güzel olacak."

Ona baktım, kara gözleri beni dipsiz bir uçurum gibi içine çekiyordu.

Onun içine düşüyordum, düşüyordum ve düşüyordum.

"Katılıyorum," diye fısıldadı. "Evi hazırlamak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben halledeceğim."

Başını salladı. Beni öpeceğine yemin ettim. Beni öpmesini istedim.

Çaresizce onun dokunuşunu, bir başkasının sıcaklığını hissetmek istiyordum.

Onun yerine usulca gülümsedi ve bir adım geri çekilerek beni serbest bıraktı. Ön kapıma yaslandım ve nefes almaya çalıştım.

"Cuma günü görüşürüz Florence," dedi. "Cuma," diye fısıldadım.

Ellerini ceplerine sokmuş, içeri girmemi bekliyordu.

Sertçe yutkundum ve arkamı döndüm, anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açarken ellerim titriyordu. İçeri girdim, evimin sıcaklığıyla kucaklaştım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kapıya yaslanarak yavaşça nefes verdim.

Onunla bir randevuya çıkacaktım.

Nihayet, bunca zaman sonra, bir parça umudum vardı.

Bu hafta her şey değişecekti. Belki de sonunda istediğim hayata kavuşacaktım. Her zaman hayalini kurduğum hayata. Evlilik, aile, güzel bir sokakta mükemmel küçük bir ev.

Canavar yok.

İblis yok.
Artık acı yok.
O kadar çok istediğim bir hayattı ki canımı acıtıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

EVİM GÜZEL EVİM

CATHAL

NEW YORK ŞEHİRİ, zeplinden inmek için bekleyen insanların hevesli nefesleriyle buğulanmış pencerelerin ardında parıldıyordu. Can sıkıcı hayaller ve yeni bir yerin asla yerine getiremeyeceği saçma arzularla dolu yıldız gözlü yolcular.

Onlardan mümkün olduğunca uzakta olmaya hazırdım. Kapıyı koruyan çelimsiz adamı iterek geçtim ve itirazına aldırmadan kapıyı iterek açtım ve iniş platformuna atladım. Sadece birkaç metre vardı ama soluk soluğa bağırışlar bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu. Umurumda değildi.

Eşim ve ben günlerdir insanlarla yakın bir yerde sıkışıp kalmıştık. Hâlâ hayatta oldukları için şanslıydılar.

Ace'in elini tutmak için elimi uzattım. Eldivenli avucunu benimkine doğru kaydırды ve resmi olarak yanaştığı sırada hava gemisinin girişinden aşağı indi. Başını dik tutuyordu, şapkasındaki dört çan güvenle çalıyordu. Venedik maskesinin ardındaki eğlenceli gülümsemesini hissedebiliyordum.

"Öldürölmek mi istiyorsun, koca adam?" Bir adam çapayı bağlarken bağırды.

"Sen kendi işine bak," diye hırladım.

Adam homurdandı ama işine devam etti. Onu görmezden geldim ve Ace'den son eşyamız olan tek valizimizi aldım. Derin bir nefes aldım ve pişman oldum. Buhar ve nehir arasında hava yoğun ve çürümüştü. "Onlar boşaltmaya başlamadan gidelim."

Ace başını salladı ve beni takip etti.

İnsan kılığına girerek dünyayı dolaşmak benim için çok kolaydı. Tek yapmam gereken bir başkasının yüzünü ve kimliğini çalmaktı. Şekil değiştiren olmanın faydaları vardı ve bu kesinlikle onlardan biriydi.

Ace çok daha zor zamanlar geçirdi. Giydiği kıyafetler, maskeler, canlı şapka - hepsi de altındaki yaralı şeytani formu gizliyordu. Kıyafeti olsa da olmasa da insanların kesinlikle fark edeceği bir form.

Hikayemiz şuydu: O gezgin bir sanatçıydı, ben de onun menajeri idim. En iyi ihtimalle zayıf bir kılıftı, ancak insanlar yeterince inandırıcı bir şeyle yatıştırıldıkları sürece gerçekten umursamadılar. Çoğu zaman başka yöne bakarlardı. Sadece arada sırada bir çocuk feryat edip ağlamaya başlıyordu çünkü bir şeylerin *ters* gittiğini hissedebiliyorlardı. Aralarında kuzu postuna bürünmüş bir kurt vardı.

Dünyanın dört bir yanından gelen yolcular doğu rıhtımlarını doldurmuş, gelip gidiyorlardı. Güneş çoktan batmıştı ve geçen her dakika hava daha da kararıyordu. Arkamızdaki 800 ayak uzunluğundaki buharlı zeplin, hızla inmeye çalışan, itişip kakışan insanlarla şişmişti.

Ace, "Eğer onlardan biri bana dokunursa, onu yerim," diye mırıldandı.

Başımı salladım. İhtiyacımız olan son şey halka açık bir cinayetti. "Gel hadi. Çok uzakta değiliz."

Onları, sokaklara çıkana kadar tam anlamıyla nefes alamadıkları o karmaşanın içinde . Yeni bir şehirde kendimi tedirgin hissediyordum ama gezinmek yeterince kolaydı.

"Ne arıyoruz?" Ace sordu.

"Yolu biliyorum," diye homurdandım. "Sadece beni takip et."

Ace iç çekti ama dediğimi yaptı. King Street ve Cornelia Row'un sakin bir kavşağına ulaşana kadar ilerlemeye devam ettik, bunlar bana teslim almam için verilen sokak isimleriydi.

Sonunda . Omuzlarım bir parça gevşedi.

"İğrenç," diye mırıldanarak bir lamba direğine yaslandı. Bitkin, emekli bir sirk göstericisine benziyordu. "Buradan zaten nefret ediyorum."

"Terbiyeli ol," diye iç geçirdim ve sonunda çevredeki binalara baktım.

New York, insanların anlattığı kadar etkileyici bir şehir değildi. Pislik ve buhar kokusunu içime çektim, kirlilik o kadar yoğundu ki nasıl hayatta kaldıklarını merak ettim. Londra berbattı ama burası daha kötüydü. Bu dünyanın bu tarafına ilk geliştik ve ben şimdiden geri dönmek istiyordum. Ama Londra'ya asla geri dönecektik.

Tabii avlanmak istemiyorsak.

"Çok gürültülü, Cat," diye yakındı Ace. "Londra'dan daha gürültülü değil."

"Bağlantımız nerede?"

Ona sinirli bir bakış attım. Onu seviyordum ama sabrım tükenmişti. "Sabırlı olabilir misin?"

"İki haftadır kimseyi öldürmedim. Bir haftadır da seni becermedim. Arkadaşımız öldü. Ve bizi mahveden amcık da güvende olduğunu düşünerek şehirde dolaşıyor."

Onu görmezden gelip elimi cebime attım ve ezilmiş bir sigara paketi çıkardım. Ortasında kırmızı bir hedef olan yeşil bir kutunun içindeydiler ve *Lucky Strike* ibaresi kalın harflerle yazılmıştı. Bir tanesini çıkardım ve gülümsedim. Bükülmemişti.

"İğrenç bir alışkanlık edinmişsin," diye mırıldandı Ace.

Sokak lambasının ışığı üzerine sıcak bir parıltı yayıyordu ama bu onu sadece ürkütücü kılıyordu. Gözleri taktığı maskenin ardında simsiyahtı, Venedik tarzı bir yüzdü bu ve *öfkeliydi*. En son ne zaman farklı bir yüz taktığını hatırlayamıyordum.

Şikâyet etmeye devam etti. "Sahip olduğun bu insan formundan nefret ediyorum. Seni öpmemin tek nedeni... aklıma bir neden gelmiyor."

Bir kibrit çakarken homurdandım. Arkadaşım seyahat yorgunuydu ve iyi bir öldürmeye ya da iyi bir sevişmeye ihtiyacı vardı... muhtemelen ikisine de. "Nikotin bağımlılığı vardı," dedim ve ucunu yaktım. Parlak turuncu renkte yandı.

Nefes almadan önce derin bir nefes çektim. Bazen ölümlere ait formlara büründüğümde, onların alışkanlıklarını miras alırdım. Şu anda olduğum adam, Londra'da özellikle nefret ettiğim bir yer olan güvenli mahallelerden gelen zengin bir piçti. Jack öldükten sonra, mecazi ve gerçek anlamda onun canını almıştım. Ucubeler kurduğumuz imparatorluğun içini tamamen boşaltırken Londra'da biraz daha kalabilmemizin tek yolu buydu.

Tek valizimize baktım. Acı, içime ağır bir taş gibi yerleşti. "Onu bulacağız. Bağlantımız bizimle buluşacak, geçici evimize yerleşeceğiz ve sonra onu avlayacağız. Ve belki sızlanmayı kesersen, beni becermene izin veririm."

Florence Ellis bizden asla kaçamaz.

Ona karşı nazik davranarak hata yapmıştım. Florence ve lanet güvercinler yüzünden şehrimizi, canavarlarımızı ve adamlarımızı kaybetmiştik. Tüm eşyalarımızı

alındı ya da yok edildi. Yırtıcıların aşılmaz olduğuna inanmakla aptallık etmişiz.

Ve daha da kötüsü, Jack'i kaybetmiştik, dostumuzu.

Onu düşündüğümde nefes almakta zorlanıyordum. Bavulumuzda hâlâ ona ait ipek bir eşarp vardı ama kokusu çoktan solmuştu. Ace'in bakışlarında da aynı pişmanlığı görebiliyordum, uzun zamandır sahip olduğumuz ve kanıksadığımız bir şeye duyduğumuz açlığı.

Şimdi ona uzanma dürtüsüyle savaştım. Jack bizi terk ettiğinden beri ikimiz birbirimize her zamankinden daha fazla güveniyorduk. Onu kaybetmek her günü daha zor, her gün batımını daha karanlık ve her anı daha acı verici kılıyordu. Daha kolay olduğunu söyleyen herkes yalancıydı. , sadece hissizleşiyordunuz. Ace yaşamak için tek sebebimdi.

İkimiz de ne kadar kaçık olsak da, bu tür bir acıyı kimsenin yaşamasını istemeyeceğimize karar verdik. Ruhunuzda saklanan bir suçlu gibiydi, uyanık olduğunuz her an sizi bıçaklıyordu. Uyurken bile. Onu kaç kez rüyamda o kadar canlı bir şekilde gördüğümün sayısını unutmuştum ama uyandığımda yanımda değildi.

Canavarlar ve insanlar üçümüz hakkında ne isterlerse söyleyebilirlerdi ama biz birbirimizi seviyorduk. Jack ve Ace benim hayatımdı. Onlar benim yaşama sebebimdi.

Jack'i gömmüştük. Ace onun geri döneceğine inanıyordu. Küçük de olsa bir şansı vardı ama vücudunun ikiye bölünmüş olması bunu pek olası kılmıyordu. Vampirler ancak bu kadar güçlüydü.

Bir zamanlar harikaydık. Üçümüz Londra'ya hükmediyorduk. Ben onun yanımdaydım, ihtiyacı olan her şeyi itaatkâr bir şekilde hallediyordum. Londra'nın gördüğü en büyük operasyonlardan birini yürütüyorduk. Cebimizde politikacılar ve iş adamları vardı. Sokaklar bize aitti. Ve Ucubelerin bize çıkardığı zorluklara rağmen, en sonuna kadar hiçbir zaman bir tehdit oluşturmadılar.

Jack uzun zamandır güvercinlerin peşindeydi. Doğru bilgiyi bulması uzun zaman almıştı. Ellis ailesi acı dolu sırlarını çok iyi korumuştı.

Güvercinleri almak, kaybedilen hayatı geri almak demektir. Karındaşen'in gücü, Jack için kayıp sembollerini olan iki otomat yaratığın içine hapsolmüştü.

Güvercinler hiç yaratılmamış olsaydı hayatlarımız ne kadar farklı diye düşünmeden edemedim.

Üçümüz iki yüz yılı aşkın bir süredir birbirimize bağlıydık. 1703 yılında, İrlanda'nın verimli topraklarından biri olan Altın Vadi'deki küçük bir kasabadan kovalandıktan sonra Jack'in eline düştüm. Kötü kalpli bir piç beni yakalayana kadar avlandım ve nefret edildim. Londra'daki karaborsada beni isteyen simyacılara beni canlı canlı satmayı planlıyordu. Ben bir tuhafıktım, dürtmek, dürtmek ve incelemek istedikleri bir canavardım.

O beni kurtardı. Beni karanlıktan, insanlığın kokuşmuş pisliğinden kurtardı.

Ve o adamı spor olsun diye avlamıştım. Onun kimliğini aldım ve hayatını mahvettim, ona musallat oldum. Evliliğini, çocuklarını, mali durumunu, itibarını yok ettim. Ve sonra hiçbir şeyi , onu kendi yüzünü takarak öldürdüm.

Çok geçmeden onun benim eşim olduğu anlaşıldı.

O artık . Onu düşünmeyi bırak.

Bir araba kaldırıma yanaştı, sürücü koltuğunda bir adam bakışlarımı karşıladı. Sigaramı yere attım ve kapıyı açmadan önce üzerine bastım.

"Sanırım sen Cathal'sın," diye homurdandı.

"Evet," diye cevap verdim. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkür ederiz."

"Ölü Tavşan selamlarını yolladı. Ne isterseniz yapmamızı söyledi. Senin... sirk ucubesi bize katılıyor mu?"

Çenem kaskatı kesildi, kanım dondu. Normalde, eşime saygısızlık ettiği için birini öldürürdüm ama New York'a giriş yolumuzu öldüremezdim, değil mi?

Ace alçak sesle kıkırdayarak geldi. "Evet, ben onun küçük *ucubesi*yim. Nereye gidiyoruz?"

Ace'in aniden arka koltuğa girmesi adamı ürküttü. Ben de ön koltuğa tırmanıp bavulu aramıza bıraktım. Elimizde çok az şey kalmıştı ama ben bunu değiştirmeye kararlıydım.

"Güvenli ev-istediğiniz yer. Girmesi zor bir mahalle. İnsanlar onları sağdan soldan satın alıyor. Adil bir uyarı. Zenginler orada olmanızdan hoşlanmayacaktır."

"Rolümü oynayabilirim," dedim rahatlıkla. "Bizi oraya götür." "Elbette."

Caddede ilerlemeye başladı, araba yolun üzerinde ileri geri sallanıyordu. Koltuğuma yaslanıp mahalleyi inceledim, incelemek için öne doğru eğildim. Evler burada farklı görünüyordu, sokaklar daha geniş ve

daha yeni. Londra yüzlerce yıldır orada olan eski yollarla doluydu. Daha basit zamanların kalıntıları olan parçalar ve parçalar. Dünyayı yönlendiren şeyin buhar gücü olmadığı zamanları hatırlayabiliyordum. Şimdi sahip olduğumuz kolaylıkları ve gücü seviyordum ama sessiz karanlığı özlediğim zamanlar da oluyordu.

"Yerleştikten sonra bu hafta içinde onunla görüşmeniz gerektiğini söyledi."

"Farkındayım." Omuzlarım gerildi.

Adam Ölü Tavşan'dan ve onun ne kadar harika olduğundan bahsedip duruyordu. Ne kadar yardımsever bir piç. Kahramanının iktidara nasıl geldiği gerçeğini bir bilse, taşaklarının ceviz gibi büzüşeceğinden emindim.

Jack olmayan birini dinlemekten hoşlanmıyordum. Ama Ölü Tavşan'ın bize yirmi yıl öncesinden bir iyilik borcu vardı ve ben de bunu ödemiştım. Başkalarına ne borçlu olduğumuzu ya da onların bize ne borçlu olduğunu kesinlikle unutmazdık.

"Bu da kim?" Ace sordu.

Bizi süren adamla dalga geçtiğini biliyordum ama adamın bundan haberi yoktu. Alkol ve afyon kokan mağrur bir nefes verdi ve kaşları birbirine çatıldı.

"Ölü Tavşan nehir boyunca her şeye sahip ve onun çetesi herkesi tutuyor. New York'un geri kalanı, hepsi ondan çok daha küçük olan on beş çete tarafından bölünmüş durumda. Tavşanlar içlerinde en güçlüsü. Bizi kimse yenemez."

Biz.

Gülümseme isteğimle savaştım. Kaç canavara ve insana aynı duyguyu aşılamıştım? *Yırtıcılar yok edilemez. Her şeyi kontrol ederler. İnsanlar cömert oldukları için Yırtıcılara borçludur.* Anlatı basitti ve zayıf fikirli bireylere empoze edilmesi kolaydı. Özellikle de Ace manipölasyon ustasıyken.

"Bir gün tüm dünya ayaklarımıza kapanacak," diye fısıldadı Jack, elini yarattığın kalbine doğru iterken. "Ama sen bunu görmek için burada olmayacaksın. Üçümüzün bu dünyayı hayal edebileceğinden çok daha iyi yöneteceğimizi bilerek cehennemde yanabilirsin."

Göğsünden aşağıya doğru akan kıpkırmızı bir nehirle hayat ondan çekildi. Ace yumuşak bir kıkırdama çıkardı, çan sesleri odada yankılandı.

Mortalanın son üyesi de ölmüştü. Yırtıcılar bize aitti ve karşı çıkamazlardı.

Jack yavaşça nefesini verdi ve hala atan kalbini avucunun içinde tutarak döndü. Dudakları hınzırca bir sırıtışla geri çekildi, gözleri zaferle parlıyordu. "Başardık."

"Efendim? Alo?"

"Sevgilim, biz geldik."

Ace'in alaycı sesi beni şimdiki zamana geri getirdi. Başımı kaldırdım ve sakin bir sokakta, zenginlik ve konfor saçan bir konağın önünde durduğumuzu gördüm.

Birden kapım açıldı ve Ace yanımdan geçip gitti. Bavulumuzu aldı ve kenara çekilip beni bekledi.

Dışarı çıkarken "Uyuyakalmışım," diye homurdandım.

"Anahtar paspasın altında. Patron bana paketinizin bodrumda olduğunu söyledi. Alması zor bir paketti... Onunla ne yapacaksın?"

"Kullan onları," dedim. "Getirdiğin için teşekkürler."

"Elbette. Kiler de dolu. Yepyeni bir buz kutusu bile var. Sormak zorundayım..."

Kaşlarımı kaldırdım ve sorusunu sormasını bekledim. "Neden sana yardım ediyor?"

"Seni ilgilendirmez."

Bana daha önceki davranışlarından çok daha bilgili olduğunu hissettiren bir gülümseme verdi. "Yardıma ihtiyacın olursa, zeplin rıhtımının aşağısında yaşıyorum. Arnold..."

Adını hatırlamam gerekiyormuş gibi söyledi ama hatırlamayacağım kesindi. "Teşekkürler." Ona el sallayarak kapıyı kapattım. "Gidebilirsin."

El sallamaya karşılık verdi ve pedala basarak sokakta ilerlemeye başladı. Bizi sessiz mahallede yalnız bırakarak gözden kayboldu.

Arnold. . Onun iyiliğine asla ihtiyacımız olmazdı. Ace yanımda durdu, bakışları çoktan sabitlenmişti.

Ölü Tavşan sayesinde buranın sahibi olan insanın yakında ben olacağımı biliyordum. Aylardır ilk kez kendimize ait bir yerimiz vardı.

Florence'ın evi bizimkinin tam karşısındaydı. İçeri dalıp onu öldürmek istedim ama bu çok kolay olurdu.

"Tam orada," diye fısıldadı Ace.

"Orada."

"Jack onu bulduğumuza çok sevinecek."

Sıcak ateş göğsümü acıyla doldurdu. Dişlerimi sıktım, sessiz eve baktım ve yanan gözyaşlarımı tuttum.

Jack geri gelmeyecekti. Güvercin onu ikiye bölmüştü.

Ama güvercini bulup yok ederek onu onurlandırdığımızdan emin olurdum.

Plan yavaş yavaş bir araya geliyordu.

Ace'den alçak bir hırıltı geldi, ama bu onun midesinden geliyordu. Ona bakarak homurdandım. "Hadi içeri girelim. Biraz yemek pişirebiliriz."

Ace kıkırdadı ve kaldırımından aşağıya, merdivenlerden yukarıya, kırmızı kapıya doğru doğaüstü bir hızla koşmaya başladı. Ben arkasından yaklaşırken paspasın altından evin anahtarını çıkardı, çevirdi ve kapıyı açtı.

"Evim güzel evim," dedi.

Kapıyı arkamızdan kapatırken sokağın karşısındaki eve son bir kez baktım ve uğruna yaşadığımız her şeyi yok eden kadına sessiz bir lanet gönderdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

JAcK THE RIPPER

JACK

Taş tabutumu dünyadan ayıran son çamur tabakasını da yararak çamurun içinden geçtim. Kendimi yukarı sürükledim, açlık içimde dolaşıyordu. Derin, kemirici bir ağrı beni kırmızı görmeme neden oldu.

En son ne zaman beslendiğimden emin değildim. Anılarım bulanıktı. Acı. Yakıcı bir acı. Yenilgi. Hepsi içimden geçerek derin bir cinsel öfkeyi besledi.

Kana ihtiyacım var.

Vücudumdaki her kas güçsüzdü. Nefes almam gerekmiyordu ama yine de kurtulurken nefesimi yudum yudum içime çektim. Kendime geldiğimden beri birkaç saat geçmişti ve ne kadar zayıf olduğum göz önüne alındığında, dışarı çıkmak için savaşmak bir başarıydı.

Sarmaşıklar toprağa kök salmıştı. Hayvan kokusu ve çürüme etrafımı sarmıştı. Boğazım ağrıyordu, susuzluk içimde bir çılgınlık yaratıyordu.

Sırt üstü döndüm ve mezar taşlarının üzerinde yükselen ağaçlara baktım. Bitki örtüsü yavaş yavaş mezarları kaplıyor, sarmaşıklar ve yabani otlar çatlaklardan sızıyordu. *Londra*. Burası Londra'ydı. En azından tanıdık bir yerdeydim, iyi bildiğim bir mezarlıktaydım. Kafam karışmıştı ama bu güçsüz olduğum anlamına gelmiyordu. Dinlendiğim yerin üzerinde taştan bir melek yükseliyordu, üzerine adım kazınmıştı. Çok uzun zamandır görmediğim bir isim.

Mezar taşının bir melek olması ironikti. Onu ben seçmemiştim, bu kesin.

Vücuduma baktım. Tamamen çıplaktım. Ortamımın çaprazında ince, gümüş rengi bir yara izi vardı ve pürüzlü bir çizgi oluşturunuyordu.

Bir anı tetiklendi. Altın metal kanatlar beni parçalıyor, yırtıyor, yok ediyordu. Bir ölümlü gibi acı çekmemiştim ama ölümü hissetmişim. Soğuk, sert ölüm beni kavırıyor, gecenin bir yaratığı olmama rağmen benim bile onun affetmeyen pençesine düşebileceğimi hatırlatıyordu.

Bir koku beni şimdiki zamana geri getirdi.

Güm. Güm. Güm.

Bir kalp atışı.

Güm, güm. Güm, güm. İki kalp atışı.

Mezarlığın içinde bir labirent oluşturan taş patikaya adım atmadan önce ayaklarımın üzerinde sallanarak durdum. Mezar taşları yeşilliklerin arasından görünüyordu. Bazılarında melekler, bazılarında basit taşlar, bazılarında ise bütün bir sığınak vardı. Büyük, vahşi bir aslanın olduğu bir tanesini kıskandım.

Bu şanssız ruhların ölmesi için uygun bir yerdi. Ve daha da iyisi, açık bir mezarım vardı.

Kalplerinin sesini takip ettim. Her adımda bedenime acı saplanıyordu. Bir yeraltı mezarının girişine gelene kadar kendimi yosun tutmuş taşların üzerinde yürümeye zorladım. Elimi pürüzsüz perçinlerin üzerinde gezdirdim.

Londra'daki mimari artık böyle değildi. Burada, başlangıçlarımı hatırladım. Buhar, bronz ve gümüşten önce. Bir parmak hareketiyle bir odaya ışık getirmeden önce.

Karanlığı tercih ederdim.

Köşeden baktım, bir mezarın önünde duran bir adam ve bir kadın gördüm. Kadın ağlıyordu, adamın kolu omzundaydı.

Gözyaşları sadece tadını tatlandırıracaktı. Dudaklarımı yaladım.

Cenaze kıyafetlerini giymiş, baldırlarının ortasında biten siyah bir elbise giymişti. Koyu renk saçları sırtından aşağıya doğru kıvrılıyor, geniş kenarlı şapkasında çiçekler açıyordu. O da siyah kıyafetler giymişti ve hayranlık uyandıran endamı göze çarpıyordu. Uzun boylu ve kaslıydı. Benim için daha fazla yemek.

Görüşüm kırmızıya boyandı. Güçlerim zayıftı, bu yüzden onları henüz büyüleyemedim.

Köşeyi döndüm ve hıçkırıklar içinde yere yığıldım. Kızıl saçlarım yüzümün etrafında bir perde gibi öne doğru düşerken, çılgılığım yeraltı mezarlarında yankılandı. "Yardım edin! Biri yardım etsin! Lütfen!"

"Aman Tanrım!"

"Aman Tanrım."

İkisi bana doğru koştı ve adam elini omzuma koydu, kokusu sarhoş ediciydi. Yaşayanların kokusu beni çıldırtıyordu ama bunu kendi avantajıma kullanmalıyım.

"İyi misiniz? Nasıl yardım edebiliriz? Bunu sana kim yaptı?" diye sordu. Çok samimi, tatlı bir adamdı. Önce onu istedim.

"Yardıma... ihtiyacım var," diye mırıldandım.

"Elise, git polis memurunu getir. İlk yardıma ihtiyacı var."

"Tamam," dedi sesi titreyerek. Ağlamaktan gözleri , dudakları şişmişti.

Bizi terk etti. Adımlarının geri çekilişini dinledim, heyecandan içim içime sığmıyordu.

Ben.

"Hanımefendi," dedi diz çökerek.

Kollarımı ona doladım ve sahte bir hıçkırık daha çıkardım. Emin .

Ne kadar zamandır toprağın altındaydım ama yine de mükemmel bir oyuncuydum. Neroli ve tütün kokuyordu, Londra'nın fakir bölgelerinden olmadığı belliydi.

"Yardımanız için teşekkür ederim," diye mırıldandım. Başımı çevirdim ve dudaklarımı nabzına bastırdım.

"Hanımefendi-" Beni geri itmeye çalıştı, irkilmişti.

Sikeyim. Çok acıkmıştım. Boynunun sütununu yaladım, bana karşı mücadele ederken onu yerinde tutmak için azalan gücümün son parçalarını kullandım.

Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı, içgüdüleri alevlenirken adrenalini harekete geçti.

Onun inandığı gibi çaresiz bir genç kız değildim.

Bu anlarda en sevdiğim kısım hep bu olmuştur. Aldatma. Akıl sikme. Hiç hayal edemeyecekleri bir şekilde ölmek üzere olduklarının farkına varmaları.

Dişlerimi açtım ve yumuşak etine batırdım. Emmeye ve emmeye başladığımda çığlığını bastırdım. Kanı tazeydi, beni besliyor, dolduruyordu. Kalp atışları azalana kadar onu içtim, sadece son nefesini verirken onu dudaklarından öpmek için durakladım.

Ölüm onu tatlı kollarına aldı. Bir kez daha, o benim arkadaşımdı.

Bir inilti beni terk etti. Gözlerimi kapattım, vücuduma pompalanan sarhoş coşkunun tadını çıkarıyordum. Zevk ve güç beni aynı anda vurdu, tüm yeteneklerim hayata geri döndü.

Çenemden aşağı kan damladı. Bedenime baktım, yana kaymasına izin verdim. Taşa sertçe çarptı, gözleri cansızdı.

Şu anda ihtiyacım olan tek şey kan değildi.

Ayağa kalktım ve daha fazla kalp atışı duyduğumda kısık bir kıkırdamaya izin verdim. Üç güçlü kalp atışı ve yardım getirmek için ayrılan narin kadın. Benim küçük pastanem. Arkamı döndüğümde meme uçlarım sertleşti. Dört insan köşeyi dönüp girişte duraklarken adamın kalan kanı ayaklarımın etrafında .

Kadın çığlık attı. Yanında iki polis memuru ve mezar bekçisi olduğu anlaşılan bir adam getirmişti.

"Gözler üzerimde," dedim, sesim baştan çıkarıcıydı.

Gücümün çekimini hissedebiliyordum, göz bebekleri genişlerken gözleri de büyüyordu. Dört insan da rahatladı, bakışları bana kilitlendi. Elimi sallayarak onları öne doğru çağırdım.

"Soyun ve beni memnun et."

Emrim kolaylıkla yerine getirildi. Benim kadar yaşlı bir vampir olmanın bir parçası da ölümlüleri, özellikle de bunlar gibi aptal olanları oynucağım haline getirebilmektir. Ve şimdi gücüm zaten geri döndüğüne göre, onları boyun eğdirmek özellikle kolaydı.

Erkekler soyundu, sikleri çoktan sertleşmişti. İki parmağımla işaret ederken kadınsı bir kıkırdama çıkardım. Kadın sadece baktı, direnci biraz daha güçlenmişti.

Çok korkmuştu. Ama bundan daha fazlası, ilgisini çekmişti. Ve *bu* hoşuma gitti.

Benim için sorun yoktu. Şimdilik bizi izleyebilirdi. Hâlâ küçük zihninin bir parçasının, tıpkı kocası gibi öleceğini fark ettiğinden emindim. En azından ben onunkini zevkli hale getirecektim.

Üç adam yanıma geldi, yerdeki cesedi ya da kanı fark etmediler bile. Biri önümde diz çöktü, biri göğüslerime uzandı ve diğeri ağzımı öptü. Yüzleri benim için bir bulanıklıktı. Tek hayal ettiğim hala atan kalpleri ve benim için yapabilecekleriydi.

İnledim, onlar emerken ve yalarken başım geriye eğildi. Kalçalarımı ayırdım, klitorisim yalanıp memnun edilmeye hevesliydi.

"İyi," diye fısıldadım. "Aferin oğlum. Beni yalamaya devam et."

Gözlerimi kapattım ve yönetimlerini takdir ettim. Çok becerikli değillerdi ama mezara girdikten sonra her şeyi kabul ederdim. Aşağı uzandım.

iki eliyle iki siki kavrayıp hafifçe sarsıyordu. Onlar beni öpmeye ve yalamaya devam ederken okşuyorlardı.

İçimden bir orgazm geçti. Haykırdım, sesim ölülerin yeraltı mezarlarında yankılandı. Hırladım, bacaklarımın arasındaki adamın saçlarını yakaladım ve boşalmaya devam ederken dilini bana tuttum, şehvetin her küçük yalamasında nefes nefese kaldım.

"Yere yatın," dedim içlerinden birine.

Aşağı indi ve arkasına yaslandı. Ben de kalçalarına binerek sikiğin üzerinde durdum. Bir adamın sikiğin üzerine çökerken aynı anda diğerinin boynunu kırdım ve dişlerimi ona geçirdim. İnledim, tüm cinsel ihtiyaçlarım karşılanmıştı. İlk adam kalçalarımı kavradı, beni becermeye başlarken inledi, üzerlerindeki büyüm hala onları habersiz tutuyordu.

Birine bindim ve diğerinden içtim, kuruyana kadar besledim. Bedenini kenara fırlattım, eski benliğime dönmenin tadını çıkarıyordum. Bu yaşamaktan daha iyiydi.

Ona binmeye devam ettim ve kadına baktım.

"Onu bana getir. Soyun onu."

Üçüncü adam onun yanına gitti. Onu soyup bana doğru götürürken yanakları kızardı.

Vücudu inceikti, ay ışığının kırıntılarında solgundu.

"Ah tatlım," diye mırıldandım. "Benden korkuyor musun?"

Gözbebekleri simsiyahtı ve irislerini yutuyordu. Çekingen bir şekilde başını salladı.

Seni daha iyi hissettireceğim, dedim ona. *Sana dokunmasını ister misin? Ya da bana?*

Ona baktı ve sonra başını salladı. "Sen," diye mırıldandı.

Aletin üzerine sonuna kadar eğildim ve onu kendime çektim. Ben yüzünü kavrayıp onu yavaşça öperken o da bacaklarının arasına diz çöktü.

Onun daha bilinçli olmasını istediğimi fark ettim.

Gücümü geri çektim ve kalp atışlarının hızlandığını hissettim. Nefesini içine çekti ve çılgınca etrafına bakındı.

"Evet," diye fısıldadım. "Hepsi ölecek. Sen de öleceksin, tatlım. Ama bu zevkli bir ölüm olacak."

"Neden?" diye bağırdı.

Cık cık diye bir ses çıkardım ve gözyaşlarını parmaklarımla sildim. "Bana birini hatırlatıyorsun," diye fısıldadım. "Bana çok şey borçlu olan birini. Bulmam gereken birini. Buraya gel."

Başını göğüslerimin arasına çektim, kalçalarımı yere vururken onu kendime çektim. İnlediğini hissettim, boşalmaya yaklaşıyordu.

"Eğer içime girersen, seni iğrenç köylü, sonra seni öldürürüm," diye hırladım.

Nefesini içine çekti, vücudu titriyordu. Adam homurdandı, boşalırken .

Onu bıraktım ve dönerek elimi göğsüne soktum. Hâlâ elimde atan kalbini sökerken yüz ifadesi dondu. Bileğimden aşağı damlayan koyu renkli kanı yalayarak organı emdim.

İçimi çektim ve onu yere attım. Sabırsızlanmaya başlamıştım. Ayakta kalan son adama döndüm ve ayağa kalktım. Eğilip onu dudaklarından sertçe öperken gözleri hafifçe açıldı. Aleti bana karşı zonkluyordu ve ben de uzanıp onu okşadım.

Durdum, ona baktım. Hâlâ diz çökmüştü, gözleri üzerimizdeydi. "Ben bunu yaparken kendine dokun," diye emrettim. "Benim için hazırlan."

Başını salladı, parmaklarını kalçalarının arasına kaydırды. Islak amının kokusunu içime çektim ve sııttım, onu okşamaya devam ederken içimden bir hırıltı çıktı. İnledi, kalçaları elime çarpıyordu.

"Bu doğru," diye mırıldandım.

Dişlerimi boynuna geçirdim, okşarken onun tadını çıkarıyordum. Nefesi kesildi, ben onu sınıra doğru sürükledikçe inlemeleri daha aralıksız hale geldi. Boşaldığında, kanındaki endorfin salgısının tadını alabiliyordum, onu tatlı bir orgazmik ölümün içine çekerken inlemeleri yavaşça yumuşuyordu.

Onu bıraktım ve yere yığılmasına izin verdim. Ağır bir gümbürtüyle yere düştü, yüzü cansızdı.

Yanına gittim, güzel yüzünü avuçladım. "Haydi, pastane. Kıyafetlerini de getir. Onlara ihtiyacım olacak."

İtaatkâr bir şekilde ayağa kalktı ve giysilerini aldı, taş patikadan aşağıya doğru beni takip ederken onları taşıdı. Ay gökyüzünde yükselmiş, dalların arasından mezarlığı aydınlatıyordu.

"Hangi ?" Onu mezarıma götürürken sordum. "Aralık ayındayız hanımefendi," diye fısıldadı.

"Peki ya yıl?" "Bin dokuz yüz yirmi iki."

Bütün bir yıl. Yerdeki aptal delik yüzünden bütün bir yılımı kaybetmiştim. Hepsı güvercinler yüzünden.

Onları düşündükçe içimi öfke kaplıyordu. Kız kardeşler, Irene ve Florence Ellis. Bana babalık canavarı öldüren ölümlü Peter Ellis'in torunları.

Cehennem güvercinlerini yaratmıştı, canavarları sonsuza dek yok etmeyi amaçlayan cihazlar.

Irene'in arkadaşları ona kesinlikle koruma sağlamıştı.

Ama Florence?

Florence bana *borçluydu*.

Kadını mezarıma götürdüm. Onu sürünerek çıktığım çukurun arkasındaki soğuk taş sunağın üzerine ittiğimde nefesi kesildi. Onu yaymak için yeterince büyüktü.

Onu altımda kısırdım ve öptüm. Önce direndi ama sonra eridi, bacakları belime dolandı. Aramıza uzandım ve iki ince parmağımı sıcak amcığının içine soktum.

"Bir canavara göre çok ıslaksın," diye fısıldadım. "Keşke dünya senin ne kadar fahişe olduğunu bilseydi. Kocanı öldüren kadını beceriyorsun."

Sertleşti ama bana karşı koymadı.

"Yine de beni , değil mi?"

Artık onu ikna etme yeteneğimi tamamen ortadan kaldırmıştım ama çığlık atmadı. Mücadele etmedi.

"Uzun zamandır bu kadar memnun olmamıştım," diye inledi.

"Ah, seni zavallı şey," dedim onu tekrar öperek. İnledi, dili benimkiyle buluştu. Kalçalarını elime karşı hareket ettirdi, parmaklarım içeri ve dışarı kayıyordu.

Boşalırken sessiz bir hıçkırık çıkardı. Lezzetli gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı, gerçek zevki yaşarken gözleri genişledi. Amcığı etrafımda zonkluyordu.

Hırladım ve elimi boynuna doladım, göğüslerini ısırırken onu orada tuttum. Dişlerim narin derisini delip geçti.

Haklıydım.

Çok tatlıydı.

Bana kendi küçük güvercinimi hatırlattı.

Florence'ı düşündükçe kontrolümün elimden kaydığını hissederek daha sert ısırdım. Muhtemelen güvende olduğunu düşünüyordu.

Muhtemelen öldüğümü düşündü.

Onu bulur ve bana ait olduğunu hatırlatırdım.

Londra'yı kaybetmiş olabilirim ama güvercinimi de .

Kadın aniden ılık attı ve ben de çok ileri gittiğimi fark ettim. İçimi çektim ve sıkıca kavrayarak boynunu kırdım. Bir saniye içinde, o gitmişti. Dudaklarım vücudunda gezindi ve tekrar ısırdım, hayatını ondan içtim.

İşim bittiğinde, cesedini mezarıma ittim. Durakladım, bir paket dikkatimi çekti. Para, pasaport ve bir mektupla dolu küçük bir çanta çıkardım.

Kedi.

Sertçe yutkundum, kalbim yumuşadı.

Arkadaşlarım hayattaydı.

Mektubunu birkaç kez okudum ve sonra nefesimi verdim, başımı arkaya eğdim ve gökyüzüne baktım. Burada tam olarak tanımlayamadığım bir koku vardı, neredeyse sülfürik.

Doğrusu, nasıl geri döndüğümde emin değildim. Güvercin beni ikiye bölmüştü.

Ama hayattaydım. Önemli olan tek şey buydu.

Ölü kadının kıyafetlerini ve ayakkabılarını giydim ve sonra mezarlıktan çıkan patikadan geri dönmeye başladım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

PAcKAgE

ACE

NEW YORK'TA GECE YARISI öğlen de olabilirdi. Düz bir çatıya inip aşağıdaki sokaklara bakarken içimi bir hoşnutsuzluk kapladı. Yine de evde mahsur kalmaktan daha iyiydi. Cat'le buraya geleli üç gün olmuştu ve ben çıldırmak üzereydim. Bu yüzden, ben şehirde dolaşırken onu uyumaya bırakmıştım.

İçime iki duygu pompalandı. *Öfke*. Öfke o kadar güçlüydü ki iliklerime kadar işlediğini hissedebiliyordum. Ve sonra *heyecan*. Güvercini bulmuştuk ve onun hayatını mahvetmek için sabırsızlanıyordum. Güvende olduğuna inandığından emin olduğum kadar zaman geçmişti. Muhtemelen öldüğümüzü ya da onu unuttuğumuzu hayal etmişti.

Ama küçük kuzumuz Florence'ı nasıl unutabiliriz ?

Geçen yıl onunla çalışmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ama hayır, Jack beni dinlemeyi reddetmişti. Arkadaşıma güvercini içeri almanın kötü bir fikir olduğunu kaç kez söylediğimin sayısını unuttum. Ona karşı çok yumuşak davrandık. Ona karşı çok *naziktik*.

Yumuşak, manik bir kıkırdama benden kaçtı. Kollarımı dramatik bir şekilde kaldırarak kenara doğru bir adım attım. Rüzgâr damalı ceketimin etrafını sarıyor, şapkamın dört zilini hışırdatıyordu. Kendimi yere doğru bırakabilirdim. Acaba bu bana yere *çakılmadan* önce gelmem için yeterli zamanı verir miydi? Tabii ki, *bu* beni öldürmez. Kendimi kırma fikri

Betona çarpan kemikler beni heyecanlandırdı, sikimin sertleşmesine yetecek kadar. Acı ve adrenalinin verdiği heyecan beni her zaman etkilemiştir.

Bu ya da başkalarına zarar vermek. Arkadaşlarımın ikisinin de acıdan hoşlanması tesadüftü. Jack'in bize döneceğinden emindim ve döndüğünde, gittiğinden beri hayal ettiğim her fanteziyi gerçekleştirmek için onunla en az bir haftaya ihtiyacım olacaktı.

Onunla iki yüz yıl geçirdim ve sonunun bir *insan* olacağına inanmayı reddettim. Otomatik güvercin ya da onunla birlikte gelen güçler önemli değildi. Jack böyle aptalca bir şey yüzünden toza dönüşmeyecek kadar güçlüydü.

İçimi çektim. Kenarda durmak yeterli değildi. Benim için heyecan verici ya da heyecan verici değildi. Haftalardır arzuladığım şeyi yapmam gerekiyordu. Bir can almamın üzerinden üç haftadan fazla zaman geçmişti ve şimdi eldivenli parmaklarım öldürmek için kaşınıyordu.

Korkunç bir alışkanlıktı ama umurumda değildi. Ben bir adalet meleğiydim, bir intikam iblisiydim. Ve benim ellerimde ölmek ne kadar heyecan verici olurdu.

"Neredesin sen?" Çömelerek . Doğru kişiyi bekliyordum.

Gözlerimi kapattım ve dikkatle dinledim. Sayısız kırık borudan fişkıran buharın, otomobillerin ve hava gemilerinin ve çöplerin arasında sürünen farelerin altında bir çığlık ve iki hamamböceğinin şiddetli mırıldanmalarını duyabiliyordum. *İki hamamböceği!*

Bedenim çoktan hareket etmeye başlamıştı. Bir çatıdan diğerine sıçradım, ödülleri ararken bedenim üçe bölündü. Her formun içini görebiliyordum ve her biri farklı bir maske takıyordu. Solumdaki Mutlu bir yüz, sağımdaki Üzgün bir yüz takıyordu ve paltolarının renkleri farklıydı.

Benimki kızgındı. Jack'imiz bizi terk ettiğinden beri hep kızgındı. "*Hayır! Bırakın beni!*"

Çığlık çok yakındı. Bir çatının kenarına geldim ve gölgelerle dolu bir sokağa baktım. *Seni buldum.*

Binanın yanından atladım ve bir kadını köşeye sıkıştıran iki adamın arkasına sessizce indim. Onların saflığının tadını çıkararak çömeldim. Diğer iki formum yanıma indi ama elimi sallayarak onları uzaklaştırdım.

Acı çekmek. İki adamın acı çekmesine ihtiyacım vardı.

Her ikisi de insan gibi davranan hamamböceklerinden başka bir şey değildi. Biri yırtık pırtık bir palto giymişti, diğeri ise bir kasap gibi görünüyordu.

çeşit çeşit. Tüm kasları onları benden koruyamazdı. İçlerinden biri dönüp nihayet varlığını fark ettiğinde içimden keyifli bir kıkırdama yükseldi.

"Siktir git!" Diğer adam kadına hamle yaparken keskin bir çelik bıçak salladı. "Defol git buradan."

Adam onu tuğlalara çarparken çığlık attı. Üzerinde pastel mavisi güzel bir elbise vardı ama adam onu parçalamaya kararlıydı. Sanki az önce bir bok birikintisine adım atmışım gibi içimi bir tiksinti kapladı. Ölümleri harika olacaktı.

"Seni öldüreceğim," diye hırladı adam.

"Bütün hamamböcekleri ölmeli," diye kıkırdadım.

İlk adama doğru atıldım ve renkli ceketimin içinden bıçaklarımı çıkardım. Bıçaklar parlıyordu, bıçağını göğsüme sapladığında içimde bir hezeyan başladı.

Acı doğrudan sikime gitti ve hemen sertleşti. Zevk içinde inledim, bundan zevk aldım. "Siktir," diye iç geçirdim.

"Geber," diye hırladı, o kadar lezzetli çeviriyordu ki neredeyse boşalıyordum.

Bıçağımı kaburgalarına sapladım, kas ve kemik çıtırtılarının tadını çıkardım. Uluması kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Sıcak kan ellerime sıçradı, giysilerimin üzerine fışkırdı. Diğer bıçağımı da ona sapladım ve yağ gibi aktı. Beni parçaladı, geri çekilmeye çalıştı ama gitmesine izin vermedim.

Onu kendime çektim ve dehşet dolu bakışlarını izledim. Öleceğini biliyordu. Sefil hayatında göreceği son yüz ben olacaktım. Tanrıyı oynama hissinin tadını çıkardım, onun korkusundan o kadar keyif aldım ki boşaldım.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım, coşkulu bir zevkle başımı arkaya eğdim.

Birkaç dakikalık mutlak, kesintisiz bir mutluluktu. *Ahh*. Pantolonumun içine boşalmak hoşuma gitmiyordu ama belki Cat eve gittiğimde pisliği temizlerdi.

Kadın tekrar haykırırken bıçaklarımı çekerek onu serbest bıraktım. Aletim serbest kalmanın etkisiyle zonkladı ve dönerek diğer insana doğru fırladım ve onu bir bez bebek gibi havaya kaldırdım. Kapana kısılmış bir fare gibi kıvranırken bile onu çatıya çıkarmak benim için kolaydı.

Onu çatıya fırlattım. Betonun üzerinde yuvarlandı, tam üzerine indiğimde durdu ve onu altımda sıkıştırdım.

Sidik kokusu havayı doldurdu. Çenesini tuttuğumda içimi bir tiksinti kapladı. "Az önce altına mı işedin?"

Gözleri kocaman açılmıştı. Kelimeleri bile oluşturamıyordu.

"Sorun nedir? Dilini kedi mi yuttu? Daha otuz saniye önce o kadını incitmek istiyordun. Ona böyle hissettirdin, biliyorsun." "Bırak beni," diye inledi. "Lütfen. Ne istersen yaparım. Benim bir aile-"

Bıçağımın ucunu boğazına bastırdım. "Bir aile mi? Gerçekten mi?" Alçak bir kıkırdama beni terk etti, eğildiğimde çanlar çalıyordu. Hava soğuktu, nefesleri küçük panik nefesler halinde çıkıyordu. "Mükemmel küçük hamamböceği için mükemmel küçük bir aile, hmm? Trajedi. Tam bir trajedi."

Bıçak derisini yavaşça yardı. Haykırdı ama hareketsizdi, yanlıs bir hareketin sonunu getireceğini biliyordu. Eğer kıpırdarsa, bu sadece ölümünü hızlandıracaktı.

"Beni öldürürsen peşine düşerler!" diye ağzından kaçırdı. "Seni avlayacak çetenin parçasıyım ve-"

"Ölmek mi?" Hoş bir şekilde sordum. "Sen de tıpkı şu anda olduğun gibi altına işeyecek bir suçlular çetesindensin."

"Sen bir suçlusun," diye hırladı ve bana tükürdü.

Tükürüğü maskeme damlarken öfke içimde yuvarlandı. Çılgın bir kahkaha beni terk etti. "Ben bir suçlu değilim. *Suçlu* çok basit bir kelime. Ben şeytanım. Ben kötülüğün reenkarnasyonuyum. Ben bir iblisim, bir yaratığım, bir *canavarım*."

Boynunu kesip açtım, hırıltılarını dinledim. Nafile ölümüne tanıklık ederken kaşlarımı çattım. Artık kimse ona yardım edemezdi.

Ayağa kalktım ve ellerimi onun giysilerine sildim. Bu, ilki kadar tatmin edici olmamıştı.

İç çekerek eve dönme zamanının geldiğine karar verdim. En azından Londra'da olduğu gibi kafeste değil, yeniden özgür hissettiğim için mutluydum. Uzakta saklanmak berbattı, özellikle de aylarca. Her ne kadar umursamadığında ısrar etse de, Cat'in bu kadar çok şey yapmak zorunda kalmasından dolayı kendimi suçlu hissettiğim zamanlar oldu.

Sessiz mahalleye geri döndüm. Bana hırlayan birkaç köpeği görmezden gelerek birkaç kapılı arka bahçeden geçtim. Dönüş yolunda, Florence'a bir hediye bırakma zamanının geldiğine karar verdim.

Onu sarsmak için küçük bir simge.

Ön kapıya vardığımda saat gece yarısını en az üç saat geçmişti.

Döndüm ve güvercinin evine baktım. Kanlı hediyesini kapısına bırakmıştım. Onun için ne planladığımı bilmiyordu. Yarın Florence'ın bir ev gösterimi yapacağı söyleniyordu. Orada olmak isterdim ama Cat'in ilgisini çeken mütevazı bir adam olarak gitmesiyle yaşayacaktım.

Kapı kapandı ve hemen kapıya doğru itildim. Kedi hırladı, beni orada tutarken pençeleri boğazıma dolandı.

"Merhaba sevgilim," diye mırıldandım.

"Hangi cehennemdeydin?"

"Avcılık," dedim dudaklarımı yalayarak. "Belli ki."

Sarı gözleri iki dolunay gibi yanarak öfkeyle baktı. "Beni uyurken bıraktın ve bensiz ava çıktın."

"Hamamböceğinden başka bir şey olmayan iki adamı öldürdüm. Uzun zamandır oyun oynamamıştım."

"Beni de yanında ."

Onu geri ittim ve elinden kurtuldum. "Beni şımartamazsın," diye homurdandım. "İstediğimi yapmakta özgürüm."

Görünüşe göre gitmeme izin vermiyordu. Beni tekrar yakaladı, ancak bu sefer beni yere yatırdı ve altına sıkıştırdı. Sertçe vurdum, şapkam uçtu, onun aşırı gücü içime bir ihtiyaç şimşegi gönderdi.

"Siktir," diye mırıldandım. "Kavga etmek ister misin, sevgilim? İhtiyacın olan bu mu?"

Kalçalarımı ona doğru savurdum ve sonra momentumumu kullanarak dengesini bozmak için döndüm. Hızlı bir hareketle, kalçalarına binerek onu devasa sırtının üzerine yuvarladım. Arkaya uzandım, zaten sertleşmekte olan sikini kavradım, uzadıkça okşadım, kavrayışımın altında titreşti.

"Vay, vay," diye fısıldadım. "Bu yüzden mi böyle götlük yapıyorsun? Uyandığında beni becermek istiyordun ve ben yok muydum?"

"Evet. Siktir git," diye hırladı, jilet gibi keskin dişleri kötülükle parlıyordu.

"Ah benim zavallı dostum," diye kıkırdadım, elimi daha da aşağı kaydırarak onunkini kavradım.

düğüm.

Homurdandı, pençeleri kalçalarımı tırmıklıyordu. Kumaş da derim gibi yırtıldı ama acı çok lezzetliydi.

"Siktiğimin canavarı. Bunları dikmek biraz zaman alacak," diye tersledim ve ondan gerçek bir gülümseme kazandım. Öne doğru eğildim, yüzüm onunkinin üzerinde geziniyordu. Uzandı, maskemi çekip çıkardı ve kenara koydu.

Korkunç görünüşüme rağmen bana öyle sevgiyle baktı ki nefesim kesildi. Çirkinliğim onun için güzeldi.

Beni bir öpücüğün, her şeyi tüketen bir öpücüğün içine çekerken dokunuşum yumuşadı. Uzun dili ağzımın içine, boğazıma doğru ilerledi. Beni yerinde tutup kurt adam öpücüğüyle yutarken inledim. Bizi takip eden karanlık, yakıcı şehvetimiz tarafından bölündü.

Eksik olan tek şey Jack'ti.

Hüzün sertçe vurdu, her kasının sertleşmesine neden oldu. Değişimi hissetti ve geri çekilerek iç çekti.

"Hiç yeterli olacak mıyım?" diye fısıldadı.

Hüzün derinleşerek içinden çıkamadığım bir çukura dönüştü. Cat'i seviyordum, bunu söylemekte zorlansam da. Göğsüne uzanana kadar eğildim, kollarım ona sarıldı. "Sen fazlasıyla yeterlisin. Özür dilerim."

Pençelerini vücudumda aşağı yukarı gezdirerek beni yatıştırdı. Aramızda onarmak için çok çalıştığımız bir acı ve üzüntü uçurumu vardı. Ama bir eş kaybetmek ikimizi de beklemediğimiz şekilde yıkıma uğratmıştı.

"Birlikte geçireceğimiz bir ömür var," diye fısıldadı. "Bunu atlatacağız. Jack de öyle yapmamızı isterdi."

"Geri dönecek," diye mırıldandım.

kaskatı kesildi. Buna inanmadığını biliyordum. Ama inanmak zorundaydım.

Yoksa içimde kalan akıl sağlığımı da kaybederdim. Ve bunu ona yapamazdım.

Benim bile aşmayacağım çizgilerim vardı. Ahlak anlayışım ne kadar canavarca olsa da, söz konusu arkadaşlarım olduğunda durum hep farklıydı.

Evin içinde başıboş bir inilti yankılandı. İkimiz de sinirlenerek başımızı kaldırdık.

"Hâlâ gidiyor mu?" diye sordum. "Onu çoktan öldürdüğünü sanıyordum."

"Yapacaktım. Ama sonra her şeyi biraz daha uzattım. Onun hakkında bir şeyler öğreniyordum. Bu moron aylardır ona yavaş yavaş kur yapıyor."

Bir kıkırdama çıkardım ve oturdum, keyfim yerine gelmeye başlamıştı bile. "Ölü Tavşan'la ne zaman buluşacağız? Ona borçlu olabiliriz gibi görünüyor."

"Biz . Bu onun bize olan iyiliğini yerine getirmesiydi, hatırladın mı?"

"Onun gözüne girmekten zarar gelmez."

"Şimdi de politikacı mı oldun?" diye alay etti.

"Biri bana yardım etsin!"

bodrumdan gelen paket ılık atarken sikim sertleşti. Kalçalarımı arkadaşıma doğru salladım, tekrar sikini kavramak için geriye yaslandım.

"Ah, sikilirken müzik dinlemeyi sevdiğini hatırlamam gerekirdi," diye homurdandı Cat.

"Baştan çıkarmaya asla hayır demem."

"Kıyafetlerini ıkar, Ace. O pislīgi öldürmeden önce seninle çiftleşmek istiyorum ve rol yapmak zorundayım."

"Şey. Madem bu kadar nazıkçe sordun."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

DERGİ

16 Ay Önce

FLORANSA

Babamın ofisindeki kitap raflarını incelerken, sayısız deri sırtın izini sürerken yağmur aralıksız yağıyor, sürekli *pıt pıt* sesleri beni rahatlatıyordu. Masasına doğru ilerledim ve sandalyesine oturup derin bir iç çekerek arkama yaslandım.

Evime dönmeye hazırdım. Ziyaret etmeyi seviyordum ama çok sıkıcıydı. Okumak dışında yapacak pek bir şey yoktu ve babamın sakladığı kitapların küçük bir bölümü dışında hepsi tarihseldi.

Meşenin üzerinde bir yığın kitap vardı ve öne doğru eğilip sırtlarını okudum. Yığından bir tane seçtim ve ters çevirdim, ilk sayfayı açarken mırıldandım.

Charlotte Ellis.

Aile ağacımızda Charlotte Ellis diye birini hatırlamıyordum ama el yazısı beni cömert ilmekler ve mükemmel eğimler konusunda kışkandırdı. Günlüğü kolumun altına sıkıştırdım, daha sonra okumak için başka bir kitap seçtim ve sonra koridordan oturma odasına doğru yürüdüm. Okurken en sevdiğim koltuğuma yerleştim.

1707-Ocak Onbeşi

Kalbimde, senin adını söylüyorum. İnsanlar için iğrenç ve korkunç bir canavar, ama benim için ebedi bir aşk. Beni binlerce alevın sıcaklığıyla seven bir Kabus. Yalan söylüyorum ve Canavarımı ve onun Karanlıkta saklanmaması gereken bir dünyayı hayal ediyorum...

Kaşlarını çatarak kitabı çevirdim ve ön yüzüne tekrar baktım. Bir günlük olduğı belliydi ama şimdiden bir kurgu eseri gibi okunuyordu. Charlotte Ellis sevdiği bir canavarı yazmıştı ve muhtemelen kendisi için seçilen adam konusunda çok az seçeneğı olduğı için ona acımıştım. Ama kullandığı dil en iyi ihtimalle tuhaftı.

Sayfaları ileriye doğru çevirip daha sonra yazdığı yazıları okudum. Parşömenin üzerine kan bulaşmış bir tanesine geldiğimde gözlerim açıldı.

1707- Dört Haziran

Son nefesimi vermek anlamına gelse bile onu durdurmaliyim. Aşkım acımasızdır ve arzusu onu tamamen tüketecek ve yoluna çıkan her şeyi yok edecektir.

Sevmek, onunla asla geçiremeyeceğim her an için pişmanlık duymaktır. Onu sevmek, onu yok etmektir.

Onun işini bitireceğim. O bir şeytan. Umarım incittiğı son kişi ben olurum.

"Ne okuyorsun?" Irene'nin sesi huzurumu bölen bir çan sesi gibiydi.

Sıkıntıyla iç çektim. Bir yetişkin olarak bile ondan asla kaçamazdım. Kız kardeşimi severdim ama okumaya çalıştığım belliydi ve insan bunun rahat bırakılmak için bir işaret olduğunu düşünürdü.

"Bir kitap," diye cevap verdim.

Irene kanepeye uzanırken homurdandı. Bir erkek gibi yayıldı ve ona bir hanımefendi gibi oturmasını söylememek için dilimi ısırmam gerekti. "Annemle babam eve ne zaman gelecek? Ve neden ikimiz de eve bakmak için burada olmak zorundayız? Sömestr başlamadan önce dışarıda eğlenmeyi tercih ederim."

"Çünkü bizden istediler," dedim omuz silkerek. "Bunu zaten biliyorsunuz. Ne zaman şehirden ayrılırsalar, ikimiz her zaman evde bakıcılık yaparız."

"Ama biz büyüdük. Burada yüksek değerli bir şey yok. Biri zorla girecek değil ya. Ve-"

Kitabımı kapattım ve ayağa kalktım. İkimiz birkaç gündür bir arada sıkış tıkiş yaşıyorduk ve ben yavaş ama emin adımlarla aklımı yitiriyordum. Kitabı sandalyenin üzerine fırlattım.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diye duyurdum.

"Ama yağmur yağıyor," diye haykırdı Irene. "Sırılsıklam olacaksın."

"Şemsiyelerimiz var." Koridordan ön kapıya doğru yürüdüm.

Babamın şemsiyesini seçtim ve açarak dışarı çıktım. Hava kesinlikle korkunçtu ama evden çıkmam gerekiyordu. Burada sadece birkaç gün daha kalmamız gerekiyordu.

Anne ve babamızın çıktığı yolculuk çok ani olmuştu. Hayatımız boyunca hiçbir zaman bir hevesle uluslararası bir yolculuğa çıkmamışlardı ama babamız son zamanlarda huzursuzdu.

Şemsiyeyi üzerimde tutarak merdivenlerden aşağı indim. Yağmur çoraplarımı ıslatacak kadar şiddetli yağıyordu ama umurumda değildi. Bir molaya ihtiyacım vardı.

Caddenin karşısına geçtim ve parka doğru yöneldim. Arada sırada bir araba geçiyordu ama onun dışında mahalle sakindi. Gökyüzüne baktım. Hava gemileri bile seyrekli.

Ferforje girişten geçtim, geniş ve boş Mühendis Parkı'nı koruyan çirkin heykellere baktım. Yağmurda daha da hüzünlü görünüyorlardı, taşları sırılsıklamdı. Her birkaç metrede bir oturmak için banklar vardı ve hepsi de boştu.

Kendi kendime mırıldandım. Yürümek iyi bir fikirdi. Biraz ıslanmışım ama bacaklarımı esnetmek iyi gelmişti.

Sayırsız kez yürüdüğüm patikadan aşağı doğru indim. Irene ve ben çocukken neredeyse her gün bu parkın etrafında koşardık. Dondurma yediğimiz ve uçurtma uçurduğumuz günleri düşündükçe gülümsedim ve onun tarafından daha az rahatsız edildiğimi hissettim.

Uzakta, bir bankın yanında duran bir figür dikkatimi çekti. Parktaki diğer tek kişi onlardı. Yaklaştıkça ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bakışlarımı daralttım ve bir kadın figürü seçtim.

Mükemmel giyinmişti ama şemsiyesi yoktu ve sırlıklam olmuştu.

"Ah canım," diye mırıldandım yaklaşırken. "İyi misiniz hanımefendi? Yardıma ihtiyacınız var mı?" Seslendim.

"Evet, lütfen," dedi bana gülümseyerek. Sesinde yumuşak ve çekici bir İngiliz vardı.

gidip şemsiyeyi başına tutarken yüzümde bir gülümseme vardı. Elimden geldiğince başkalarına yardım etmeyi severdim. Kadın yaklaştı ve yüzünü sildi, kirpikleri uzun ve güzeldi. Üzerinden yağmur damlaları damlıyordu ama yine de kusursuz görünüyordu. Makyajı da bozulmamıştı. Kızıl saçları geriye doğru toplanmıştı ve elbisesi vücudunu sararak kalçalarının ve göğüslerinin kıvrımlarını vurguluyordu.

Ona bu kadar yakın olduğum için kızardım. "Seni zavallı şey," dedim. "Sırlıklam olmuşsun!"

"Sadece biraz yağmur," diye güldü. "Biraz yağmur iyidir, değil mi?"

Güzel bir gülümsemesi vardı... Ama keskin dişler gördüğüme yemin edebilirdim. Ağzına bakmamaya çalıştım çünkü bu benim kabalığım olurdu.

"Adım Jacklyn, ama bana Jack diyebilirsiniz."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Benim adım Florence."

"*Florence*," diye tekrarladı usulca. "Ne kadar güzel bir isim."

"Nereye yürüyorsun? Uzak değilse ben de gelebilirim," dedim. "Sadece bacaklarımı esnetmek için yürüyüşe çıkmıştım."

"Ne kadar nazıksınız. Hayır, hayır. Aslında buraya sizinle tanışmaya geldim."

Kaşlarımı çattım, zihnimde alarm zilleri çalıyordu. Bu sefer gülümsediğinde *dişlerini* gördüğümü biliyordum.

Bir adım geri attım, ama eli dışarı fırladı ve bileğimi demir bir mengeneye sardı. Hayal edebileceğimden çok daha güçlüydü ve bu beni hem korkutuyor hem de büyülüyordu.

"Merak etme," dedi. "Sana zarar vermeyeceğim." "Seni tanıyor muyum?"

Fısıldadım.

"Hayır. Ama sen alacaksın." Cebinden bir kart çıkardı ve beni kendine doğru çekti, elbisemin yakasından tutup göğüslerimin arasına soktu. O kadar çok kızardım ki kulaklarım yanmaya başladı. "Gerçeği bilmek istediğinde

ne olduğunu öğrenmek için burayı bul. O zaman her şeyi açıkla. Sadece birkaç günlüğüne New York'tayım ve sonra gitmem gerekecek. O yüzden karar vermek için fazla zaman kaybetme Florence."

"Bilmiyorum..."

Gözümü kıptım ve o gitmişti.

Cennette ne var?

Şaşkınlıkla arkamı döndüm ama yine yalnızdım. Elbisemin içinden kartı çıkardım ve üzerine karalanmış adresi okudum.

Telaşlanmışım. Bir dakika orada durdum, gelmeye çalıştım, az önce ne olduğunu merak ediyordum. O kadar güzeldi ki...

Ama dişleri... ve sahip olduğu güç doğal değildi. "Ne tuhaf bir kadın," diye fısıldadım.

Titredim ve omuzlarımı yuvarlayarak kartı tuttum. Bir kez daha baktım ve kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma göz gezdirdim. Yalnız olduğumdan emin olunca elbisemin eteklerini çekti, kartı tekrar göğüslerimin arasına soktum ve onun bana dokunmasının nasıl bir his olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Yağmur hafiflemişti ama eve dönme vakti gelmişti. Irene'in benimle kalmasına gerek yoktu ve her zaman şehir merkezindeki dairemize geri dönebilirdi. Ben de okulda değildim.

Aslında, hayatımda ne yapmak istediğimden pek emin değildim. Irene her şeyi çözmüştü. O da babamız gibi bir bilim insanı olacaktı. Dünyayı değiştirmeye kararlı bir kadın.

Hep anneme çekmişimdir. O bir sanatçıydı ama benim hiçbir sanatsal yeteneğim yoktu. Aslında, hiçbir şeyde iyi değildim. Ama eninde sonunda birini bulacaktım, değil mi? Yuva kuracağım ve çocuk sahibi olacağım bir adam... İyi bir anne olabilecek miydim?

Evimize dönerken düşüncelerim dağınıktı. *Parktaki o kadın çok tuhaftı. Neden yağmurda tek başına dışarıdaydı? Üstelik şemsiyesi de yoktu...* Bakışlarından ve dokunuşlarından kurtulamıyordum.

Caddeyi geçip kaldırıma çıktığımda, ailemizin evinin ön kapısının önünde iki adamın durduğunu fark ettim.

Bir feryat nefesimi kesti.

Irene'in hıçkırıklarını gürültüsünden duyabiliyordum. Şemsiyemi bıraktım ve iki adamı iterek koşmaya başladım. Kapı aralığına yığılmıştı, hıçkırıkları tüm vücudunu sarmıştı.

"Ne oldu?" Fısıldadım.

Bana cevap vermedi.

"Ne oldu, Irene?"

"Onlar öldü, onlar öldü, onlar öldü-"

"Hanımefendi. Siz Florence Ellis misiniz?"

"Öyleyim," diye fısıldadım. Irene sözlerini tekrarlamaya devam etti, hıçkırıkları beni kırıyordu. Başımı kaldırıp memura baktım. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Onlar öldü, onlar öldü, onlar öldü-"

"Irene!" Onu sarsarak bağırdım. "Senin yüzünden onu duyamıyorum!" *"Onlar öldü, onlar öldü, onlar öldü-"*

İki adama baktım ve rozetlerini gördüm. "Ne oldu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

İçlerinden biri bana acıyan bir bakış attı. "Bunu size bildirdiğim için üzgünüm hanımefendi. Ama aileniz öldü..."

Sözlerinin geri kalanını duymazdan geldim, kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Onlar öldü, onlar öldü, onlar .

Ailemiz ölmüştü.

BÖLÜM 6

KAĞIT

FLORANSA

Kapı sesi evin içinde yankılanırken nefesimin altında LANET okudum. Süpürgeyi dolaba koydum, kapıyı tekmeleyerek kapattım ve kendimi nefes almaya zorladım. Gecenin bir yarısı bir kâbustan uyanmış ve dışarı çıkmaya karar vermiştim ki kapımın eşiğinde kalbine bıçak saplanmış ölü bir güvercin buldum.

Görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım. Böyle korkunç bir şeyi kimin yapabileceğini merak ederek iki saat boyunca ağladım. Bu eylem beni karanlık bir deliğe sürüklemişti; acaba bana musallat mı oluyorlardı, yoksa sadece hayal mi görüyordum?

Belki de aklımı kaçırıyordum.

Kesinlikle öyle hissediyordum.

Kapı sesi tekrar yankılandı, bu sefer biraz daha ısrarcıydı.

"Geliyorum!" Nefes nefese bağırdım.

Kahretsin, berbat durumdayım. Berbat durumdayım.

Kapının yanındaki aynanın önünde görünüşümü kontrol ettim, kızarmış yanaklarımı ve hafif dağınık saçlarımı fark ettim. Düzgün görünmek için elimden geleni yapmıştım ama sinirlerim sarsılmıştı.

Sabahın üçünden beri ayaktaydım ve tüm evi temizliyor, mobilyalardaki, yerlerdeki ve duvarlardaki her toz zerresini almaya çalışıyordum. Bir binada bu kadar çok örümcek ağının toplanabilmesi inanılmazdı.

Mavi elbisemi ellerimle düzelttim. Julian beni karşılariken gülümseyerek kapıyı açtı.

"İyi... günaydın," beni görünce duraksadı, kaşlarını çattı. "İyi misin Florence?"

Ona söylemek istedim. Her şey beni de zorluyordu, teselli ihtiyacı içimi kemiren bir sızı gibiydi. "Bu sabah biri kapımın önüne ölü bir güvercin bırakmış," diye fısıldadım, sesimin titremesine engel olamıyordum. Bunu yüksek sesle söylemek bile midemi bulandırıyor. "Kim ya da neden bilmiyorum."

"Bu çok trajik. Kim böyle bir şey yapar ki?" Kaşlarını çattı, omuzları gerildi. Her şeyden çok sinirlenmiş görünüyordu. "Biz-"

"Sorun yok," diye nefes verdim. "İcabına baktım ve her şey gösterilmeye hazır."

"Mükemmel. İlgilenen birkaç alıcı var. Oxford Street'ten evin tarihiyle ilgilenen bir adam var ve..."

Konuşmaya devam etti ama bakışlarım onun yanından sokağın karşısındaki eve kaydı. İkinci kattaki pencerenin perdesi aralandı ve bugünlerde sadece kâbuslarımda gördüğüm bir yüz ortaya çıktı.

Ace.

Çılgılık attım. Julian zıpladı ve bağırdı, sanki şeytanlarımla kendisi yumruk yumruğa dövüşecekmiş gibi etrafında döndü.

Perde hiçbir şey olmamış gibi yerine geri döndü.

"Bu da neydi böyle?" diye nefes aldı. "Bu da neydi böyle Florence? Ne gördün sen?"

"Özür dilerim, özür dilerim," dedim, kalbim bir tokmak gibi çarpıyordu.

Ace güvercini terk edecekti. Aman Tanrım. "Bir fare gördüğümü sandım."

"Bir sıçan mı?" Julian parmaklarını saçlarında gezdirerek gergin bir kıkırdama çıkardı. Tekrar arkasına baktı ve sonra bana mahcup bir sırıtışla baktı. "İçeri gelebilir miyim hayatım? Çok yorucu bir gün geçirdin. Yemin ederim seni farelerden koruyabilirim."

Beni farelerden koruyabilirdi elbette ama bir şeyler görmekten koruyamazdı. Yine de başımı salladım ve kenara çekilerek içeri girmesine izin verdim. Misafirler gelmeden önce bir saat kadar vaktimiz vardı ama bu süreyi konuşarak geçirebilirdik. Onun varlığının yıpranmış sinirlerimi yatıştıracağını umuyordum.

"Bana bir tur attırabilir misin?" Julian sordu. "Onlar gelmeden önce tüm evi tanımam benim için faydalı olacaktır. Ve belki de zihninizi temizler."

Kalbim hâlâ o kadar hızlı atıyordu ki sanki uçup gidecekmiş gibi hissediyordum. Kendimi derin bir nefes almaya zorladım, titremelerini önlemek için ellerimi yumruk haline getirdim.

Ace'in, tüm canavarların arasında, New York'ta böyle bir mahallede sokağın karşısında olduğunu düşünmek saçmaydı. Güvercin beni açıkça sarsmıştı.

Ve yine de...

İmgelemden kurtulamadım.

Onun bu kadar yakınımda olması düşüncesi beni korkutuyordu.

Ama bu hafta yeterince uyumamıştım. Kabuslarım acımasızdı ve bir şeyler hayal ediyordum. Ne de olsa orası Julian'ın eviydi. Onunla birlikte yaşayan bir canavar değildi.

"Elbette," dedim sonunda.

Ön kapıyı kapatıp kilitledim ve parmak uçlarımda yükselip gözetleme deliğinden bir kez daha baktım. Ama perde hâlâ kapalıydı ve uykusuzluğumun beni yakalamaya başladığını hissediyordum.

"Sizin için yumruklaşabileceğim başka fareler görüyor musunuz?"

Homurdandım ve dönüp Julian'a baktım. Gözlerinde *farklı* bir ışık vardı. "Hayır. Özür dilerim. Yoğun birkaç gün geçirdim. Yine de Cuma günü için çok mutluyum."

"Cuma..."

O bana baktı, ben de ona baktım, aramızda garip bir sessizlik geçti.

"Randevumuz mu?" Şaşkınlıkla sordum.

Lütfen bana unuttuğunu söyleme çünkü bu küçük düşürücü olur.

"Elbette," dedi çabucak. "Üzgünüm, aklım şu anda olmaması gereken yerlerde dolaşıyor. Seni yalnız yakaladığım için uygunsuz yerlerde..."

Kızardım, içimi bir sıcaklık kapladı. Tanıştığımızdan beri geçen birkaç ay içinde hiç bu kadar açık sözlü olmamıştı ama yine de... aramızda bir şeyler değişiyordu. Pazar günü bu değişimi hissettim ve bu beni kıkırdayan bir okul kızı gibi hissettirdi. "Pekâlâ *efendim*, size evi göstereyim," diye hafifçe takıldım. "Burası açıkça giriş yolu ve siz de sol taraftaki oturma odasındasınız.

Sağda, ikinci kata çıkan merdivenler ve mutfak var. ve çamaşır odası bulunmaktadır. Ayrıca bir yemek odası ve bir ofis alanı da bulunmaktadır."

Çocukluk evimden bu şekilde bahsetmek garip geliyordu. Julian'ı sağa, mutfağa doğru yönlendirdim. Kapı aralığından geçtik.

küçük ama rahat bir yerdi. Burada pek çok anım vardı; bunların çoğu annemle babamın çay ya da kahve demlediği, yemek pişirdiği ve sıcak sohbetler ettiği anlardı.

Böylesine karanlık bir sırrı olan bir aile için çok normal bir hayatımız vardı.

"Hâlâ bir sürü mobilya ve eşya var. Nereye taşınacağınıza karar verdiniz mi?"

"Henüz bilmiyorum," dedim hüzünle. "Sanırım bu, evin ne kadara satılabileceğine bağlı."

İçimde New York'u terk edip kırsal bir bölgeye taşınmak isteyen çok gerçek bir yan vardı. Şehirden uzaklaşmak, küçük bir kulübe bulmak ve basit bir varoluşun içinde kaybolmak. Pek çok insan yaşamının amacının ne olduğunu merak ediyordu ama ben bana huzur veren her şeyi yapmaya karar vermiştim. Yaşadığım onca şeyden sonra, kimsenin umursamadığı yumuşak bir gizem olma fikri hoşuma gitmişti.

"Sanırım yakında karar vermeniz gerekecek," diye kıkırdadı. "Bu mahalle şehre gelenler için en iyi yerlerden biri. Yabancı komşular yok."

Ona tuhaf bir bakış attım ve küçük bir attım. "Sanırım. Buradaki herkes... oldukça normal."

Onu mutfaktan çıkarıp ofise götürdüm. Kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açmadan önce bir an tereddüt ettim.

İçeri girdiğimde bir mezara adım atmış gibiydim. Babam öldüğünden beri buraya nadiren gelirdim. Irene bunu tamamen reddetmişti. Işık düğmesini çevirdim ve dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım.

Julian önce devasa masaya, sonra da masanın arkasındaki perdelere doğru ilerledi ve perdeleri açarak ışığın içeri dolmasını sağladı.

toz kabarıken öksürdü, güneş ışığı parçacıkları yakaladı. Ellerimi birbirine kenetleyerek kızardım.

"Ben buraya girmem," diye mırıldandım sıkıca. "Bu odayı temizlemeye fırsat bulamadım. Buraya kimsenin gelmesini beklemiyorum."

"değil. Görmek isteyeceklerdir ama toz sadece karakter katar. Sanırım bu oda babanızın ofisiydi?"

Başımı salladım, etrafına bakınırken onu izledim. Masaya doğru bir adım attı ve sandalyeyi geri çekti.

"Alabilir miyim?"

"Evet," diye fısıldadım.

Oturmasını izledim. Ona doğru bir adım attım, bir pervane gibi alev in içine çekildim. Bakışlarını benimkilere çevirdi, vücudunu saran ışığa rağmen gözleri siyahtı. Ellerimi meşe ağacının tepesine koydum ve öne doğru eğildim, yüz ifadesinin gerginleşmesinin tadını çıkardım.

"Florence," dedi azarlayan bir ses tonuyla. "Burası babanın ofisi."

"Öyleydi," dedim. "Şu anda benim ofisim."

Parmaklarını şaklattı, kara kaşları birbirine yaklaştı. "Seni küçük fırtına," diye mırıldandı. Öne doğru uzandı ve çenemin ucunu hafifçe kavradı. "Kal."

Emri içime bir ürperti gönderdi. Ayağa kalktığı anda hareketsiz kaldım, yerinden ayrılırken masadaki bazı kâğıtlar yer değiştirdi. Arkamdan dolanıp elleriyle kalçalarımı kavradığında alt dudağımı ısırdım.

"Jules," diye mırıldandım.

"Hiçbir şey yapmayacağım," diye mırıldandı. "Sadece nasıl bu kadar itaatkârca eğildiğini hayranlıkla izliyorum. Söyle bana Florence. Bu kadar itaatkâr olmaktan zevk alıyor musun?"

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Ereksiyonu giysilerimin arasından hissediliyordu ve tek dileğim elbisemi yukarı kaldırıp bana sahip olmasıydı. Dokunulmaya, ırzıma geçilmesine ihtiyacım vardı.

Tam cevap verecektim ki bir şey bakışlarımı yakaladı. Kaşlarımı çatarak masanın arkasındaki duvarın pervazla birleştiği yere, perdelerin çekili olduğu pencereye odaklandım. Daha önce gizlenmişti ama şimdi silik bir işaret görebiliyordum, çok iyi bildiğim bir sembol.

Bir güvercin.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve bir anı böldüğümü umursamadan hareket ettim. Masanın etrafından dolandım ve yere dizlerimin üzerine çöktüm.

"Florence? Sen-"

"Çakın var mı?" Omzumun üzerinden ona bakarak aniden sordum.

Tamamen şaşırmış görünüyordu. Onun tereddütleri beni rahatsız etti ve ayağa kalkarak masaya gittim ve çılgınca bir tane aradım. Bir mektup açacağı alıp duvara geri döndüm ve sivri ucunu sıvaya sapladım.

"Florence? Ne halt ediyorsun sen?"

Güvercini keserek elimi sokabileceğim kadar büyük bir delik açtım. İçeri uzandığımda kanım kulaklarıma hücum etti, parmak uçlarım bir parşömen parçasını hissetti.

Zor nefes alarak dikkatlice çıkardım. Üç kez katlanmış sararmış bir kâğıt parçasıydı. Açıp önüme yayarken parmaklarım titredi.

"Çık dışarı," diye fısıldadım, gözlerim belgeyi tarıyordu.

Julian'ın varlığını tam arkamda hissettim ve döndüm.

"Gitmeni istiyorum."

"Florence, bir gösterimiz var-"

Ayağa fırladım, elini tuttum ve onu ofisten dışarı ittim. "Üzgünüm, iptal etmek zorundasınız," dedim hızlıca, onu kapıya doğru zorlarken sesimdeki titremeye savaşıyor.

"Florence," diye homurdandı, omuzlarımı tutarak. "Sana ne oldu böyle? Çok mu ileri gittim? Bir saatten az bir süre içinde bu evi göstereceğiz ve-"

"Fikrimi değiştirdim," dedim sertçe, ellerimi kalçalarımın altına koyarak. "Üzgünüm, Julian. Gitmen gerekiyor. İlginçmem gereken bir iş var."

"Yani, gösteriyi iptal etmem gerekiyor-"

"Gösteriyi *sikeyim!*" diye bağırdım ve sonra ağzımı kapattım. Nadiren küfür ederdim, özellikle de birine karşı. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Ne buldun?" diye sordu parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Sana yardım edebilirim-"

"Gidersen yardımcı olabilirsin," dedim kararlı bir şekilde.

İhtiyacım olan son şey onu bu işe karıştırmaktı. Mektuba göz gezdirmiştim, sadece göz gezdirmiştim ama şimdiden zihnim patlamak üzereydi.

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım ve ceketinin yakalarına tutunarak onu kendime çektim. Parmak uçlarımda yükseldim ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim.

Dokunuşumun altında dondu kaldı, kıpırdamadı. Yine de onu öptüm, kendimi gerçekten aptal gibi hissettiğimde geri çektim.

"Şey," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı.

Kapının kilidini açtım ve ona doğru çektim. "Cuma günü görüşürüz."

"Açıklaman gereken bazı şeyler var Florence Ellis," dedi sertçe. "Cuma," dedim onu kapıdan dışarı iterken.

Kapıyı suratına kapattım, tüm kilitledim. Bir adım geri attım, vücudumdaki her kas titriyordu.

Babam zeki bir adamdı, tıpkı onun babası ve ondan önceki babası gibi. Her biri kendi iyiliği için fazla zekiymiş.

Çünkü başka neden ofisinin duvarına lanet olası bir ipucu saklasın ki? "Seni lanet olası pislik," diye fısıldadım, sessizce ona küfrediyordum. Ofise koştum, neredeyse yerde kayarak gazeteye gittim.

Sevgili Florence ve Irene,

**Umarım bunu hiç bulmazsınız ya da buna ihtiyacınız
olmaz, ama eğer olursa: sizi korumakta başarısız
olduk demektir
Bizi avlayan yaratıklardan. Bu nedenle Güvercin'e
ihtiyacınız olacak.**

**Güvercinler kontrol etmek ve korumak için
yaratıldılar. Bir güvercin bizim yerimize kalır,
diğeri ise
kendi koruması için başka bir yere gönderilir...**

I- sen w0s- apk

"Siktir," diye homurdandım.

Mektubun geri kalanı bir noktada nemlenmiş ve kelimelerin geri kalanı birbirine karışmıştı. Yüzüme olabildiğince yakın tutarak mürekkebi çözmeye çalıştım.

"Ölü Tavşan," diye fısıldadım.

Çıkarabildiğim diğer tek cümle buydu.

Arkama yaslandım, omuzlarım çöktü. Kâğıt parçasını ellerimde tutup tekrar tekrar okudum. Daha fazlasını anlamaya çalıştım ama nafile.

"Kahretsin baba," diye fısıldadım kendi kendime. "Neden?"

Sonunda kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Masasına gittim ve sandalyeye oturup arkama yaslandım. Tütün ve deri kokusunu içime çektim, soldaki en üst çekmeceyi açarken gözlerim yaşardı. Karıştırdım ve durakladım, yumuşak ciltli bir günlük çıkardım. Ellerimde ağırlaştığını hissettim. Ailemizin öldüğünü öğrenmeden önce okuduğum son şey olduğunu hatırladım.

Ve Jack'le tanışmadan hemen önce.

Onu bir kenara bıraktım ve bir kibrit ile küçük bir mum çıkarıp yaktım.

Alev yandı, fitili yaladı. Kâğıt parçasını üzerine tutarak kenarının alev almasını sağladım. Hızla yandı, son parçalarını balmumuna düşürene kadar parşömeni yiyip bitirdi.

Her kelimeyi ezberlemiştim. Ve tıpkı babamın bana uzun zaman önce söylediği gibi, bir şeyin bulunduğu dair hiçbir kanıt bırakmayacaktım.

Güvercin dışarıdaydı. Bunun anlamı buydu. Ve Ölü Tavşan her neyse, bir şekilde işin içinde olabilirdi.

Irene'e telgraf çekmeliyim. Neler olduğunu bilmeli. Bir an için bunu düşündüm. Caddenin hemen aşağısında telgraf çekmek için gece gündüz açık kalan bir dükkan vardı. Ne de olsa mektup ikimiz içindi.

Ama onu endişelendirmek istemedim. Onu daha fazla karışıklığa sürüklemek istemiyordum.

Eski evin üzerine sessizlik çöktü ve kendimi bir kez daha her şeyi kendi başıma çözmeye çalışırken buldum.

BÖLÜM 7

MİMİc

CATHAL

Beni öptüğünde, neredeyse boynunu kırıyordum. Tabii ki bu, sürdürmek istediğim çok ayrıntılı bir hile için çok ani bir son olurdu. Ofiste kendimi kaybettiğim kısa bir an vardı, ki bu bir daha olamazdı.

Çok basit olurdu, gerçekten. Komşulardan hiçbiri fark etmezdi. Kimse bir şeyden şüphelenmezdi. Onu kucakladığımı düşüneceklerdi ve bu lanet mahalledeki her meraklı Betty, benim -Julian'ın- Florence Ellis'e kur yaptığımı öğrendiğinde alkış tutacaklardı.

Sadece hızlı bir boğma ve şaklatma ve hayatımızdaki her şeyi mahveden insan ölmüş olacaktı.

Ama bunun eğlencesi neredeydi?

Aptal kadın *bana* -ona- gözlerinde yıldızlarla baktı ve ah o yıldızların düşüşünü izlemek ne kadar tatlı olurdu.

Onun yanında bulunmayalı aylar olmuştu ve beni ön kapıdan dışarı itene kadar, tanıdığımdan çok farklı bir kadın gibi hissettirmişti.

Yakında gerçekte tanışacaktı. Ama o zamana kadar, bu bir kedi-fare oyunuydu. Sadece, fare olduğunu bilmiyordu. Aptalca bir şekilde kedi olduğuna inanıyordu, bu da onu daha da aptal yapıyordu. Bu Cuma onu dışarı çıkarmak, aldatmacayı derinleştirmenin bir yoluydu sadece.

Gerçekle rüyayı ayırt edemeyecek hale gelene kadar daha da ileri gidecektik. Her şeyi mahvetmek için ödenecek küçük bir bedel.

Ölü Tavşan her isteğimi yerine getirmişti. Floransa'ya en yakın kişiyi bulmasını ve onu güvenli eve götürmesini istemiştim, o da bunu yapmıştı. Ne yazık ki Julian Basker, düzenli ve metodik emlakçı için seçilmiş kişiydi. Kendisine miras kalan aile parası sayesinde hali vakti yerindeydi. Sessiz, sıradan ve tam da benim kolaylıkla öldürüp dönüşebildiğim türden bir insandı.

Yine de çok fazla çılgılık atmıştı. Gerçi Ace bundan hoşlanmıştı. Kulağına müzik gibi geldi.

Sokağı geçtim ve yıpranmış merdivenlerden yukarı çıkıp tuğla evin kırmızı kapısını açtım.

Kapıyı arkamdan kapattım ve giysilerimi hızla çıkardım. Çıplak kaldığım anda bedenimin değişmesine izin verdim. Kemiklerim kırıldı, derimden koyu gri kürkler fışkırdı, dişlerim donuktan acı verecek kadar sivriye dönüştü. Bir kurt adam oldum, tercih ettiğim şekil. Paltoyu gül ağacından askıya astım ve geri kalanları bir bohça haline getirdim.

"Ace-evde misin?" Homurdandım. Bu durumdan biraz rahatsız olmuştum. Floransa'ya gittiğini ve kurallarımızı tekrar gözden geçirmek istediğini söyledi.

Hiçbir şey plana uygun gitmiyordu. Ve şimdi o evi görmek için gelen insanların listesini takip etmem gerekiyordu. Gerçekten bir insan gibi davranmak zorunda kaldığımda sessiz sinema hiç eğlenceli değildi. Hayal kırıklığı her şeyin kontrolden çıktığını hissettiriyordu.

"Ace?"

Cevabı zaten biliyordum. Sessizliğin yanı sıra çanların olmaması da bir işaretti. Başlangıçta bizi buradan izlemiş olsa da, sıkıldığında gittiği açıktı.

Giysilerimi merdivenlerden yatak odama taşıdım, tahtalar ayaklarımın altında gıcırıyordu. Yatak odamın kapısında duraksadım, içimi bir ürperti kapladı.

Yani yalnız değildim.

Derin bir nefes daha çekerken burun deliklerim alevlendi, sonunda ait olmayan bir koku yakaladım. Yersiz ama tanıdık...

İmkânı yok. Gözlerim açıldı.

Tam o sırada bir karaltı bana çarptı ve beni duvara çarparak birkaç asılı çerçevenin yere düşmesine neden oldu. İki soluk ve narin el beni boynumdan yakaladı ve

doğüstü bir rahatlık. Normalde yaptığım gibi onlarla savaşmadım, mücadele etmedim.

Bunun yerine, kalbim küt küt atarak öylece bakakaldım. Beni şok etmek için çok şey gerekliydi, ama arkadaşlarımdan birinin ölümünden dönmesi beni kesinlikle etkiledi.

Dizlerimin bağı çözüldü. Onlara doğru düşecektim ama boğazımı sıkkan tutuşu beni sabitledi.

"Jack," diye fısıldadım. "Jack. Yaşıyorsun. Geri döndün. Geri döndün."

Karındaşen Jack önümde duruyordu, dudakları canlı bir kıızıla boyanmıştı. Ortasında elmas bir broş bulunan, yere kadar uzanan siyah kadife bir elbise giymişti, gözleri açlık ve öfkeyle kararmıştı. Kıızıl saçları bukleler halinde toplanmıştı, iki buklesi gevşetilmişti ve güzel yüzünü çerçeveliyordu.

"Jack," diye nefes aldım. "Benim tatlı Jack'im. Nereledeydin? Öldüğünü sanmıştık."

Eli boynumu sıktı, gözleri öfke ve acıyla yanıyordu. "Bir imparatorluğum vardı," diye fısıldadı. "Ben bir kraliçeydim. Lanet olası bir kraliçeydim ve o *piçler* her şeyi mahvetti. İmparatorluğumu kaybettim. Şehrimi kaybettim. Ve dostlarım beni *gömüp* kaçtılar."

"Biz kaçmadık," diye mırıldandım. *O yaşıyor. Yaşıyor. Ace haklıydı.* "Ace ve ben seni gömdük ve aylarca kaldık. Egor'u gömdük. O gün ölen herkesi gömdük. Tamamen mahvolmuştuk Jack ama yine de kaldık. Uyanmanı bekliyorduk ama yaraların... ikiye bölünmüştün. Vampirler ölebilir."

Tutuşu sıkılaştı. Nefes alamıyordum. Öfkesini, acısını hissedebiliyordum. Bu beni de incitti.

Pençeli elimi kaldırırken dikkatliydim, neredeyse beni ısırmasını bekliyordum. Zor, vahşi ve acımasızdı ama ben de öyleydim. Ace de öyleydi.

"Jack," diye sızlandım, son nefesimi onun adını söylemek için kullandım.

Jack sonunda homurdandı ve beni serbest bıraktı. "O her şeyi kaybettik. Yırtıcılar gitti."

"Ucubeler hepsini aldı," dedim. "Londra'da hayatta kalan yaratıklar ya onların çetesine isyan ettiler ya da daha küçük olanlardan birine katıldılar. Biz daha yeni ayrıldık ve buraya, New York'a geldik."

"Neden?"

"Sence neden, Jack?"

Yüz ifadesi şeytani bir hal aldı. "Güvercin," diye fısıldadı.

"*Güvercin*," dedim.

Florence Ucubelerin güvenliğinden ayrılmış ve buraya tek başına gelmişti. Çocukluğunun geçtiği evde kalması benim için sürpriz olmamıştı. Şimdi bir döngüye hapsolmuş olması da beni şaşırtmadı.

Onun geceleri, benim de gündüzleri onu takip etmemizi planlamıştık. İki canavar avımızın etrafında dönüyor, yavaş yavaş yorulmasını izliyorduk. Tam olarak farkında olmasa bile, gözlerinin altındaki halkalar bana bunun henüz bitmediğini bildiğini söylüyordu. Yokluğumuzda geçen aylarda bile bir parçası biliyordu. Kendini kaç yalanla yatıştırdığı ya da ön kapıya kaç kilit eklediği önemli değildi.

Floransa bizden asla kaçamaz.

Ama şimdi, Jack buradaydı. Eşimiz hayattaydı ve tüm dünyam yıkılıyormuş gibi hissediyordum.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı. Ona bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Bir kez bile geri dönebileceğine inanmadım. Ama yanılmışım. Çok yanılmıştım. Bedenim sarsıldı, acı tekrar içime işledi.

"Cat," diye fısıldadı sonunda. "Çok üzgünüm, Cat. Birinizi kaybetseydim ne yapardım hayal bile edemiyorum."

"Geri döneceğine inanmıyordum," diye fısıldadım. "Ace inandı. Dönme ihtimaline karşı mezarına bir şeyler bırakmam için ısrar etti. Geri döneceğine inanmaktan hiç vazgeçmedi. Sensiz olmak çok zordu. Seni çok özledim. Sensiz geçen her gün yaşamak istemediğim bir gündü."

"Hayal edebiliyorum," diye mırıldandı.

Ona doğru uzandım ve onu kendime çekmeme izin verdi. Kollarını boynuma doladı ve bana tutundu. Pençelerimi saçlarına gömdüm, onun varlığını içime çektim. Onun gücünü. Aylardır içimde yavaş yavaş ölüyordum ama onu canlı görmek yaşama arzumu yeniden alevlendirdi.

Jack bana karşı rahatladı. Eğilip kokusunu içime çektim. Seks ve ölümün kokusunu alabiliyordum, neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden olacak bir kombinasyondur bu. Onu arzuluyordum, ona ihtiyacım vardı, onun için iyi olmak istiyordum.

Güvercin Jack'in hayatını aldığı anda, benimkini de almıştı.

"Her şeyi duymak istiyorum," diye mırıldandım. "Döndüğünden beri olanlarla ilgili her şeyi."

Kıkırdadı ve yüzünü boynuma gömdü. Sadece böyle anlarda, kimsenin bizi izlemediği ve kesinlikle yalnız olduğumuz anlarda, herhangi bir yumuşaklık gösterdik. Ne de olsa biz , öyle bir dünyada

biz yokmuşuz gibi davranmayı tercih ederdi. Ona ya da Ace'e karşı olmadıkça şefkat bir zayıflıktı.

"Üzgünüm," diye itiraf etti. "Üzgünüm ama daha da kızgınlm. Güvercinleri hafife almamalıydım. *O da* tam olarak bunu yaptı."

Babası, Karindeşen. Her şeyi başlatan iblis, bir bakıma. Herkesin saygı duyduğu ve korktuğu güçlü bir yaratık. Kadim olmanın ötesinde, orijinal bir iblis.

İnsanların etrafında bu kadar uzun süre kalmayı hayal bile edemezdım.

Onunla hiç tanışmamıştım. Ama Jack ve geride bıraktığı miras sayesinde adını duymuştım.

"Ace nerede?" diye sordu.

"Eminim yakında eve dönecektir." Ace'i nasıl açıklayacağımı bilemediğim için yüzümü buruşturdum. Elbette Jack bunu anlayacaktır. Şeytani soytarı her zaman bir gizem olmuştu. "O... mücadele etti. New York'a geleli sadece birkaç gün oldu."

"Daha önce Londra'da bulundunuz mu?"

"Evet. Ben farklı bir hayata büründüm ve Ace saklanmak zorunda kaldı. Sonunda buraya gelme zamanının geldiğine karar verdik ve tabii ki sen de o zaman dönecektin. Bir anlaşma yapmak için Ölü Tavşan'a ulaştım."

Hoşnutsuz bir yüz ifadesi takındı. "Onlarla bir daha asla muhatap olmayacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Başka seçeneğimiz yoktu," diye fısıldadım. "Ace'in nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Onun nasıl bilirsin," diye mırıldandım.

Ace ele avuca sığmazdı. Onu sevdim, hatta neredeyse sevimsiz olan yanlarını bile. Uzun bir süre boyunca, bir bakıma ondan korkmuştım bile. İçinde doymak bilmeyen bir karanlık, kaos ve lanet için yanıp tutuşan çılgın bir kötölük vardı.

"Seni uyandıramadığımızda deliliği onu neredeyse yok ediyordu," diye fısıldadım. "Aylardır Kızgın maskesini takıyor. Sadece benimle birlikte maskesini değiştirdi ve asla Mutlu olmadı. Sadece Üzgün'e. Ya da hiç maske takmazdı. Bu... zor oldu. Ben yeterli olamadım."

Jack yüzümü avuçladı. "Eminim öyledir, aşkım. Seni de en az beni sevdiği kadar seviyor. Benim için, aylar geçmiş olsa bile seni görmeyeli sadece birkaç gün olmuş gibi geliyor."

"Seni seviyorum," diye nefes verdim.

"Ben de seni seviyorum." Eğilerek beni öptü ve keskin çenelerimi ayırdı. Dillerimiz buluştu, dişleri üzerimde gezinirken benimkini derinlere çekerken içimde bir hırıltı yuvarlandı.

Bastırılmış şehvet ve ihtiyaç çiçek açarken sikim sertleşti, dokunuşu tüm arzularımı ortaya çıkardı. Nefes nefese geri çekildim. "*Jack.*"

"Doğur beni," diye fısıldadı, gözleri şehvetle bulutlanmıştı. "*Sik beni.* Beni şimdi doğur. Çok uzun zaman oldu ve sikiğin içimde olmasına ihtiyacım var. Üret beni, ısır beni, *al* beni."

Bir an beklemedim. Onu kolaylıkla kaldırdım ve yatağa taşıyıp ortasına attım. Üstüne çıkıp pençelerimi hafifçe vücudunda gezdirirken çerçeve inledi. Acele etmeyip onun tadını çıkarmak istiyordum ama şimdi bağlantıya ihtiyacı vardı.

"*Şimdi, Cat,*" diye hırladı bana.

Bir hırıltıyla elbisesini yukarı kaldırdım ve külotunu yırtarak çıkardım. Çoktan ıslanmıştı, sikim sertleşmişti ve kendimi içine sokmadan önce bir saniye daha beklemedim. İkimiz de , seslerimiz evin içinde yankılanırken, o benim zonklayan horozumun her santimini, tabandaki düğüme kadar aldı.

Parmakları kürkümün içinde kıvrılıyor, inlemeleri beni tahrik ediyordu. Başka birini mahvedecek bir hızla girip çıktım, sikimi alışının sesi odayı dolduruyordu. Tekrar tekrar onu becerdim, içime dolan duygularda kayboldum.

"*Eşim,*" diye mırıldandım. "*Eşim.*"

Jack ne demek istediğimi biliyordu, açıklamama bile gerek kalmadan. Bileğini dudaklarına götürdü ve yırtarak açtı, bana kanını sundu. Kalçalarım daha sert pompalarken kanını yalayıp yutarken homurdandım. Ondan içtikçe aramızdaki bağ tazeleniyor, uzun zamandır özlediğim bir rahatlığa kavuşuyordum.

Eğildi, kolları kalın boynuma dolandı. Dişlerini içime batırırken hırladı, doğrudan içime girdi. Öfori üzerime yıkandı, her itişin tadını çıkarırken hareketlerim yavaşladı. Çiftleşme bağımız canlanırken amcığı beni kavradı, duygularımız birbirine karıştı. Acı, hüznün ve o kadar çok acı vardı ki altında boğuluyordum.

Dişlerini geri çekti, bacakları kalçalarımın dolandı. "*Sikeyim. Zaten boşalmak üzereyim,*" diye homurdandı.

Sikişmek için günlerimizi harcadığımız zamanlar olmuştu ama şu anda hızlı ve ateşliydi. İçine girip çıkmaya devam ettim, o haykırıırken içimden bir hırıltı çıktı. Amcığı beni bir mengene gibi kavradı, ben boşalırken onun çılgılığı benimkine karıştı. Çılgınca bir hamle daha yaparak düğümü amının içine yerleştirdiğimde içine sıcak dölleri fıskırdı.

Onu doldurmaya devam ederken hareketsiz kaldım, düğüm şişiyor ve her damlayı içinde tutuyordu. Boynumdan damlayan kan göğsüne sıçradı. Ne kadar süre boşaldığımı unutarak homurdandım. Bir süre sonra boynuma sokuldu ve beni tekrar öpücüğün içine çekti.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Kan mı viski mi?"

Kıkırdadım. "İkisi de."

Uzun zamandır ilk kez gülümsedim.

Aşkımız geri dönmüştü.

Jack'e Ace'le o öldüğünden beri yaptıklarımızı anlatmayı bitirdiğimde karanlık kasvetli şehrin üzerine çökmüştü. Şömine çatırdıyor, üzerimize sıcak bir ışık saçıyordu.

Başımı kaldırdım, arka kapı açılmadan önce çan seslerini duydum. Jack sandalyesinde öne doğru oturdu, odadaki gerilim artıyordu.

Ace oturma odasının kapısına geldiğinde sağa döndüm. Ayaktaydı, gölgesi arkasındaki duvara vuruyordu. Damalı kadife ceketinden kan damlıyordu, eldivenleri lekeliydi. Nerede olduğundan ya da kimi öldürdüğünden emin değildim, bilmek istediğimden de emin değildim.

Hareketsiz durdu, hiçbir şey söylemedi. Kahkaha yok, hareket yok.

Hiçbir şey yoktu.

"Ace," diye fısıldadım, endişeliydim. Ben de şok olmuşum ama onun sessizliği beni endişelendiriyordu. Belki de bu şekilde keşfetmesine izin vermek yerine ona söylemeliydim-

"Bu kadar mı ileri gittim?" diye sordu sonunda, sesi kırıılarak. "Sonunda bir gece yarısı rüyası için gerçekliği terk mi ettim?"

Jack yavaşça ayağa kalktı, elbisesi ateş ışığında parıltıyordu. "Hayır. Ben yaşıyorum.

Buradayım, Ace."

Sonunda Jack tek bir komutla onun transını bozana kadar bakmaya devam etti.

"Gel."

Ace ona doğru geldi ve tanrılarının önünde bir günahkâr gibi dizlerinin üzerine çöktü. Kadın onun başını kavradı ve parmaklarını kızgın maskesinin kenarının altına soktu. Kadın maskeyi nazikçe çekerken Ace bir nefes verdi, gözleri kıpkırmızı yaşlarla parlıyordu.

Onun gerçek yüzünü sadece biz görmüştük. Eğildi, onu budaklı dudaklarından öptü, bunun bir rüya değil gerçek olduğunu anladığında tüm vücudu titredi.

Maskesinin ve giysilerinin altındaki bedeni bir iblise aitti. Kömür derili, boğumlu ve pürüzlü, ona zarar verenlerden sayısız yara izi olan biri. Soyтары şapkasını yavaşça çıkarıp kenara koydu.

Başını kendine doğru çekerek onu kucakladı. Yanaklarından aşağı kırmızı çizgiler akıyordu. "Aşkım," diye fısıldadı. "Çok uzağa gitmiş değilsin. Biz buradayız."

"Sensiz sadece karanlık oldu."

Sözleri yakıcı bir acı ve suçluluk duygusu yarattı ama ben anlıyordum. Aralarındaki bağ çok derindi, kadının kontrol ihtiyacı adamın yok etme ihtiyacını bastırabiliyordu. Böyle bir canavarı dizginlemek başlı başına bir başarıydı.

"Bu gece kimi öldürdün aşkım?" diye fısıldadı.

"Bir parkta iki adam öldürdüm," diye iç geçirdi. "Birine zarar veriyorlardı ve ben onlardan nefret ediyordum."

"Ne kadar asilsin," dedi yüzünü okşayarak. "Peki ya canını yaktıkları kişi?"

"Onları serbest bıraktım," diye fısıldadı. "Bu hayatta yeterince zarar görmüşlerdi."

Kendilerine uygulanan vahşetten sonra bunu başaramayacaklardı."

İçimi bir ürperti kapladı. Belki de bu çarpık bir şekilde bir nezaket eylemiydi.

"Peki sonra nereye gittin?"

"Ona."

Sessiz bir fısıltı, açlık ve nefret dolu bir fısıltı.

"Arkadaşımız bana ikinizin neler yaptığınızı anlattı. Sizinle gurur duyuyorum. Onu henüz öldürmemenin zor olduğunu biliyorum. Oyun oynamana bayılıyorum Ace."

"Bize dönmeni diliyorduk. Tam bir yıl bekleyeceğimize karar vermiştik. Bilseydik Londra'dan ayrılmazdık-"

"Biliyorum," dedi başının üstünden bakışlarıyla buluşarak.

Sertçe yutkundum, sandalyemde öne doğru eğildim. Şehvet damarlarımda dolaşıyor, ilkel canavar yanımda daha fazlasını arzuluyordu. Jack bana hafifçe başını sallayarak ikisine de gelebileceğimi işaret etti. Sandalyeden aşağı, dizlerimin üzerinde yere kaydım.

Ace'in yanına yerleşene kadar halının üzerinde süründüm. İkimiz de onun önünde diz çökmüş, varlığının tadını çıkarıyorduk.

"Florence'a kur yapmaya devam etmeni istiyorum," dedi.

Sözleri beni şaşırttı. Kaşlarımı çatarak kalçalarımın üzerine oturdum.

"Ve geceleri ona musallat olmaya devam etmeni istiyorum," dedi Ace'e. "İkinizin de yaptığınız her şeye devam etmenizi istiyorum."

"Peki ya sen?" Ben sordum.

"New York'u ele geçirmek istiyorum. Londra'ya sahip olamayacağımız doğru olabilir ama batıdaki en büyük şehirlerden birine sahip olmamızı engelleyen hiçbir şey yok. Güvercini alacağım ama ancak tahtımı geri aldıktan sonra. Kartlarımızı doğru oynarsak, sahip olduğumuz her şeye ve daha fazlasına sahip olabiliriz."

Elbisesinin kollarını aşağı doğru iterek omuzlarını ve köprücük kemiğini ortaya çıkardı. Narin ama güçlü. Sıkım kılıfından çıktı, kokusu tüm duyularımı harekete geçirdi.

"Uyandıgımda mezarlıkta birkaç insanı becerdim ve öldürdüm," dedi. "Kudurmuştum. İkinizden de özür dilerim."

"Anladığınızı biliyorsun," diye fısıldadım.

Her ne kadar ikimiz de onun başka biriyle birlikte beslenmesinden rahatsız olmasak da, bize her zaman bunu söylemesini takdir ediyordum. Bizimle birlikte olduğu süre uzadıkça bunu yapması olağanüstü nadir bir durum haline gelmişti. Aynı şey Ace ve benim için de geçerliydi, her ne kadar ikimiz de başka biriyle ilgilenmiyor olsak da.

"Güzel bir kadını sona sakladım." Sesi yumuşak ve hipnotikti. "Ama sonra onu planladığımdan daha hızlı öldürdüm. Tüm bunlar sokağın karşısındaki kadının yüzünü hayal ettiğim için oldu. Florence bizden asla kaçamayacak."

Jack ayağa kalktı ve elbisesinin kalçasının üzerinden kayarak ayaklarının dibinde ışıltılı bir yığın halinde yere düşmesine izin verdi. Bir nefes çektik, vücudu çırılçıplaktı. Meme uçları sert ve açık kahverengiydi, amcığı bizim tarafımızdan tapılmaya hazırды.

"O kurt adam dilini içimde istiyorum," diye fısıldadı. "Ben de hepinizin sikini istiyorum, Ace. Eminim ikimiz de istiyoruz."

Ace yumuşak bir kahkaha attı. Uzun zamandır duyduğum ilk gerçek kahkahaydı. Vücudu parıldadı, her biri onun gibi hareket edebilen ve etkileşime girebilen ama konuşamayan üç versiyonuna bölündü. Sadece gerçek Ace konuşabilirdi.

Üçümüzün bir araya gelmesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Bu şekilde değil. Her şey bulanıktı, geçen yılın acısı geçmişİ göle atılan bir taş gibi dalgalandırıyor, doğru bildiklerimi kesintiye uğratiyordu.

Hayır, ne kadar zaman bilmiyordum.

Ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Eğildi ve beni öptü. Çenelerimi ayırdım, dillerimiz buluştu. Beni tutarken inledi, çevik parmakları kürkümde düğümleniyordu. Ace'in çiftlerinden biri arkamda duruyordu, eli vücudumda geziniyor, bana dokunuyor, beni okşuyor, ısıırıyordu.

Her şeyin mahvolmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ama şu anda Florence Ellis'i ve güvercinleri unutabilirdim.

BÖLÜM 8

RÜYA GİBİ BİR HİKAYE

FLORANSA

Bir çığlık beni uykumdan uyandırdı ve yatakta doğruldum. Karanlıkta hızla göz kırparak nefes nefese kaldım. Aşağıya baktığımda gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Tamamen çıplaktım.

Geceliğimi mi unuttum?

Hatırlayamıyordum. Kafam sisliydi, ara sıra rüya gibi anıların parçacıklarıyla karışıklık içindeydim. Yoksa bunlar sadece kâbuslarım mıydı?

Yatağa doğru eğilip yan sehpadaki lambanın tüylü zincirini çekiştirirken parmaklarım titriyordu. Altın rengi ışık yatak odasını dolduruyordu, sıcak ve parlaktı ama yine de paniğimi yatıştırmıyordu. Ne rüya gördüğümü bile tam olarak hatırlayamıyordum ama rüyanın beni sarmaladığı korku pelerinininden kurtulamıyordum.

Gıcırdama sesi evin içinde yankılandı. Başımı kaldırdım, gözlerim yatak odasının kapısına sabitlenmişti. Nefesimi tuttum, kalbim küt küt atarken ölümcül bir sessizliğe bürünüp dinlemeye başladım.

Gıcırtı.

Evde biri vardı. Biri ya da bir şey.

Damarlarıma buz doldu ama yine de kendimi hareket etmeye zorladım. Birçok durumla karşılaşmıştım; savaşıma ihtiyacımın saklanma dürtümün önüne geçmesine yetecek kadar. Hayatta kalmak içgüdüsel oldu ve kaçmak istesem bile, savaşıma tepkim daha güçlüydü.

Kaçmak ve saklanmak hiçbir şeyi çözmez.

Yataktan olabildiğince sessizce kaydım, yan çekmeceyi açtım ve gümüş bir tabanca çıkardım. Metalin üzerinde ince ama uğursuz, patlıcangiller ve sarmaşıklardan oluşan bir desen vardı.

Londra'dayken kulak misafiri olduğum bir şey, *Faen* olarak bilinen bir bitkinin canavarlar için ölümcül olabileceğiydi. New York'a döndükten sonra bu bitkiyi satan bir eczane bulmam haftalarımı almıştı. Pahalı ve nadir bir bitkiydi ama kendime ekstra koruma sağlayacak kadarını temin etmiştim. Normal bir silahın korktuğum canavarları durduramayacağından emin olduğum için tabancadaki her mermi bu maddeyle kaplanmıştı.

Yatak odasının kapısına doğru sürünürken kendimi çelikleştirerek silahı kurdum. Çoktan çatlamıştı. Açıklıktan karanlık koridora baktım. Alt kattaki pencerelerden duvar kağıdının üzerine ışık kırıntıları saçılıyor, sokak lambaları içeri sızıyordu. Yerler ayaklarımı acıtacak kadar soğuktu.

Menteşelerin sessiz olmasını dileyerek kapıyı dikkatlice çektim. Sadece tanıdık, korkunç bir ses duydum.

Jingle. Jingle.

Çınlayan bir zilin sesi neredeyse dizlerimin bağını çözüyordu.

Hayır, , hayır. .

Dehşet doldu. Bir şingirtı daha duyduğumda her şey yavaşlamış gibiydi, ardından en yumuşak çılgın kıkırdama geldi.

Bir adım geri attım ve dehşet içinde bakarak kapıyı çarptım. Sadece bir kilit vardı ama onu da çevirip geriye doğru el yordamıyla açtım. Nereye gitmem gerekiyordu? Kapana kısılmıştım. Beni nasıl bulmuşlardı?

"Benden kaçamazsın, küçük kuzum."

Soytarının sesi gerçektir. Bu bir rüya değildi, bu bir kabus değildi. Yırtıcılar beni bulmuştu. Beni bulmuşlardı.

Hıçkırıklarımı bastırdım ve yatak odama doğru koşarak pencerenin mandalına uzandım. Çatıya tırmanmak tek seçeneğimdi. Ya o, ya da aşağı atlamak.

Kahkahalar odaya yayıldı. *"Kalp atışlarını duyabiliyorum. Korkun çok tatlı."*

Silahı pencerenin pervazına oturttum ve iterek açtım, içeriye sert bir hava doldu. Tüylerim diken diken oldu, giyinik olmadığımı acı bir şekilde hatırlattı. Yine de umurumda değildi. Kaçmak zorundaydım.

Belki rıhtıma ulaşır kaçak yollardan Londra'ya dönebilirim.

Irene bana yardım ederdi-

Eldivenli bir el aniden uzanıp boğazımı kavradı ve beni sert bir bedene doğru çekerken çılgılığımı kesti. Tunığının dokusu tenime sürtündü, karmaşık desenleri beynime kazındı. *O* olduğunu biliyordum. Şeytani soytarı, bana musallat olanın ta kendisi.

Ona karşı hareketsiz kaldım, kapana yakalanmış bir fare gibiydim. Beni bulmuşlardı.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Nefesi boynumda sıcaktı, tutuşu bir mengene gibiydi. Eldivenli parmakları tenime batıyor, gölgemsi zerrecikler etrafımızdaki her ışık kırıntısını tüketiyordu. Gözlerimi kapattım, onun illüzyonlarını görmek istemiyordum.

"Merhaba Florence," diye iç geçirdi ve bana sokuldu. "Bizi özledin mi? Beni özledin mi? Sana bıraktığım hediyeyi beğendin mi?"

Titredim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü. Güvercin. Güvercin onun korkunç *hediyesi*di, canavarların geri döndüğüne dair mesajıydı.

"Cevap ver bana," diye hırladı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Seni özlemedim. Ve hediyeenden nefret ettim."

Kıkırdadı, dilinin ucu dışarı fırladı ve kulağımın kabuğunda gezindi. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, zaten ölüydü. Bana seni hatırlattı. Yakında nasıl olacağını."

"Öldür beni," diye inledim. "Sadece öldür beni. Buna daha fazla dayanamayacağım."

"Senin için ölümden çok daha eğlenceli planlarım var. Bizi terk etmene nasıl izin verebilirim? Senin sahibin biziz."

"Lütfen," diye yalvardım, bir hıçkırık beni parçaladı. "Lütfen. Sadece işimin bitmesini istiyorum. Canavarların beni rahat bırakmasını istiyorum."

Kıkırdadı, şapkasındaki çanlar şingirdadı. "Canavarlar seni asla yalnız bırakamaz. Sen kralların ziyafetindeki en iyi bifteklerden birisin. Hepimiz bir ısırık almak istiyoruz... Ama bu sadece bir rüya, değil mi? Unutma, biz yokuz. Sana ulaşamam."

"Bu bir rüya değil," diye fısıldadım burnumu çekerek. "Bu gerçek. Bu bir rüya değil."

"Nereden biliyorsun?"

Nereden biliyorsun? Tekrar kıkırdadı ve beni döndürdü, elleri kollarımı kavradı. Maskeli bir canavarla karşı karşıyaydım. Şapkasının dört noktasından çanlar sarkıyordu, karanlıkta renkleri soluklaşıyordu. Maskesi karmaşıktı, detaylar tartışmasız nefes kesiciydi, ancak kadar iğrenç bir iblise aitti ki güzelliği cazibesini yitirmişti.

Gözlerinin olması gereken yerde siyah çukurlar yansıyor, hiç bitmeyen karanlık beni aşağı çekiyordu... aşağı... aşağı...

Gittikçe daha fazla, bakışlarının içine düştüm, kurtulamıyordum. Üzerime bir büyü yapıldı ve beni bir iblisin pençelerine bağladı.

"Doğru," diye mırıldandı. "Gözlerimin içine bak, küçük kuzu. Sen *yaptın* Beni özledin, değil mi?"

Onun gözlerine bakmamak imkansızdı. Onların hiç bitmeyen karanlığına daldığımda üzerime bir sükûnet dalgası çöktü. Gözyaşlarım akmaya devam etti. Kalbim yavaşladı, nefeslerim kesildi. Tüm vücudum ona yaklaştı, dudaklarım maskesinden bir adım öteye kaydı.

"Bunu her gece yapacağım Florence," diye fısıldadı, eli vücudumda gezinirken. "Ve sen asla hatırlamayacaksın. Ben bilmeni isteyene kadar asla bilmeyeceksin. Seni çaresiz bir oyuncak bebeğe dönüştürebilirim. Sesimle hipnotize olursun... dokunuşumla..."

Göğsümü avuçlayıp eldivenli başparmağıyla meme ucumu ovarken ürperdim. Korkunçtu, dehşet vericiydi ama aynı zamanda öyle güçlü bir arzu uyandırıyor ki neredeyse inleyecektim. Bunun bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğundan emin değildim ama umursamıyordum.

"Aptal küçük kuzu," diye kıkırdadı. "Geçen yıl bizi istediğini biliyordum. Yaptığın her şeyi bu yüzden yaptın. Kız kardeşine ve ailenin sırlarına ihanet ettin... hepsi bizi istediğin içindi."

"Hayır," diye homurdandım. "Seni hiç istemedim."

"Canavarlar seni tahrik ediyor mu? Amın benim için ağlıyor mu? Aklını bilmek istiyorum. Nasıl işlediğini. Nasıl çalıştığını. Söyle bana, seni bunu yapmaya zorladığım için mi tahrik oluyorsun? Çok *saf* olduğun ve seni *mahvettiğim* için mi?"

Amım zonkluyordu. Elini kalçalarımın arasından aşağı kaydırduğında yumuşak bir inilti çıkardım. Kalçalarımı ona doğru ittim, çaresizdim.

Bu yanlış. Cehennem bana işkence etmesi için kendi iblisimi verdi ama.

"Başka hiçbir şey hatırlamıyorsan, burada zorlama olmadığını hatırla. Dokunuşa o kadar açsın ki ruhun benim kötülüğüm için yalvarıyor. Çaresizlik kokuyorsun sevgili Florence, kalbin şehvetle kanıyor. Böyle bir kötülüğe boyun eğmenin günah olduğunu düşünüyorsun, oysa bu senin doğanın bir parçası. Her gece sana geleceğim ve boğazını kesene kadar seni korkutacağım. Seni kandıracağız, kullanacağız ve sen *daha fazlasını* arzulayacaksın. Çünkü ahlaksızlıkta özgürlük vardır." Öne doğru eğildi, Venedik maskesinin ucu neredeyse

burnum. "Ben sadece seni kesime götüren çobanınızım. Hediemi özlüyor musun? Böyle bir terk ediliş için yalvarıyor musun?"

Sözleri beni korkuttu, içimde bir korku akoru oluşturdu. Yine de yankısını hissedebiliyordum. Onun kadar kötü birini istemek yanlış mıydı? Evet, yanlıştı. Ama şu anda ona hayır diyemezdim. Sanki ruhum onun hipnotik bakışlarının önüne serilmişti, varlığı gerçeği içimden çekip alıyordu.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, bir günahkâr şeytanına hiç hayır demiş midir?

"Lütfen," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Hediyeni istiyorum." "Peki senin tatlı Jules'un ne düşünür?"

Jules. Julian.

Burnumu çektim ama arzuma karşı koyamadım. duran şeytanı *istiyordum*. Bütün direncim azalmış, yerini beni bütünüyle yutmakla tehdit eden bir şehvete .

"Belki de bu yüzden kendini ondan uzak tutuyorsun. Çünkü ihtiyacın olan şeyin bir erkek olmadığını biliyorsun. Yatağa gir, Florence."

Yatağa doğru ilerledim, uzuvlarım ağırlaşmıştı. Bu gerçek miydi? O gerçekten burada mıydı?

"Bunu neden yapıyorsun?" Bir an için kendime gelerek sordum.

Arkamı döndüm, kalçalarımı onun için açtım. Bakışlarının ağırlığı damlayan amıma yerleşti. Meme uçlarım dokunulmak için can atıyor, bedenim kamburlaşıyordu. Onun önünde kendimi açmanın utancı beni daha da tahrik ediyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Neden?"

Sadece güldü ve yatağa doğru süründü. O yaklaştıkça çerçeve gıcırdadı. Kalbim daha hızlı çarpıyor, ter tenimi buz gibi yapıyordu. Odaya giren soğuk rüzgâr beni iliklerime kadar ürpertti.

"*Neden, neden, neden?*" diye tekrarladı kısık bir fısıltıyla. "Bir sürü aptalca soru. Neden olmasın? Eşimiz öldü. Her şeyimizi elimizden aldın. Kız kardeşin ve güvercin onu öldürdü. Ve biz güvercini istiyoruz. Hâlâ var olanı."

Korku yine içimi kapladı. "Kayboldu," diye fısıldadım.

Maskesi kendiliğinden değişmiş gibiydi. Gözlerimi hızla kırptım, daha önce kaşlarım çatıkken şimdi seramiğe bir gülümseme kazınmıştı.

"*Yalancı,*" diye yumuşakça nefes aldı. "Seni yok etmek için sabırsızlanıyorum Florence. Çok tatlı bir intikam olacak. Şimdi bana bak."

Düşüncelerim durgundu. Sözlerini anlamam bile bir an aldı ama sonra tekrar gözlerine bakmaya başladım.

"Geldiğinde, *derinlere* düşeceksin, *derinlere*, *derinlere*. Uykunun derinliklerine, küçük kuzu, rüyanda biz canavarları göreceksin. Seni yutan, siken, küçük bir fahişe gibi yetiştiren canavarlar. Ama hatırlamayacaksın. *Hayır, hayır, hayır*. Sadece hissedeceksin. Bir karanlık seni takip eder, sana musallat olur, seni kontrol eder. Ve beni hatırlamayacaksın. Bana dokunmak için yalvardığını hatırlamayacaksın. Serbest kalmak için yalvardığını hatırlamayacaksın. Ve kendi başına kurtuluş bulamayacaksın. Ne zaman bu acıdan kurtulmaya çalışsan, amcığın sadece seni becerdiğimizi düşünerek zevk duyacak."

Bacaklarımı onun için daha da açtım, uyarılma içimde zonklarken inledim.

"Parmaklarımı şıklattığımda transa girmeyeceksin. Benim etkim altında olmayacaksın. Eğer beni geri çevirirsen, giderim." Manik bir kıs kıs güldü. "Ama beni göndermeyeceksin. Bunun için fazla hasarlısın."

Parmaklarını şıklattı. Nefesimi içime çektim ve uyandığım andaki kadar taze bir dehşet duvarının üzerime çöktüğünü hissettim. Yatağımdaki canavara baktım, umutsuzca onu geri çevirecek iradeyi arıyordum.

Çılgılık atmalıydım. Komşular bile beni duyabilirdi.

Dövüşmeliydim. Belki kaçabilirdim.

Hareket edemedim.

"Beni özledin mi?" diye fısıldadı şefkatle.

Öyle miydim? Beni bulmalarını dileyecek kadar sapkın mıydım? Beni aylarca tutsak etmişlerdi ama planlarının farkına ancak son anda varabilmişim. Yırtıcılar beni kullanmış ve Irene'i almayı planlamışlardı. İşler yolunda gitmeseydi beni öldüreceklerdi.

Güvercinler. Bu ailenin laneti. Hepsi beni mahvetmişti. İçimdeki sıcaklık ve tek istediğim Ace'e beni sikmesi için yalvarmak olduğu için hepsini suçlayabilirdim.

"Lütfen beni boşalt. Lütfen," diye fısıldadım. "Buna ihtiyacım var. Serbest kalmaya ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Bana şarkı söyle, küçük kuzu. Tatlı sesinle yalvar."

"Lütfen," diye bağırdım. "Lütfen. Sana ihtiyacım var.

Serbest kalmaya ihtiyacım var." "Daha yüksek sesle!"

dedi.

"Lütfen!" Bağırdım, sesim çaresizlikle yankılanıyordu. "Beni becermeni istiyorum!"

"Eminim komşuların senin bir fahişe olduğunu düşünüyordur," dedi. Eli kalçalarımın arasına kayarak klitorisimin etrafında dolaştı. Bütün mahallenin beni duyup duymadığını umursamadan haykırdım. "Aman Tanrım, çok ıslaksın Florence."

Bu yanlış. Bununla ilgili her şey yanlış.

Şok olmuş bir halde bileğine uzandım, onu kavradım ve elini amıma doğru tuttum. Hareket etmeye başladım, kendimi neredeyse boşalmaya sürüklerken çaresizce ona doğru itiyordum. Başım geriye düştü, saçlarım etrafımda çılgınca dalgalanıyordu.

" bu," diye nefes aldı. "Elimi sik, Florence. Pis küçük Florence, bir canavar tarafından becerildi."

Çılgılık attım, orgazmım üzerimde yuvarlanırken sesim odada yankılandı. Vücudumdaki her kas tamamen erirken sert nefes alarak geriye düştüm. Gözlerim çoktan dalgalanmıştı, üzerime bir ağırlık çökmüştü.

Maskesini çıkarışını bulanık bakışlarla izledim. Gerçek yüzü karşısında dehşete kapılmam gerekirdi, ama sadece uykunun bana yaklaştığını hissedebiliyordum.

Dilini üzerimde hissettim, yaptığım pisliği yaladı ve ardından yumuşak bir kahkaha attı. "Kimse bilmiyor. Onlar da bilmiyor, sen de bilmiyorsun ama ben biliyorum. Oh, biliyorum. Ve yakında bir gün hepsi ortaya çıkacak. Belki de eşime söylemeliyim, ama ben bile böyle sürprizlerden hoşlanıyorum..."

"Ne?" Fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu.

Sözlerini duyduğumda gözlerim kapandı.

"*Sen bizim eşimizsin, Florence. .*" Sesi çok uzaktaydı.

Gerçek miydi yoksa bir rüya mıydı? Bilmiyordum.

BÖLÜM 9

BIRAZ APTALCA

ACE

Onu içeri soktum, yüzündeki koyu renkli bir kıvrımı nazikçe süpürdüm. Gözyaşları hâlâ gözlerini ıslatıyordu ama artık derin bir uykudaydı. Dölleri dilimin üzerinde duruyordu, yardım edemediğim ama içtiğim bir zevk iksiriydi.

Öldür onu. Öldür onu. Boğazını kes. Çarşaflarını kırmızıya çevir.

Düşüncelerimle eğlenerek kıkırdadım. Onları görmezden geldim ve bir adım geri attım. Pencereye gidip kapattım ve gümüş tabancayı alıp yan masadaki çekmeceye geri koydum.

Londra'dayken, en acımasız yanımin ona gerçekten işkence etmek için serbest kaldığı zamanlar olmuştu. Ve o her anını sevdi.

O zamandan bu zamana pek bir şey değişmemişti, bu çok açıktı.

Ondan o kadar nefret ediyordum ki ruhunun sefalet içinde çürüdüğünü görmek istiyordum.

Ve onu o kadar çok seviyordum ki, bizi yok edecek kadar güçlendiğini görmek istiyordum.

Bu bizim küçük sırrımızdı.

Ona son bir kez baktım, yüz hatlarını zihnimle çizdim. Dudakları birbirine yapışmıştı, yumuşak, dolgun ve ısırılabilirdi. Kirpikleri uzun ve koyu renkliydi, narin kaşları hafifçe bir araya toplanmıştı.

Onun bir parçası aramızda neler olduğunu biliyordu. Her şeyi silemezdim. Gerçeğin bazı kısımları kesinlikle çatlaklardan sızıyor, günlük hayatına karışıyordu. Her şeyi onun içine geri ittim.

anılar ve hayaller. İlk başta onu yok etmek istediğim içindi, ama şimdi sadece çok uzun sürdüğü içindi.

Çoğu insan bu tür bir psikolojik dehşete ancak birkaç hafta dayanabilir. Ama Florence, geçen yıl bizimle geçirdiği aylar ile şu an arasında beklediğimden daha fazla gelişti. Bu kesinlikle onun ruhunu yıpratıyordu ama umurumda değildi. Esneklik beni tahrik ediyordu. Bu, onu anlamsızca becermek istememe neden olan bir meydan okumaydı. Bu kadar zayıf ve acınası birinin benim gibi bir iblise karşı durabilmesi.

Eğer bir yaratıcımız varsa, onu özellikle benim için yarattığına inanıyordum. Ben onun kişisel cehennemiydim ve bu çok tatmin ediciydi.

O benim küçük sırrımdı. Onu uzun zamandır ilk kez görmek, Jack öldüğünden beri hissetmediğim bir parçamı uyandırdı.

Florence'ın yatak odasının kapısını arkamdan kapattım ve koridordan aşağıya, merdivenlerden aşağıya indim. Paltomu askıdan alıp üzerime geçirdim ve bıçaklarımı kontrol ettim. Ön kapıdan çıktım, kapıyı kapattım ve her şeyi kilitlemek için sahip olduğum sihirli kullanarak elimi salladım.

Başka hiçbir şey giremezdi. Bu iğrenç şehirde başka yaratıklar da vardı. Birinin Florence'a ulaşmaya çalışabileceği fikri bile, tüm evini sadece iki yaratığın girmesine izin verecek şekilde büyülediğim anlamına geliyordu.

Şimdi üç oldu.

Jack sokağın karşısındaki evin kapısında durdu. Gecenin bir yarısıydı, bu sessiz yolda tek bir kişi bile uyanık değildi. Cathal onun arkasında duruyordu, ikisi de giyinmiş ve hazırды.

Yol boyunca onlara doğru ilerlerken güldüm, en alt basamakta durdum ve onları hafifçe selamladım.

"Randevun nasıldı?" Jack alay etti.

"Verimli," dedim sırtarak. "Hazır mıyız?"

"Evet," diye yanıtladı Jack.

Cat başıyla onayladı. Bu gece farklı bir yüz takınmıştı, kuzumuzun aşık olduğu emlakçıdan çok daha tehditkâr bir yüz.

"Bu kimin derisi?" diye sordum.

"Birkaç yıl önce öldürdüğüm bir adam," diye cevap verdi omuz silkerek. Başımı arkaya doğru çevirdim. "Kim? Lanet olası bir dev mi?"

Beni geçip caddeye park etmiş siyah bir otomobile doğru ilerlerken kıkırdadı. "Bunu satın alma cüretini gösterdim," dedi. "Yeniden inşa etmenin zamanı geldi."

"Yine ne yapıyoruz?" Ben sordum.

"Ölü Tavşan'ın kulüplerinden birini araştırıyoruz. Planımız onunla Pazar günü buluşmak ama birlikte dışarı çıkmak bizim için iyi olacak."

"Paraya da ihtiyacımız var," dedi Cat. "Yani, kazanabileceğiniz bir oyun görürseniz, oynayın. Kazanın. Sokak kedileri gibi yaşamaktan bıktım."

Jack'in eli benimkine kaydı ve araca gitmeden önce beni güven verici bir şekilde sıktı. Arka koltuğa geçerken Cat kapıyı onun için açık tuttu.

İçimi bir ürperti kapladı. Soğuğu insanlar gibi .

Hayır, bu ürperti başka bir şeyden kaynaklanıyordu. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım. "Ace," dedi Cat. "Ata mı biniyorsun yoksa...?"

"Binicilik," dedim.

Arkadaşlarımın yanına gittim ve ön koltuğa oturdum. Cat direksiyonun arkasına geçip motoru çalıştırdı. Motor gürleyerek çalıştı, arkamızdan buhar püskürüyordu.

"Doğu Nehri boyunca uzanan bir kulüp var," dedi Cat. "Nehir boyunca her şeyin sahibi ve çetesi herkesi hizada tutuyor. New York'un geri kalanı, hepsi de onunkinden çok daha küçük olan on beş çete tarafından bölünmüş durumda. Eğer yönetmek istiyorsak, ilk başta onunla ittifak yapmak akıllıca olur..."

Dilimi ısırdım. Ölü Tavşan'ın hiçbir zaman hayranı olmamıştım. Yıllar önce, konseyi yok etmek için onunla birlikte çalıştığımızda, Jack'i onun bir sorun haline geleceği konusunda uyarmıştım.

"Neden bizimle ittifak yapsın ki?" Jack sordu. "İyiliğini yerine getirdi. Geçmişte ona yardım ettik ama artık eskisi gibi değiliz. Londra'da sahip olduğumuz ayrıcalıklara sahip değiliz. Sokaklarda kurban edilecek sayısız bedenimiz yok. Malımız mülkümüz yok. Sadece ikinizin eve getirdiği silahlara sahibiz."

"Yine de," diye mırıldandı Cat, arabayı sokağa doğru sürerken. "Başlangıçta bizim ona yaptığımız gibi onun da bize bir iyilik yapacağını umuyorum."

Jack'in kuşkulu mırıltısı beni gerdi. Hafifçe döndüm, onu inceliyordum.

Pencereden dışarı bakarken sokak lambasının ışıkları yüzüne vuruyordu. Kızıl saçları arkaya toplanmıştı, siyah paltosu sayısız silahı gizliyordu. Siyah eldivenler giymiş, ellerini birbirine kenetlemişti.

Hayal kırıklığına uğramıştım. Öldüğüne inandığımızda London'a daha fazla tutunmalıydık ama Cat ve ben yıkılmıştık. Parçalanmış bir haldeydik, her parçam paramparça olmuştu. Sadece kırmızı bir sisin içinde var olduğum geceler vardı, kan beni kör ediyordu. Ucubelerin liderleri bizi kovalamıştı. Morte peşime düşene kadar ölebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Korkuyu sevmezdim. Maskesini taktığım bir duygu değildi. Çocukluğumdan beri gerçekten hissetmemiştim. Beni savunmasız hissettiriyordu ve ben savunmasız bir varlık değildim.

"Nasıl geri döndün?" Ben sordum.

Jack kaşlarını çatarak yukarı baktı. Başını sallamadan önce bir süre birbirimize baktık.

"Gerçekten bilmiyorum, Ace. Hiçbir şey olduğuna dair bir işaret yoktu. Bir an gözlerim açıldı. Gömülü olduğumu fark ettim ve yüzeye çıkmak için savaştım."

"İkiye bölünmüştün. Bağırsaklarını tekrar bir araya getirdim."

Cat ters ters bakarak, "Yeter," diye fısıldadı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." "Bu çok tuhaf," dedim.

"Onun döneceğini bilen sendin," diye hırladı Cat. "Kes ."

Jack ve ben bir süre daha bakiştık ve sonra koltuğumda dönerek yeniden yerleştim.

Onun bize döneceğine olan inancım yaşamaya devam etmemin tek sebebiydi. Bu ve Cat'i terk edememem.

Yine de, gerçekten emin değildim.

Ara sıra yanımızdan geçen bir otomobil ya da üstümüzden geçen bir zeplin dışında şehir sessizdi. Sonunda yaşadığımız konforlu bölgeden ayrıldık ve buharlı bir dumanla kaplı sokaklara girdik. Binalar harap olmuş, kaldırımlar ve yollar çatlaklar ve deliklerle dolmuştu. İnsanlar ara sokaklarda sefaletlerine sarılmış, birbirlerine sokulmuş uyuyorlardı. Kendi insanların açlıktan ölmesine ve üşümesine nasıl izin verdiklerini anlamıyordum. Bize ihanet etmedikleri sürece hiçbir Karındeşen'i öldürmemiştim. Üçümüze sadakat yemini ettiklerinde, artık bizim olmuşlardı. Bu kadar hızlı büyümemizin bir nedeni de buydu. Aşağılık suçlular bile krallar gibi uyurdu. Beslendiler. Sığır gibi sulandılar. Ve bunun için bize tapıyorlardı.

Sadece bazıları, anne canavar James gibi, kendi fikirlerine sahipti. Kanadını vücudundan koparmak yeterli olmamıştı. Çetemizden atıldığında onu tamamen katletmediğim için pişmanlık duydum.

Geriye dönüp baktığımda değiştirebileceğim pek çok şey vardı.

"Bu gece saldırmak istemiyorum," dedi Jack. "Gözlemllemek istiyorum. Kimseyle savaşmayın. Kimseyi öldürmeyin. Ve Cat'in dediği gibi, paraya ihtiyacımız var. Birkaç oyuna katılabilir miyim diye bakacağım."

Çenem sertleşti. Ya birini öldürmek isteseydim?

"Ace? Seni *hissede biliyorum*," dedi, sesinde bir sıcaklık vardı.

Jack ile aynı fikirde değildim. Ve aylarca kendi kararlarımı verdikten sonra tekrar hizaya gelmek zordu. "Ya birini öldürmek istersem?"

"Bana itaat edeceksin, Ace."

"Elbette," diye fısıldadım, neşesiz bir şekilde gülerek. "Ne zaman ki?"

Jack sessizdi. Cat de öyle.

Bu o an için çok fazlaydı. Aylardır ayırdık ve her şeyin eski haline dönmesi benim için imkânsızdı. "Çıkmak istiyorum," dedim. "İkinizle de kulüpte buluşacağım."

"Ace, biz-"

Yavaşlamasını beklemedim. Kapıyı tekmeleyerek açtım ve dışarı daldım, durmak için kayarken küfürleri beni takip etti. Ayaklarımın üzerine hafifçe indim. Onları arkamda bırakıp bir binanın kenarına kolaylıkla tırmandım.

Jack'in hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Ama ona itaatsizlik etmeyeceğimi hepimiz biliyorduk. Çatıda durdum, rüzgâr etrafımda savruluyor ve şapkamı itip kakıyordu.

Özgür bırak beni, özgür bırak beni, özgür bırak beni-

"Hayır," diye homurdandım, göğsümü tutarak. "Şu anda olmaz. Sana güvenmiyorum."

Bir parçamın yırtıldığını, ayrılmak istediğini hissedebiliyordum. Birçok formum avlanmak istedi ama yapamadık. Henüz yapamadık. Ve böylece orada durdum, kendimle savaşırken gözlerim kapanıyor, kendimi bir arada tutuyordum.

Sonunda sesler kesildi. Maskemin ağzından küçük bir bulut püskürterek nefes verdim. Şaşırtıcı bir şekilde, bu gece ziyaret ettiğim insanın sıcaklığını fark ettim.

Tadı hâlâ dilimdeydi.

Alçak bir hırıltı beni terk etti. Ona geri dönemezdim. Floransa ile ilgili herhangi bir kural yoktu ama bu yasaktı.

Şimdilik.

Paltomdan bıçaklarımı çıkardım ve koşmaya başladım. Çatının kenarına geldiğimde çılgınca bir kahkaha ve sıçrayarak havada kolaylıkla süzüldüm. Bir sonraki binaya indim ve koşmaya devam ederek aşağıdaki arabada bulunan Cat ve Jack'i takip ettim.

Bu gece kimseyi öldürmezdim.

Kan arzusunu yarına saklayacağım.

KULÜP, Doğu Nehri üzerinde, Ölü Tavşan'ın ön cephesi olan iki bina arasında yer alan abartılı bir sinemanın bodrum katındaydı. Yukarıda, bu gece gösterilecek filmlerin adlarını gösteren parlak bir tabela yanıp sönüyordu. Bir de bizi The Gear olarak bilinen içkili mekâna götürecek bir dizi merdiveni işaret eden daha ihtiyatlı bir ok vardı. Güya burada çeşitli insanlar ve hatta belki de canavarlar bulacaktık.

Londra'nın aksine, canavarlar New York'ta saklanmazlar. Bölgeye bağlı olarak, açıkta bile olabilirlerdi. Vampirleri ara sokaklarda insanlarla sevişirken ve kanlarını içerken görmüştüm. Ve uyuz itler gibi bölgelerini işaretleyen kurtadamların sidik kokusunu almıştım.

İnsanlar onların tam olarak farkında değil gibiydi, bu da bana varlıklar için büyü yapan bir büyücü olup olmadığını merak ettirdi. Eğer öyleyse, şehirdeki en çok parayı onlar kazanacaktı. Ve onların ismine bir an önce ihtiyacımız vardı.

Aşağıdaki insan kalabalığından da anlaşılabileceği üzere şehir hiçbir zaman tam anlamıyla uyumadı. Tiyatronun önünde bir labirent oluşturan galvanizli borulardan buhar püskürüyor, kör edici bir şekilde yanıp sönen ışıkları şarj ediyordu. Lağım kokusu beni tiksindiriyordu ama bu beklenen bir şeydi. Londra'da da durum farklı değildi. Nehir üzerinde olmak, özellikle de atıklar ve çok fazla insan olduğu için belli bir koku katıyordu.

Tünediğim yerden Cat'in park edecek bir yer bulma çabası beni eğlendiriyordu. Aşağıya sıçradım ve kolayca kaldırıma indim. Aniden ortaya çıkmamla irkilen bir kadın ciyakladı. Bana geniş bir alan bıraktı ama başka kimse umursamıyor gibiydi.

New York'un güzel yanı da buydu. Buradaki insanların, aralarında dolaşan bir canavar umurlarında bile değildi. Olmaları gereken yere koşturmakla meşguldüler. Londra'da olsaydım çok daha fazla dikkat çekerdim.

Jack arabadan indi, çoktan varlığını hissettirmeye başlamıştı. Yanına gittim, çiftleşmiş bağımıza akan soğukluk dalgalarını hissettim. Gözleri tabelaya kaydı.

"İzleniyoruz," dedi.

Şaşırmadım. Ona elimi uzattım ama o başını sallayarak Cat'in bize katılmasını bekledi. Sonra önden giderek bizi merdivenlere doğru götürdü. Aşağı indik, adımlarımız tuğla duvarlar arasında yankılanıyordu. Orada

Sokağın sonundaki kırmızı kapı, tehditkâr ifadeleri olan oldukça iri yarı iki insan tarafından korunuyor.

Yine de Cat'ten daha tehditkâr değildi. "Şifre," diye homurdandı içlerinden biri.

"İhtiyacım var mı?" Jack sordu, sesi kızgınlık doluydu.

Gözlerini kafataslarından ayırmak istememe neden olacak şekilde ona baktılar.

"Sizi içeri alabiliriz... bir bedel karşılığında," dedi diğeri. "Ama şu ikisinden kurtulun."

Jack güldü, sesi etrafımızda yankılandı. "Çok çekici."

Bir bulanıklık içinde hareket etti, içlerinden birini boynundan yakaladı ve gözlerinin içine baktı. Kız onu büyülerken adamın çenesi gevşedi. Diğer adam ona doğru uzandı ama Jack göz açıp kapayıncaya kadar onu da yakaladı.

Gardiyanlardan, enselerinden yakalanmış kedi yavrularına dönüştüler. Onu duvara doğru itti ve sonra kapıya uzanıp açtı. Üçümüz içeri adım attık ve hemen sıcaklıkla sarmalandık. Hava yoğun bir dumanla kaplıydı ve odanın renklerini bulanıklaştırıyordu. Afyonun kendine özgü kokusu olan yasemin, tarçın ve orris kökünü içime çektim. Bedenler birbirine bastırıyor, insanlar cinsel organlarını hem sinir bozucu hem de erotik bulduğum bir şekilde birbirine sürtüyordu.

Jack bara doğru kaydı. Ve tabii ki dikkatleri üzerine çekti. Güzelliği çekiciydi, özellikle de şov yaptığında. Jack'in görünüşünü kendi yararına kullanmasına ben böyle diyordum. Barmenin onun için kendi bileğini kestiğini görsem şaşırırmazdım.

Cat bakışlarını kaçırmadan önce bana baktı ve her şeyi içine çekti. "Ben bir masa bulmaya gidiyorum," diye homurdandı.

Başımı salladım, zillerim şıngırdıyordu. Mekânın girişi doğrudan bir bara açılıyordu, ama sonra masaların olduğu yere çıkan bir dizi merdiven vardı. Hepsinde oturmak için minderler vardı ve bazıları sevişen insanlar tarafından işgal edilmişti. Arka tarafta bir sahne vardı ve ışıklar, bir gözünde gözlük camı olan ve puro içen bir adam tarafından bağlanan minyon bir kadının üzerindeydi. Kadın yavaşça ama emin adımlarla askıya alınıyordu ve bacağına kaldırdığında amcığını gördüm. Adam onu parmaklıyordu, kadının iniltisi kulübe yayılıyordu.

Burası seks, alkol ve uyuşturucu yuvasıydı - tam da anlaşmaların yapıldığı türden bir yer. Fazla dikkat çekmeden tüm kulübü görebileceğim bir yer bulana kadar duvarları takip ettim. Sırtımı duvara yasladım, bakışlarım önce Cat'i sonra da Jack'i buldu.

Jack'in etrafında ona içki ısmarlamayı teklif bir grup insan vardı bile. Eğlenerek başımı salladım.

Onu daha önce kızdırmıştım ama belki de sadece büyüme sancılarıydı. Onun tekrar hayatımıza girmesi uzun zamandır dilediğim bir şeydi. "Sikini emmemi ister misin?"

Başımı çevirdim ve tabureye tünemiş bir kadına baktım. Kırmızı ruju bulaşmış, rimeli çoktan kime üflediye akmıştı.

"Hayır," dedim.

"Sen ," dedi omuz silkerek ve dönerek. '*Daha önce hiç palyaçoyla birlikte olmadım' gibi bir şeyler mırıldandığını* duydum. İçimden bir hırıltı çıktı ve saçlarından tutup başını geriye doğru çekerek saldırdım. Ben hırlarken o ciyakladı, gözleri korkuyla irileşti. "Sen bana palyaço mu?"

"Evet. Özür dilerim. Bilmiyordum-"

Sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçalttım, her kelimemde öfkemi hissediyordum. "Şu an burada boğazını kesebilirim ve kan kaybından ölmeni izlerken kendilerini becerirler. Eminim bunu eğlenceli bulurlar. Şu zavallı küçük sik emiciye bak. Bizim eğlencemiz için öldü. Bana asla *palyaço* deme. Palyaço olan sensin."

Korkusu baştan çıkarıcıydı, hayatı duruyordu, toplanmak için olgunlaşmış bir elma gibi. Ama onu serbest bıraktım. Zamanımı harcamaya değmezdi. Ve Jack bu gece öldürmemem için beni *nezaketle* ikna etmişti.

O kaçarken ben de kıkırdadım. Birkaç meraklı bakış kazandım ama kısa süre sonra odadaki başka birine kaydılar. Kendimi Jack ve Cat'e yeniden odaklanmaya zorlayarak duvara yaslandım.

Cat bir masa bulmuş ve oturmuş, bir yandan kokteylini yudumluyor, bir yandan da kendisine yaklaşan bir çiftle konuşuyordu. Bakışlarım tekrar bara kaydı. Sadece Jack artık orada değildi.

Yumuşak bir mırıltı çıkardım, kalabalığın içinde onu arıyordum. Kafamın içinde alarm zilleri çaldı, ancak bu büyük olasılıkla benim paranoyamdı. Ona bir şey olduğu düşüncesi beni çok rahatsız ediyordu.

Tünediğim yerden ayrıldım ve cesetlerin arasından geçtim, duman odanın içinde kıvrılıyordu. Önce bara, sonra da arkasındaki siyah kapıya doğru ilerledim. İki haydut görünümlü adamın ardından içeri adım atan Jack'i gördüm.

Jack, Jack, Jack.

Kapı çarparak kapandı ve bir adam kapının önüne çıktı. Yanına yaklaştığımda onun sıradan bir adam olmadığından emindim. Gözlerinde doğal olmayan sarı bir parıltı vardı, derisi kemiklerinin üzerinde esrarengiz bir şekilde öğretilmişti. Hayır, bu onun *insan* kıyafetiydi ve her ne ise ona pek uymuyordu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, benim ondan hoşlanmadığım kadar o da benden hoşlanmıyordu. "Nesin sen?" diye hırladı.

"O kadının eşi," dedim sesimi hoş tutarak. "Bırakın geçeyim."

Başını iki yana salladı.

"Yapamam." "Yapamaz

mısın yoksa yapmaz mısın?"

"Fark etmez. Cevap hayır. Oyunu oynamayı kabul etti. Yalnız gidecek."

Dişlerimi sıktım, parmaklarım bıçaklarım için kaşınıyordu. İyi ve dengeli bir dövüş yapmayalı uzun olmuştu.

"Nesin sen?" Ona bir adım daha yaklaşarak sordum. "Belli ki insan değilim."

Bu bir gülümseme kazandırdı. "Eğer bir adım daha yaklaşırsan seni deşerim. Yüzünü sevmiyorum."

"Hangisi?" Fısıldadım, içimde bir sersemlik vardı. Öfkesini hissedebiliyordum ve bu beni heyecanlandırıyordu.

Bir el omzumu sıktı ve beni nazikçe geri çekti. *Cathal*.

"Gidiyoruz," diye tısladı. "Kusura bakma dostum," dedi kapıdaki ahmağa.

"Yola çıkıyoruz."

"Jack-"

Cat konuşmamı bitirmemi beklemedi, bunun yerine beni gerçekten öldürmek istediğim çirkin piçten uzaklaştırdı. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içimi çektim ve istemeye istemeye arkadaşımı takip ederek kulüpten çıktım.

Soğuk sokağa adım attık. Başımı arkaya eğip havayı içime çektim. Hâlâ kokuyordu ama en azından dumanı ciğerlerimden kovacak kadar soğuktu.

"Jack bize yetişecek," dedi Cat, elini benimkinin içine sokarak.

Beni uzaklaştırmaya çalışırken ters ters baktım. Elimi onun elinin etrafına kenetledim ve onu sokağın en karanlık gölgelerine doğru çekerek tuğla duvara doğru ittim. Kokusunu içime çektim, üzerinde başkalarının kokusunu aldığımda bir parça kıskançlık hissettim. Bu daha sert insan formunda bile benim kadar güçlü değildi. Kendi formuna ya da başka bir şeye dönüşmediği sürece bana hükmedemezdi.

"Ace," diye nefes aldı, gözleri yanıyordu.

"Jack'in ne istediğini nereden biliyorsun? Sana söyledi mi? Neden ben bu konuşmaların dışında tutuluyorum?"

"Sinirlenmek yerine bizimle gelseydin, onun ne planladığını daha iyi bilirdin," diye çıkıştı.

Elimi boğazına doğru kaydırdım ve daha da yaklaştım. Aletinin pantolonunun içinde sertleştiğini, dudaklarının aralandığını hissedebiliyordum.

"Ace," diye hırladı. "Tanrılara yemin ederim, bırak gideyim. Jack, Jack ne yaparsa onu yapıyor. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Ya bize ihtiyacı olursa?" Fısıldadım.

"Ne zaman ihtiyacı oldu ki?"

Boğazını kavrayışım nefes almasını sağlayacak kadar yumuşadı. "Bize ihtiyacı vardı ve biz onu hayal kırıklığına uğrattık. O öldü."

"Ama o geri döndü," dedi, sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Sen haklıydın. Aylardır geri döneceğini söylüyordun ve döndü. Mutlu değil misin?"

Mutlu mu? *Mutluluk* çok sıkıcı bir kelimeydi. İnsan sözlüğünde Jack'i tekrar gördüğümde hissettiğim sevinç duygusunu tarif edecek bir kelime yoktu. Ama bu iletişim eksikliğinden memnun olduğum anlamına gelmiyordu. Belki de Egor gittiği içindi ve bizimle çiftleşmemiş olsa da grubumuza denge katmıştı. Ama bir şeyler farklıydı.

Belki de Florence'dı.

"Ne saçma bir soru, şekil değiştiren," diye fısıldadım. Ben eğilip nefesimi keskin elmacık kemiğine değdirdiğimde yumuşak bir inilti çıkardı. "Bu dünyada ikiniz hariç herkesten nefret ediyorum. Bunu biliyorsun. Jack bize geri döndü, neredeyse yüce bir güce inanmamı sağlayacak bir hareket. Ama beni karanlıkta bırakırsan, delireceğim."

"Eğer dinlemeyi reddederseniz, kendinizi böyle bir karanlığa mahkûm etmiş olursunuz. Mücadele eden yanlarınız olduğunu biliyorum. Ama özünüz gerçeği biliyor."

Gerçeği.

Onların bile bilmediği bir gerçek.

Cat'i serbest bıraktım ve bir adım geri attım. Bana doğru uzandı ama elini salladım. Şu anda bana dokunmasını istemiyordum. Hiçbir şey hissetmek istemiyordum, yoksa çiftleşme bağımızdan duygularımı anlayabilirdi.

Yine de kalbim bir labirentti ve dostlarım için bile çoğu zaman kayboluyorlardı.

"Yani onu mu bekleyeceğiz?" Fısıldadım.

"Evet. Bekleriz. Ve en azından burada kimse bizi becermeye çalışmaz."

Mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkardım. "O çifti seninle konuşurken gördüm." "Evet. Adam izlerken kadın onu becermemi istedi."

"Onu becerirken şeytana dönüştüğünde yüzlerinin alacağı şekli hayal edebiliyor musun?"

Eliyle ağzını kapatan Cat'in kahkahası etrafımızda yankılandı. Tedirginliğime rağmen ben de gülümsedim.

Omzunu benimkine çarptı. Sonunda tekrar rahatladım.

Yakında. Yakında her şey çözülecekti. Ama şimdilik, arkadaşlarımla birlikte geceleri dışarıda olmanın, tüm şehri topraklayan kökleri yavaşça sökmenin tadını çıkaracaktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

OYUN

JACK

Vücudumdaki her kas saldırmaya hazırды. En yumuşak gülümsememi takındım, beni pis bir koridora götüren iki adamı kandırmak için yöntemlerimi kullandım. Kan, sidik ve duman kokuyordu.

"Bir oyun olduğunu söylemişsiniz, beyler?" Hoş bir şekilde sordum.

İçlerinden biri bana gergin bir bakış atarak, "Patron açıklayacak," diye mırıldandı.

O kadar acı verici bir şekilde insandı ki, bu da işe yaramaz olduğu anlamına geliyordu. Ölü Tavşan besin zincirinde daha yüksek biriyle uğraşmak planımda yoktu ama bardan uzaklaştırılmama da şaşırmadım.

Ölü Tavşan büyük ihtimalle burada değildi. Eğer operasyonunu benim yaptığım gibi yürütüyor olsaydı, adamları Cat ve Ace'i arıyor olurdu. Yaptığı iyilik bir yere kadar.

Koridor sona erdi. Kırmızı bir kapı ve önünde başka bir kişi bizi bekliyordu. Bu kişi insan değildi.

Bana baktı, gözleri bana bir böceğinkini hatırlatıyordu. Kapıyı açtı ve kenara çekildi.

Oda küçüktü, hava pusluydu. Nefes almak için havaya ihtiyacım olmadığına şükreliyordum çünkü burası iğrençti. Ortada yemyeşil bir poker masası vardı ve üç canavar oturuyordu. Ortadaki patrondur ve şüphelendiğim gibi Ölü Tavşan değildi.

Purolarından kıvrılan dumanlar, ortalarına yığılmış cipsler.

Yaklaşırken onlara sıcak bir gülümseme verdim. "İşte vampir Tommy," dedi insan olan.

Ortadaki Tommy olmalıydı. Başını kaldırdı, bakışları benimkilerle buluştu. Gözleri doğal olmayan bir mavilikteydi, yüzünü kesen sivri bir yara izi vardı. Dudakları yavaşça geriye çekilerek tehditkâr bir gülümsemeye dönüştü ve sıra sıra keskin dişleri ortaya çıktı.

Homurdandım ve boş sandalyeye gidip içine kaydım. Artık imparatorluğum olmayabilirdi ama alçakgönüllü bir vampirden korkacak değildim. Onun benim kadar yaşlı olmadığından emindim.

"Beni içeri alın beyler," dedim aksanımı yükselterek. Ace bu sesi kullandığımda benimle dalga geçerdi ama bir oda dolusu sikin arasında her zaman işe yaramıştı. "Oynayacak param var ve sizinkini eve götürme şansını seviyorum."

Yaratıklardan biri kıkırdadı. Tommy sessizdi, purosunu o kadar derin içine çekiyordu ki ciğerlerinin yandığını hissedip hissetmediğini merak ettim. İnsanlara, "Gidin," dedi.

Geri çekilişlerini, kapının kapanışını dinledim.

"Bilmediğin bir oyun oynuyoruz," dedi. "Dene bakalım," dedim.

Kıkırdadı. "Tabii. Anlaştık. İyi zamanlama, sanırım. Yeni bir tura başlıyoruz."

Solundaki yaratık her birimize ikişer kart dağıttı ve ardından masanın ortasına üç kart yerleştirdi.

"Adını duyduk, Jack. Öldüğünü sanıyorduk. Duyduğuma göre arkadaşların yardım için çok yalvarmışlar."

"Ah canım. Yalvardıklarından şüpheliyim." Kartlarıma uzanırken güldüm.

Yüz ifademi değiştirmeden kağıtları çevirdim. Elimde bir altı ve bir yedi vardı. Birden fazla turu olan bir oyundu. Sadece onları beklemem gerekiyordu. Masada Cat, Ace ve benim daha az endişelenmemi sağlayacak kadar para vardı.

Onları yenmek için gerekirse bütün gece kalırdım.

Anahtar sabırdı.

O parayla birkaç oyuncak da alabilirdim... ve itiraf etmeliyim ki, arkadaşlarımdan üzerinde kırbaç kullanmayı özlemiştim.

İki sessiz olan beni bir sonraki yemekleriymişim gibi izledi. Onlar aptaldı. Ukalalıkları havaya sinmişti.

"Ortadaki kartlar hepimiz için. Birini çevirmek istiyorsanız bahsinizi koyun. Sonunda tüm elinizi oluşturun."

Başımı salladım. Çok basitti.

Tommy beni incelerken dilinin ucu alt dudağında geziniyordu. "Senden hoşlanmıyorum. Görüldüğün için ortalıkta bir sürü söylenti dolaşıyor. Ne de olsa sadece bir tane Karindeşen Jack var. Ama senin Karindeşen Jack olduğuna inanmıyorum."

"Neden?" Tatlı tatlı sordum. "Kadın olduğum için mi?"

Omuzlarını silkti, sanki bariz sebep buymuş gibi.

Koltuğumda arkama yaslandım ve üçünü de inceledim. Solundaki yaratık kibirliydi. Elinde ne olursa olsun, bizden ve özellikle de benden üstün olduğunu kanıtlamak için şüphesiz daha fazla kumar oynamasına neden olacaktı. Solundaki daha çekingendi ama sonuna kadar zorlayacaktı, gözleri aynı nefretle parlıyordu.

Sonra Tommy vardı. Zaten onun bağırsaklarını deşmek istiyordum. Masadaki her bir doları aldığımda yüzünde belirecek ifadeyi dört gözle bekliyordum.

Üçünün ortak noktası, beni aşağılık hissettirmek için sağduyularını feda etmeleri idi. Ve bu benim en sevdiğim Aşil topuğumdu.

"Hiç intikamcı bir kadınla tanıştın mı, Tommy? Seni temin ederim ki ben Karindeşen Jack. Ve ben hayattayım."

Muhtemelen ölmeliydim. Bunun farkındaydım. Ama ölmemiştim. Ve yaşlı vampirlerin düzgün bir şekilde gömüldüklerinde geri dönmeleri duyulmamış bir şey değildi ve dostlarım bunu doğru şekilde yapmaya özen göstermişlerdi.

Masadaki diğer iki kişi alçak sesle homurdandı. Gerektiğinde herhangi biriyle dövüşmekten çekinmiyordum ama Cat ve Ace'in de yanımda olmasını isterdim.

Ama Cat'e beklemesini söylemiştim. O da Ace'in beklemesini sağlayacaktı. Tommy, "Bahislerinizi koyun," diye homurdandı. "Önce sen, Jack."

"Pas," dedim ve kartlarımı yere bıraktım.

Kıkırdadılar. Üçü birden ellerini kaldırıp ilk kartı açtılar. Kupa papazıydı. Tur bundan sonra hızla devam etti, üçü de son kart çevrilene kadar havuza giderek daha fazla para ekledi. Kartlarını çevirdiler ve Tommy alçak sesle kıkırdarak tüm para destelerini kendisine doğru getirdi.

"Yine mi?" diye homurdandı içlerinden biri, bir deste daha para çıkardı.

Hepsi bana doğru baktı. Daha önce bardaki sevgi dolu kadın ve erkeklerin ceplerinden birkaç yüz dolar almıştım, şimdi işime yarıyordu. Daha fazla para çıkardım ve masaya ekledim.

"Bu gecelik işim bitti," dedi soldaki canavar. Ayağa kalktı, kapıya doğru giderken öfkeyle baktı ve dışarı çıktı.

Tommy, "İyi ki kurtulduk," diye mırıldanarak diğer yaratığı güldürdü.

"Her zaman kötü bir sporcu olmuştur. Dayak yemeyi kaldıramaz."

Kaşlarımı kaldırma dürtüsüne karşı koydum, çünkü onun da aynı şekilde olduğunu hissediyordum.

Tommy kartları karıştırdı ve tekrar dağıttı.

Elimi tuttum ve yüz ifademi bozmadan kartlarıma baktım. Tanrılar, kaderler ya da şeytanlar bu gece yüzüme gülmüştü, midemde hissettiğim huzursuzluğa rağmen. İki papazım vardı.

"Neden bizim şehrimizdesiniz?" Tommy sordu.

"Gezmek için," diye yanıtladım.

"O yalancı bir kaltak," diye hırladı diğer canavar.

"Bir kadınla bu şekilde konuşulmaz," diye mırıldandım. "Özellikle de seni kas ve bağırsak yığınının dönüştürebilecek biriyle. Adımı nazik davranarak almadım."

Tommy elini kaldırarak onu açıkça susturdu. "Gerçekten neden buradasın Jack?"

Havadaki yoğun dumanla karışan sessizlik üzerimize çöktü.

"Başka bir çetenin şehrinizi ele geçirdiğini ve öldüğünüzü duydum. Ama işte buradasın, benim masamda, Ölü Tavşan'a ait bir kulüpte oturuyorsun. Sana tekrar sorayım Jack. Neden buradasın?"

"Dediğim gibi, gezi. Dünyanın öbür ucundaki bir şehri ziyaret edemez miyim? Dostça bir oyun oynamıyor muyuz?"

Bahsimi ilk karta yatırdım. Tommy çevirdi.

Başka bir kraldı.

"Yuvamıza bir engerek yılanının girmesine izin vereceğimizi mi sanıyorsunuz? Bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyoruz," dedi Tommy.

"Bence engereğin arkadaş olarak içeri girmesine izin vermek, engereğin hepinizi zehirlemesinden daha iyidir." Bunun bir tehdit olup olmaması umurumda değildi. Şu anda tüm içgüdülerimi bastırıyordum ve dostumun tedirginliğini bağlarımızdan bile hissedebiliyordum. "Ayrıca. Sen umursadığım son yaratıksın. Sen Ölü Tavşan değilsin, arkadaşın da öyle."

"Biz onun sağ eliyiz-"

"Hayatım boyunca kaç el kestiğimi biliyor musun?" Bunu söyleme şeklimden, ona bir parça çikolata isteyip istemediğini sorduğumu düşünebilirdiniz.

Bahislerini koyarken homurdandılar. Bir kart daha çevrildi ve ortaya altı çıktı. Adını sormak istemediğim yaratık gülümsedi.

Ne boktan bir poker suratı.

Üçümüz de bahislerimizi arttırdık ve üçüncü kart . Başka bir papazdı.

Ace'e silahlarını çıkarmamasını söylemiştim ama yine de kendi silahımı getirmiştim. Zihnimde, ödeme yapmayı reddederlerse ikisini nasıl katledeceğimi gözden geçirdim.

" dön," dedi Tommy.

Üçümüz de kartlarımızı açtık.

"Ne oluyor lan?" diye hırladı canavar. "Bu kaltak hile yaptı."

"Nasıl hile yapmış olabilirim?" Öfkeyle sordum. "Lanet olası kartları Tommy dağıttı."

"Bir şekilde yaptığını biliyorum," dedi.

"Hile yapmadı," dedi Tommy. "Biz tam burada oturuyorduk. Parayı ödemek zorundayız."

"Bu kaltağa ödeme yapmayacağım," dedi ve ayağa kalktı. Sandalyesi geriye doğru devrildi ve yere düştü. "Siktir git, seni aptal kan emici fahişe."

Parama uzandı, ben de bir hamlede bıçağımı çektim ve bileğinin üzerinden kesip attım. Kemik ve kaslar çatırdadı. Eli kurtulurken uludu, kan para yığınlarının ve masanın üzerine sıçradı.

"Seni kaltak!"

Tommy ayağa kalktı ve ona sert bir tokat atarak sersemlemesine neden oldu. "Burada hepimiz piçiz ama ben temiz, dürüst bir oyun oynuyorum. Ya paranı ödersin ya da Jack benim için senden kurtulur."

Önce ona sonra da bana baktı, kanlı kolunu göğsünde tutuyordu. Elini ceketinin içine soktu ve parasının geri kalanını çıkarıp yere attı.

"bir daha görürsem öldürürüm," dedi bana. İçimden gelen gülme isteğiyle savaştım.

"İyi akşamlar," diye mırıldandım.

Beni Tommy ile yalnız bırakarak hışımla çıktı.

"Bizimle oynadınız," dedi.

Paltomu çıkardım ve para yığınlarımı toplayıp bir çanta gibi içine koydum. "Eskiden sahip olduğum imparatorluğa sahip olmayabilirim ama bir gün tekrar sahip olacağım Tommy. Ve senin de bir taraf seçmen gereken bir an olacak. Ben olsam kendimi seçerdim."

Başka bir şey söylemeden onu orada bırakarak hızla kapıya doğru ilerledim. Göz açıp kapayınca kadar kulübün içine geri döndüm ve kendimi yavaşlamaya zorladım, ön kapıdan çıkarken bir insan hızına büründüm.

Ara sokağa adım attığımda soğuğu ve dostlarımın kokusunu içime çektim. Başımı sola çevirdim ve kaşlarımı kaldırdım. En uçtaki gölgeleri görebiliyordum, ardından en yumuşak inilti geldi.

Tabii ki, beni beklerken zamanlarını böyle geçireceklerdi.

Onlara doğru gittim. Arkalarından gizlice yaklaşacaktım ama gülüşüm beni ele verdi. Ace, Cat'i duvara yaslamıştı, eli sikine sarılmıştı ve hızla okşuyordu.

Gözlerini açtı ve içimde arzu uyandıran bir bakışla benimkilerle buluştu. Dilimin ucunu sivri dişlerimin üzerinde gezdirdim.

"Jack," diye inledi, elini kaldırıp bana bileğini uzatırken kalçaları Ace'e çarpıyordu.

Sikeyim.

"Ara ," dedim. "Bunu evde yapamaz mıyız? Gitmemiz gerek." "Eve gidemem," diye sızlandı.

Lanet olsun. İkisiyle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de doğalarını değiştirmeleriydi. Cat beni ormanda avlamış ve sikmişti. Ace beni günlerce bağlamış ve sikmişti, coşkulu bir sersemlik hissine kapılana kadar sadece bir damla kanla beslemişti.

Ve ikisi de benim için diz çökmüştü. Bana her şeylerini vermişlerdi.

Geçmişteki dinamiğimizin bir parçası da serbest kullanımdı, yani birbirimizi istediğimiz zaman kullanabiliyorduk. Ve geçen yıl yaşadığımız acı ve ıstıraptan sonra bunun hala devam ettiğini görmek beni memnun etti.

"Seni açgözlü kaltak," diye iç geçirdim ama bileğini kavradım ve dişlerimi yumuşak tenine geçirdim.

Cat haykırdı, sesi ara sokakta yankılandı. Onu içtim, bağlarımızdaki zevkin içime aktığını hissettim, dostlarımdan başkası tarafından giderilemeyecek derin bir açlığı doyurdum. Sikişmek ve öldürmek

Mezarlıktaki insanlar bana yeniden yaşadığımı hissettirmeye yetmişti ama benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sadece Ace. Sadece Kedi.

Sadece ikisi bana bu şekilde sahip olabilirdi. Onlar benim zayıflığımdı. Onlara hayır demek zordu ve ne kadar berbat durumda olsam da bunun aşk olduğunu biliyordum. Ya da benim gibi bir yaratığın hissedebileceği kadar aşka yakındı.

Ace sikini daha hızlı pompaladı. Cat'in kalp atışlarının hızlandığını, orgazmın sınırına gittikçe yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Siktir!" diye homurdandı.

Bizim için serbest bırakırken başı tuğla duvara sertçe çarptı. İfadesinden keyif aldım. Onu, zevkini ve bizi bir araya getiren bağlantıyı tadabiliyordum.

Dudaklarımı yalayarak dişlerimi serbest bıraktım. Kanı dilimin üzerinde ağır bir uyuşturucu gibi duruyordu. Ace'e baktım, kaşlarımı kaldırdım. "Eve. Ve ikinizi de istiyorum."

Ace başını salladı, şapkasının çanları çalıyordu. Cat'in toparlanmasına fırsat vermedi, bunun yerine onu gelin gibi kaldırdı, siki hala dışarıdaydı ve hızla arabamıza doğru taşıdı.

Onları takip ederken kulübün kapısına baktım. Aklımda fikirler vardı ama gecenin geri kalanında bunları bir kenara bırakacaktım.

Döneli birkaç gün olmuştu ve üçümüz henüz tam anlamıyla bir araya gelememiştik. Başka bir şey yapmadan önce kendimizi onarmamız gerekiyordu.

Çok geçmeden Cat konağın önünde durdu. Dışarı çıkarken bakışlarımı Florence'inkilerden ayıramıyordum, paraları toplayıp orada dikiliyordum. Merak ediyordum. Düşünüyordum.

Işığı açtı. Onu uyandıran neydi? Ace'in onunla oyun oynadığını biliyordum. Bu oyunların tam olarak ne olduğunu merak ediyordum.

Hepimizin sakladığı sırlar. Saklamamam gerekirken benim sakladıklarım. Cat ve Ace onun kanını tatmamışlardı, bu yüzden gerçeği bilmiyorlardı. Suçluluk ve öfke beni bütünüyle yuttu. Kader berbattı.

Ve yanlış.

Kader yanılıyor olmalıydı.

Florence benimdi ama ona sahip çıkamazdım. Aylar önce onun kanının tadına bakmıştım ve onda da sayısız yara izi bırakmıştım. Ve o zaman onu öldürmemiş olmamın tek nedeni, ona birden fazla şekilde ihtiyacım olmasıydı.

O bir güvercindi. Ailesi hayatımı mahvetmişti. Babam, bu dünyada bana nezaketle davranan tek varlıktı.

arkadaşları, atalarının ellerinde ölmüştü. Otomat güvercinler bir silahtı, hepimizi lanetleyen bir silah.

İntikam bir yana, onun yanlış ellere düşmesine izin veremezdim. Güç çok büyüktü.

"Jack?"

Florence'ın ışığı söndü. Sonunda bakışlarımı onun evinden ayırdım ve döndüm. Bir bulanıklık içinde hareket ettim ve aniden evimizin kapısında durdum. Cat ve Ace açlıklarını belli ederek bana doğru yürüdüler.

"Bu gece ne istiyorsun?" Ace hevesle sordu.

"Beni mahvet. Yok et beni. Bana neden ikinize de ait olduğumu hatırlatın."
Ve neden ona sahip olamayacağımı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

ÇAY DÜKKANI

FLORANSA

Makyajımı yapmayı bitirdim ve aynada kendime baktım. Bu hafta neredeyse hiç uyumamış olmama rağmen kendimle *bir şeyler* yapmam gerektiğine karar vermiştim.

Çoktan Cuma olmuştu. Son birkaç gün baş döndürücü bir bulanıklık içinde geçmişti.

Mektup beni mahvediyordu. Bir şekilde babamdan öbür dünyadan haber almak beni uçurumun kenarına getirmişti. Mektubu zihnimde tekrar tekrar taramış, bulanık kısımları çözmeye çalışmışım, ta ki hepsi bir araya gelene kadar.

Evi darmadağın etmiş, her çatlağı, yarığı ve girintiyi daha fazla ipucu bulmak için aramıştım. Başka bir şey bulamamıştım.

Kabuslarım korkunçtu. Görüntüleri uzaklaştırırken omurgamda bir ürperti oluştu. Geçmişim geleceğimi mahvetmeye çalışıyordu.

Jules'u rüyamda görmüştüm, ama o bir insan yerine bir canavardı ve kesinlikle korkunçtu.

Hava soğuktu ama bugün güneş parlıyordu. Buharlı tramvayla Ölü Bölge'ye, ailem ve Irene'le birlikte gittiğimiz dükkânların bulunduğu bir şeride inecektim. Burada bazen özel çaylar için baktığım bir eczane ve tuhaf eşyalarla dolu bir dükkân vardı.

Tuhafliklara bakmak benim için gizli bir zevkti. Onlarda çarpık bir çekicilik vardı.

Sahibi her zaman bir *şeyler* bilen biriydi. Belki Ölü Tavşan'ın ne ya da kim olduğu hakkında bilgi edinebilirim diye umuyordum.

Jules'la bir geleceğim olacaksa, beni rahatsız eden kâbusların üstesinden gelmem gerekiyordu. Babamın güvercini nereye sakladığını bulmalı, onu yok etmeli ve yıllarımı normal bir insan gibi yaşamalıydım.

Her zaman istediğim hayatı elde etmeye . Bir aile kurabilir ve *normal* bir ilişki yaşayabilirdim.

Bir günlük gezi beni evden çıkaracak ve umarım bu gece için daha iyi bir ruh haline sokacaktı. Öğleden sonra evde olurdum, bu da bana bu geceki randevumuz için Jules'la buluşmaya hazırlanmak için bolca zaman verirdi.

Geçen gün onu bıraktığım gibi....

Umarım randevumuza gelir.

Bu gece tam olarak ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bu haftanın kâbuslarından beni kurtaran tek şey buydu.

Ayrıca randevunun beni sinirlerimden uzaklaştıracağını umuyordum. Uyumadığımdan beri orada burada atılmış giysiler, yerde kırıntılar buluyordum. Hatta oturma odasındaki sehpanın üzerinde el değmemiş bir fincan çay bırakmıştım.

Bir fincan çay daha yaptıktan sonra keşfettim.

Çözülüyordum ve bunun Julian'la neler olabileceğine dair beklentimden mi yoksa kâbuslarımın gerçekten kötüleşmesinden mi kaynaklandığından emin değildim.

Her neyse, bu hafta Londra'dan döndüğümünden beri yaşadığım en kötü haftalardan biriydi.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Kaşlarımı çattım, başımı kaldırdım ve koridora baktım. Banyodaki makyaj masamda oturuyordum, mermer tezgah makyaj malzemelerimle kaplıydı.

Gözlerimin altına biraz krem sürerek oradaki halkaları gizlemeye geri döndüm.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Başım tekrar yukarı kalktı. Ses tanıdıktı. Bir saat gibi değil, ama farklı bir şey... Aniden ayağa kalktım, koridora çıktım ve dinlemeye başladım.

Ses devam etti ve ben de bir çeşit silahım olmasını dileyerek onu takip ettim. Ebeveynimin yatak odasına geldiğimde durakladım. Ses içeriden geliyordu.

Birden nefes alamaz oldum. Onlar öldüğünden beri buraya girmemiştim. Oraya girmek istemiyordum.

Öldükleri gün her şeyin değiştiği gündü.

Elim kapı kolunun üzerinde kaldı, dişlerim sıkıldı. Tüm evi alt üst etmeme rağmen buraya girememiştim. Duygular savaştı, içeri girmemek için tıklamayı görmezden gelme arzusu merakımla savaştı.

Tıkırtı kesildi.

Bir nefes verdim. Muhtemelen bozulan bir saatti. Kapıdan bir adım geri çekildim, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Tüylerim diken diken oldu, kafamın içinde uyarı zilleri çalmaya başladı. Her parçam geri dönmek istiyordu.

Sadece bir kapı. Sadece bir oda. Onlar öldü. Gittiler.

Sertçe yutkundum. Gözlerim acıdı. Ailemi özledim. Kız kardeşimi özledim. Her şey dağılmadan önce sahip olduklarımızı özledim. Bize olanlardan nefret ettim. *Bana* olanlardan nefret ettim.

Rippers benden her şeyimi almıştı. Ailemi öldürmüşler, mutlu olma yeteneğimi çalmışlardı. Kızgınlık yerleşti, ruhumu ağırlaştıran bir taş gibi.

Döndüm ve öfkemi içime atmamaya çalışarak banyoya geri döndüm. Birkaç dakika içinde hazırdım ve aşağıya indim. Dikkat çekmeyecek şekilde giyindim. Evden çıkmam, Ölü Tavşan hakkında öğrenebildiklerimi öğrenmem ve sonra da randevum için başımı belaya sokmadan eve dönmem gerekiyordu.

Hiçbir şey beni bunu yapmaktan alıkoyamaz.

ÖLÜLER BÖLGESİ, Doğu Nehri boyunca uzanan, avucumun içi gibi bildiğim bir dizi özel dükkân ve vitrinden oluşuyordu. Ailemizin vefatından sonra Irene'in benimle birlikte olduğu birkaç ay boyunca, Saint Lucifer Sokağı'nın en ucundaki Eczacı Çay Evi'ni sık sık ziyaret etmiştim. O kadar gizlice ikinci güvercini arıyor ve her şeyi yok edecek canavarlarla çalışıyordum.

Belki de yas yüzünden, ama o dönemde her şey bulanıktı. Bazı günleri diğerlerinden daha iyi hatırlayabiliyordum.

Tek bildiğim, eğer zamanda geriye gidebilseydim, kendimi tokatlardım.

Küçük dükkândan içeri adımımı attım, kapının üstündeki zil ürkütücü bir sessizlikte çalışıyordu.

Burada tek bir ruh bile yoktu - en azından öyle hissediliyordu.

Büyük ihtimalle dükkânın arka tarafındaydılar. Bakışlarım ön mekânı taradı ve sonra oturma odasına açılan bordo perdelerin arasından geçtim. Yerde üzerinde minderler olan üç masa vardı, hepsi de boştu. Sağ taraftaki raflardan oluşan duvara doğru ilerledim, ellerinde bulunan yeni çay veya bitki türlerini arıyordum.

Bu çay evinin hoşuma giden yanı, bazılarını bulmanın çok zor olduğu birçok ithal ürün bulundurmalarıydı. Koyu maun renginde cilalanmış raflarda sayısız kavanoz ve özenle boyanmış sahneleri olan özenli çay setleri bulunuyordu.

Küçük bir çay fincanına uzandım ve sayısız dokunaçları olan bir canavara benzeyen şey tarafından ırzına geçilen bir kadının tuhaf tasvirini inceledim.

"Ah," diye fısıldadım, hızla yerine bıraktım. Kızardım, sertçe yutkundum. "Ne kadar egzotik."

"Sanırım *erotik* demek istediniz. Merhaba Florence. Dönmüşsün bile."

Sesle irkilerek yerimden sıçradım. Arkamı döndüğümde tanıdık gelen ama daha önce hiç karşılaşmadığımdan emin olduğum bir adamla karşılaştım. "Merhaba," dedim. Başım bir an için öyle şiddetli ağrıdı ki neredeyse iki büklüm olacaktım. Bunun yerine, ağrı geçene kadar bir elimi raflara dayadım. "Seni tanıdığımı sanmıyorum."

Uzun boylu, pürüzsüz bronz tenli ve koyu kahverengi gözlüydü. Üzerinde yelek olan uzun kollu bir gömlek, cebinden sarkan altın bir saat zinciri ve tüvit bir şapka giymişti. Gözlükleri tuhaftı, her iki tarafına da yukarı kaldırılmış kırmızı gözlükler takılmıştı. Boynuna tavşan ayağına benzeyen bir şey takmıştı.

Tanıdık gelse de kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bana yumuşak, anlayışlı bir gülümseme verdi. "Doğru. Yine de seni tanıyorum.

Aylardır buraya geliyorsun, değil mi? Her hafta."

Kapıya doğru bir adım attım. "Başka bir zaman gelebilirim." *Başım neden bu kadar ağrıyor?* "Mağazanın bugün kapalı olduğunu bilmiyordum."

"Öyle değil. Ben sadece... şimdilik devralıyorum," dedi hoş bir şekilde. "Yine de buraya sık sık geliyorsun."

"Biliyorum," dedim temkinli bir şekilde. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. En hızlısı ya da en güçlüsü olmayabilirdim ama içgüdülerim iyiydi. Kapıya doğru koşsam mı yoksa yerimde mi dursam karar veremedim. "Kimsin sen?" Ses tonumdaki siniri saklamaya özen göstermedim.

"Bana Arledge diyebilirsin," dedi ellerini arkasına götürerek. Bana bir adım daha yaklaştı, gözleriyle bitki duvarını işaret etti

ve aylar. "Aradığınızı buldunuz mu?"

"Aslında sadece bakıyorum. Tam olarak ne için olduğunu bilmiyorum." "Biraz *Faen*, belki?"

Faen mi? Bunun ne olduğundan emin değildim. Kaşlarımı çatarak başımdaki keskin ağrının iki kat arttığını hissettim. Döndüm, duvara yeniden odaklandım ve acının katlanılabilir bir dereceye kadar azaldığını hissedene kadar gözlerimi kııptım.

"Faen ?" Sesim çok uzaklara gidiyormuş gibi geliyordu.

Faen'in ne olduğunu biliyorum.

Şu anda bunların rüya mı yoksa anı mı olduğundan emin değildim.

Tam yanıma geldi, gözleri bakmaya kararlı olduğum rafı takip ediyordu. "Canavarları öldürüyor," dedi usulca. Elini yavaşça kaldırdı ve omzuma koydu. Acı bir anda yok oldu. "Florence, sana söylemek zorundayım, sanırım avlanıyorsun."

Dondum kaldım, kanım dondu. Nefesimi tuttum, her kasımın titremek istemesiyle savaşmaya çalıştım.

"Geçen seferki gibi kaçmadan önce beni dinle. Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Geçen sefer mi?" Fısıldadım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Seni tanımıyorum."

Koş. Her kasım gergindi, kapıya doğru fırlamaya hazırdım. Yine de, benimle konuşmak için sesini alalttığında ayaklarım sabit kaldı, yatıştırıcı olan nazık bir bariton sükuneti.

"Sana ne olduğunu bilmiyorum ama manipüle edildiğin çok açık. Zihnin seni korumak için bazı şeyleri unutuyor. Faen'in ne olduğunu biliyorsun Florence. Çok şey satın alıyorsun."

"Canavarları acıtıyor," diye fısıldadım. O haklıydı. Şimdi hatırladım. Evde biraz vardı, biraz da kendimi korumak için...

"Eğer her şeyi hatırlamak istersen bloğu temizlemene yardım edebilirim. Seni geçen Cuma gördüm Florence. Ondan önceki cuma da. Aylardır bu dükkana geliyorsun. Aynı rutini uyguladık ama sen hep kaçtın çünkü ben insan değilim ve sen yaratıklara güvenmiyorsun. Babanda da aynı temkinlilik vardı ama o bana güvenirdi."

Artık titriyordum. Ondan bir adım geri çekildim. "Bunu yapamam," diye fısıldadım. "Seni tanımıyorum. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Canavarlar gerçek değildir. Babamı tanıdığından da şüpheliyim."

Bu bir yalandı. Öyle bir yalandı ki dilimi sabunla yıkamak istedim.

"Florence," dedi, sesi keskindi.

Bakışlarıyla karşılaştım. Daha önce koyu kahverengi gözleri olduğuna yemin edebilirdim ama şimdi sanki vitray bir pencereden bakıyor gibiydim, renk kırıkları yansıyor.

Çay dükkanındaki ışık görünmez bir güç tarafından söndürülerek yok olmuş gibiydi. Belki de karanlık bir akıntı vardı ama hissettiğim tek şey sakinlik duygusuydu. Başımın ağrısı da kesilmişti, bu da beni rahatlatmıştı.

"Sana yardım etmemi ister misin?" Arledge fısıldadı.

Yardım mı? Bana nasıl yardım edebilirdi? Yardım edebilecek kimse yoktu. Be

n. "Ölü Tavşan'ın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Ölü Tavşan" mı? Bunu nereden duydun? isim?"

"Babamın bahsettiği bir yerdi."

"Ah," dedi kaşlarını çatarak. "Bir Ölü Tavşan tanıdığımı söyleyemem." "Tamam. Bırak gideyim," diye fısıldadım.

"Bırak. Beni. Bırak."

Kelimeleri ısırarak söyledim ve görünürdeki hayal kırıklığına rağmen, ayaklarımı sabit tutan sihirli tutuştan beni kurtardı.

Ama kaçmadım. Bunun yerine omuzlarımı dikleştirdim ve ona ters ters baktım. "Bana nasıl yardım edebilirsin ki?"

"Sana daha önce de yardım etmişim ama bu kez zihnindeki engelleri kaldırabilirim."

"Ne tür bir yaratıksın sen? Ve ne istiyorsun? Bir şeyi bedavaya yapan bir canavarla hiç tanışmamıştım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Aynı şeyi *insanlar* için de söyleyebilirim. Sana yardım edeceğim, ama sadece senin gibi kırık bir şeyin tuzak açıldığında ne kadar ileri gidebileceğini görmek istediğim için."

Sözleri kesinlikle rahatlatıcı değildi.

İlk soruma cevap vermemişti ve verecek gibi de görünmüyordu. Arledge yanımdan geçip çay dükkanının arka tarafına doğru ilerledi. Kasları gergindi, tedirginliği açıktı. Durdu ve bana baktı.

"Beni takip edin."

Tereddüt ettim. Annemle babamın yatak odasının kapısının önünde hissettiğim duygunun aynısını hissediyordum, sanki tatsız bir şeyin kilidini açmak üzereydim. Ama eğer zihnim beni gerçeklerden alıkoyuyorsa, bundan kurtulmalıydım. Cehalet içinde devam etmemin bir yolu yoktu.

Irene'in ne yapacağını merak ediyordum. Her zaman başı dik ve kendinden emindi. Gizemli adamı takip ederdi, değil mi?

Dişlerim birbirine çarptı, çenem sertleşti. Sonunda görev yerimden ayrıldım ve Arledge'i takip ederek başka bir kapıdan küçük bir odaya girdim. Ayakkabısının ucuyla güzel bir halıyı tekmeledi ve bir kapı ortaya çıktı.

"Seni oraya kadar takip etmeyeceğim," dedim hemen.

Kıkırdadı. "Cevap istiyorsan takip edeceksin."

Dövme bronz bir mandalı tutup çevirdi, içinden kıvılcımlar çıktı. Bir dizi mekanik kilit kısa ve öz bir şekilde tıkırdadı, sonunda açabildi ve karanlığa inen bir dizi merdiven ortaya çıktı.

"Burası cesetleri sakladığınız yer mi?" Sesimdeki zehri saklamadan sordum. "Onlara büyü yapıp sakat mı bırakıyorsunuz?"

"Belki," dedi. "Böyle şeyler yaptığım söyleniyor. Gel." Şaka mı yapıyordu? Şaka yaptığını sanmıyordum.

Merdivenlerden inip gözümün önünden kaybolurken tereddüt ettim.

Zihnimin içindeki kısırtıya engel olamıyordum. Sanki bir anahtar kilide sokulmuş ama henüz çevrilmemiş gibiydi. Belki de beni yalnızlığa iten buydu ama elimde olmadan neyi kaçırdığımı keşfetmek istiyordum.

Bunu Jules için yapıyordum, değil mi?

"Bu ne kadar sürer?" Ben aradım. "Bir randevu için saat beşe kadar evde olmalıyım. Babamı nereden tanıyorsun?"

"O zamana kadar işimiz bitmiş olacak, eminim," diye yankılandı sesi aşağıdan. "Ve o benim bir *arkadaşımdı*."

Homurdandım. "Bir Arledge hakkında konuştuğunu hiç duymadım."

Ayağımı basarken ilk basamak gıcırdadı ve dikkatlice merdivenlerden aşağı indim. Bir yabancıyla birlikte bir bodruma indiğimi ve insanların tam olarak böyle öldüğünü fark ettim. Kıyafetlerimin kumaşına nüfuz edecek kadar soğuk bir cereyan yukarı doğru yükseldi. Çay dükkânının dışındaki mavi günden çok daha sönük bir mum ışığıyla karşılaşınca gözlerimi kırptım. Sayısız tuhaflıkla dolu küçük bir odaydı. Raflar dolusu kitap, kemik, bitki ve daha fazlası. Yeşil, kıvamlı bir sıvıyla dolu bir kavanozun içinden bir göz bana göz *kırparken* dudaklarım bir solukta aralandı. Sağ tarafa, odanın daha gerisine baktım. Yaklaşık bir tabut büyüklüğünde büyük bir battaniyeyle örtülmüş uzun bir nesne vardı. Büyük olasılıkla içinde bir ceset vardı. Ya da belki de garip yaratıkların uyuduğu yer orasıydı. Belki de Jack gibi bir vampirdi, gerçi o hiç uyumamıştı...

tekrar koşma isteği vardı ama koşmadım.

Arledge odanın ortasındaki küçük masaya oturmuştu bile. Karşısındaki mindere gidip oturdum, gözlerim hiçbir şeye odaklanamıyordu.

"Sen bir cadısın," diye fısıldadım.

"Bir *büyücü*," diye düzeltti, bir an kaşlarını çatarak. "Evet, öyleyim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, yerleşirken kıyafetlerimi düzelttim. Bir soru zihnimi kemiriyordu. "Kaç kez karşılaştık?"

"Çok sayıda," dedi.

Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum, beni ölçüyor ve inceliyordu. Bu, onun pençesindeyken Jack'ten gördüğüm bakışların aynısıydı. Hesaplıyordu.

"Ne değişti?" diye sordu. "Bu yeni bir şey."

"Bilmiyorum," dedim, sonunda tekrar bakışlarıyla buluştum.

Ve gerçey de buydu. Ne değişmişti? Eğer doğruyu söylüyorsa, gerçekten hatırlamadan birkaç kez buraya geldiysem, o zaman benim bilgim dışında başka neler oluyordu?

"Elinize dokunabilir miyim?"

Yavaşça nefes verdim ve sonra başımı sallayarak avucumu pürüzsüz masanın üzerinde kaydurdım. Bileğimi yakaladı ve boğazımı daraltan bir güçle beni zincirledi. Parmaklarını avucumda gezdirerek beni olduğum yerde tuttu.

"Gözlerini kapat ve rahatla. Bu biraz acıtabilir."

Ben dinleyene kadar bekledi. Hızlı nefeslerimi yavaşlatmaya çalışarak gözlerimi isteksizce kapattım. Bununla ilgili her şey beni korkutuyordu.

Nefesim nihayet rahatladığı anda başıma keskin bir ağrı saplandı. Bağırdım ama artık hareket edemiyordum. Karanlık bir delikten aşağı düşmeye başladığımda haykırdım.

Yuvarlandıkça yuvarlanıyor, tanımadığım anılar gözümün önüne geliyordu. Zevk anları, acı anları, kendi içimde hiç hissetmediğim karanlık anları.

Hayır, hayır, hayır.

Bu doğru olamaz.

Sanki başka bir hayata, etrafımda dönüp durulan alternatif bir dünyaya bakıyor gibiydim. Hepsi de kaçtığıma yemin ettiğim canavarların etrafında dönen bir aldatma labirenti.

Londra'dayken Ace ile geçirdiğim geceler. dokunması, fısıldaması, kahkahası aklımdan çıkmıyor. Seks açlığı çeken biri gibi daha fazlası için yalvarıyordum.

Sürtük. Tüm kâbuslar rüya değildi, benden çaldığı anılardı, aylar öncesini unutmam için beni hipnotize etmişti.

Benden çok şey almıştı, ama şimdi bir şeyler yakalıyordum. Unutmaya devam ettiğim şeylere.

Ve son birkaç gecedir.

Geri döndüler. Rippers geri döndü.

Arledge bana her ne yapıyorsa durmadı. Perdelerden biri yırtılmıştı, birçoğundan biri.

Tık, tık, tık.

Anılar daha derinlere, çocukluğuma kadar uzanıyordu. Annemle babamın anlamadığım şeyler hakkında fısıldaştıklarını duyduğum zamana. Ve sonra Irene ve beni bıraktıkları güne, seyahatlerinden yakında döneceklerine söz vermelerine.

Jack'le parkta buluşmaya. Her şeyi mahveden o kader karşılaşmasına.

Sonra Londra'da olduğum zaman vardı. Jack bedenimle besleniyor ve beni özgür bırakacağına söz veriyordu. Canavarlar beni parçalara ayırıyor, ben uysal bir kil gibi olana kadar akıl sağlığımı parça parça soyuyorlardı.

Eve dönmeye. Yalnız kalmaya. Yatağımdan çıkmadığım, yemek yemediğim, yıkanmadığım günler. Ve sadece kız kardeşimi dünyada yaşayan hiçbir akrabası olmadan bırakma düşüncesine dayanamadığım için devam ediyordum. İçimden bir hıçkırık koptu ve beni zihnimin derinliklerinden geri çekti.

Acı kesildi ve geriye düştüm, başım sertçe yere çarptı.

Orada öylece yatıyordum, dönüp duruyordu. Yırtıcılar beni bulmuştu.

Hâlâ beni kullanıyorlardı.

Ace'in fısıltıyla söylediği sözler geldi.

Seni yok edişini izlemek için sabırsızlanıyorum Florence. Çok tatlı bir intikam olacak.

Çılgılık atmak istedim. Evimdeydi, yatağımdaydı, bana sarılmıştı.

Neden? Neden beni bırakmadılar? Neden benim için geri geldiler? "Nefes al, Florence. Nefes al."

Arledge'in sesi fırtınayı yararak geldi. Elini önümde salladı ve beni kendime getiren bir şeyin kokusunu aldım.

Hemen doğruldum ve kokuya karşı öğürdüm.

"Tuz kokuyor," dedi.

"İğrenç kokuyor," diye mırıldandım şakaklarımı ovuşturarak. "Lanet olsun."

Durumumu tarif edecek başka bir kelime yoktu. Olayın tüm ağırlığı üzerime çökmüştü ve hatırladığım şeyler beni parçalaniyormuşum gibi hissettiriyordu. Yerde bir topun içinde hıçkırı hıçkırı ağlıyor olmam gerekirdi ama sadece ağır ve soğuk bir uyuşukluk vardı.

"Anılarımı görebilir misin?" Arledge'a bakarak sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Ses tonun bile farklı. Oldukça büyüleyici. Ve ben sadece orada burada bir anlık bir şey yakaladım. Zihin karmaşık bir yerdir. Büyümle bile, birinin anılarını öylece söküp alamam. Zihninin oturması biraz zaman alacak Florence. Bazı şeyleri hatırlamaya devam edebilirsin."

Nefes verdim. Bu iyiydi. Şimdi bana yardım etmiş olsa bile ona güvenmiyordum. Onunla son birkaç haftadır burada, dükkânda karşılaştığımı hatırlıyordum ama hâlâ hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Kimseye güvenmiyordum.

Gözlerim ama düşmelerini engelledim. Ağlamayacaktım. Ağlamaktan bıkmıştım.

Hepsiyle işim bitmişti.

Yine de yapmam gereken bir iş vardı. Güvercini almam gerekiyordu. "Gitmem gerek," dedim ayağa kalkarak.

"Sorularınız yok mu? Ya da konuşmak istediğiniz herhangi bir şey-"

"Hayır," dedim. Dengem sarsıldı ama omuzlarımı dikleştirerek ayaklarımın üzerinde durabildim. "Teşekkür ederim. Sanırım sana bir borcum var."

Kaşları çatıldı ama başını salladı. ". Eve sağ salim dön Florence. Ve tekrar yardıma ihtiyacın olursa, bil ki yabancı değilim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Benden ne istediğini sormak istedim. Neden bana yardım ediyordu? Beni tanıımıyordu. Ölü Tavşan'ı tekrar sormak istedim, babam ve onu nasıl tanıdığı hakkında daha fazla bilgi almak için.

Çok fazla sorum vardı ama zaten şansımı zorluyordum.

Bunun yerine başımı salladım ve yumuşak bir gülümsemeye zorladım.

"Sanırım biraz daha

Faen, yine de."

Arledge'ın gözleri bir parça muziplikle parlıyordu. "Bende daha çok işe yarayabilecek bir şey var. Hayatınızdaki tüm korkunç sorunları ortadan kaldıracaktır."

"O zaman bunu alıyorum."

"Ve artık bu kadar unutkan olmayacaksın... Tehlikede olduğunda bana geleceksin Florence. Gelmez misin? Sana yardım edebilirim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evet," dedim. "Yapacağım. Eğer sakıncası yoksa." "Benim için sakıncası yok. Bunu ailene olan bir borç olarak gör."

Tereddüt ettim ama sonunda başımı sallayarak elimi uzattım. Elim dikkatle tuttu ve nazıkçe sıktı.

"Anlaştık," dedim. "Ve eğer yardımına ihtiyacın olursa... Ne yapabileceğimi bilmiyorum, ama asla bilemezsin."

"Gerçekten de öyle," diye kıkırdadı elini çekerek. "Sana otları getirelim Florence. Bir şişenin içinde olacak. Tek yapman gereken hepsini onların üzerinde kullanmak. *Hepsini öldür.*"

Bunu söyleme şekli... hem bir emir hem de bir cesaretlendirme gibiydi. "Hadi seni eve götürelim de randevunu kaçırma."

Randevu. Şu anda Julian'ı düşünemezdim. Dünyanın gerçekte nasıl olduğunu bilmiyordu.

Keşke gölgelerde neyin gizlendiğini gerçekten bilseydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

THY DÜŞMANINI SUÇLA

FLORANSA

ÇOK ŞIK GIYINMIŞTIM. Belki öfkemden, belki çaresizliğimden, belki de uzun süre bir yalanı yaşamamanın verdiği histen kaynaklanıyordu. Aylardır bir rüyanın içinde hapsolmuştum, şeytanlardan kaçtığıma inanıyordum ama kaçamamıştım. Hayatımı yeniden cehenneme çevirmişlerdi.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Manipülasyon o kadar derindi ki neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt etmek zordu.

En kötüsü de içimde bir parçanın bu yıkımdan zevk alıyor gibi görünmesiydi. Londra'dayken onların zalimliğini arzulamıştım. Bunu arzulamıştım.

Belki vardı, belki yoktu.

Kesin olarak bildiğim şey, Ace beni ziyaret etmişti. New York'a geri dönmüştü.

Ace döndüyse, Cathal da dönmüştür. Jack'in öldüğünü bilsem de, onun da hayatta olduğu düşüncesi beni kesinlikle dehşete düşürüyordu.

Bazı anılar bulanıktı. Her şeyi sıralamam bile biraz zaman alacaktı.

Ya bu gerçek değilse?

Öyleydi. Olmak zorundaydı. Ace'in yakınımda olduğunu düşününce bile hem korkudan hem de çok çok daha kötü bir şeyden dolayı kalçalarımı sıktım.

Arzu.

Ace hayatımı mahveden üç canavardan biriydi. Beni korkunç şekillerde tamamen mahvetmişti. Geçen seneden anı kırıntıları geri geliyordu. Her şeyi unutmuş değildim, bu imkânsız olurdu. Ama yeniden ortaya çıkan anılarım, asla hatırlamak .

Jack benden içiyor.

Kedi Irene gibi davranıyor.

Ace bana işkence ediyor.

Üç canavarla anlaşma yapmışım ve bunların hepsi Jack'in Irene'i koruyacağını söylemesine inandığım içindi.

Güvercin olmam gerekiyordu. İkincisi kayıptı ve ben şeytani otomatla birleşmeyi kabul etmişim. Aile lanetini taşımayı kabul etmişim. Ama sonra Irene'i aldıklarında, gemide yaralanmıştı ve güvercin onunla kaynaşmıştı.

Sadece kanımıza cevap verdi.

Benden nefret eden üç canavarın en çok bana ihtiyacı vardı. Ace bana gelmişti ama bana zarar vermemişti.

Değil mi?

Yavaşça nefes verdim, konuşmalarından bazı parçalar ağızımdan kaçtı. Korkmayana kadar hep çok korkmuştum.

Bu gece onun için hazır olacaktım. Onu öldürecek ve dünyayı mutlak bir şeytandan kurtaracaktım.

Rimel sürerken gözyaşlarımı tutmaktan gözlerim yandı.

Yaptığım şeyler.

Bu gece Julian'ı nasıl görecektim? Kendimi bir arada tutmak için tüm enerjimi harcayacaktım. Ama belki onunla olmak bana unutturabilirdi. En azından bir an için.

Tüm bunların arasında, gerçekten gerçek olan tek şey oydu. Her şeye rağmen, o hâlâ oydu.

Ama...

Jack'in öldüğü sanılıyordu ama Cathal ölmemişti. Şekil değiştirenin neler yapabildiğini görmüştüm. Herhangi birinin yüzünü, hayatını alıp ona dönüştirebiliyordu.

Tek yapabildiğim, buluşacağımız Julian'ın benim Julian'ım olmasını ve bir kukla olmamasını ummaktı. Ve eğer o Cathal ise.

O zaman Çarşamba günü bir şey bulduğumu biliyordu.

Makyaj masasının üzerindeki, sadece canavarlara zarar verebilecek bir zehirle dolu şişeye uzandım. Dikkatlice sadece birkaç damla döktüm ve ardından rujumu kullanarak bir çeşit parlaklık yarattım. Kıpırmızı rengi dudaklarıma yaydım. Şişenin geri kalanı en iyi sakladığım sır olarak makyaj masama geri döndü.

Eğer Julian olsaydı, beni öpmesi sorun olmazdı. Ama değilse, bir saat içinde en azından bayılırdı. Bu miktar fazla değildi ama gerçeği test etmek için yeterliydi.

Sonra Arledge'in bana verdiği bitkilerle ıslattığım bıçağa uzandım. Onu kınına soktum ve elbisemi yukarı kaldırarak üst uyluğumdaki deri kılıfın içine yerleştirdim. Kimse bilmeyecekti ama ihtiyacım olduğunda yanımda olacaktı.

Çok güvende olabileceğimden emin değildim.

Geçen yıl canavarlar beni tuzağa düşürdüğünde çok şey öğrendim. Jack'in güzel bir dairede tutulduğumu söylediğini hatırlıyordum ve bu doğrudu. Beni kafesteki bir kuş gibi tutuyorlardı. Yıldızlı duvarlar bir mahkûmu özgür kılmaz.

Jack güvercini istedi. Kontrolün onda olması halinde her şeyin daha iyi olacağını söylediğinde aptalca ona inanmıştım.

Tüm bunlar yüzünden kız kardeşimi incitmiştim. En kötüsü de buydu. Ace'in her gece odamda olduğunu, takip edildiğimi, avlandığımı ve manipüle edildiğimi bilmek bile, bunların hiçbirini Irene'i incittiğimi bilmenin acısına yaklaşamazdı.

Sonunda, benim yerime canavarları seçmişti.

Bu da acı veriyordu. Ama *çiftleşmek* bir sevgiliyle tanışmaktan çok farklıydı. O kadarını biliyordum. Bu tür bağları yaratan bir tanrı ya da varlık olup olmadığından emin değildim, ama ne zaman kurulsalar kopmaları imkânsızdı.

Ürperdim. Bunun benim başıma gelme düşüncesi kulağa korkunç geliyordu.

Kapının çalınması evin içinde yankılanarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Hızla ayağa kalktım ve kendime bir bakış attım. Hayatımda hiç böyle giyinmemiştim ama kendimi seksi hissediyordum. Kıyafetim, kollarıma kadar uzanan uzun ipek eldivenlerle tamamlanan, siyah boncuklu, yere kadar uzanan yeşil bir elbiseden oluşuyordu. Saçlarımı gevşek bukleler halinde şekillendirdim ve boğazıma inciler taktım.

Ellerimi belimin kıvrımlarından kalçalarıma doğru gezdirdim ve banyodan çıktım, en üst basamakta durup ailemin yatak odasına doğru baktım. Randevumdan önce yapmam gerekenleri yapacak zamanım yoktu.

Ama sonra.

Sonra, .

Merdivenlerden ön kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtım, Julian arkasını döndüğünde gülümsüyordum. Beni görünce gözleri büyüdü, elbisemin kıvrımlarına doğru ilerledi, dudakları şaşkın bir nefesle aralandı.

"*Siktir*," dedi.

Sonra ben gülerken boğazını temizleyerek ağzını kapattı. Daha iyi bir tepki düşünemezdim. Kapı çerçevesine yaslandım ve kaşlarımı kaldırdım.

"Sanırım bu tepkiyi sevdim," diye alay ettim, onu inceleyerek. "Çok kaba davrandım. Özür dilerim-"

"Yapma." Özüne elimi salladım, eğleniyordum.

Jules kaşlarını çatarak başını eğdi. "İyi hissediyor musun?"

"İyiden de öte," dedim.

Bunun bir yalan olup olmadığından emin değildim. Şu anda, karanlık beni tekrar bir sarmala sürüklemekle tehdit etse bile dünyanın tepesindeydim. Ama kendime bu randevu için söz vermiştim. Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, kendimi birazcık zevkten mahrum etmek zalimlik olurdu.

Canavarlar bu gece gölgelerde kalabilir. Ve eğer o bir canavarsa.

O zaman onu öldürürdüm. Gerçekten bu kadar basitti.

"Bu gece tam olarak ne yapacağımızı unuttum," dedim hafifçe.

Sertçe yutkundu ve parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. "Sanırım bana da unutturdun."

Julian'ım gibi *hissettirdi*.

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Ona gülümsedim ve öne doğru bir adım atarak ceketinin yakasına uzandım. Onu kendime doğru çekerken gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Beni sıcak tutabilir misin?" Fısıldadım.

Gözleri karardı, nefesi puf puf çıkmaya başladı. "Evet," diye fısıldadı. "Seni sıcak tutabilirim. İhtiyacın olan her şey yanında mı?"

Çantamı aldım ve etrafımda kaydardım. "Evet."

"Mükemmel." Bir centilmen gibi elini uzattı ve tutmamı bekledi. Tuttum ve içimde bir arzu şoku hissettim. Kapıyı arkamızdan çekip kilitledim ve beni arabaya götürmesine izin verdim. Yolcu kapısını açtı, ben de içeri girdim. Eğilerek beni şaşırttı, beni serbest bırakırken yüzlerimiz inanılmaz derecede yakındı.

"Jules," diye fısıldadım.

Dondu kaldı, derin bir nefes alırken gözleri kapandı. "Belki de bu kötü bir fikir," diye mırıldandı.

"Değil," diye ısrar ettim. "."

Kendimi durduramayarak uzandım. Onu o kadar çok istiyordum ki göğsüme keskin bir bıçak saplandı. Yüzünü kavradım ve sertçe yutkunarak çenesini hafifçe okşadım. Dudakları neredeyse benimkilere değiyordu.

Gölgelerin arasında yüz ifadesi gizlenmişti ama gergin olduğunu hissedebiliyordum.

Eli benimkini yakaladı ve yüzünden uzaklaştırdı. "Florence. Terbiyeli ol."

Sonra geri çekildi ve kapıyı kapattı. Homurdandım ve arabanın önünden sürücü tarafına geçmesini izledim. Ne kadar telaşlı olduğunu görebiliyordum.

Ve bundan zevk aldım.

Bunun Julian olmamasına imkan yok. Cathal benim yüzümden asla telaşlanmaz. Ben gerçekten bu muyum?

Tüm anılar geri dönüyordu ve sanki ruhum yavaş yavaş bana geri dönüyordu. Ne zamandır bilmediğim bir rahatlık vardı... Ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum.

Jules kapıyı açıp içeri girdi ve motoru çalıştırdı. Motor gümbürdeyerek çalıştı. Ona baktım ve sonra donakaldım, bakışlarım cadde boyunca onun yanından geçti.

Pencerede duran, evin içinden gelen ışıkla halelenen bir figür görebiliyordum. Bir kadın, nerede olsa tanıyacağım biri. Dudakları geriye çekildi ve buradan bile dişlerinin parıltısını görebiliyordum.

Jack.

Seni yok edişini izlemek için sabırsızlanıyorum Florence. Çok tatlı bir intikam olacak.

Ace'in sözleri içimi kusacakmışım gibi hissettiren bir tür korkuyla doldurdu. Parmaklarımı avucumun içine kıvırdım, uzaklaşırken tırnaklarım elime battı, derimi yaracak kadar sertti. Kan akıyordu, acı beni bir arada tutuyordu. Acı beni çığlık atmaktan alıkoyuyordu.

Jules kısık bir ses çıkardı. "İyi misin?" Bana baktı ve elime odaklandı. Bileğimi yakaladı ve elimi yukarı çekti. Avucumun içi kıpkırmızı olmuştu. "Kanıyor mu Flor?"

"Özür dilerim," dedim. Beni serbest bıraktı, belli ki şok olmuştu. "Sinirler, eminim." "Bu sadece bir randevu," dedi hafifçe, ama direksiyonu kavıyordu

Parmak eklemleri kadar sertti.

"Biliyorum," dedim. "Sadece bir randevu."

Aramıza huzursuz bir sessizlik yerleşti ama şimdilik bunu kabul edecektim. Arabayla geçerken dikkatimi binalara çevirdim, ne yapmam gerektiğini düşünürken dudaklarımı sıkıca bastırdım. Düşüncelerim arasında dolaşırken avucumu dudaklarıma götürdüm ve damlayan kanı yaladım. İğrenti belki ama elbiseme silmek istemedim. Dilime yerleşen metalik tat burnumu kırıştırmama neden oldu.

Jules'un eve gitmesine izin veremezdim. Jack belli ki onun benim için bir anlamı olduğunu biliyordu ve onu katletmek için bekliyordu. Eğer bir şey varsa, bu onun şekil değiştiren olmadığının kanıtıydı.

Bu gece onu yanımda tutmalıydım.

Kahretsin, keşke silah bende olsaydı. Arledge'in bana verdiği otlar Faen'den çok daha etkiliydi. En azından bıağım vardı ama birden kendimi korumak için yeterli gelmemeye başladı.

"Ee," dedim boğazımı temizleyerek. "Nereye gidiyoruz?"

Aramızdaki gerilim daha da arttı. Dikkatimi tekrar ona çevirdim, pantolonunun içinde zorlanan sikiinin şeklini görebilmek için aşağıya bakmaktan kendimi alamadım. İhtiyaç beni o kadar etkiledi ki nefesimi içime çektim, kalçalarım birbirine kenetlendi.

"Bir gösteriye gidiyoruz," dedi. "Aslında iş yerinden insanlarla birlikte olacaktık. Ama etkinliği iptal ettiler ve bu iyi bir ilk buluşma gibi hissettirmiyor. Bu yüzden seni özel bir kulübe götüreceğim."

Gülümsedim ve koltuğa yaslandım. "Kulağa daha iyi geliyor, katılıyorum. Ne tür bir gösteri bu?"

"Bir arkadaşımın tavsiye ettiği bir yer," diye kıkırdadı, sonunda rahatlamıştı. "Belki bir kabare. Eğer senin için fazla skandalsa, her zaman gidebiliriz."

"Sanırım üstesinden gelebilirim," dedim. "Kadınları izlemekten hoşlanıyorum."

Kendimi durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Gözlerim büyüdü.

Jules, beni şaşırtarak, kara bir kahkaha attı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben de erkeklerden hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Evet. Gerçekten herkes. Bir bağlantı olduğu sürece umurumda değil." Ona yaklaştım, elim kalçasına uzandı.

"Bu gece senin hakkında son birkaç ayda öğrendiğimden daha fazlasını öğrendiğimi hissediyorum," dedim. "Bu gerçekten çok hoş."

"Florence, eğer bana dokunmaya ve alay etmeye devam edersen, bu gece seni becereceğim."

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Bunu söyleyebileceğimden çok daha fazla istiyordum. "Belki de istediğim budur," dedim. "Sana karşı hissettiklerimin etrafında dans etmekten yoruldum."

Başını salladı ve tam olarak bir şeyler mırıldandı. "Sana dokunabilir miyim?" diye sordum.

"Florence. Sen bir hanımefendisin."

"Evet. Size dokunmak isteyen bir hanımefendi. Ben de bir yetişkinim, kendi başının çaresine bakabilen biriyim."

Bir tahta gibi kaskatı kesilmişti. "Bu kötü bir fikir," diye fısıldadı. "Bazen kötü fikirler iyidir, değil mi?"

Bir ışığa geldiğimizde frene bastı, elleri pantolonuna doğru kaydı. Pantolonunun kemerini hızla çözdü, fermuarını açarken alçak bir hırıltı çıkardı, aleti serbest kaldı. Etrafımızda başka arabalar olduğunu ve belki de içeriği görebileceklerini biliyordum ama öne doğru eğildim.

"Beni okşamak için kestiğin elini kullan," diye emretti.

Şok beni sarstı. Ama sertçe yutkundum, uzunluğunu kavradım. Hayal ettiğimden daha büyüktü, damarları şişkin ve zonkluyordu. Elimi yukarı doğru kaldırdım, açtığım yarım ay şeklindeki yaraların verdiği acıyla irkildim.

Ama bu beni daha da tahrik etti.

"Belki de düzgün bir hanımefendi değilsindir," diye fısıldadı sikini dudaklarımın arasına alırken. "Belki de küçük pis bir amcıksın. Bana böyle dokunmaktan hoşlanıyor musun Florence? Derinden al. Boğulduğunu hissetmek istiyorum."

Sözlerine karşılık olarak amım titreşti, onu emerken içimden bir inilti çıktı. Kâbus görmediğim zamanlarda onu becermekle ilgili hayaller kuruyordum. Ve şimdi ona dokunduğum için, tamamen uyanmış olan cinsel bir arzu vardı. Ona doyamıyordum.

"Daha önce hiç sakso çektin mi?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. Bu benim ilk seferimdi, ancak hayal gücüm birçok gece böyle bir şey yapma düşüncesiyle çılgına dönmüştü.

"Bu geceki gösteride dudaklarınızda benim tadım olacak. Salondaki tüm erkekler ve kadınlar düzgün bir hanımefendi görecektir ama ben gerçeği bileceğim."

Araba tekrar hareket etmeye başladı ve avuçlarından birini başımın arkasına yerleştirirken inledim. Aşağı yukarı sallandım, her seferinde sikinin başı neredeyse boğazıma girecekken durdum. Nefes nefese geri çekildim, başım dönüyordu.

Sonra beni aşağı itti.

Aleti ağızıma girdiğinde inledim, yukarı doğru iterken tutuşunun gücü beni yerimde tuttu. Daha önce hiç hayal etmediğim bir şekilde beni doldurarak boğazımdan aşağı inmeye zorladığında etrafında boğuldum.

"Kal," diye hırladı. "Öylece kal. Nefes al. Rahatla."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken gözlerimi sıkarak kapattım, boğuk çığlıklarım giderek daha yüksek sesle çıkıyordu. Ben çırpınırken bile beni yerimde tuttu, karanlık bir kahkaha onu terk etti.

"Rahatlamazsan daha da kötüleşir."

Sonunda kendimi onun dediğini yapmaya zorladığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Boğazımı gevşettim, burnumdan yıldızları uzak tutacak kadar nefes aldım.

"İyi fahişe," dedi.

Bu çapkın bir aksan mıydı? Aleti boğazıma kadar girmişken odaklanamıyordum. Tutuşunu bıraktı ve geri çekilmeme izin verdi. Nefes kaldım, öksürüyordum. Tükürük çenemden aşağı damlıyordu ve makyajımın mahvolmak üzere olduğundan emindim.

İşlek yolun kenarındaki bir park yerine çekti. Tekrar doğrulmaya başladım, insanların kaldırım boyunca yürüdüğüünün farkındaydım. Baksalar muhtemelen bizi görebilirlerdi-

Saçlarımdan tutup beni tekrar aşağı çekti ve sikini dudaklarımın arasına sokmaya zorladı. Kalçalarını iterken başımı tuttu, vücudumdaki her sinir ucunun tabu şehvetiyle tutuşmasına neden olan bir vahşilikle ağızımı becerdi.

Bu beni etmemeliydi.

Ağızımı sikmesinden, beni istediği gibi kullanmasından zevk almamalıydım ama çıkardığım sesler, *onun* çıkardığı sesler...

"Siktir," diye hırladı. "*Sikeyim. Siktir. Siktir.* Neden bu şekilde olmak zorunda? Bu berbat bir *fikir!*"

Son kez bağırdı, boşalırken yukarı doğru itti. Üzerinden sıcak dölleri fişkirirken yutkundum. Tadı tuzlu ve kıvamlıydı ve hayal edebileceğimden çok daha fazla zevk aldığım bir şeydi. Nefes nefese koltuğa yaslanmadan önce hepsini yutmamı bekledi.

Dudaklarımı yalayarak yavaşça geri çekildim. Başım dönüyordu, adrenalini içimde dolaşıyordu.

Ona baktım. *Öp onu.*

Ben eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken bakışlarımı tuttu. Hareketsiz kaldı, zor nefes alıyordu. Sonunda pes etti ve beni aç bir öpücüğün içine çekti. Onun

Dili benimkiyle buluştu, beni yuttu. Dişleri alt dudağımı sıyırdı, kısık bir inilti onu terk etti.

Sonunda geri çekildi ve başka tarafa baktı. Ağzındaki kırmızıyı sildi.

Yanaklarım gibi hissediyordum, kalbim göğsümde çarpıyordu. Ne oldu?

Bu *muydu*?

Koltuğumda geriye yaslandım ve çantama uzandım. Kompakt bir ayna çıkardım ve o kendini toparlarken makyajımı düzelttim.

Kendimi muzaffer hissederek ağzımın kenarından bir damla dölünü yaladım.

"Kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim," dedi sonunda, her ne kadar bunu kastetmiş gibi görünmese de.

Taze ruj sürdüm, bulaşan yerleri temizledim.

Ağzımdaki ruju neredeyse yemişti, bu yüzden eve gittiğimizde onun gerçekte kim olduğunu keşfedeceğimden oldukça emindim.

"İçeri girmeye hazırım."

Kapıyı açtı ve arkasından tüm arabayı sarsacak kadar sert bir şekilde çarptı. Yanıma gelip benim için kapıyı açtığında birkaç ıslık ve alay sesi duydum. Kolunu benimkine doladığında boğazım ağrıyarak dışarı kaydım.

Bana kaldırımda rehberlik ederken sessizdi. Şehir merkezindeydik, sesler neredeyse sağır edici ve ışıklar kör ediciydi. Başımı arkaya birkaç hava gemisinin süzülüşünü izledim. Bir içkili mekâna geldiğimizde buhar gecenin içine tıslayarak etrafımızda gümüş bir sis oluşturdu.

The Cog Cabaret.

Tabela ıslıl ıslıl parlıyor, binanın üzerindeki bronz dişliler ve borular sanki perili gibi inliyordu. Bir dizi merdivenden çıkıp ön kapıdan geçtik ve girişin sıcaklığıyla kucaklaştık. Özenle hazırlanmıştı, her ayrıntı nefes kesiciydi.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Küçük bir oditoryuma açılan bir dizi çift kapıdan geçtik. Etrafa dağılmış iki kişilik masalar vardı, çoğu çoktan dolmuştu. Julian arkadakine gitti.

"Kucağıma oturacaksın," dedi , beni de çekerek.

Kolu belime dolandı. Bu komut tüylerimi diken diken etti ama aynı zamanda yeniden ısınmamı da sağladı. Aletini kıcımda hissedebiliyordum ve bu gösterinin işkenceye dönüşmek üzere olduğunu anladım.

Ama bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Ona karşı kıpırdandım, sertleştiğini hissettim. Kalçamı çimdikledi ve kısık bir hırıltı çıkardı. "Uslu dur."

Tam karşılık verecektim ki müzik başladı ve sahnede bir spot ışığı parladı. Herkesin dikkati, silindir şapkalar ve metal tüylü korseler, çoraplar ve topuklu ayakkabılar dışında hiçbir şey giymeyen bir dizi kadını ortaya çıkaran kıpkırmızı perdelerin geri çekilmesine düştü.

Zar zor odaklanabiliyordum. Tek düşünebildiğim Julian'ın bana karşı sertleşen sikiydi. Ace ile geçirdiğim bütün geceleri hatırlayabiliyordum ve belki de içimde bir canavar yaratmıştı. Sekse aç bir canavar. Korkunçtu, ama... şeytani soytarının bana yaptığı her şeyi isteyen bir yanımdı.

Bana sormuştu. Ve ben de izin verdiği netlik anlarında evet demiştim.

Julian elini kalçalarımından aşağı kaydıldı ve bıçağın üzerinde durdu.

Sertleştim. Hay sikeyim.

Kucağına oturduğumda bunu unutmuşum.

Karanlık bir kıkırdama çıkardı ve sonra eğildi, dudakları kulağıma değdi.

"Bu gece beni öldürmeyi mi planlıyorsun, Flor?"

"Tabii ki hayır," diye fısıldadım.

Tabii gerçekte olduğu kişi değilsen.

"Belki de yapmalıydın."

Sertçe yutkundum ve dönmeye başladım ama yüzümü tutarak beni tekrar sahneye bakmaya zorladı.

"Gözler gösteride. Ve kılını bile kıpırdatma."

BÖLÜM 13

ZEHİR

CATHAL

KENDİMİ KAYBEDİYORDUM. Kontrolümü kaybediyordum. Lanet olası aklımı kaybediyordum.

Kalçasında bıçağı hissettim ve bu bende elbisesini kaldırıp onu becerme isteği uyandırdı.

Hayatta kalma içgüdülerini onu tekrar tekrar çiftleştirmek istememe neden oldu. Ona yapmak istediğim her şeyin düşünceleri zihnimde oynaşüyor, beni rahatsız ediyordu. Daha önce sikimin etrafındaki dudakları kendimi tutmamı engellemişti. Durmam için bana yalvarana kadar onu öldürmeyi de en az çiftleşmeyi istediğim kadar istiyordum.

Burası Floransa, diye kendime hatırlattım. Ama bir faydası olmadı. Onu öldürmem gerektiği önemli değildi. Tek düşünebildiğim onu anlamsızca becermekti.

Gösteri bir buçuk saat sürdü. Geçen her dakika, onu tuvalete götürüp becermediğim bir dakika daha demekti. Dudaklarımı yalayarak kokusunu içime çektim. Hâlâ rujunun tadını alabiliyordum.

Kalçalarını oynattı ve ben de onu tekrar sıkıca kavradım.

"Hareket etmeyi kes," diye homurdandım.

"Çok uzun zamandır çok sertsin," diye mırıldandı.

Sikeyim.

Ben.

Bu kadar çok insanın arasında olmak beni rahatsız ediyordu. "On dakikamız daha var," dedim.

Başını salladı, vücudu yine hareketsizleşti. Bu elbise, Londra'da sıkışıp kaldığından beri güzelce dolgunlaşan vücudunun her kıvrımına yapışan türdendi. Elimi kalçasının üzerinde kaydırdım, ereksiyonum zonklamaya devam ederken gözlerimi kapattım.

Jack, Ace ve ben onunla yakınlaşmak için elimizden geleni yapmaya karar vermiştik ama bu geceye kadar onu becermek listemde yoktu. Hepimizin yaptığı anlaşma yıkımın kıyısında sallanıyordu ve yine de...

Gösteri sona erdi ve kalabalık alkışa boğuldu. Ayağa kalktım, kimse ereksiyonumun şeklini görmesin diye Florence'ı önümde tuttum.

ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "Gitmeliyiz," dedim.

Başını salladı ve onu kalabalığın arasında bir kalkan olarak kullanmama izin verdi. Onu çift kapıdan içeri ittim, lobiden geçip ön kapıdan çıktım.

Rüzgâr şiddetini artırınca titredi. Paltomu çıkardım ve

On

u. "Teşekkürler," diye nefes aldı.

Tanrı aşkına, dişleri takırdıyordu. Başımı salladım, sinirlenmişim.

"Gel buraya," dedim onu kendime çekerek.

Onu arabaya doğru götürürken bana yaslandı. Yolcu kapısını açtım ve onu içeri soktum.

"Üşümüyor musun?" diye sordu.

Homurdandım. "Hayır. Bu hava beni rahatsız etmiyor. Paltomu kullanabilirsin." Birkaç dakika içinde bizi evlerimize doğru hızla geri götürüyordum.

Arabayı sürerken Florence sessizdi ama kokusu inkar edilemezdi. Burun deliklerim alevlendi, bu form beni rahatsız ediyordu. Çaresizce kurt adam formuma bürünmeyi diledim. Onu düğümlemek istedim-

Sikeyim.

Dış görünüş kayıyordu.

Hâlâ söylediğim kişi olduğuma inanmasına imkân yoktu. Bir şeylerin değiştiğini fark etmişti ve ne olduğunu bilmesine de her şey parçalanıyordu.

"Bir kez," dedi sonunda.

Sözleri sikimin zonklamasına neden oldu. Nefesimi içime çektim, her birini ölçmeye, kendimi bir arada tutmaya çalıştım. "Evet," dedim.

"Sadece bu seferlik, Cat."

Frene bastım, araba gıcırdayarak evinin önünde durdu.

Plan, onu parçalanacak kadar manipüle etmektir. Onu kullanmak, kırmak ve...

"Ne?" Fısıldadım.

Yavaşça başımı çevirdim ve onun bakışlarıyla buluştum.

"Neredeyse iki saattir sikiğin üzerinde oturuyorum ve sen insan olduğunu mu söylemeye çalışacaksın? Tabii bir çeşit uyuşturucu kullanmıyorsan."

"Aklını kaçırmışsın," diye karşı çalıştım.

Ama zar zor nefes alıyordum.

Bana baktı.

"Beni istiyorsun," diye fısıldadı.

"Senden nefret ediyorum. Neden çılgılık atmıyorsun? Neden benden kaçmaya çalışmıyorsun? Ben senin en kötü kabusunum."

Konuşurken bile uzandım ve onu kendime doğru çektim. Kapıyı açıp onu dışarı taşıırken titriyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama aldırmadım. Beni izlediklerini, ne halt ettiğimi merak ettiklerini hissedebiliyordum.

Ne yapıyordum ben?

Ona ihtiyacım vardı. Bu yozlaşmış ve korkunç bir arzuydu, aklı başında her düşünceyi çürütüyordu. Belki de sikiğimle düşünüyordum ama bunu durdurmak mümkün değildi.

Sanki bana büyü yapmış gibiydi. Bana asla yapmayacağım şeyleri yaptırıyordu.

Merdivenlerden yukarı çıktım ve ön kapısına gittim. Onu oturttum, kapının kilidini açarken başında bekledim.

Kapının kilidi açılır açılmaz onu içeri ittim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Onu duvara doğru ittiğimde nefesi kesildi, dudaklarımız çılgınca bir sıcaklıkta buluştu.

Onun zevki.

Bileklerini başının üstünde tutarken alt dudağını ısırdım. *Ne yapıyorum ben?* Vücudu benimkine karşı sıcaktı, kalçaları bana karşı hareket ediyordu. Kanının tadı ağzımı doldurdu; direncinin her zerresi tamamen kırılmıştı.

Hırladım, saçlarından bir yumruk yakaladım ve başını geriye doğru çektim. Nefes nefese kalmıştı, gözleri ateşle parlıyordu. Mükemmel dudaklarını kan ıslatıyordu, aylar önce kendimi görmezden gelmeye zorladığım dudaklarını.

Ondan o kadar nefret ediyordum ki. Onu o kadar çok *istiyordum* ki. İşte bu yüzden bu gece kötü bir fikirdi.

Kan.

Bağlantının tadını alabiliyordum. Kaderin ipleri etrafımıza öyle sıkı sarılmıştı ki bizi boğarak öldürüyorlardı. Onu asla eşim olarak kabul edemezdim-

"Neyi seviyorsun?" Homurdandım.

"Ne?" diye homurdandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne. Ne. Sen. Beğendin mi?"

Farkına vardığını görebiliyordum. Küçük pembe dili dışarı fırladı ve alt dudacağının üzerinde gezinmeye başladı.

"Acıyı seviyorum," diye fısıldadı. "Tam olarak neyi sevdiğimi bilmiyorum. Ama bunu biliyorum. Bu beni..."

"Islak mı?" diye sordum. Elimi vücudundan aşağı kaydırıp elbisesini yukarı kaldırdım. İki parmağımı sıcak amına bastırduğimde haykırdı, giydiği dantelden ne kadar ıslak olduğunu hissettim. "Bunları benim için mi giydin?"

"Evet," diye inledi.

"O zavallı erkek arkadaşının değil de *benim* olduğumu biliyor muydun?"

"Zavallı değildi, tatlı, sevgi dolu ve iyiydi ve-ah!"

Ben klitorisinin etrafında dönerken çığlık attı. Nefes nefese kaldı, ben onu kızdırdıkça ağlıyordu. Kahretsin, çok ateşliydi. Mükemmeldi. Onu dizlerinin üzerine yatırıp rimelinin akmasını izlemek istedim.

"İşe yaramazın tekiydi," diye nefes aldım. "Ve o çoktan gitti, prenses. Uzun, çok uzun zaman önce."

İçimdeki canavar parçayı uzak tutuyordum. Kontrolüm çoktan kırılmıştı. Bu gece onu kimin götürdüğünü bilmesini istiyorum.

"Daha önce bir alete bindin mi?" Ben sordum.

Tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Hayır. Ben... Ben başka şeyler de yaptım.

Ama henüz böyle bir şey yaşamadım."

"Sevgilim," diye iç geçirdim. "Bunu yapacak kişi ben olacağım için üzgünüm." Öyleydin de. Nazik olmayacaktım.

Bu gece olacaklar tek seferlik bir şey olmalıydı. Bundan sonra ona bir daha dokunamazdım. Bir kez, sadece bir kez teslim olacaktım.

Ve bunun tek nedeni, onu en az bir kez tatmazsam çıldıracak olmamdı.

Bileklerini tuttuğum yerden çekti ve yüzümü kavrayarak beni şaşırttı, beni kendisine yaklaştırdı. Yeşil bakışları dikkatimi çekti, evinin gölgeleri üzerimize yapışmıştı.

"Bir sorum var," diye fısıldadı.

"Sor," dedim, onu içime çekerek. Durakladığında kalbim biraz daha hızlı atıyordu, sessizliği her şeyi anlayıp anlamadığını merak etmeme neden oldu.

"O zaman da beni geri istiyor muydun?"

Sorusu beni gerçekten şok etti. Çünkü cevap nefret ettiğim ve vermeyi reddettiğim bir cevaptı. Görmesini istemediğim bir parçamı ortaya çıkarma riskine girmeden ona gerçeği söyleyemezdim.

"Fark etmez," dedim.

Bakışlarında bir şey titriyordu. Ne olduğunu bilmiyordum. Merak mı? Kızgınlık mı? Ama ona gerçeği söylemeyeceğimi kabul ederek başını salladı. Anlık açlık, Jack ve Ace dışında kimseye karşı uzun zamandır hissetmediğim derin, cinsel bir acıya dönüşmüştü. Onu öptüm, yuttum, nefesini çaldım.

"Cat," diye fısıldadı. "Lanet olsun. Sen olduğunu biliyordum. Neden yaşamama izin vermiyorsun?"

Çünkü sen bizimsin.

Elbisesini tutup çektim ve kumaşı tam ortasından yırttım. Nefesi kesildi, teni lezzetli bir kızarıklık aldı. Homurdandım, göğsünü avuçlarken onu duvara yapıştırdım, giydiği iç çamaşırını takdir ettim.

Eli sikimin üzerinden kayarak pantolonumun üzerinden beni kavradı. İnledim, başımı eğip dilimin ucuyla köprücük kemiğinin izini sürerken avucunun içine doğru ittim. Narin elini bel kemerimin üzerinden kaydırды, serin teni beni okşarken sikimin sarsılmasına neden oldu.

"Ne kadar aç bir sürtük," diye fısıldadım, sütyenini indirirken.

Meme uçları dikleşirken alçak, vahşi bir hırıltı beni terk etti. Başparmağımın ucuyla daireler çizerek sıcaklıklarını hissettim. Haykırdı, başı geriye doğru eğildi.

"Çok hassas," diye fısıldadım. "Ne kadar tahrik kokusunu alabiliyorum." "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Söz veriyorum senden daha çok nefret ediyorum." Amcığı onu ele verdi.

Tekrar homurdandım ve elini sikimden çektim. Pantolonumu hızla çıkardım, kıyafetlerimi çıkardım ve dağınık bir yığının içine attım. Kalçalarını tuttum, onu döndürdüm ve duvara çarptım, kıcı ereksiyonuma karşı gıcırıyordu.

"Kahretsin," diye homurdandı.

Kıkırdadım. Onun küfür ettiğini duymak, ne kadar iyi olduğunu bilmek bana muazzam bir keyif veriyordu.

"Tekrar söyle," dedim elimi boğazına götürerek. Parmaklarımı yanlara bastırdım ve nefesinin kesilmesini dinledim. Benim için tam bir karmaşaydı, kıcı bana doğru hareket ediyor, çıkardığı küçük sesler beni çılgına çeviriyordu.

Onu öldürmek istedim mi? Onu becermek istedim

mi? İkisini de. "*Siktir*," dedi yine.

"Pis ağız," dedim. "Hoşlandığın şey bu mu? Bırakmak hoşuna gidiyor mu? Bu gece seni gerçekten kimin tuttuğunu bilmek seni ıslattı mı? Canavarın senin için geldiğini bilmek."

İnledi, kasları sertleşti. Onu orada, olduğu yerde tuttum ve cevabını bekledim.

"Evet," diye fısıldadı sonunda. "I..."

"Sen ne?"

"Senin de böyle olduğuna inanamıyorum..."

Ben de. Gülme isteğimle savaştım. Hiçbir fikri yoktu.

"Cehennemde yapılmış bir eşleşme, prenses. Benden kaçmanı istiyorum." Boğazını serbest bıraktım ve ağzımı kulağına dayadım.

"Benimle dövüşmeni istiyorum. Anlıyor musun? Ne istediğimi biliyor musun?"

"Evet," diye ciyakladı. "Beni avlamak istiyorsun..."

Sikeyim. Gözlerim dalgalandı, tüm içgüdülerim beni şimdi yer değiştirmeye zorluyordu. Gerçekte olduğum canavara dönüşmek, kemiklerimdeki ve kaslarımdaki yanmanın gitmesine izin vermek için.

"Sen bir canavarsın," diye o kadar yumuşak fısıldadı ki, zar zor .

Sustum, ona ters ters baktım. "Evet, ve?"

"Sizi öldürmeliydim. Hepinizi öldürmeliydim. Beni mahvediyorsunuz."

Güldüm. Çılgınca bir kahkahaydı, bana bir şekilde Ace'i hatırlattı. Keşke bilseydi. Keşke gerçeği bilseydi. Ama bununla onu parçalamak yerine, içime dolan arzuya boyun eğdim. "*Kaç Florence*."

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılırken onu serbest bıraktım. Bir an bile kaybetmedi.

Koşmaya başladı, merdivenlerden yukarı fırladı.

Gözlerimi kapattım, başım geriye eğildi. İçimdeki canavar yüzeye çıkmaya zorlayarak yukarı uzandı.

Onu gerçekten olduğum gibi kabul etmeliydim. Ona *ben* olarak sahip olmak istedim.

Bu acınası insan formu değil.

Ama Jack yaşıyordu.

Hayattaydı ve güvercini istiyordu.

Ben de güvercini istedim. Bu yanlış. Florence'a sahip olamazdım, gerçekten. Ve yine de.

Beni içten dışa çürütüyordu.

Hepimizi içten dışa çürütüyordu. Florence hakkında ne zaman konuşsak Jack'in gözlerinde saplantılı bir bakış vardı. Ya Ace? Ace, New York'a geldiğimizden beri her gece buraya gelirdi. Burada ne yaptığını bilmiyordum. Ona ne yaptığını.

Hiç sormadım.

Belki de sormalıyım.

Belki de neden onu öldürüp bu işi bitiremediğimizi merak etmeliydim. Güvercin öldükten sonra bir önemi yoktu.

Ayak sesleri beni gerçekliğe geri çekti. Derin bir nefes aldım ve sonra hareket ettim, yer değiştirirken kaslarım acıyla çığlık atıyordu. Giysilerim yırtıldı, büyüdükçe kaslarım çatırdadı ve kemiklerim çatırdadı. Başım neredeyse tavana değecek kadar büyük bir kurt adam formuna bürünürken derin bir nefes aldım.

Bir kez olsun, onu düzgün bir şekilde avlayabileceğim kırsal bir yerde olmayı diledim. Ama bu şimdilik işe yaramak zorunda.

İkinci kata koşarken ayağım merdivene çarptı. Yatak odasının kapısının çarpıldığını, duvarların sarsıldığını duydum. Koridorda sinsice ilerlerken içimden bir kahkaha yükseldi.

Kapıyı iterek açtığımda menteşeler kırıldı. Odayı geçmeye çalışırken çığlık attı ama onu yakalayıp yatağa fırlattım. Sikimden ön sperm damlıyordu, düğümüm onun içine sokulmak için ağrıyordu.

Beni tekmeledi ve itti. Ayağı bana sertçe vurunca homurdandım ama bu beni defetmeye yetmedi.

Çıplak vücudu sokaklardan odaya süzülen yumuşak ışıktaki parıldıyordu. Bacaklarını geriye doğru iterek yerinde tuttum.

Dilimi damlayan amcığının içine soktuğumda haykırdı. Bana tekme atmaya çalıştı, ben onu yerinde tutup yutarken sesi odada yankılandı. Uzun dilim onun içine uzandı, tadına baktı, ziyafet çekti, sahip olduğumu bilmediğim bir açlığı tatmin etti. Hırladım, pençelerim yumuşak tenine saplanırken tüylerim diken diken oldu.

Onu yatağında ters çevirdim ve ağırlığının altında kıstırdım. Yumuşak bir hıçkırık çıkararak bana karşı mücadele etti.

"Bana ihanet ettin," diye bağırdı. "Sen bir yalancısın. Senin gerçek olduğunu sanmıştım."

Sikimin sivri ucunu amina sürtmeye başladım. "Ben gerçeğim," diye hırladım. "Julian'ın olduğundan çok daha gerçeğim."

"Sen bir canavarsın."

"Evet. Uzun zamandır seni sikmek isteyen bir canavar. Sen de istiyorsun."

"Hayır," diye fısıldadı.

"Evet. Kokuyorsun. Kokunu alabiliyorum. Tadını alabiliyorum. Amın benim için ağlıyor, Flor."

"Bana öyle deme," diye homurdandı, altımda kıvranıyordu. "Devam etmeme izin verebilirdin. Sen, Jack ve Ace gitmeme izin vermediniz. Neden? Neden gitmeme izin vermiyorsunuz?"

"Gerçekten durmamı istiyor musun?" Söylediği her şeyi duymazdan gelerek sordum.

Gözlerimi kırptım, başıma keskin bir ağrı saplandı. Kaşlarımı çatarak dağılmasını bekledim.

Onu yerinde tuttum. Sonuna kadar sessizdi...

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Sikim zonkluyordu, çaresizce içine gömülmek istiyordum. Onun içinde kendimin şeklini görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Ben bir kurt adamdım. O ise bir insandan başka bir şey değildi.

Londra'da bizimle kaldığında, bunu birçok kez hayal etmişim. Onu kişisel küçük sikiş deliğim olarak kullanmayı. Her zaman. Her yerde.

Yüzünü tuttum ve ona doğru eğildim. "Benden nefret ettiğini söyleyip duruyorsun ama *bilmeni* isterim ki ben senden nefret ediyorum. Beni *hasta ediyorsun*. Eşimin ölmesinin sebebi sensin. Sen acınası, zayıf, çaresiz bir insan müsveddesisin," diye hırladım.

"Düşündüğün kadar zavallı ." Hafifçe doğruldu ve yan masada duran saate baktı.

Başım dönerken kısık bir kahkaha attım. Görüşüm bulanıklaşırken kaşlarımı çattım, her şey hızla çözülüyordu.

"Ne oluyor lan?" Homurdandım.

Kalçalarımın üzerine oturdum, yüzü dalgalanıyordu.

Gülümsedi.

"Ne yaptın sen?" Homurdandım.

"Seni zehirledim," diye fısıldadı. "Özür dilerim. Bir anlaşma yapmam gerekiyordu. Boğazımı siktiğin anda senin gerçek Julian olmadığını anladım. O adam hayatında bir gün bile bu kadar ileriye gitmemişti."

"Sen... küçük..."

Eli sikimin etrafına dolandı ve beni okşadı. "Hâlâ benim için gelmek istiyor musun, *canavar*?"

Kalçalarım istemsizce sarsıldı. "Siktir git," diye homurdandım.

Sanki görüşüm gitse bile, sikim hala ne istediğini biliyor gibiydi. Elini becerirken bir dizi küfür savurdum, hala onun amı olmasını diliyordum.

"Bunun için seni öldüreceğim," diye inledim. "Sanırım bunun için *ölebilirsin*."

Birden boşaldım, yatağın üzerine sıcak tohum ipleri fırladı.

Ben öne doğru yığılırken, kaslarım gevşerken o yoldan çekildi.

Karanlık beni tüketirken, onu mümkün olan her şekilde gerçekten küçümsediğimi fark ettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

ÇOK FAZLA FIRSAT

FLORANSA

Yatağında bir kurt adam vardı.

Ona baktım, göğsüm ağır nefeslerle inip kalkıyordu. Hâlâ o kadar tahrik olmuştum ki doğru düzgün düşünemiyordum, bu da işleri daha da kötüleştiriyordu.

Julian bunca zamandır Cathal mıydı? Gerçekte bir , hayallerimin erkeğinin burada olduğunu düşünerek aylarca kandırılmış mıydım?

Böyle korkunç bir olasılık üzerinde duramazdım. Zehir işe yaramıştı ve arkadaşlarının bir şeylerin ters gittiğini anlamaları için çok az zamanım vardı.

Teşekkürler, Arledge.

Büyücüye sessiz bir teşekkür gönderdim, ona borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyordum. Belki de tüm canavarlar kötü değildi.

Yataktan kalkıp yan masaya doğru koşarken Cathal'ın kalçalarındaki döllerini sildim. Silahı aldım, kurdum ve ona doğrulttum.

Ellerim titredi, tüm vücudum sarsıldı. Onu öldürebilirdim. Onu öldürmeliydim. O benim düşmanımdı, aylardır peşimde olan biriydi. O ve Yırtıcılar hayatımı mahvetmişti.

Eğer bu silahı onun üzerinde kullanırsam, büyük ihtimalle öldürdüm. Bitkilerin ne kadar hızlı ya da ne kadar etkili olduğundan emin değildim ama gümüş mermi ve zehir arasında Cathal'ın bile şansı olmayacağını biliyordum.

Kıpırdamadan durdum ve sonra hayal kırıklığıyla bir nefes verdim. "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Ben .

Onu öldüremedim.

Zehir olabilir ama. Eğer onu bu şekilde bırakırsam.

Silahı tutmaya devam ettim ve yatak odasının kapısını açarak döndüm. Koşarak aşağı indim ve mutfaktan geçerek malzeme dolabına ulaştım. İçeride ipler, zincirler ve ailemin yıllar boyunca biriktirdiği pek çok şey vardı. Bir kutu aldım ve içeri her şeyle doldurdum, yukarı kaldırdım ve sonra mutfakta durakladım.

Tezgâhın üzerinde panzehirin küçük şişesi duruyordu... Bir fikir yavaşça formüle edildi.

Şişeyi alıp onu da kutuya koydum ve koşarak yukarı çıktım. Şiltenin üzerine tırmanırken kutuyu da yatağın üzerine bıraktım. Kışının üzerine oturarak devasa kollarını kavradım ve beni parçalamakla tehdit eden keskin pençelerine bakarak bileklerini birbirine doğru çektim.

Bu düşünceyle amım zonkladı.

Bende bir sorun var.

Zincirleri bileklerine olabildiğince sıkıca sardım ve kilitledim. Neredeyse uykulu bir inilti gibi kısık bir hırıltı çıkardı ama yine de kıpırdamadı. Vücudundan aşağı kaydım ve ayak bileklerini birleştirip onları da zincirledim.

Pencereye gergin bir bakış fırlattım, yarı yarıya Ace ya da Jack'in orada olmasını bekliyordum. Ama Cathal'ın beni halletmesini bekliyorlarmış gibi geldi.

Beni hafife almışlardı.

Bunu bilmek iyi hissettirdi. Hâlâ zayıf olduğumu sanıyorlardı ve güvercin olmadan öyleydim. Ama daha akıllı olmuştum. Daha sertleşmişim. Ve geçen yıl Jack'le anlaşma yaptığım zamanki kadar aptal değildim.

Şimdi bir anlaşma yapsaydım, kendi şartlarımla yapardım. Başkalarının hayatına mal olsa bile istediğim her şeyi elde edecektim. Diğer güvercini bulmak, onun yanlış ellere ya da pençelere düşmemesini sağlamanın tek yoluydu.

Cathal'ı , çünkü bir anlaşma yapmak için ona ihtiyacım .

Güvercini bulmalı ve onunla kaynaşmalıydım. Eğer kartlarımı doğru oynarsam... o zaman işlerin ters gitme riskini azaltabilirdim. Jack her zaman takıntılıydı ve ben bu takıntıyı kendi avantajıma kullanacaktım.

Hepimiz güvercini istiyorduk. Ve onu bulmak için yardıma ihtiyacım vardı. Bu şehir çok büyüktü, ipucu çok belirsizdi. Peşimden gelebilecek diğer canavarlardan korunmaya ihtiyacım vardı.

Beni yok etmek isteyenlerdi ama Irene'in kendininkiyle kaynaştığı gibi ben de onunla kaynaşabilirsem... beni öldürecek kadar güçlü olamazlardı.

Jack'i nasıl ikiye böldüğünü görmüştüm. Kız kardeşim tarihin en güçlü ve en korkulan vampirlerinden birini ikiye bölmüştü.

Bu tür bir güce sahip olduğumda, üçünün de gerçek anlamda sonunu getirebilirdim.

Yatağın yanına gittim ve Cathal'ı olabildiğince sert ittim. *Çok iriydi.* Ağırlığının altında yatağım sarktı. Sonunda bedenini ters çevirene kadar birkaç deneme yaptım.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, sikini tekrar görünce. Hâlâ sertti.

Kızardım ve bir battaniye alıp üzerine attım. Ancak, sadece bir çadır yaptı.

Başımı salladım, nefesimin altında küfrettim. Silahı ve panzehiri alarak yatak odamın penceresine gittim ve iterek açtım.

Soğuk hava odaya hücum etti, perdeler rüzgârdan dalgalanıyordu. New York şehri uzakta yükseliyor, binalar gecenin karanlığını bölüyordu. Caddenin karşısında yanan lambalar, kaldırıma ve siyah demir çitlere sarılık rengi bir parıltı yayıyordu.

Jack.

Sokağın karşısındaki evin kapısında vampir duruyordu. "Eşin elimde, Jack," diye fısıldadım.

Yerime oturmak için beş saniyeden az zamanım olduğunu biliyordum. Kendimi yatağa geri attım, çerçeveye yaslandım. Silahın namlusunu Cathal'ın kurt kafasına dayadım, panzehiri kendime doğru tutarken açık pencereden karanlık bir figür yuvarlandı.

Bir değil, iki karanlık figür.

"Kıpırdama yoksa ateş ederim," diye hırladım.

Jack ve Ace yatak odamda duruyorlardı, yüz ifadeleri kesinlikle dehşet vericiydi. Ace sanki bir değerlendiriyormuş gibi başını yavaşça yana eğdi, şapkası şingirdiyordu.

"Onu ben zehirledim," dedim. "Yani silahı alsan bile bunu yere atacağım ve onu kurtarmak için panzehirin olmayacak."

"Vay, vay," diye fısıldadı Ace. "Güvercinin pençeleri var."

"Bende bundan daha fazlası var," diye tersledim, öfkeyle. "Bir anlaşma istiyorum."

"Anlaşma mı?" Jack, dişleri parıldayarak kükredi. "Seni lime lime edeceğim Florence. Neden seninle bir anlaşma yapalım ki?"

"Onu öldürebilirdim," dedim. "Neler olduğunu bilmiyordun." *Öldürmek üzere olduğumuzu bilmiyordum...* "Toksinler kan dolaşımına karıştığı için birkaç dakikadır baygındı. Onu kafasından vurmak istedim ama yapmadım. Çünkü bana yardım etmeniz için üçünüze ihtiyacım var."

"Yardım mı edeyim? Aklını mı kaçırdın sen? *Yok* etmek için buradayız Sen," dedi Jack.

"Onu bir dinleyin," dedi Ace, sesinde midemi bulandıran bir baş dönmesi vardı. "Belki anlaşma bizi ilgilendirir."

Jack'in ona bakışında mutlak bir öfke vardı.

"Güvercine ihtiyacım var," dedim. "Güvercini bulmam gerek. Bir ipucu buldum ama bunu tek başıma yapamam. New York devasa ve tehlikeli bir şehir. Burada canavarlar olduğunu biliyorum. Ve daha da fazlası, insanlar var. Hâlâ istediğini bildiğim güvercinin peşinden giderken korunmam gerek Jack."

"Size yardım etmek için bir nedenimiz yok," dedi.

Ona düz bir bakış attım. "Bunu sen istedin. Hayatımı, ailemi, tüm dünyamı mahvetmek için yaptığın her şey güvercinler yüzünden oldu. Sonunda bir ipucum var ve bir anlaşma yapmak istiyorum. Bana yardım et. Ben de senin olacağım."

"Seni rızan olmadan da götürebiliriz," diye hırladı. "Hiçbir şeyi kabul etmene ihtiyacımız yok."

"O zaman Cathal ölecek."

Sözlerim havada asılı kaldı ve iyi karşılanmadıkları açıktı. *Ölebilirim. Bu olabilirdi.*

Jack şaşırtıcı bir hızla hareket edebilen bir vampirdi. Beni göz açıp kapayıncaya kadar öldürebileceğini biliyordum.

Kusmak istememe neden olsa da bakışlarını tuttum. Üçünü rüyamda görmüştüm, aylarca beni uyandıran kâbuslar görmüştüm. Londra'nın dehşetinden kaçamamıştım. Ve şimdi anılarım netleştiğine göre, onlarla geçirdiğim o zamandan hatırladığım şeyler vardı. Keşke unutabilseydim dediğim şeyler.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, parmaklarının tenimde yarattığı hissi o kadar çok hatırlayabiliyordum. Beni yaralayan ısırık izlerini ve onları en başta nasıl aldığımı.

"Anlaştık," dedi Ace aniden.

Jack alay etti. "Bunu kabul etmiyorum."

"Öyleyim. Başka bir eşi riske atmayı reddediyorum." Öfkeyle hırladı.

"Hayır."

Ace başını çevirip ona baktı. Taktığı maskenin altında yatan gerçek ifadesini göremiyordum; bu ifade Mutluluk ifadesiydi. Onu daha önce bu maskeyi takarken gördüğümünden emin .

"Kan yemini istiyorum," diye fısıldadım. "Bana karşı gelmeyeceğinden emin olmak için." "Küçük anlaşmamıza eklerim var," dedi Ace.

"Bunu kabul edemezsin," diye hırladı Jack ona. "Bunu yaparsan, benim asla desteklemeyeceğim bir seçim yapmış olursun. Cathal da öyle. Beni dinlemiyorsun."

"Jack," dedi Ace. "Ona bak. Kıza bak. Ve sonra bana gerçekten yanlış bir şey yaptığımı düşünüp düşünmediğini söyle. Gerçeği biliyorsun, değil mi?"

Ağır bir sessizlik oldu. Jack dehşetle baktı, gözleri büyüdü. "*Biliyorsun.*"

"İstiyorum," diye fısıldadı Ace.

Neden bahsettiklerini bilmiyordum ve sormayacaktım da. İhtiyacım olan tek şey onları kullanarak Ölü Tavşan'a ulaşmak, babamın güvercini nereye sakladığını bulmak ve sonra hayatıma devam edebilmektir.

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"Geçen yıldan beri. Sanırım siz de öyle yaptınız. Ama bize söylemedin," dedi Ace, kısıp bir kahkaha atarak. "Ne kadar tuhafınız."

"Siktir git, Ace," diye homurdandı. "Eğer onu alırsan, senin sorunun olur. Onu evcil hayvanın olarak tut. Onu becer, öldür, evlen, umurumda değil. Bu durumu *hallet.*"

Başka bir şey söyleyemeden Jack tekrar pencereden dışarı fırladı. Omuz silkene kadar hüzünle baktı.

"Kendine gelecektir," diye fısıldadı.

"Onu bırakıp gidecek mi?" Dehşete düşmüş bir halde sordum.

"Jack bununla ilgileneceğimi biliyor," dedi Ace. "Jack Jack'tir. Onun kim olduğunu değiştirmem. Sen, küçük kuzu, benimle küçük anlaşmanı yapacaksın."

Sertçe yutkundum. Bir yanımda Jack'le birlikte olmayı tercih ederdi. O en azından açık sözlüydü, oysa Ace benim için bir gizemdi. Ona güvenmiyordum.

"Ne istiyordun?" Fısıldadım.

"Seks. Sana istediğim zaman erişmek istiyorum."

Ağzım açık kaldı. "*Ne?*"

"Anlaşma bu. Seni nasıl öyle becermek istiyorum. Jack'in seni katletmesini engel. Ve Cathal uyandığında sana iyi davranmasını sağlayacağım, her ne kadar zavallı piçi alt etmiş olsan da. Güvercini bulmana yardım edeceğiz ve sen de yeteneğinle New York'u almamıza yardım edeceksin." Bana yaklaştı ve yatağın ayak ucunda durdu. "Krallığımızı aldınız. Tekrar hükmetmek istiyoruz."

"Bu işte kötüydün," diye fısıldadım. "Tek yaptığın insanları incitmekti."

"Bu doğru değil. Tek yaptığımız *sana* zarar vermektir. Öldürdüğümüz bir gerçek ve ama yardım ettiğimiz sayısız insan da vardı. Her şey *perspektifi*."

"Siz kötüsünüz," dedim. "Üçünüz de."

Kıkırdayarak yatağın etrafından bana doğru geldi. "Sen de öylesin Florence. İyilik kisvesinin ardına saklanan küçük ruhunun ne kadar karanlık olduğunu gördüm. Ama sen bahçedeki bir çiçek değilsin, bir yılansın. Onu yem olarak kullanırken kesinlikle iki kere düşünmedin, değil mi? Ahlaken *iyi* olan hiçbir insan böyle bir şey yapmaz." Şimdi tam karşımda olduğu için durakladı. Silahı Cathal'ın şakağına dayadım, yüzünü bana yaklaştırırken öfkeyle baktım. "Bana vücudunu ver. Ben de sana anlaşmanı vereyim."

Bu şeytanla yapılan bir anlaşmaydı. Her parçam bunun farkındaydı. Kendimi, beni de pişman edecek birine sunuyordum.

"Bunu yapman onlar için sorun olur mu?" Fısıldadım.

"Cathal ve Jack ile olan ilişkim konusunda gerçekten endişeli misin? gerçekten seni , değil mi?"

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım. O haklıydı. Üçünün ne pazarlık yaptığı ya da neyi kabul ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Cathal kesinlikle hazırды...

Ace eldivenli elini uzattı ve ceketinin kolunu yukarı itti. Bir bıçak çıkardı ve ince bıçağı derisinin üzerinde gezdirdi. Kırmızı çiçek açtı, hızla damladı.

"Anlaştık mı?" diye sordu.

Panzehir şişesini kalçalarımın üzerinde dengeledim ve ona elimi uzattım. keserek dikkatlice tuttu. İkisini birbirine bastırdı ve ben de nefesimi içime çektim, muhtemelen şimdiye kadar hissettiğim en tuhaf şey olan anlık bir bağ hissettim.

"Anlaştık," diye nefes verdim.

"Mükemmel. Şimdi Cathal'a panzehiri ver. İşe yaramazsa seni öldüreceğimi bil."

Omurgamda bir ürperti oluştu. Bileğimi onunkinden çektiğimde, derimin yeniden iyileşmiş olması beni çok . Silahı yere bıraktım, şişeyi aldım ve kapağını açtım. Şişeyi Cathal'ın ağzına tutup çenesini açtım ve boğazından aşağı boşalttım. Sonunda yutmadan önce bir süre boğazında kaldı.

Öksürmesi birkaç saniye sürdü. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, kötülükle yanıyordu. Hızla ayağa kalktım, ancak Ace kollarını bana dolayarak beni yerimde tuttu.

"Ne oluyor lan?" Cathal hırladı.

"Bensiz sapıkça faaliyetlerde bulunursan böyle olur," diye takıldı Ace.

"Siktir git. Ne oluyor lan?" Başını kaldırdı, gözleri bana dikilmişti. "Beni zehirledin amına koyayım."

"O yaptı. Yeni dostum Cathal'a merhaba de."

Dostum?

"Ne?" Ben sordum.

"Ne?" Cathal hırladı. Ace

sadece güldü.

Az önce yaptığım anlaşma her neyse, tamamen berbat ettiğimi biliyordum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

YALANLARDAN GERÇEĞE

ACE

Hiç kimse haberi iyi karşılamadı, bu beni çok memnun etti. Ben ise onların öfkesinin ve şokunun tadını çıkarıyordum.

Cathal'ın el ve ayak bileklerini bağlayan zincirleri çözdüm. O kadar sıkı bile değillerdi, ama Jack'le ben onu kurtarmaya odaklandığımızdan bunu fark edememiştik.

Florence bu gece bizi gerçekten zorladı. Canlandırıcıydı.

Küçük kuzu arkamda durdu, Cat ayağa kalkarken beni kalkan olarak kullandı, hırıltısı duvarları titretecek kadar yüksekti. Bencilce, bana tutunması hoşuma gitmişti.

"Ne demek istiyorsun, *dostum*?!" Cathal gürledi.

"Merak etme, Jack bana onay verdi."

"Bu delilik. Bu olamaz, Ace. Öldür onu. *Şimdi*."

Gözlerimi ona diktim. Aptalca davranıyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. "Çok fazla itiraz ediyorsun. Ama sen baygınken kurduğun bir metre uzunluğundaki çadır her şeyi anlatıyor, değil mi?"

"Bir insanı eş olarak alamayız. Kanımızı insanlarla karıştırmayız. Biz-"

"Şey, ben yaptım."

Cathal'ın gözleri öfkeyle parladı. Ve ihanetle. Aramızdaki bağın incindiğini hissedebiliyordum ama belki de bu Jack'ten kaynaklanıyordu. Belki de Florence'dandı.

Dostlarıma zarar vermek istediğinden değildi. Onları bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum. Sadece oyunlardan bıkmıştım. Artık yalan yok. Daha fazla hile yok.

"Aşkımıza hiç saygın yok," diye fısıldadı Cat. Sertçe yutkundum. "Saygım var," diye ısrar ettim.

"Saygı duymuyorsun. Bana hiç saygın yok. Bunların hiçbirini bizimle tartışmadın. Ve Jack'in sana gerçekten onay verdiğinden ya da iddia ettiğin her neyse ondan şüpheliyim. Son birkaç ayda yaşadığımız onca şeyden sonra, bu yapabileceğin en kötü şeylerden biri."

Sözleri benim bıçaklarımdan daha keskindi. Beni ve Florence'ı iterek aşağıya indi. Ön kapı o kadar sert çarptı ki ev sallandı, bir tablo duvardan düştü.

Florence yere düşmeden yakaladı. Elleri titreyerek geri astı.

Tehlikeli bir oyun oynuyordum. Ama yalanlardan bıkmıştım. Bir noktada dördümüzün de gerçeğe yüzleşmesi gerekiyordu, değil mi? Kaderin acımasız bir cilvesi bizi bir araya getirmiş, üçümüzü de yok etmek istediğimiz insanla çiftleştirmişti.

Bu şehri ele geçirmek için ihtiyacımız olan tek şeye sahip olan insan. Ve geçen yıl onu daha sıkı tutmamız gerekirken elimizden kaçırdığımız insanın ta kendisi.

"Bana romantik diyebilirsiniz," diye iç geçirdim.

"Senin derdin ne? Bunu nasıl yaparsın?"

Arkamı döndüm ve zavallı küçük Florence'a baktım. Gözleri yaşlarla dolu ve kokusuyla üçümüzü de çılgına çeviren küçük kuzuya.

Bizim üzerimizdeki etkisinden haberi yoktu.

"Seninle bir anlaşma yaptım," dedim. "Harika bir anlaşma. Kan bağıni isteyen de sendin. Bu benim değil, senin fikrindi."

"Bana bu şekilde bağlı olduğunu bilmiyordum-"

"Florence," dedim sesimi alçaltarak. "Normalde anlaşmalar için yabancılarla kan karıştırmaya gider misin? Bunu bizimle yapmak istemen sana da garip gelmiyor mu?"

Gözleri büyüdü, başı titriyordu. "Hayır. Bu imkânsız. Canavarlarla çiftleşmem. Bunu istemiyorum!"

"Biz de öyle," diye kıkırdadım. "Peki neden bizimle bir anlaşma yapasınız ki?"

Geçen yılki anlaşmamızın ne kadar kötü gittiğini biliyoruz."

Omuzları çökmüştü. Onu hiç bu kadar mutsuz görmemiştim.

"Daha kötüsü de olabilirdi, küçük kuzum. Yaldızlı kafesine geri dönebilirdin. En azından şimdi bizi ısırabileceğini kanıtladın. Bu kadar uysal ve zavallı olmadığını bildiğim için seni daha çok sevdiğimi söylemeliyim."

Bana tokat attı. Maskemi uçuracak kadar sertti. Acı doğrudan aletimi delip geçti ve derin bir nefes alarak başımı geriye doğru eğdim.

Arkadaşlarımı yatıştırmaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Ama Florence'ı gerçekten sikmek istiyordum.

Aramıza yerleşen sessizlik midemi bulandırdı. Orada durmuş, içgüdülerimi kontrol altına almaya çalışıyordum. Hayal gücüm çok canlıydı ve onu yatağa yatırıp sikmekle, dizlerinin üzerine çöktürüp sikimi arsız dudaklarının arasına almasını sağlamak arasında gidip geliyordu.

Florence'ın masum olduğu düşüncesi bir yalandı. Vücudunda şeytani bir kemik olmadığı düşüncesi de bir yalandı. Ve her şeyden çok nefret ettiğim şeylerden biri de yalandı.

Jack ve Cat bana kızgındı. Haklıydılar da. Ama yalanın devam etmesine ne kadar izin verirsek, o kadar uzun süre iltihaplanacaktı. Acıya ne kadar düşkün olsam da, istemediğim bazı yaralar vardı. Özellikle de dostlarımda.

"İşte masken."

Ona baktım ve başka tarafa bakmasını bekledim ama bakmıyordu. Maskemi elinde tutuyor, doğrudan bana bakıyordu. Beni tamamen içine alırken gözlerinde korku ya da tiksinti yoktu.

Ondan aldım ve tekrar taktım. "Uyuman için seni hipnotize etmemi ister misin?"

Kaşlarını çattı. "Sana güvenmiyorum."

"Eğer korktuğun buysa, aklını karıştırmayacağım."

"Kendim de uykuya dalabilirim," dedi. "Teşekkür ederim."

"Biraz dinlen o zaman. Önümüze attığın ipucu için sabah geri geleceğiz. Neymiş o?"

"Sana yarın anlatırım," dedi.

Dudaklarında yumuşak bir çekilme vardı, neredeyse bir gülümseme, ama tam olarak değil. Elinde hangi planları döndürmeye çalıştığını merak ettim. Bu yönüyle bana Jack'i hatırlatıyordu. Zihninde dönen çarkları görebiliyordum.

Dönüp penceresine gittim ve kolaylıkla dışarı atladım. Soğuk zemine indim ve caddeyi hızla geçtim.

Evimize girdim ve gülme isteğimle savaştım. Düşmanlık duvarların içine hapsolmuş bir yağmur bulutu gibiydi. Cathal'ın yerde oturmuş viski doldurduğu oturma odasına gittim.

Harika.

"Sen hiç içmezsin," dedim, karşısında yere otururken.

Ocakta bir ateş vardı, sıcaklık sırtımı yalıyordu. Şapkamı çıkardım ve bir kenara koydum, ardından maskemi taktım.

"Beni içmeye sürükledin," diye mırıldandı, öfkeyle.

"Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görüldüğünüzde sizi ciddiye almak zor."

Viski bardaklarından birini bana fırlattı. Şöminenin içinde paramparça olması için tam zamanında kenara çekildim. Alevler alkolden kükredi.

"Ne oyunu oynuyorsunuz? Jack'i daha yeni geri aldık. Üçümüz nihayet birlikteyiz ve biz-"

"Anlat bana. Bu gece Florence ile planın neydi? Küçük bir sikiş mi? Küçük bir tat?"

Sessizleşti. Kocaman pençeli parmaklarıyla bir shot bardağını kaldırıp jilet gibi keskin dişlerinin arasından geri fırlatırken saçma görünüyordu.

"Jack biliyordu," dedim. Sesimi tüm evde yankılanacak şekilde yükselttim. "Jack Florence'ın eşimiz olduğunu biliyordu ve o hiçbir şey söylemedi! Bu olmamış gibi mi davranacağız Jack? DAHA FAZLA YALAN MI?"

Üst katta bir hareket duydum. Gözlerimi kırptım ve bir el boğazıma dolanarak beni yere yapıştırdı. Jack beni altına alırken, gözleri kan kırmızısıydı.

"İkinize de söylemedim çünkü onu kabul etmek gibi hissetmemizi istemedim," diye hırladı Jack. "Ailesi tek canavarı öldürdü-"

"Onun anne babasını öldürdün," diye çıkıştım. "Eğer geri ödenmesini istediğin bir borçsa, ikisini de ondan alman yeterli değil mi?"

Jack'in dudakları aralandı, gözleri büyüdü. "Senin neyin var böyle? Neden sen-"

"Nefret ediyorum. Yalanlardan," diye ısırdım.

Boğazımı bıraktı ve arkasına yaslanıp bana ters ters baktı. "Ama sen de biliyordun.... Ya sen, Cat? Sen biliyor muydun?"

Cat bir atış daha yaptı.

"Neden hiçbirimiz bir şey söylemedik?" Ben sordum.

"Çünkü biriyle çiftleşmek kutsaldır," diye fısıldadı Cat. "Üçümüzün tutunabileceği tek şey bu. Eğer onun

bizimle ol, yani..."

"Sözde eşimizi incittiğimizi," dedim omuz silkerek. "Ve?"

"Geçen yıl ne yaptığımızı hatırlamıyor musun?" Cat hırladı. "Ona ne yaptığımızı mı? Hâlâ hayatta olması endişe verici. Onu aylarca bir odaya kapattık ve işkence ettik."

Jack üzerimden kayarak yere oturdu. Ben sırtüstü yatmış tavana .

"Nasıl unutabilirim?" Fısıldadım. "Yaptığımız şeyi kaç kez yeniden yaşadığımızı biliyor musun? Çünkü bunların hepsi Jack'in ölmesine, Florence'ın gitmesine ve bizim her şeyimizi kaybetmemize neden oldu. Ve bu arada Cat, eğer benim tarafımdan daha az sevildiğini hissettiysen, o zaman kendine bakmalısın. Ben değişmedim."

"Doğru. Sen değişmedin. Eşimizi kaybetmemiz karşısında bile . Bunun yerine, maskeni taktın. Kendini soyutladın. Her şeyi ben yapmak zorunda kaldım. Ve senin bir iblisten daha fazlası olmana ihtiyacım vardı."

Sessizdim, sözlerini düşünüyordum. Belki de haklıydı. Belki de ona karşı adil davranmamıştım. Ve belki de ona daha fazlasını verebilirdim.

"Her şey mahvoldu," diye mırıldandı Jack. "Bana bir kadeh doldur."

"Seni elimden geldiğince çok seviyorum," diye fısıldadım Cat'e bakarak. "Üzgünüm ama bu yeterli değil."

"Beni sevdiğini biliyorum," dedi ona bir shot uzatırken. Söylediklerine rağmen bana da bir tane doldurdu. "İhtiyacım olan şey sevgi değil. Diğer her şey. Eğer bir ilişkinin iyi olması için aşk yeterli olsaydı, o zaman dünya bu halde olmazdı."

"Peki ya sen Jack?" Acı duygularımı saklamadan sordum. "Sana iyi bir evcil hayvan gibi itaat etmediğim için ben de mi seni hayal kırıklığına uğrattım?"

Jack bana baktı ve beni şaşırtacak şekilde ifadesi yumuşadı. "Şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun. Seni evcil hayvan olarak görmediğimi biliyorsun. Liderimiz olarak hareket ettiğim zaman, evet, beni dinlemeni bekliyorum. Ama ilişkimizde? Hayatımızın gerçekten önemli olan kısmında? Senin her zaman özgür iraden vardı. Bu yüzden şu an kanlar içinde yerde yatmıyorsun. Florence ile anlaşma yapmayı sen seçtin, bu yüzden onu *henüz* öldürmeyeceğiz. Ama ne olacak? Beni bir kez kaybetmek yetmedi mi? Gerçekten böyle bir acıyı tekrar yaşamak istiyor musun? Çünkü senin gibi bir mazoşist için bile bunun hoş bir şey olduğunu düşünemiyorum."

"Bana hayalperest diyebilirsiniz ama bence onunla bu işi yürütebiliriz." Gerçekten de düşündükçe bunun gerçek olmasını daha çok istiyordum. Ona işkence etmekten, onu öldürmek için çok fazla zevk almaya başlamıştım.

"Hayal görüyorsun," dedi Jack. "Onu kullanıyoruz. Tıpkı geçen yıl onu kullandığımız gibi, ama şimdi onun hissettiği her şeyi sen de hissedeceksin çünkü onunla çiftleşme bağına tetikledin. Onu ölüme bağladın."

"Eğlenceli bir ölüm," diye mırıldandım, atışımı yaparken.

"Üçümüz kaderi kabul etsek bile, bizi nasıl isteyebilir ki? Ya da bize güvenebilir? İlişkimizde üçümüzün sahip olduğu derinliğe nasıl sahip olabiliriz?" Cat sordu.

"İki yüz yıldır birlikteyiz ve bir kez bile çiftleşme bağlantısı olan başka biriyle karşılaşmadık," dedim. "Aşk her şeyin üstesinden gelmez mi?"

"Hayır," dedi Jack. "Öyle değil. Senin ne kadar idealist olabileceğini unutmuşum." "Ben de senin ne kadar acımasız unutmuşum. Hadi bir oyun oynayalım." ,

Bacaklarımı çapraz yapıyorum.

"Şu anda ikimizin de canı oyun oynamak istemiyor," diye iç geçirdi Cat.

"Beni şımartın. İki yalan ve bir gerçek. Dürüst olursan bir şansımı deneyeceğim." "Bu zaten kaybedilen bir oyun," diye mırıldandı Jack.

"Sarhoş olduğumda benden faydalanabilirsin," diye takıldım. Gözlerini devirerek homurdandı. "Peki. Birlikte oynayacağız."

Cat'e baktım, o da omuz silkti. "Peki."

"Florence'dan nefret ediyoruz, Florence'ı öldürmek istiyoruz, 'ı becermek istiyoruz.

Hangisi doğru?"

Jack ve Cat sanki bir kafam daha çıkmış gibi bana baktılar.

"Gerçek şu ki, onu becermek istiyoruz," dedim. "Ve neden olmasın? Hepimiz onun tadına biraz baktık ama ben daha fazlasını istiyorum. Sen daha fazlasını istiyorsun. İstedığımız şeye ne zaman hayır dedik ki? Sıradaki-"

"Dur," dedi Jack, ayağa kalkarak. "Bu oyunu oynamayacağım."

"Yalan mıydı o zaman?" Fısıldadım. "Uykundan uyandığında onu düşünmedin mi?"

"Bu gece kanepede uyuyabilirsin," diye açıkladı. "Ben aksini söyleyene kadar benim yanımdan kovuldun."

Ve göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

İçimi çektim ve yere uzanıp odunların çıtırtısını dinledim. Cat'in nihayet iç çekmesi en az on dakika sürdü.

"Gerçek bu," dedi Cat. "Ama bu, ona göre hareket etmemiz gerektiği anlamına gelmiyor."

"Biliyorum," dedim. "Seks konusundaki ilişkimiz geçmişte hep açıktı. Peki neden birdenbire hepimizin onu istemesi bu kadar büyük bir mesele oldu?"

"Nedenini biliyorsun."

"Ama üçümüzün bu konunun etrafında dans etmesi çok saçma. Bu gece ikinizi de incittiğimi biliyorum. Ama bazen büyümek için bu gereklidir."

"Doğru. Bir dahaki sefere dizlerinin üzerine çöküp sikimi ağzına aldığında bunu unutma."

Cat bana yaklaşırken kıkırdadım. Yere uzandı ve beni kendine doğru çekti. Onun sıcaklığına doğru kıvrıldım ve sonra ona baktım.

"Özür dilerim," dedim sonunda. "Jack öldüğünde seni incittiğim için özür dilerim. Keşke bunun devam etmesine izin vermek yerine bana söyleseydin."

Başını iki yana salladı. "Yas tutuyordum. Ben de çok iyi değildim. Bu haftaya kadar ne kadar üzgün olduğumu fark etmemiştim. Ve olan her şey... olabilecek her şey..."

"Bu hepimizi incitecek," diye fısıldadım.

Başını salladı. "Bizi asla kabul etmeyecektir. Kaderin bize sunduğu şeyi yapmak için bağa güvenmiş olsak bile, canavarları asla sevmeyecek. Onu çok incittik."

"Bence onun acıdan ne kadar hoşlandığını hafife alıyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

AgONY

LONDRA, 13 AY ÖNCE...

FLORANSA

"Bana Florence'ı gösterdiğin zaman onu alabilirsin. Onunla konuşmama izin ver."

Kız kardeşimin sesi devasa depoda yankılandı. Onun çaresizliğini duyabiliyordum ve bu bende çılgılık atma isteği uyandırdı. Her şey dağılıyordu. Hiçbir şey olması gerektiği gibi olmamıştı ve şimdi kız kardeşim ölecekti.

Hepsi benim hatam. Hepsi benim hatam.

Onu korumam gerekiyordu. Ailemiz ölmüştü ve en azından Irene'i kurtaracağını düşünerek aptalca şeytanla bir anlaşma yapmıştım.

Vampir çetesinin lideri Jack'in parmaklarını şıklattığını duydum. Yanımdaki iki adam kollarımdan tutarak beni ileri doğru sürükledi. Ağzımı ve gözlerimi bağlamışlardı ama bu sadece gösteriş içindi. Deponun yağ ve gres kokusunu alabiliyordum, yaratıkların kavgasından kalan misk kokusunu da. Jack için kaç canavarın çalıştığının sayısını unutmuştum. Onun imparatorluğu aklımın alamayacağı kadar büyüktü.

Ona yardım etmeyi asla kabul etmemeliydim. Bana yaklaştığında, safça onun amaçlarının da benimkilerle benzer olduğuna inanmıştım. Ailelerimiz bize korumamız gereken aile yadigârları hakkında çok az bilgi bırakmıştı. Jack ilk başta onları bulup yok etmeye çalıştı.

Ta ki *benim* güvercin olmamı isteyene kadar.

Irene'i güvende tutacaksa, her şeyi kabul ederdim. Lanetli otomatın güçlerini üstlenirsem canavarlara karşı savaşıma şansım olacağını bildiğim için evet demiştim. Hazırlanması aylar süren bu plan mükemmel gitmişti.

Irene araya girene kadar.

Dikkatli anlaşmalar yıkılmıştı. İhtiyaç duydukları biriyken nefret ettikleri biri haline gelmiştim.

Vücudum çürükler ve kesiklerle, hassas cildimi acıyla yaran taze ısırıklarla doluydu. Bir noktada gözyaşlarımın akması durmuştu.

Adamlar hareketsiz kaldı, bedenimi sarsarak durdurdular. Göz bağımlı kopardılar.

Kız kardeşimi görmek bir anıyı görmek gibiydi. Bu Irene'di ama benim tanıdığım Irene değildi. Yüz ifadesi zayıftı, gözleri öfkeyle yanıyordu. Beni gördüğünde gözleri büyüdü ve farklı bir acı hissettim.

Asla o olmaması gerekiyordu. Burada olmaması gerekiyordu. Babama onu koruyacağıma dair söz vermiştim ve başarısız oldum.

Jack güldü, gözleri hırpalanmış bedenimin üzerinde geziniyordu. Yanlış olduğunu biliyordum ama bana bakması hoşuma gidiyordu. "Ağızlığı da çıkar."

Adamlardan biri konuştu ve benim konuşmama izin verdi. "Florence..." Irene mırıldandı.

Bir an için yeniden çocuk olduğumuzu hissettim. Bakışları yalvarır gibiydi ve adımı söyleyiş şekli beni çaresiz hissettirdi. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ama onları tuttum.

"Bunu yapmamalıydın."

Bir nefes verdi, ifadesi şoktan öfkeye dönüştü. Bana doğru yürürken kimse onu durdurmadı, benimle burun buruna geldi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin olman gerekmiyordu, biliyorsun," diye Jack. "*Onun* olması ."

Jack doğruyu söylüyordu. Güvercin olmam gerekiyordu. Ailemizin yükünü taşımam, bizi lanetleyen karanlık sırları omuzlamam gerekiyordu. Canavarlarla dolu bir dünyada olmam gerekiyordu, *onun* değil.

kız kardeşim bana bakışlarıyla yalvarıyor, alt dudağı titriyordu.

Başka kimsenin fark etmeyeceği bir şey.

Siktiğimin George'u. George her şeyi mahvetmişti. O lanet olası salak ona çay vermemişti ve şimdi kız kardeşim acı çekecekti.

Kahretsin, zaten yapmıştı.

"Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldadı Irene.

Kaşlarımı kaldırdım. Keşke ölmüş olsaydım. Bu daha kolay olurdu. "Hayır. Sadece George aptalın teki. Çayı sen içmeliydin, Irene. Tüm bunlar önlenebilirdi."

Başka ne yapabilirdim ki? Çöküp yıkılamazdım. Çılgılık atamazdım. Savaşamazdım. Yırtıcılar bizi tuzağa düşürmüştü.

Jack'e baktım. "En azından ona açıklayabilir miyim? Sen devam etmeden önce?"

Jack başını salladı, yüzü hafifçe yumuşadı. "Evet."

"Yalnız konuşabilir miyiz?" Bastırdım. "Bizi yine de duyabileceğini biliyorum ama bunun ona yardımcı olacağını düşünüyorum."

Irene alay etti ve benden bir adım geri çekildi. "Bunu duymak istemiyorum." "Duymalısın," diye ısrar ettim.

"Hayır," dedi. "Bilmek istemiyorum. Eve gitmemizi istiyorum. Bunu seni kurtarabilmek ve eve gidebilmek için yaptım."

Eve. Sözleri içime saplanan hançerler gibiydi. Tek istediğim eve gitmekti ama o anlamıyordu. Anlamasını nasıl sağlayabilirdim? Eve gidemezdik.

"Eve gitmiyoruz," diye fısıldadım başımı sallayarak. "Annemle babamın yapamadığını biz bitirmeliyiz. Onlar bu güçten korkuyorlardı ama ben korkmuyorum. Onlar öldükten sonra Jack benimle buluşması için birini gönderdi."

"Ailemizi öldürenlerin Yırtıcılar olduğundan eminim. Bana ailemizin katillerine yardım ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Evet," diye fısıldadım metanetle. "Seni bunun dışında tutmak için onlara yardım ettim. Sana istediğin hayatı vermek için. Seni güvende tutmak için her şeyi yaptım ve sen hepsini mahvettin!"

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ben..."

"Bir düşün Irene," diye tısladım. "O gece. Aşağı indin ve bir canavar gördün, değil mi? Ve George'u gördün."

"Evet, senin üzerinde duruyordu!" diye bağırdı. "Ve sen yerde kanlar içindeydin!"

"Evet," diye homurdandım. "Çünkü güvercinin çalışması için senin tehlikede olman gerekiyor. Ama sonra aşağı indin ve her şeyi mahvettin."

"O zaman neden beni aldılar? Neden senin yerine beni aldılar?"

"Beni de aldılar. Sadece beni farklı bir hava gemisine bindirdiler. Beni de buraya getirdiler."

"Oh, sana birinci sınıf bilet mi verdiler?" diye alay etti.

"Aslında verdiler," diye tersledim.

Cehenneme birinci sınıf bir bilet.

"Güzel olmalı," dedi. "Sen ailemizin *katilleriyle* oturup çay içerken ben neredeyse tecavüze uğrayıp öldürülüyordum!"

Başımı salladım. Jack bana her şeyi anlatmıştı. Ace ve Cathal da öyle. "Olanlar böyle değildi. Ailemizi onlar öldürmedi. Sen birini öldürdün ve güvercini çaldın! Sonra da seninle birleşti!"

"Salak mısın lan sen?"

İrkildim. Bu soruda öyle bir kararlılık vardı ki, her şeyi merak etmeye başladım.

Ya Jack yalan söylediye? Ya onları öldürdüye?

"Az önce güvercinin işe yaraması için tehlikede olman gerektiğini söyledin. Ne var biliyor musun? Öyle olsun. Siktir git. Kendimi kurtaracağım."

Kalbim küt küt atıyor, kanım deli gibi akıyordu.

Irene pek çok şey olabilirdi ama asla bir yalancı olmamıştı.

Yaptığım her şeyi. Onlara verdiğim tüm güven. Hepsi gözlerimin önünde parçalanıyordu. Kullanılmıştım. "Bunun için artık çok geç," diye fısıldadım.

"Öyle," diye güldü Jack.

Bir patlama sesi depoda çınladı ve ardından bağırışlar duyuldu. Irene bakışlarımı tuttu, ağzının kenarı bir sırıtışa dönüştü.

"Hayır," dedi Irene. "Hayır, çok geç değil. Hiç de geç değil."

BÖLÜM 17

GEÇMİŞ YAŞAMLAR

JACK

Pencereden tırmandım ve taze karla kaplı bir zemine atladım. Güneş ufku yararken üzerimizde daha fazla bulut toplandı. Şehri bir fırtına bekliyordu ve Florence'ın yakacak odunu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Aptal ve zavallıydı, ama yine de herkesi alt etmeyi başarmıştı.

Biz.

Kızgındım. Ellerimizi zorladığı için Ace'e öfkeliydim.

Cat... ona söylediğim şeyi yaptığı için. Onunla mümkün olduğunca yakınlaşmasını istemiştim.

Kıskançlık mide bulandırıcı bir duyguydu. Ve bunun nedeni dostumun onu neredeyse becerecek olması değildi.

Çünkü ben orada bulunmamıştım.

Çorak sokağı geçtim ve onun ön kapısına gittim. Cat'in dün gece tepinerek çıkıp gitmesinden sonra zar zor ayakta duruyordu. Sessizce açıp içeri girdim ve tamir etmeyi aklıma not ettim.

Floransa'nın kokusu etrafımı sarmıştı. Ağız sulandırıcıydı, tıpkı geçen yıl olduğu gibi. Ucubeler güvercini ele geçirerek her şeyi gerçekten mahvetmişlerdi. Başlangıçta kız kardeşini her şeyin dışında tutmayı kabul ederek Florence'a bir iyilik yapmıştım çünkü neredeyse tüm dünya tarafından bilinmeyen bir kalbim *vardı*.

Mutfakta bir hareket duydum. Koridorda sessizce ilerleyerek kapıya doğru yaklaştım. Sırtını bana dönmüştü, çaydanlık ocakta ısınırken kollarını kendine sarmıştı. Adaçayı renginde ipek bir bornoz giymişti, kahverengi saçları sırtına dökülüyordu.

Bukleleri o kadar mükemmeldi ki. Kaltak, çocukken yalvardığım oyuncak bebeğe benziyordu. Çok uzun zaman önce, bir vampir olmadan, bir canavara dönüşmeden önce.

"Sonunda beni öldürecek misin?"

Gerildim.

"Çaydanlıktaki yansımanı görebiliyorum." "Ben de bir fincan çay istiyorum."

Omuzları sertleşti, yumuşak, acı bir kahkaha onu terk etti. "İyi. Senin için her şeyi yaparım, sevgili Jack."

Alaycılığı her şeye rağmen beni gülümsetti. "zehir koyma. Cat'e verdiğin o lanet otlardan hiçbiri. Nereden buldun onları?"

"Ölüler Bölgesi'nde bir dükkan. Beni ısırmazsan seni zehirlemem."

"Tamam."

Aramızda anlaşma sağlandı ve ben ona bakmaya devam ettim. Eninde sonunda onu öldürmek zorunda kalacağımı düşünürsek, onunla ilgili endişelerim saçmaydı. Ama bu beni vücuduna hayran olmaktan alıkoymadı. Bornoz gerçekten çok az şey saklıyor, kalçalarına ve kıkırına yapışıyordu. Gerçekten, önünde diz çökmek, bornozu yukarı kaldırmak ve güzel bir karmaşa olana kadar onu yutmak istedim.

Çaydanlık ısıklık çaldı, ağzından buhar fışkırdı. Florence çaydanlığı kaldırdı ve kaynayan suyu bir torbayla küçük bir bardağa boşalttı. Orada zaten ikinci bir fincan bekliyordu.

Geleceğimi biliyor muydu?

Bütün içgüdülerim ona sarılmamı söylüyordu. Fincanlarımı doldururken onu yakınım çekmemi, hatta omuzlarına masaj yapmamı. Boynunu öpmemi ve içinde yaşadığımız nefret dolu dünyadan onu sıcak ve güvende tutmamı.

"Döndüğüm için mutlu musun?" Fincanları alırken sordum.

Yüzünü bana döndüğünde yorgunluğu açıkça görülüyordu. Bir başka endişe titreşimini zihnimden uzaklaştırdım. Onu önemsemeyi göze alamazdım, gerçekten değil. Gerçek duyguları şehvete dönüştürmeye çalıştım, ona yukarıdan aşağıya baktım ve gözlerinin altındaki halkaları görmezden geldim.

"Elbette. Kesinlikle heyecanlandım."

Beni geçip koridordan oturma odasına doğru yürüdü. Kaşlarını çatarak onu takip ettim, gözlerimin gezinmesini engelleyemiyordum. Duvarlarda tablolar vardı, güzel tablolar. Çalışma odası sıcağı, ocakta bir ateş titriyordu. Mobilyaların çoğu battaniyeyle örtülüydü. Fincanlarımızı ortadaki masaya bıraktı ve kanepeye giderek örtüyü yırttı.

Bornozun altından bir anlığına baktım. zerinde başka bir şey yoktu.

Hay sikeyim.

Battaniyeyi yere atıp oturmamı işaret etti.

"Her zaman ev sahibesi," diye mırıldandım, ellerimden birini arkamda yumruk haline getirdim. Tırnaklarım avuç içime battı, geçici acı dişlerimi uzakta tuttu.

Florence bana pis bir bakış attı ve sonunda bakışlarımla buluştu. Pelüş bir sandalyeye gidip oturdu ve çay bardağını yanına aldı.

Florence'ın gülümsemesini gerçekten seviyordum ama ters ters bakmasına bayılıyordum. Bu vahşı bakışta onu öpmek istememe neden olan bir şey vardı. Belki de yüzü böyle bir ifade için fazla yumuşaktı ve yine de onu oraya zorlayan bendim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Seni ziyaret etmeme izin yok mu? Ne de olsa eşimle bir anlaşma yaptın. Yani, *eşimizle*."

Başını iki yana salladı. Yeşil gözleri sert zmrtler gibi parlıyordu. "Bunu ben istemedim. Ace ile kan bağı kurmayı istemenin..."

"iftleşme bağı oluşturmak mı? O biliyordu." "Evet. Ve ben anlamıyorum."

Omuz silktim ve çayımı aldım. Kanepeye yerleştim, hafif tütün ve kahve kokusunu yakaladım. Bir suçluluk dalgası beni vurdu. Bu koku Florence'a ait değildi, babasına aitti. Hatırladım...*siktir*. şu anda bunları düşünemezdim. "Ace kendi kararlarını kendi verir. Onu iki yüz yılı aşkın süredir tanıyorum ve hl kafamı karıştırıyor."

Gözlerini bana dikti, yanakları ve göğsü kızarmıştı. "Neden buradasın? Ne istiyorsun?"

"Seni *ziyarete* geldim Florence. Hepsi bu." "Dn gece beni öldürmek istedin."

"Bu ilk kez olmazdı."

"Ve şimdi, işte evimdesiniz, benimle kahvaltı ayı içiyorsunuz. Hoş biriymiş *gibi* davranmak."

Gözlerimi devirdim. "Oh, lütfen. Bu anın tadını çıkaramaz mısın? Bana eşlik etmekten keyif aldığın birkaç zaman düşünebiliyorum..."

"Hayır. Çünkü belki seni kızdırırım ve kafamı koparabilirsin. Ya da belki süt çocuğu yersin. Ya da belki senin için bir şey yapmam için beni kandırırsın. Ve buraya sadece ziyarete gelmiş olma ihtimaline karşı, çayımı paylaşmak isteyeceğim dünyadaki en son kişi sensin."

Peki o zaman. Onun küçümsemesi içimde bir şeyler uyandırdı, ama bu nefret ya da öfke değildi.

"Üçünüz birbirinizde ne buluyorsunuz bilmiyorum ama sefalet arkadaşlığı sever. Ve siz haklı olarak birbirinizi hak ediyorsunuz."

Homurdandım ve kahvaltılık çayından bir yudum aldım. Tadının bu kadar mükemmel olmasına şaşırmıştım. "Sana karşı dürüst olmak için buradayım."

Homurdandı. "*Lütfen.*"

"Biliyor musun, senin bu yönünü geçen yıl bana diz çökerek yalvaran sızlanan kaltaktan çok daha fazla seviyorum. Ve evet, buraya dürüst olmak için geldim. Gerçek şu ki, üçümüz de senin bizim eşimiz olma potansiyeline sahip olduğunu biliyorduk. Sadece üçümüz de birbirimize hiçbir şey söylemedik. Aramızdaki sırlar normal değildir. Birbirimizde ne gördüğümüzü bilmediğini söyledin, ama tam olarak öyle. Birbirimizi *görüyoruz*. Cat ve Ace, tüm kana susamış kan davalarına rağmen beni ben olduğum için seven tek iki varlık." Çocukken böyle bir evde yaşasaydım hayat benim için nasıl olurdu diye düşünerek koltuğa geri yaslandım. Florence'ın ne kadar şanslı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Vampirlerin nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Hayır...? Normal yoldan mı?"

Homurdandım. "Hayır. Sikişerek mi demek istiyorsun? Hayır. Biz böyle yaratılmadık."

"Tamam o zaman. Nasıl?"

"İnsansınız. Ve sonra bir vampir tarafından ısırılıyorsun. Sana kanlarını verirler ve sonra seni öldürürler. İlk mezarınız önemlidir çünkü ihtiyaç duyduğunuzda en hızlı iyileşebileceğiniz yer sonsuza dek orası olacaktır. Efendim eski bir vampirdi. Çok acımasız bir vampir. İnsan dünyasının yok olduğunu görmeyi gerçekten isteyen bir nesilden geliyordu. İnsanları sığır gibi görüyordu. Vampir olmam beni seçmesinin nedeni kızıl saçlarımdı."

Gerçekten aptalcaydı. Yine de, vampir olsun olmasın, o bir erkekti. "Beni evcil hayvan olarak tutmak istedi. On beş yaşındaydım."

Florence yumuşak bir küfür savurdu. "Özür dilerim."

Omuz silkdim. "Sempatini başkasına sakla, Florence. Ergenlik çağındayken ısırılırsan, yetişkin olana kadar vücudun olgunlaşmaya devam eder. Ve sonra büyümeyi bırakırsın. Bu yüzden beni yıllarca evcil hayvan olarak tuttu. Odasında kafese kapatıldım ve sadece onun için iyi performans gösterdiğimde kanla beslendim. Beni çocuklarla beslerdi çünkü onların daha lezzetli olduğunu iddia ederdi. Küçük kızlar ve oğlanlar."

Florence, "Bu çok korkunç," diye fısıldadı.

Öyleydi. Geçmişini düşünerek sertçe yutkundum. Onun tarafından beynim o kadar yıkanmıştı ki, benim için iyi bir şey yaptığına inanmıştım.

"Efendim çok daha eski bir canavarla karşılaştı. Bütün bir kasabanın katledilmesine yol açan bir iş anlaşmasında ona ihanet etti. Atanızın da bildiği gibi canavar çok güçlüydü. O zamana kadar çoğunlukla pasif hale gelmişti, ancak Efendim'in yaptığı şey onu o kadar öfkeliendirdi ki her şeyi yok etti. Efendim tarafından yaratılan her bir vampir yakıldı ve katledildi. Kazıklandı. Parçalara ayrıldı ve gerçek bir ölüm verildi. İçinde tutulduğum kafesten çıkamıyordum. Açlıktan öldüm. Yanlış bir şey yaptığımı düşündüm."

Beni o buldu. Sire'in hayatta kalan son çocuğuydum. Babam beni bulduğunda, zar zor nefes alıyordum. Kafese dokundu ve metal eridi. Ölmek için ona yalvardım ama o zaten ölü olduğumu söyledi. Geriye dönüp baktığımda çok komik geliyor."

"Baban Peter Ellis'in öldürdüğü kişi."

"Evet. Güvercinlerin var olma sebebi o. Onları yaratmak için onun büyüsi kullanıldı."

"Sana karşı nazikti."

Başımı salladım, çayın tadı aniden çok acı gelmişti. "Öyleydi. Öldüğünde intikamını almaya yemin ettim."

"Neden Ellis ailesini öldürmediniz?"

"İlk başta nasıl öldüğü belli değildi," dedim. "Ve o gittiğinde Londra Metrosu'nun tüm yapısı çöktü. Mortala olarak bilinen gizli bir konsey vardı ve gerçekten yönetimi ele geçirmek için fırsat kolluyorlardı ve bunu yaptılar. Ortalık kan gölüne döndü. Onlara karşı çıkan herkes ezildi. Tüm yaratıkları hizada tutmak, onları kontrol etmek ve kullanmak istiyorlardı. Onlardan nefret ettim ama rütbelerimi yükselttim. Bu sırada Ace ve Cat ile tanıştım. İkisi de aynı şeyi yaptı. Güvercinler ve aileniz sorunlarımın en küçüğü oldu."

"Peki neden birdenbire önemli hale geldik?"

Ona tüm gerçeği anlatmazdım. Ama bir kısmını paylaşırdım. "Sen ve kız kardeşin Ellis'in doğan ilk çocuklarısınız ve Güvercinlerin iki çocuğa ihtiyacı var. Ondan önce sadece bir tane vardı. Baban tek çocuktı, tıpkı ondan öncekiler gibi. Kız kardeşinin bir kaza olduğuna eminim."

Florence güldü. "Öyleydi. Mutlu biriydi."

Omuz silkerek gülümsedim. Sakladığım sırlar birden ağır gelmeye başladı.

"İşte şimdi buradayım. Beni ve dünyayı yok etmek isteyen bir vampirle çay içiyorum."

"Şerefe," dedim usulca.

"Onun eşi olmayacağım," dedi Florence. "Olmayacağım. Ne senin ne de Cat'in. Kaderin sözde neye karar verdiği umurumda değil. Aramızda bir bağ olması gerekip gerekmediği umurumda değil. Asla işe yaramayacak. Biz çok farklıyız."

"Bunun ahlaki bir fark olduğunu mu düşünüyorsunuz? Geçen yıl aileniz için canınızı ortaya koymaya ne kadar hazır olduğunuzu hatırlamıyor musunuz?"

"Ben asla birine işkence etmem. Onları asla istismar etmem, manipüle etmem ya da-"

Çayımdan bir yudum daha alırken kıkırdadım. "Ya biri Irene'i aldıysa? Biri cevabı bilse ve size vermeyi reddetse ne yapardınız?"

Sustu.

"O an gelene kadar nasıl tepki asla bilemezsiniz. Bazıları sizi iyi ya da kötü bir insan yapan şeyin bu olduğunu söyler." Omuz silkdim ve öne doğru eğilerek fincanı yere bıraktım. "Bana ipucunun ne olduğunu söyle."

"Oh." Güldü, beni hazırlıksız yakalayan gerçek bir sestti bu. "Demek bu yüzden buradasın." Florence kaşlarını kaldırdı ve fincanını dizinin üzerinde dengeledi. "Babamdan gelen bir mektup buldum. Mektubu bulduğumda aylardır aşık olduğum adam değil de o burada olduğü için Cat'e sorabilirsin. Çünkü onu öldürdü."

Ah. O adamı da kurutmuştum.

"Mektup nerede?" diye sordum.

"Yaktım onu."

"Sen... onu yaktın."

"Ezberledikten sonra yaktım. Buraya senin oyunlarını oynamaya gelmedim. Güvercini istiyorum. Onu almak için yardımınıza ihtiyacım var, hepsi bu."

Gurur ve kızgınlık birbirine karıştı. Bir şeyi kaldıraç olarak kullanıyor olsaydım benim yapacağım şeyi yapmıştı. Bilgiyi özümsemek ve

yok et. Kendini vazgeçilmez kılmıştı. "Bunun için sana işkence edebilirim," diye fısıldadım, ses tonumdaki açlığı saklamadan.

Bana çok düz bir bakış attı. "Yapabilirsin. Sonra ne olacak?"

Bakışlarım onun üzerinde daraldı. Kaslarım gerildi ve aniden arkasında durdum, elim boğazındaydı. "İstedğin bu mu Flor?" Fısıldadım. "Dokunuşumu özledin mi?"

Yutkunduğunu hissettim. "Senden *gerçekten* ama *gerçekten* nefret ediyorum."

Kokusunu içime çekerken gözlerim kapandı. Benden o kadar nefret ediyordu ki beni becermek istiyordu. Hislerimiz karşılıklıydı.

"Başka canavar arkadaşın yok mu?" Onu bıraktım ve sandalyesinin etrafından dolaşarak şöminenin şöminesine doğru yürüdüm. Sıcaklığın beni serinleteceğinden emindim.

"Bir tanıdığım var ve onu bu karmaşanın içine sürüklemeyi reddediyorum." "Ne kadar asilce," diye fısıldadım. "Peki, şu ipucu. Anlat bana."

Gözlerini devirdiğini *duyabiliyordum*. "Ölü Tavşan."

Hay sikeyim.

Yüzümün ona dönük olması iyi bir şeydi çünkü yüz ifademi gizleyemiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Eğer bir kalbim olsaydı, lanet olası bir davul gibi çarpıyor olurdu.

Bu orospu çocuğu.

"Bu sadece bilgi idi Ben mektuptan toplayabildim. Geri kalan her şey lekelenmişti."

"Bu Ölü Tavşan'ın ne olduğunu biliyor musun?" Dikkatlice sordum. "Üçünüzün de..." diye umuyordum.

Onunla ne kadar içli dışlı olursak, her şey o kadar kötüleşecekti. Teoride üçümüzün yakında onunla buluşması gerekiyordu ama ondan bir şey istemek istemiyordum. Kimseye borçlu kalmamızı istemiyordum.

Ancak Florence ona borçlu olabilirdi.

Artıları ve eksileri tarttım ve sonra geri döndüm.

"Umudun karşılığını buldu," dedim. "Tasadüfe bakın ki bu Pazartesi onunla buluşmamız gerekiyor." Bu bir yalandı ama bunu gerçeğe dönüştürebilirdim. "Sen de gelebilirsin ama onunla herhangi bir anlaşma yaparsan biz bu işe karışmayız."

"Tamam. Ne zaman? Ve o kim?"

"Sana haber . O burada bir çetenin lideri. New York'taki en büyük çete."

Florence başını salladı. "Elbette öyle. Neden bir suçlu olmasın ki? Burada herkes kötü adam mı?"

"Evet, sevgilim. Belki de bunun senin hakkında ne söylediğini düşünmelisin." Alay etti ve ben de gülümsedim. Onunla alay etmekten gerçekten keyif alıyordum. "Ben gidiyorum. Ace ya da Cat'in bir seni ziyaret edeceğinden eminim. Şimdilik seni yalnız bırakayım. Sabahın tadını çıkar, küçük kuzu."

Hemen ön kapıya yöneldim ve dışarı çıktım. Ace'in pencereden dışarı baktığını görünce şaşırmadım, Happy maskesi sıkıca yerinde duruyordu.

Bakışlarını tuttum ve onu terslemek üzereydim ki bir hareket gözüme çarptı. Sol tarafa baktım ve aslında bu mahallede bir sütçü çocuk olduğunu gördüm. Ama o bir çocuk değil, bir erkekti ve ben Ölü Tavşan'la Pazartesi randevumuzu ayarlamadan önce harika bir kahvaltı hazırlayabilirdi.

Belki de Florence benim hakkımda haklıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

ANTICIPATION

FLORANSA

Buharlı suyun içine doğru kayarken inledim. Kaslarım gevşedi, başımı kenara yasladığımda yumuşak bir inilti beni terk etti.

Bu haftanın tüm stresi kendime zaman ayırmamı engellemişti ama Jack'in dokunuşu beni germişti ve bu konuda bir şeyler yapmaya kararlıydım.

Bu kadar çarpıcı olması adil değildi. Kötü, kaba ve acımasızdı ama yine de beni daha önce becermesini diledim. Sistemimdeki şehveti yakmak için bile olsa.

Beni terk edeli birkaç saat olmuştu ama onun varlığından kurtulamamıştım. Rippers beni bütün gün yalnız bıraktı ama güneş batarken keşke bırakmasalardı diye düşünmeye başladım.

Cathal aylardır istediğim adamı öldürdü. Jack bana bir kedinin fareye baktığı gibi baktı. Ve Ace beni doğaüstü bir bağla tuzağa düşürdü. Üçünün de bu kadar sinsi olması hiç adil değildi.

Elimi aralarına soktuğumda kalçalarım açıldı. Klitorisime dokunduğum anda uzun bir inilti çıkardım ve gözlerimi kapattım. Meme uçlarım sertleşti, boşalma ihtiyacı beni ele geçirdi.

Çoktan ıslanmış ve hazırdım. Jack boğazımı sıktığında, her yanım ihtiyaçla tutuşmuştu. Bunu düşünmeden edemiyordum. Meme uçlarımla oynarken dişlerinin içime battığını hayal etmekten kendimi alamıyordum. Bir de üçü tarafından da yutulma düşüncesi vardı.

Hayal gücüm çok... hayalperestti. "Boku yedim," diye fısıldadım.

Benzinle ıslatılmış halde ateşle oynuyordum. Üçünün beni bir hevesle öldürebileceğini, hayatımı mahvedebileceğini, bana zarar verebileceğini tamamen biliyordum ve yine de...

Ace'in yüzü aklıma geldi. Maskesi değil, gerçek yüzü. Keskin dişleri, yanan gözleri ve sayısız yara izi. Gri teni ve uzun, kıpkırmızı dili...

Kendimi daha sert ovuştururken yumuşak bir nefes bıraktım. Beni kimin duyduğunu umursamadan inledim.

"Ne kadar günahkâr bir kız."

Aniden bir oyuncak bebek gibi küvetten çıkarıldığımda çığlık attım. Ace beni sıkıca tuttu ve ben onu tekmelemeye çalışırken beni yatak odama taşıdı. Ben de birkaç yumruk attım ama bu sanki bir tuğla duvarla dövüşmek gibiydi. Attığım hiçbir yumruk onu rahatsız etmiyordu.

"Bırakın beni!" Bağırdım.

Beni yatağıma fırlattı, karyola gıcırdıyordu. Önünde yere serildiğimde nefesim kesildi. Bana baktı, bakışlarında beni hem korkutan hem de tahrik eden bir açlık vardı.

"Seni becermemi istemek yerine gerçekten kendini mi boşaltacaktın? Ben senin eşimim. Amcığının kaldıracabileceği tüm orgazmları yaşatmak için buradayım."

"Ne?" Hırıldadım, ona deliymiş gibi bakıyordum çünkü *öyleydi*. "Neden senden beni boşaltmanı isteyeyim ki?"

"Oh, bilmiyorum. Çünkü yaptığımız anlaşma buydu," diye düşündü.

Başını yana eğdi, çanlar şingirdiyordu. Bacaklarımın tamamen açıldığını fark ettim ve kızararak onları kapattım.

"Seni istemiyorum. Yaşadığım bir haftadan sonra orgazm olmaya çalışıyordum ve sen bunu *mahvettin!*"

Ace paltosunu çıkarmaya başlarken güldü. Yavaşça düğmelerini açıp yere doğru kaydırırken aramızda ağır bir sessizlik oluştu. Gömleğine doğru ilerledi, onu çekerek kaslarını ve yara izlerini ortaya çıkardı ve gizemli yerlerden çeşitli bıçaklar çıkardı. Bıçak tehditkâr bir şekilde parlayarak bir tanesini tuttu. "Orgazmını mahvettiğim için özür dilerim küçük kuzum. Bunu telafî etmeme izin ver."

"Ne? Ace, seni istemiyorum! Senin eşin ya da sen olmak istemedim-" Pantolonunu indirdi ve siki serbest kaldı.

Tüm kelimelerim boşa çıktı, ağzım açık kaldı. Hayal gücüm birçok yere gitmişti ama bir canavarın sikinin bu kadar görkemli olduğunu hiç görmemiştim. Birden dünyamdaki her şey yan yatmış gibi göründü. Daha önce böyle bir şey görmemiştim ve amımın zonklamasından anladığım kadarıyla onu içimde hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Sikinin etrafını bir tirbuşon gibi saran ve tabanda bir çıkıntıya kadar inen spiral bir çıkıntı vardı. Uzun ve kalındı ve hepsinin sığmasına imkân yoktu. Arzu içimde kıvrıldı, karnımın alt kısmında derin bir çekilme oldu.

Bakışlarımı çekemiyordum. Onunki gibi bir sikin var olması nasıl mümkün olabilirdi ki...?

Ve sonra vücudu üçe bölündü.

Birdenbire odada tek bir Ace ile değil, üç Ace ile birlikteydim ve çıplak ve hazır olduğumun farkına vardım.

"Cevabın hâlâ hayır mı küçük kuzum?" Sesi yumuşak ve . Amım zonkluyor, ona sahip olmama izin vermem için bana yalvarıyordu.

Bana yalvarıyordu.

Yatağın kenarına doğru süründü. Görmek için tehditkâr ve dehşet vericiydi, özellikle de bakışlarındaki ateşin benim için olduğunu bilmek. Gerçek Ace maskesini çıkardı, gerçek yüzünü ve aç ifadesini ortaya çıkardı.

Ama bunda bir güç vardı... araniyor olmakta.

Hayatımda ilk kez istendiğimi *hissettim*. Bu beni sert ve derinden etkiledi. Daha önce Jack'e karşı da böyle hissetmişim ama o bana hiç böyle bakmamıştı. Kendimi onun dünyasının merkezi gibi hissettiğim için aptalın tekiydim ama yine de...

"Aletimin görünüşü hassas duyularını şok mu etti, küçük kuzum?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

Yatağın kenarında diz çöktü, yaklaştı. Uyluklarıma uzandı ve onları nazikçe birbirinden ayırdı, bıçağı hâlâ elinde tutuyordu. Bıçağın kenarını uyluğumun iç kısmına doğru yumuşak ama tehditkâr bir şekilde sürüklerken hareketsiz kaldım. Kukum tepki olarak titreşti, dayanılmaz bir ihtiyaç kabardı, onun dokunuşu için yalvardı. "Sormama bile gerek yok. Bu anlaşmamızın bir parçası, hatırladın mı? Beni istiyor musun, istemiyor musun?"

Hayır deseydim, fark eder miydi? Yaptığımız anlaşmaya rağmen, ona hayır dersem beni terk edeceğini hissediyordum.

Beni terk etmesini gerçekten ama gerçekten istemiyordum. Orgazmımı mahvetmişti ve dediği gibi.

Bunu telafi . Üç parçasını da.

"Bunu telafi et," diye fısıldadım. "Gecemi mahvettiğin için bana en azından bir orgazm borçlusun."

Kısık bir kahkaha attı ve bıçağı biraz daha sert sapladı. Acıdan nefesim kesildi. Ace bir kan çizgisi çizdi ve bıçağı çekerek keskin kenarını yaladı.

Göz temasını hiç kesmedi.

"Talepkâr olman hoşuma gidiyor," diye fısıldadı. "Seni becermemi mi istiyorsun Florence?"

"Evet."

"Seni mahvetmemi istiyorsun."

"*Evet.*"

Bıçağı kenara fırlattı ve ileri atılarak beni altındaki yatağa çiviledi. Tüm sözde ahlaki değerlerim yıkıldı. *Onu istiyordum.*

Sanki bir ateş beni ele geçirmişti. Vücudum sıcacıktı, amım onun tarafından doldurulmak için can atıyordu. Eğilip beni öperken çıplak vücudu bedenime bastırıyordu.

İlk başta garip bir öpücüktü. Ahlaksız ve aç bir öpücüktü, keskin dişleri alt dudağımı yırtıyordu. Dili benimkiyle buluştu, metalik tadı boğazımdan aşağı iterken inlememize neden oldu. Sanki beni gerçekten yemeden her parçamı tüketmeye çalışıyordu ve bana hissettirdiği şey kesinlikle günahı.

Ama piç kurusu haklıydı. Çoktan sınıra yaklaşmıştım, amım ona nefes nefese kalmama neden olacak şekilde tepki veriyordu.

İki el bileklerimi kavradı ve başımın üzerine doğru çekti. Ace boynumdan aşağı öptü. Ona teslim olurken inledim, kendimi tamamen ona bıraktım.

Bir yanım onu istemekle savaşıyordu ama yine de küçük bir parçam teslim olmak istiyordu. Bu geri dönüşü olmayan bir noktaydı.

İkizi beni yerimde tutarken nefes nefese yukarı baktım. Maskeli yaratığa baktım, Ace amıma doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyordu.

Aşağı ve aşağı gitti, dili karnımda gezindi. Boğumlu dudaklarını yaralarımın bastırdı. Kalçalarımı gidebildikleri kadar birbirinden ayırdı, bakışları amıma düştü.

"Vay, vay," diye fısıldadı. "Çok ıslaksın, küçük kuzum."

Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi ve bu dokunuş bir yıldırım çarpması gibiydi. , kaslarım kasıldı, ama onun çifti beni tuttu

ve bacaklarımı açık tuttu. Yanan bakışlarını benimkilere dikti ve bana tekrar dokunurken bakışlarını tuttu.

"Çok hassassın," diye homurdandı. "Benim için şarkı söylemeye devam et, küçük kuzu."

Başını eğdi, dilinin ucu klitorisimin üzerinde geziniyordu. Gözlerimi sıkarak kapattım ve gırtlaktan bir inilti çıkardım. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı, o emmeye ve alay etmeye başladığında çaresiz nefesler beni terk etti.

Kalçalarımın kalkmasına engel olamadım ama o beni tekrar yerime oturttu. Sertçe yutkunarak maskeli ikilinin karanlık gözlerine baktım. İlgisi yoğundu ve kıvranmak istememe neden oldu.

Seni şimdi öldürebiliriz, der gibiydi. Seni şimdi katledebiliriz ve sen de bunu istersin.

Ace beni yalamaya devam ederken haykırdım.

Diğer kopyası yatağa doğru eğildi ve maskesini çıkardı. Dudakları meme uçlarımdan birinin üzerine yapıştığında nefesim kesildi.

Mahvolmanın anlamı buydu. Canavarlar tarafından tamamen yutulmak, zevkin vahşi pençelerine düşmek nasıl bir şeydi.

Bağırdım, sesim odada yankılanıyordu. Ace'in dili aşağıya doğru kayarak içime girdi. Başım ileri geri sallanıyordu ama kaçış yoktu.

Onun için sadece boyun eğmek vardı.

Ofladım, teslimiyet hissinin daha da derinlerine düştüm. Direncim eridi, uysal olana kadar parça parça kırıldı. Dili içeri girip çıkıyor, içimde daha derinlere işliyordu. Çıkardığım çaresiz seslerle savaşmayı bıraktım. Beni kimin duyabileceğini umursamayı bıraktım.

Orgazmın eşiğine geldiğimde kaslarım tekrar gerildi. "Durma," diye haykırdım, duracağından korkuyordum.

Devam etti. Daha önce hiç olmadığım kadar sert boşalırken çığlık attım. Güçlü dalga boyunca ağladım, tüm bunlar olurken dili içimde kaldı, her şeyi yalayıp yuttu.

Nefes nefese battaniyenin içinde eridim. Ace bana korkunç, harika bir gülümseme verdi ve sonra tekrar klitorisimi emmeye başladı.

Tüm zevk birden daha da keskinleşti. Yumuşak bir küfür savurdum. O kadar sert boşalmıştım ki hâlâ kendime gelemiyordum ama dinlenmeme izin vermiyordu. Şimdiden, başka bir yükseliş hissedebiliyordum, baskı büyüyor ve büyüyordu.

Onunki gibi bir dilin var olması adil değildi. "Ace," diye inledim.

Dudaklarını hınzırca yalayarak geri çekildi. "Adımı tekrar söyle. Ve tekrar. Ve tekrar."

Diğer iki figür dağıldı ve beni diliyle tekrar becermeye başladığında beni sadece onunla baş başa bıraktı.

"Ace," diye tekrar soluklandım.

Ace. Adı hızla kafamda bir ilahiye dönüşüyordu ve çok geçmeden yüksek sesle tekrar tekrar söyledim. Dilini her sürüşünde, kurtarıcımı gibi adını haykırıyordum.

Ace, Ace, .

Bana karşı inledi ama vazgeçmedi.

Ter vücudumu kayganlaştırdı, aramızda sıcaklık toplanıyordu. Tekrar boşalırken kaslarım gerildi, çığlık atarken sesim boğuklaştı.

Dudaklarını yalayarak geri çekildi. "Güzel, küçük kuzu, güzel."

Kalçalarının üzerine oturdu, sikinin başı bana sürtünüyordu. Aşağıya baktım, bir korku şimşegi hissettim.

"Sığmazsın," diye sızlandım. "İmkânı yok."

"İnancın az," diye kıkırdadı.

Yeterince ileri itti ve mantar ucunu içime yerleştirdi. Onun etrafında gerilirken nefesim kesildi, sırtım kamburlaştı.

"Seni mahvedeceğim," diye iç geçirdi. Sesi neredeyse kederli geliyordu. *Neredeyse.*

"Siktir," diye nefes aldım. Ona baktım ve sanki bekliyordu. Beni bekliyordu... "Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen sik beni, Ace."

Uzanıp yüzümü avuçladı. Çok yumuşaktı, ondan beklediğimden çok daha yumuşaktı.

Sonra boğazımı tuttu ve sertçe sıktı. İleriye doğru sürüp beni devasa sikinin her santimiyle doldururken son nefesimi verdim.

Hiç bu kadar büyük bir şey almamıştım. Beni o kadar sert boğdu ki sesim kesildi. Amım zonkladıkça nefes nefese kalıyordum, onun etrafına bir eldiven gibi oturuyordum.

"Benim küçük kuzum," diye mırıldandı. "Çok iyi hissediyorsun. Bu amcık benim, değil mi? Söyle. Küçük amcığının bana ait olduğunu söyle."

Konuşmama izin verecek kadar elini gevşetti.

"Bu amcık sana ait," diye mırıldandım.

Kalçalarını geri çekti, neredeyse sikini serbest bırakacaktı. Başı hariç her yeri. Sonra tekrar ileri doğru pompalayarak her yerimi doldurdu. Onu içime alırken çığlığım çınladı, ilk baştaki acı şimdi her şeyi tüketen

zevk aldım. İçimden akan coşku beni canlı canlı yiyordu ama yıkımı memnuniyetle karşıladım.

Çıkıntılar bana sürtünüyor, sikiğinin dibindeki düğüm her zaman içime tamamen girmesini engelliyordu. Beni sertçe becerdi, eli hala boğazımdaydı ve beni tutuyordu.

Beni kavrarken başım dönüyordu, gözleri alev almış gibiydi. Sonunda alçak bir çıkardı. Düğümü girerken nefesim kesildi. Yumruk gibiydi, sadece bir inilti çıkardığında şişiyordu, sıcak tohumu içime fişkırıyordu.

Gittikçe daha sıcak oluyordu. Boşalması rahmimi dağlıyordu. Homurdandı, daha derine itti.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım.

"Sana sahip çıkıyorum," diye inledi, düğümü her damlayı içinde tutuyordu. "Seni yetiştiriyorum. Bunu hissedebiliyor musun, küçük kuzum?"

İçime daha fazla sıcak sıvı hücum ettikçe panik arttı. Eriyordum, ama sonra...

"Ace," dedim. "Bana ne yapıyorsun?"

Orgazm içimden geçerken sıırttı. Ona doğru eğildim, amım hâlâ onunla doluydu. Elleri kalçalarımın doğru kayd ve ben boşalırken onları kavradı.

Tekrar.

Ve tekrar.

Hıçkırarak hıçkırarak ağladım, dağıldım.

"Benim küçük dostum," diye fısıldadı. "Her damlamı çok iyi alıyorsun. Benim küçük fahişem olduğun için övölmek hoşuna gidiyor mu Florence?"

İçimden bir orgazm daha geçerken cevap veremedim.

"İşeyecekmişim gibi hissediyorum," diye mırıldandım.

"Bırak beni-"

Kalçalarını sallayarak, "Bırak gelsin," diye ısrar etti. "Her tarafıma fişkirt, küçük kuzu. Beni senin olarak işaretle."

Kendimi durduramadım. Tekrar boşaldım ama bu sefer içimden sıcak sıvı fişkırdı ve onun üzerine sıçradı. Başını geriye eğdi, siki içimde sertleşmeye başladı.

"Evet," diye inledi. "*Siktir, siktir, siktir.*"

Evin kapısının açılıp kapandığını duyduğuma yemin edebilirdim ama doğru düzgün düşünemiyordum bile.

"Ne kadar dağınık," diye fısıldadı. "Dağınık, dağınık bir kız. Bence onlara göstermeliyiz, değil mi? Onlarla alay etmemiz gerekmez mi? Eninde sonunda

seni. Belki seninle işim bittikten sonra bile."

"Ne?" Başımı salladım, ne demek istediğinden emin değildim.

Gözleri muziplikle parıldıyordu. Bacaklarımı beline doladı ve beni yataktan kaldırdı. Dölünün üzerimden damlamasını bekliyordum ama düğümü onu yerinde tuttu.

Beni odadan çıkarırken ona tutundum. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Küçük bir gösteri," diye kıkırdadı, merdivenlerden inerken beni kendisine doğru tuttu. "Görüyorsun, Cat ve Jack seni aldığım için bana çok kızdılar... ama bugün öğle yemeğindeki küçük konuşmamızdan sonra, seni kullanabileceğimize karar verdik."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

NEgOTiATiON

FLORANSA

HER ADIM MUHTEŞEM BİR İSTIRAPTİ.

En alt basamağa çarptığında tırnaklarım derisine battı. Ace beni oturma odasına taşıdı, yumuşak kahkahası beni telaşlandırdı.

Orada bizi neyin beklediğini görünce nefesim kesildi.

Julian-Cathal'ın oturduğunu ve Jack'in kucağında tünediğini görmek beni şok etti.

Ace sırtımı şöminenin yanındaki duvara yasladı ve ben de bakışlarımı onlardan ayıramayarak omzunun üzerinden onları izledim.

Zaten birçok kez boşalmıştım ama önemli değildi. Yanlıştı ama onları görmek beni tahrik ediyordu.

Bize bakmıyorlardı bile. Yumuşak bir inilti çıkardım, amım Ace'in etrafında pompalanıyordu.

Jack sırttı ve sonunda bana baktı. "Eğer birlikte çalışacaksak, sevişebiliriz de. Değil mi Florence?"

Ne?

Dün gece olanlardan sonra onun da Cathal'ın da yakınımda olmak isteyeceklerini sanmıyordum. Bu sabah Jack konusunda kendimi daha iyi hissetmiş olsam da, yine de buradayken bir oyuna getirildiğimi biliyordum.

"Jules değil," diye fısıldadım, gözlerime hücum eden yaşlarla savaşıarak.

"Neden olmasın? Çok güzel bir yüzü var," diye mırıldandı Jack, parmaklarını onun siyah saçlarında gezdirirken.

Birdenbire tek düşünebildiğim ikisinin sevişmesiydi. Julian'ın Jack'i domaltması ve tekrar tekrar içine girmesi aklımdan geçti. Onların zevk sesleri, çeşitli pozisyonları, onunla yapmak istediğim her şey, ama kafamda o vardı.

Bir kıskançlık kıvılcımı vardı.

Gerçek Julian ölmüştü. Bu adil değildi.

Ace'in siki hâlâ içimde gömülüydü. Hareket etti, içime doğru itti.

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Aklımı kaçırmıştım. Onun Julian değil Cathal olduğunu biliyordum, ama içimi kaplayan kıskançlığa karşı koyamıyordum.

Benden nefret ediyorlardı, o zaman neden bana

dokundular? Neden beni becermek istesinler ki?

Ace beni götürürken neden benimle aynı odada olmak istesinler ki?

Üçünü de anlayamıyordum ama zaten hiçbir zaman da anlayamamıştım.

"Neden?" Ace'e homurdandım.

Kalçalarını iterek kıkırdadı. Aleti içimde hâlâ sertti ve bu hareket beni inletti. Elimde değildi.

Jack bakışlarımı tuttu ve tüm anılar...

Onunla geçirdiğim tüm zamanlar önüne geldi... Yaralarımın yandığını hissedebiliyordum ama...

"Oh," diye kıkırdadı Ace. "Küçük insan seni istiyor, Jack. Onun amcığının beni sağdığını hissetmelisin."

Sertçe yutkundum. Ona yalancı demek istedim ama bu gerçektir.

Jack bana korkunç şeyler yapmıştı ama aynı zamanda zevkli şeyler de yapmıştı.

Başımı salladım. "Ben..." Ama söyleyeceklerimi bitirmek için kendimi zor tuttum.

"Ace'i suçlayabilirsin," diye fısıldadı Jack, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Bizi arzularımıza boyun eğmeye o ikna etti."

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Geçen yıl küvette kısa zamanı hatırlamıyor musun?"

Çok kızardım. Tabii ki bunu hatırladım.

"Yani..."

Jack Cathal'ı bırakıp bize geldi. Eğildi, parmaklarıyla saçlarımı kavradı.

"Hepimizi mi istiyorsun? Yoksa sadece

Ace'i mi?" Cevap vermekte tereddüt

ettim.

"Eğer hepimizi istiyorsan, o zaman bir anlaşma yaparız. Kanlı bir anlaşma değil tabii ki."

"Neden?" Fısıldadım.

"Sana nedenini söyledim," diye hırladı. "Aptal mısın sen?"

"Hayır, ben sadece..." Ace kalçalarını oynatarak bana hâlâ içimde kilitli olduğunu hatırlatırken istemsiz bir inilti beni terk etti.

"Bu senin seçimin."

Sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. Yalan söyleyip söylemediğini merak ederek yüzünü inceledim.

"Üçümüzün pazarlıkları var," diye açıkladı Jack. "Canavarların bile kuralları vardır, küçük kuzum. Yani, ne yapmak istediğimiz konusunda anlaşacağız ve sonra sana hayatının gecesini yaşatacağız."

Jack'in gülümsemesi acımasızdı, ama gözlerimi . Cathal bana ters ters baktı ama durumu kabullenmiş görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ve düşündüm. Kendime karşı dürüst olsaydım, üçüyle birlikte olmayı birçok kez merak ettiğimi biliyordum. Bu fikir beni tahrik ettiği kadar korkutuyordu da. Ve Jack'in dediği gibi...

Birbirimize yapışmıştık, değil mi? Ölmeden önce bir kez olsun harika bir seks yapabilirdim.

"Müzakereler..." . "Evet?"

"Bunlara katılıyorsak, evet," dedim.

Bakışları şaşkınlıkla parladı. "Güzel. Çek onu, Ace, böylece içinde sakin olmadan düşünebilsin."

"Sakin ol," diye tısladı bana.

Bunu yapmak zordu ama yine de denedim. Yavaşça düğümünü , yumuşak bir patlama sesi odada yankılandı. Döllerini içimden fışkırıp yere damlarken nefesim kesildi.

Jack beni aşağı indirirken dudaklarını yaladı. Bacaklarım sallanıyordu ama beni yakaladı. Beni sandalyeye götürürken güldü ve beni sandalyeye iterken irkildim.

"Bütün mobilyalarım mahvoldu," diye mırıldandım.

Üçü de etraflarına bakındı. "Hepsi değil," diye kıkırdadı Ace. "En azından henüz değil."

Homurdandım ve sandalyeye yaslandım, Ace'in dölleri hala içimden damlarken onların önünde tamamen çıplak olmama rağmen şaşırtıcı derecede rahatladım.

"Hangi şeylerden hoşlanırsın?" Jack sordu.

Boşluğa düştim. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Uh..." "Hangi şeylerden hoşlanmıyorsun?" Cat hırladı.

"İstemiyorum," diye fısıldadım. "Bir daha asla."

Jack dudaklarını birbirine bastırdı ama başını salladı. "Seni bağlamayacağız."

"Çok fazla deneyimim olmadı... Ne bilmiyorum. Neyi sevip sevmediğimi bilmiyorum."

"Kovalanmaktan hoşlandığınızı biliyorum," diye mırıldandı Cat. "Zapt edilmeyi seviyorsunuz," dedi Ace.

"Ve ısırılmaktan hoşlanıyorsunuz," diye mırıldandı Jack.

Sertçe kızardım ve gözlerimi onlardan kaçırdım. Buraya nasıl gelmişim? Aylardır kâbuslar gördüğüm üç canavar oturma odamda oturmuş, beni nasıl becermelerini istediğini soruyorlardı.

"Evet," diye mırıldandım. "Bu tür şeyleri severim."

"Jack. Ona bir güvenli kelime ver ve sonra keşfedelim," dedi Ace. "Eğer kullanırsa, dururuz. Kullanmazsa, şey..."

"Bu işe yarayabilir," dedi Jack başını eğerek. "Ne düşünüyorsun, küçük kuzu?"

Sessizdim, her şeyi düşünüyordum. Ace'le az önce yaptığımız şeyi... Banyomu böldüğü için başta ona çok kızmıştım ama sonra hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşamıştım.

Beni mahvettiklerinden emindim. Yolun bir yerinde, en çok nefret ettiğim üç canavar, en çok arzuladığım kişiler haline gelmişti.

Cat, "Eğer buna rıza göstermeye karar verirseniz, güvenli kelimeniz olarak 'kırmızı'yı kullanacağız," dedi.

"Üçünüz nelerden hoşlanırsınız?" Ben sordum.

As homurdandı. "Liste uzun. Ve güne göre değişir."

"Ben bir yıl ölü kaldığım için dinamiğimiz biraz paslanmış," dedi Jack kızarak. "Ama üçümüz de çok yönlüüz. Bazı günler kontrol bende oluyor. Bazı günler ise kontrol edilmek istiyorum. Ace ve Cat için de aynı şey geçerli. Nelerden hoşlandığımıza gelince..."

"Ne istersek onu yaparız," dedi Cat. "Nasıl istersek. Birbirimizi sakatlamadığımız ya da birbirimize zarar vermediğimiz sürece."

"Ama canını *yakıyoruz*," diye kıkırdadı Ace. "Can yakmak eğlencelidir." "Senin için," diye homurdandı Jack. "Sana karşı çok nazık davranıyor."

"Öyle," diye onayladı Cat başını sallayarak. "Küçük bir cam bebek gibi." Yanağımın içini ısırdım. "Üçünüz geçen yıl beni gerçekten mahvettiniz."

"Biliyoruz. Üzgün değiliz," dedi Jack. "Ama şimdilik, sen istemedikçe bunları sana bir daha yapmayacağız."

Çok güven verici.

Bunu istiyor muyum?

İçindeki cevap tereddütsüzdü.

"O zaman evet," dedim. "Durmasını istersem 'kırmızı' diyeceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

AN UNEXPEcTED ORgY

CATHAL

Beni bu saçmalığa sürükleyen KONUŞMA şöyle bir şeydi

"Ya ben onu becerirken siz ikiniz de becerirseniz?" "Peki bunu neden yapalım?"

"Neden olmasın? Onunla sıkışıp kaldık. , değil mi? Onu daha önce siktin."

Ve sonra bana baktılar, ve *siktir*. Sikim beni ele vermişti. Çünkü üçümüzün pazarlık ettiği insandan ne kadar nefret etsem de, onu neredeyse becerdiğim gerçeğini inkar edemezdim. Kokusunu içime çekmenin, onu bacaklarını açmış çıplak bir şekilde otururken görmenin ve dostumun döllerinin içinden damlamasının... onu *arzulamama* neden olduğu gerçeğini inkâr edemezdim.

Jack ve ben dün gece Ace'e çok kızmıştık ama sakinleştikten sonra...

Florence'ı istemeyi neredeyse kabullenmiştik. Sadece onu öldürene kadar olsa bile.

Florence bize evet demişti. Tüm bunların en şaşırtıcı kısmı da buydu.

Jack bana doğru yürüdü ve kucağıma oturdu. Serin elleri göğsümden aşağı kayıyor, yumuşak dudakları boynumda geziniyordu. Başparmağı kumaşın üzerinden meme uçlarımdan birinin etrafında dolaştı ve içime bir zevk dalgası gönderdi.

Geri döndüğüne, burada oturduğuna, dokunuşunun vücudumda ateş gibi yandığına hâlâ inanamadığım anlar oldu. Florence ve Ace bizi izlerken onun kokusu beni sarmıştı.

Florence kızardı, pürüzsüz yanaklarında kırmızı çiçekler açtı. Alt dudağını o kadar sert ısırды ki kan tadı alıp almayacağını merak ettim.

Onun evinde oturup bunları yapmak yanlış geliyordu. Jack beni kızdırmaya devam ederken kanepede altımızdan inledi.

"Evet demesi hoşuna gitti," diye fısıldadı kulağıma, sadece Ace ve benim duyacağım kadar sessiz bir şekilde.

"Siktir git," diye homurdandım.

Boğazımı öptü, dişleri tenimi sıyrıp geçti. Eli pantolonuma doğru ilerledi ve kolaylıkla düğmelerini açtı. Aletim bu insan formunda rahatsız edici bir şekilde zonkluyordu ama Florence'ın bu yüzünde gördüğümüz öfke parıltısı hepimizin hoşuna gitmişti.

Jack'in kokusu sarhoş ediciydi. Florence'ın boynunu öperken bakışlarını tuttum, sikimi serbest bıraktığında hırladım.

"Dışarıdayken birkaç eşya aldım," diye mırıldandı Jack beni okşarken. "Yani onu alıştıracağız, hmm?"

"Eşyalar mı?" Ben de yankıladım.

Bana bilmiş bir bakış atarak arkasına yaslandı. Onun ne demek istediğini anlayarak sert bir nefes verdim.

Üçümüz Londra'dayken, birlikte kullandığımız bir koleksiyonumuz vardı. Kırbaçlar, elektrikli dürtme aletleri (bunlar çok acıtıyordu), kırbaçlar, zincirler, ağızlıklar, bir haç...

"Sikini emmesini ister misin?" Jack benimle alay etti.

Ace kısık bir sesle kıkırdadı ve Florence'a doğru ilerleyerek onu sandalyeden kaldırdı. Adam onun yerini alıp kucağına çekerken Florence ciyakladı.

"Arkana yaslan," diye emretti ona.

Kadın adamın göğsüne yaslandı, adamın elleri kadının kalçalarını ayırıyordu. "Sen izlerken kendine dokun," diye mırıldandı Ace.

Jack kaşlarını kaldırdı, ben de öyle.

Bunu yüksek sesle söylemek zorunda değildik ama ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Ace ona karşı *nazik* davranıyordu.

Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan gerçekten emin değildim.

Florence parmaklarını amının üzerinde kaydırarak yumuşak bir inilti çıkardı. Sikim o kadar sertleşmişti ki, formum patlamak üzereydi. Tek düşünebildiğim onun sikimde boğulmasıydı.

Jack alçak sesle, kadınsı bir kıkırdama çıkardı. Ayağa kalktı ve hızlı bir tekmeyle oturma odasının ortasındaki sehpayı yoldan kaldırdı. Hâlâ askılı pantolon ve bluz giyiyordu ve uzun kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Ve birdenbire hiçbirimizin gözlerini alamadığı bir şov sergilemeye başladı.

Akşamın son ışıkları pencerelerden süzülerek Jack'in etrafında bir hale oluştururken o jartiyerlerini indirip pantolonunu çıkardı. Önümüzde çıplak kalana kadar giysilerini çıkarışını büyülenmiş bir halde izledik. Vücudunun ortasından geçen yıl olanları hatırlatan ince gümüş bir yara izi geçiyordu.

Havada ağır bir şehvet vardı. Onu içime çektim, kendimi değiştirmekten alıkoyamadım. *Kendim* olmaya ihtiyacım vardı. Kemiklerim ve kaslarım kırılırken giydiğim kıyafetler yırtıldı, kurt adama dönüşürken kürküm derimin üzerinde filizlendi.

Ve aniden herkesin kokusu on kat daha güçlendi. Sikimi kavradım ve okşadım, damarlar şişkinleşti ve canavarca bir boyuta uzarken nabız gibi atıyordu.

"Onun ölü sevgilisini baştan çıkarmama izin veremez miydin?" Jack alay etti.

Hayır. Daha fazla bekleyemezdim. Koltuktan kalkıp ona doğru gittim ve pençelerimi boğazına doladım. Rollerimiz değişirken bakışları ilgiyle parladı.

Jack'e boyun eğdiğim zamanlar oldu. Ace'e teslim olduğum zamanlar oldu.

Ve sonra bana teslim oldukları zamanlar da oldu.

"Vay, vay," diye kıkırdadı Ace. "Şekil değiştirenimiz dizlerimizin üzerine çökmemizi istiyor, hmm? Ne düşünüyorsun, küçük kuzu? Kocaman dişleri var..."

Florence kendini tatmin etmeye devam ederken nefesini tutarak cevap verdi.

Jack'e odaklanırken onun alaylarını duymazdan geldim ve bakışlarının kıpkırmızı olmasının tadını çıkardım. Keskin dişleri parlıyor, dilinin ucu dişleriyle alay ediyordu.

"Beni yiyecek misin o zaman?" dedi sesi boğuklaşarak.

Pençelerimi uzun saçlarında düğümleyerek onu dizlerine kadar ittim. Sikim cebinden çıkarken memnun bir uğultu çıkardı, on iki inçin tamamı yüzünün önünde zonklayana kadar uzadı ve sertleşti.

"Em," diye homurdandım.

Dilini çıkararak ağzını benim için açtı. Dişlerini bana sürmemeye dikkat ederek emerken başını ağzına yerleştirdim.

Florence yumuşak bir ıgık attı ve ben de ona baktım. Ace onu saçlarından tutarak yere itti.

"Ona doğru sürün ve Jack'e yardım et."

Ace'e ters ters baktım ama itiraz etmedim.

Jack durakladı, kadın kalçalarını sıvazlarken kısık bir kahkaha attı. "Buraya gel, küçük kuzu."

Florence'ın gözleri nefret ve şehvet karışımıyla parladı ama yine de bana doğru süründü. Bu hareketten büyük bir memnuniyet duydum.

"enesini kırma." Jack sırtarak sikimi kavradı ve dilini sikimin kenarlarında gezdirdi.

Florence öylece baktı, dudakları aralandı.

"Daha önce de sikimi yalamıştın," dedim. "Tabii çoktan unutmadıysan."

Kızardı, yanakları kıpkırmızı oldu. "Bu..."

"O zamanlar insandın, sevgilim," dedi Jack. Belli ki hepimiz arasında en çok eğlenen oydu. "şimdi, sen bu *canavarsın*. Bu zavallı küçük kızı yok edecek korkunç bir yaratıksın."

Florence ona karanlık bir bakış attı ve uzanıp parmaklarını sikimin dibine dolayarak beni şaşırttı. ne doğru eğilip sikimi geçici bir süre yaladığında bir iniltiyi bastırdım.

Oradan sonra hepimiz için hızlı bir gevşeme oldu. Ace sandalyede arkasına yaslandı ve kendini okşadı. Jack ve Florence sikimi birlikte okşarken inledim, dilleri ara sıra birbirine değiyordu. Florence'ın kalp atışlarının sesi beni tahrik ediyordu, özellikle de o gittikçe rahatladıka.

Jack bir küfür mırıldandı ve Florence'a uzanarak onu daha yakına sürükledi. "Seni ısıracāım," diye ilan etti.

Florence kaçamadı... kaçmaya da çalışmadı. Jack saçlarını geriye attı ve dişlerini boynunun kıvrımına geçirdi, yumuşak bir ıgık onu terk etti. Aletimin başını tutarken gözleri ağırlaştı, emerken dudakları etrafımda kapandı.

Sikeyim.

Ace'in '*sana söylemiştim*' dediğini duyar gibiydim. Dördümüz arasındaki kimya inkar edilemezdi, yanlış olsa bile ve...

Bir inilti beni terk etti, başım geriye düştü. Florence sikimi daha derine çekerken, Jack'in onunla ziyafet çekerken çıkardığı hprdetme seslerini dinledim. Başının arkasından tuttum, ben iterken onu yerinde tuttum.

Boğazının arkasına vurdum ve öğürerek bana doğru geri itti. Düşük bir hırıltı çıkararak onu yerinde tuttum.

"Çırpınmayı bırak," dedim. "Durumu daha da kötüleştireceksin."

Kıpırdamadan durana kadar bekledim ve sonra geri çekilerek nefes almasına izin verdim. "Siktir git Cathal," diye hırladı. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de senden nefret ediyorum. Emmeye devam et."

Jack ve Ace birlikte güldüler, eğlenceleri çiftleşme bağlantılarımızda yankılandı. Beni tekrar içine alırken ona baktım, gözleri beni tutuyordu, boğazını sikerken dik dik bakıyordu.

Çok sertleşmişim. Her yerim zevkle uğulduyor, kaslarım geriliyordu.

Jack Florence'ın arkasına geçerek ısırik izini öptü. İki delikten damlayan kan, Florence'ın narin köprücük kemiğinden göğüslerine doğru akıyordu. Jack'in elini Florence'ın vücudundan aşağı kaydırıp kalçalarını ayırmasını izledim.

Florence'la alay ederek iki parmağını içeri soktu. Ağzını sikimden çekti.

"Oh," diye inledi.

"Oh," diye yankılandı Ace kıkırdayarak.

"Bizim için çok ıslak," diye mırıldandı Jack. "Onun senin alışını görmek istiyorum."

Ne düşünüyorsun Florence?"

Sessizdi, düşünürken dudaklarını yalıyordu. "Denemek istiyorum," dedi.

Elimde olmadan sesindeki hafif titremeye dikkat ettim. Eğildim ve yüzünü tuttum, pençelerimin uçları elmacık kemiğine baskı yapıyordu.

"Biraz daha emin olman gerekecek," dedim. "Seni becermemi ister misin Florence? Dün gece neredeyse yaptığım gibi mi? Ace'in yaptığı gibi küçük amını sikmemi ve seni biz canavarlar için çığlık attırmamı ister misin?"

Sessiz kaldı ve sonra başını salladı. "Evet," nefes aldı.

Ace muzaffer bir kıs kıs güldü. Jack gözlerini devirerek ona ters ters baktı.

"Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi?" Florence ona bakarak mırıldandı.

"Ace sadece bir konuda haklı çıkmak mı istiyordu?"

Ace başını eğdi. "Et tu, Brute?"

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Gördün mü, Florence bile senin oyunlarını görebiliyor." "Ah, evet, ama yine de ben kazandım. Siktir et onu, Cat.

İzlemek istiyorum. Ve nerede

Jack'in bahsettiği oyuncaklar?"

Sikinin ucunda Precum parlıyordu, eli şaftında yukarı ve aşağı kayıyordu.

Jack ayağa kalktı. "Hemen döneceğim." Bir bulanıklık içinde hareket ederek ön kapıdan aceleyle çıktı.

"O çıplak..." Florence sözünü kesti ve sonra başını salladı. "Sanırım komşuların ne düşüneceğinin bir önemi yok."

Jack geri döndü ve elinde her şeyle dolu iki çanta tutuyordu. Onları yere bırakırken gözlerinde hınzır bir parıltı vardı ve Florence'a değerlendirci bir bakış attı.

"Onu becer, sonra da oradan devam ederiz," dedi

Jack. "Evet," diye hevesle kabul etti Ace.

Ona karanlık bir bakış attım ve sonra başımı yavaşça yana eğdim. "Bana doğru sürün, Ace. Sonra izlemene izin vereceğim."

Ağır bir sessizlik oldu ve sonra Florence öyle bir kahkaha attı ki üçümüz de yerimizden sıçradık.

Ace ona ters ters baktı.

"Üzgünüm ama seni ona süründürürse Cat'in beni sabaha kadar becermesine izin veririm," dedi.

Sırıttım ve onunla birlikte gülmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Ama bu Ace'i gerçekten kızdırırdı. Yaptığı gösteriye rağmen duyguları biraz hassastı.

Ace dramatik bir şekilde iç çekti. Ama sonra dört ayak üzerinde yere kaydı. Yavaşça bize doğru süründü, hareketleri seksi olmaktan çok korkutucuydu. Yine de, Floransa'nın yapmak zorunda olduğu şeyi ona yaptırmaktan büyük bir tatmin duydum.

"Ne kadar iyi bir çocuk," dedim.

"Sence kesersem sikin tekrar büyüyebilir mi?" diye sordu hafifçe, durup bana bakarak.

"Bunu öğrenemeyeceğiz," dedim ve yüzünü kavramak için uzandım. "Şimdi onu doğururken beni izleyebilirsin."

doğru uzanıp parmaklarını uzun saçlarında düğümlerken bana şeytani bir sırıtma yaptı. Adam onu kavrayıp yerinde tutarken kız inledi.

"Teslimiyetimi eğlenceli buluyor musun, küçük kuzum?" "Evet," diye mırıldandı.

"Bunu unutmayacağım."

Ve yapardı. Florence'a muhtemelen onunla cehennemde bir gün geçireceğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Jack onun yanında yere çöktü ve saçlarını geriye doğru çekerek Ace eğilip meme uçlarını emerken sabitledi. Onlar Florence'la dalga geçerken Florence yumuşak bir inilti çıkardı ama ben bir adım öne çıkarak onun açık ağzını sikimle doldurdum.

Beni emdi, beni aŖađı yukarı hareket ettirirken elleri sikimin etrafını sarıyordu. Ace onun omzunu öptü ve sonra Jack'e uzanarak onu daha yakına çekti.

Onu tekrar yere itti ve öperken kollarını başının üzerinde sabitledi. Küçük bir hırıltı çıkardım, aŖađı uzanıp sikini kavradığını ve başını amına yasladığını izledim. Jack aŖađı kaydı, her santimini içine aldı.

Kalçalarım daha hızlı hareket etti ve Florence'ı tuttum, boğazını sikerken onu yerinde tuttum. Onu içime alırken zevk vücuduma işliyordu ve inlemelerinin tadını çıkarıyordum.

Geri çektim ve saçlarından tutarak onu Jack ve Ace'in arkasında dört ayak üzerine ittim. Arkasında diz çöktüm ve sikimin başını amına bastırdım. Sadece onunla alay ediyordum ama Jack ve Ace'in tam önümüzde olduğunu fark edince vücudundaki tüm kaslar kaskatı kesildi.

Jack'in sikinin üzerinde bir aŖađı bir yukarı zıplarken Jack'in kalçaları sallanıyor, ikisi birden öpüşüyorlardı. Florence'ın başını aŖađı doğru ittim ve alçak sesle bir komut verdim. "Düğümünü yala prenses."

Zümrüt bakışlarındaki sıcaklık titreşiminden keyif aldım. Onun böyle bir şehvete tamamen teslim oluşuna tanıklık etmek bir hediye idi. Jack sikini tekrar tekrar ağzına almaya devam ederken, da eğilip yüzünü sikinin düğümüne yasladı. Pembe dili düğümün sırtında gezindi ve Ace uzun bir inilti çıkardı.

Sikeyim. Bu hayal edebileceğimden bile daha ateşliydi. Jack ellerini Ace'in göğsüne dayadı ve omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptı.

O göz kırpma doğrudan sikime gitti.

"Beni almaya hazır ol," dedim. "Nazik olmayacağım."

Florence yalamalarına ara verdi ve başını salladı. "Lütfen," diye mırıldandı.

Lütfen. Her zaman çok kibardı, bir canavar tarafından becerilmek üzereyken bile. Sanki dünyada en çok istediği şey benim sikimmiş gibi.

Kalçalarını kavradım, pençelerim etine saplandı ve sonunda kontrolümün kırıldığını hissettim.

BÖLÜM 21

KURT ADAM TARAFINDAN YETİŞTİRİLDİ.

FLORANSA

Cat ileri doğru itip beni sikiyle doldururken haykırdım.

"Bu iyi bir amcık," diye . "Sikeyim. Çok sıkı." "Öyleyse onu alıştır," diye kıkırdadı Jack.

Zevk içime işledi, o kadar güçlüydü ki bayılacağımdan emindim.

Acı da vardı ama bu sadece zevki daha da güçlendirdi.

Neden böyleyim?

Artık umurumda değildi. Üçüyle birlikte olmak beni hedonist ve günahkâr bir şekilde tatmin ediyordu. Ve yine de, şu anda ağladığım kişi Tanrı değildi, *oydu*.

"Kedi!" Sikini daha fazla içime sokarken küfrederek inledim.

Çok büyüktü, hayal edebileceğim her şeyden daha büyüktü. İkiye bölünecektim. İlk birkaç santimi içeri soktu, etrafımda gerilmeme izin verdi.

"Yarın yürüyemeyecek," diye kıkırdadı Ace.

Tırnaklarımı Ace'in kalçalarında gezdirdim, Jack ona binerken eğilip düğümünü emmeye ve yalamaya devam ettim. Şiddetli bir küfür savurdu, hırıltısı etrafımda yankılandı. Jack'in amcığı tam yüzümün önündeydi ve sikinin üzerinde aşağı yukarı kayıyordu.

"Onları izlemek hoşuna gidiyor mu?" Cat içime bir santim daha girmeye zorlayarak sordu. İnledim ama o devam etti. "Onu sikmesini izlemek hoşuna gidiyor mu? Onu ne kadar iyi aldığına bak."

Onun sözleriyle amım zonkladı. Kedi saçlarımı dizgin gibi kullanarak tuttu. Daha sert çekti, kafa derim acıyordu.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım, gözlerim geri döndü. Meme uçlarım sertleşmişti, vücudum adrenalinle dolup taşıyordu. O ileriye doğru pompalarken yüzüyormuşum gibi hissediyordum. *Daha fazla* mı? "Ne kadar var?!"

"Şişleneceksin," dedi Jack, boğucu bir kahkaha atarak. "On iki santimi var, küçük kuzu."

Ace onu kaldırdı ve kendi etrafında döndürerek sikini tekrar içine soktu. Ama şimdi kalçalarının açıldığını görebiliyordum, amı yalamam için tam karşımdaydı. Çabalarımı klitorisine yeniden odakladığımda tereddüt bile etmedim, ona dokunur dokunmaz haykırışının tadını çıkardım.

Tadı tam da hatırladığım gibiydi. Tam olarak hayal ettiğim gibi.

Ona baktım, göğüslerinin zıplamasını izliyordum. Uzun kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyor, Ace onu becerirken yerinde tutuyordu. Cehennemden gelen bir yaratığa binen bir tanrıça gibi görünüyordu.

Cat geri çekilmeden önce sikinin mümkün olduğunca çoğunu içime sokarken homurdandım ve sonra tekrar ileri doğru sürdüm. Pençeleri kalçalarımı parçalıyor, yakıcı acı beni tahrik ediyordu.

"Siktir," diye hırladı Cat. "Beni çok sıkıyorsun. Acıdan mı prenses? Beni bu kadar sert kavramanı sağlayan şey bu mu?"

"Evet," diye inledim.

Pençelerini sırtımda gezdirdi. Acı arttı ve çığlık attım ama durmasını istemiyordum. Bunların hiçbirinin durmasını istemedim. Mahvolmak istiyordum. Yok edilmek için can atıyordum.

Ace kalçalarını hareket ettirirken homurdandı, teninin Jack'inkine değerken çıkardığı ses odanın içinde yankılanıyordu. Çıkardıkları sesler cinseldi. Tamamen vahşi ve çiğ.

Ağlarken klitorisini emdim, ama gözyaşları bile iyi hissettirdi.

"Ağlıyor," diye homurdandı Jack. "Ağladığında porselen bir bebeğe benziyor."

Ben klitorisinin etrafında dönüp emerken Jack inledi. "Kahretsin, beni boşaltacak."

"Gel," diye inledi Ace. "Amını doldurmak üzereyim."

Cat beni daha sert sikerken inledim. Aleti olabildiğince derine ulaşıyordu, hareketleri acımasızdı. Beni her zaman arzuladığım şekilde tahrip ediyor, tereddüt etmeden alıyordu.

Jack haykırırken, kasları gerilirken yüzümü onun amına gömdüm. Ace de boşaldı ama düğümünü onun içine itmedi. Bunun yerine, Jack'i tutarak onu doldurdu, döllerini içinden damlıyordu.

Her damlasını yaladım, tuzlu tadı dilime oturdu.

"Aferin kızım," diye mırıldandı Jack. "Pislikleri temizlemekte çok iyisin, değil mi?"

Övgüsü, Cat'in beni becerme şekliyle birleşince inlemeye başladım. Ace'in üzerinden çekildi, siki serbest kaldı ve ikisi pozisyon değiştirdi. Birdenbire beni öpmeye başladı, az önce yaladığım döllerini paylaşırken dişleri alt dudaklarımı sıyrıyordu.

Beni yuttu. Bayıldım. Ben de onu öptüm, tüm vücudum coşkuyla dolup taşıyordu. Sanki uyuşturucu almış gibiydim, zihnim uçuyormuş gibi hissediyordum.

"Bundan sonra ne olacağını bilmiyor," diye kıkırdadı Ace.

Sözleri beni telaşlandırmalıydı ama Jack'i öpmeye ve Cat'le ilgilenmeye odaklanmıştım.

Ace altıma uzandı ve göğüslerimi avuçlayarak meme uçlarımı çimdikledi. Onları o kadar sert sıktı ki çığlık attım ve Jack'le öpüşmemi kestim. Onlardan ateşli bir acı fışkırdı, ama sonra hafifledi, sadece nazikçe çevreledi.

Ve sonra tekrar yaptı.

Bu sefer boşaldım. O kadar sert boşaldım ki yıldızları gördüm, başım coşkuyla geriye düştü. Vücudumun derinliklerinden gelen keskin ve delici bir acı bu zevki yarıda kesti. Nefes nefese kaldım ve Cat'in sikini çekmeye çalıştım, ama o beni yerinde tuttu ve alçak bir inilti çıkardı.

"," homurdandı. "Hareketsiz olursan daha kolay olur."

Sözleri beni daha iyi hissettirmedi. Çığlık attım, tekrar çekmeye çalıştım.

"Bana ne yapıyorsun?" Ağladım.

Jack yüzümü avuçlayarak, "Sakin ol," diye beni yatıştırdı. "Bana bak."

Zar zor doğru dürüst görebiliyordum. Rahmimin içine bir şey itiliyordu. "Ne..."

Beni ona bakmaya zorladı. "Onun siki bir canavarın siki, küçük kuzum. Ve boşalmaya hazır olduğunda, daha derine uzanan bir parçası var, sana yumurtalarını vermeden önce rahmine girmeye zorluyor."

"Yumurta mı?" Ben ağladım. "O bir kurt adam! Bu hiç mantıklı değil! Aleti daha önce farklıydı..."

Ace deli gibi kıkırdıyordu. Ondan nefret ediyordum.

"O bir kurt adam deęil," diye homurdandı Jack. "O bir Őekil deęiřtiren. Sadece çoęu zaman bu formu kullanıyor. Kedi herhangi bir canavara ya da herhangi bir insana dōnūřebilir. *Sana* bile."

İnledim, içimde *bir Şey* daha derine işlerken gōzyařlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Sikiinin dibinde bir Şey şişti ve derin, ilkel bir hırıltı çıkardı. Kendini içimde daha derine zorlayana kadar sikini yukarı itti, iimin derinliklerine bir ağırlık yerleşti.

"Beni kıracaksın," diye nefes nefese kaldım.

Jack gōzyařlarımdan birini yalayıarak, "İyi olacaksın," dedi. "Onu gayet iyi karşılayabilirim."

"Sen bir vampirsin," diye .

Gūlūmsedi. Ve bu da gerçek bir gūlūmsemeydi. Arkasına yaslandı ve kalçalarını açarak bařımı ařaęıya doęru itti. "Al bakalım. O seni beslerken daha fazla am yalama dersi zamanı."

Jack bařımı tuttu ve beni yerimde kalmaya zorlayarak amını yūzūme doęru sūrttū. Bařka bir nesne içimde derinlere yerleřirken inledim, orgazm beni durdurdu. Bořalıırken haykırdım, tūm acı zihnimi uyuřturan bir zevke dōnūřırken řařkınlık ūzerime ōktū.

Dilim yarığını buldu ve Ace'in dōllerini yalayıarak içine daldırdım.

"Siktir," diye fısıldadı Cat. "Ona vermeyi bırakamam..." bir yumurta daha içime itilirken sōzūnū kesti. İçimden dōl damladıęını, dizlerimin arasında yerde biriktięini hissedebiliyordum.

"Hamile kalamam," diye bağırdım ama sonra Jack ağzımı tekrar amına doğru çekti.

"Ağlamayı kes ve yala," diye hırladı.

Sık yalamaktan ve amını yalamaktan çenem aęrıyordu ama yine de devam ettim. Klitorisinin etrafında dōndūm ve kūūk çıkıntıyı emdim, Cat kalçalarını tekrar iterken inledim.

"Siktir, siktir, ," diye . "Yine mi?" Ace sordu.

"Ondan kurtulmam gerek," diye inledi Cat.

Ace homurdandı. Onları dinlerken, ne yapmak ūzere olduklarını bilmiyordum. Tek dūřūnebildięim Jack'in amına gōmūlmenin, Cat'in yumurtaları ve Ace'in dōllerıyla dolu olmanın nasıl bir his olduęuydu.

Sikini serbest bıraktıęında, bir nefes verdim. Bir sıkıřma hissi vardı ama sonra kayboldu, sadece tūm vūcudumu saran bir zevk . Jack sonunda

Başımı serbest bıraktı ve Ace beni sırtüstü çevirirken titreyerek yere yığıldım.

Eğildi ve elini karnımın alt kısmına koydu. "Oops," dedi, sertçe iterek.

Bir yumurta serbest kalıp içimden kayarken nefesim kesildi.

Bu ne lan? İngiliz dilinde bunun nasıl bir his olduğunu anlatabilecek başka bir kelime yoktu. Ace tekrar iterken üçü de dikkatle beni izledi, bir yumurta daha serbest kaldı. Nefes nefese kalmıştım, kontrolsüzce kıvranıyordum.

"Onu aşağıda tutun," dedi Ace.

"Hayır," diye bağırdım ama beni dinlemediler.

Cat bacaklarımı ayırdı ve geri itti. Jack kollarımı tuttu ve aşağı doğru bastırdı. Ace bir eliyle meme uçlarımla oynarken diğer eliyle tekrar bastırdı.

İsteğim dışında tutulmak beni tahrik ediyordu. Nefes nefese kaldım, onlara karşı savaştım ama onların doğaüstü gücü benimkinden çok daha fazlaydı.

"Sakin ol," dedi Jack.

"Söylemesi yapmaktan kolay," diye tersledim.

Eğildi ve beni tekrar öptü, tam o sırada bir tanesi daha serbest kaldı ve onu sonuncusu izledi. Sonunda tamamen eridim, hayatımın en şaşırtıcı anlarından birinde yumurtalarını dışarı attım.

Dili benimkine değdi, dişleri dudağımı deldi. Memnun bir mırıltı çıkararak arkasına yaslandı.

"Sanırım bu gecelik işi bitmiş olabilir," diye kıkırdadı Jack. "Biri ona çay ve yiyecek bir şeyler hazırlasın. Ben yemeğe gidiyorum."

"Öyle mi?" Ace sordu. "Bu kadar çabuk mu?"

Jack başını salladı. "Gücümü yüksek tutmam gerekiyor. Ve şey... bu tür aktiviteler beni hep susatır. Sonra tekrar geleceğim."

Güneş artık tamamen batmıştı, evdeki tek ışık şömineden geliyordu. Ace eğildi ve bir lamba yaktı. Eski olan ev, soğuk havanın içeri sızmasını engelleyen borular buharla uğuldarken gıcırıyor ve inliyordu.

Bana son bir öpücük verdi ve sonra kalkıp giyindi. Ace beni kaldırdı ve kanepeye yatırdı. Cat bir battaniye kaptı ve beni içine aldı.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldandım.

Cat bana kurt gibi sırıttı. "Seninle ilgileniyorum tabii ki."

Başımı salladım ve ayağa kalkmaya başladım ama beni geri itti. "Otur ve kal."

"Ben evcil hayvan değilim..."

"Florence," dedi. "Kal."

Bu kesinlikle bir emirdi. Bacaklarım bu kadar titrek olmasaydı duymazdan gelirdim ama iç çekerek battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım. Ace mutfığa doğru yürüdü ve Cat de onu takip etti.

Jack saçlarını geriye doğru çekti ve odanın köşesindeki aynaya giderek görünüşünü kontrol etti. Anlamsızca sikildikten sonra bile kusursuz görünüyordu. Camın arkasından bakışlarımla karşılaştı ve kaşlarını kaldırdı.

"Yapabilirim..." Sözümü kestim. Cat ve Ace beni dinlemiyordu.

"Bırak onları," diye ısrar etti Jack yanımdan geçerken. Eğildi ve yüzümü nazikçe kavradı. "Düşmanların tarafından prenses muamelesi görmek hayatta bir kez karşına çıkacak bir fırsat. Kapa çeneni ve kabul et."

Ve , o gitmişti. İçimden '*önemli birini öldürme*' diye bağırmak geldi ama beni duymazdı. Kapı o kadar hızlı açılıp kapandı ki, zar zor fark ettim.

Vücudumdaki her kas ağrıyordu ama bu iyi bir ağrıydı. Cat ve Ace'in koridorda mırıldandıklarını duydum, başıboş bir kıkırdama bana doğru yankılandı. Başımı yastığa yasladım ve ne düşündüğümü merak ederek gözlerimi kapattım.

Onlar canavar. Onlar katil. Hayatımı mahvettiler.

Bunların hepsi doğrudu.

İşlerine yaramadığım zaman beni öldüreceklerdi. Ve Ölü Tavşan'la karşılaştığımızda, eğer onlar bir çıkmaz sokaksa... Oradan sonra ne olacağından da emin değildim.

Jack onunla Pazartesi sabahı buluşacağımızı söylemişti, yani dördümüz ne yaparsak yapalım ya da bana ne yaparlarsa yapsınlar, hafta sonu benim olacaktı.

Ace maskesi, şapkası ve giysileriyle koridordan geri döndü. Elinde bir fincan çay ve bir tepsi yemek vardı.

"Senin için, küçük kuzu," dedi Ace.

Çayın zehirli olup olmadığını merak ederek kaşlarımı kaldırdım ama Jack'in söylediklerine kulak vermeye karar verdim. *Düşmanlarınız tarafından prenses muamelesi görmek hayatta bir kez karşınıza çıkabilecek bir fırsattır.*

Bulabildiğim her rahat anı değerlendirirdim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

BIÇAKLAR ÇIKTI

ACE

Florence'ın çayına ilaç koydum. Her damlasını içtikten kısa bir süre sonra güzel gözleri düştü, vücudu kanepeye gömülerek uykuya daldı. Jack beslenmeden dönmüş, bakışlarımdaki şeytani parıltıyı görmüş ve akşam için emekli olduğunu açıklamıştı.

Onu öldürme, Ace.

Tabii ki onu öldürmezdim. En azından şu anda. Cat başını salladı. "Ne yapıyorsun, Ace?"

"Merak etme," dedim onu kaldırırken. "Benimle bir anlaşma yaptı." "O zaman ikinizi yalnız bırakayım. Sende o *bakış* var."

Giderken onu görmezden geldim. Florence'ı yukarı taşıdım, vücudu çok kırılıyordu. O kadar kırılabilirdi ki. Ama değildi. İnsan çok şey atlatmıştı ve görünüş aldatıcı olabilirdi. Kırılğan görünebilirdi ama geçen yıl bana hiç de öyle olmadığını göstermişti.

Onu kırmazdım. Sadece onu asla unutamayacağı şekilde becerirdim.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtım ve onu yatağına yatırdım. Tamamen çıplaktı. Sertçe yutkunarak eldivenli parmağımla vücudunda gezindim.

İlk sevişme seansımız tam istediğim gibi geçse de, Cat'e boyun eğmeme güldüğünde içimde onun acı çektiğini görmek isteyen bir yanımla ortaya çıkmıştı.

Bunun bedelini o değerli amcııyla ödeyecekti. Ama sadece ben oyunumu oynadıktan sonra.

Onu bıraktım ve evin içinde dolaşarak ona nerede işkence edeceğime karar vermeye çalıştım. Üst kattaki bir kapıyı açtım ve içeri baktım.

Bu oda hiç şüphesiz Florence'ın kız kardeşi Irene'e aitti. Birkaç başıboş kutu dışında neredeyse her şey gitmişti.

Kapıyı kapattım ve kendi kendime hafifçe mırıldanarak ilerlemeye devam ettim.

Küçük kuzu, küçük kuzu, postu kana bulanmış...

Eğlenceli bir melodiydi. Başka bir kapıya gidip onu iterek açarken kafamın içinde söylemeye ettim.

Toz her şeyi kaplamıştı. Kapının girişinde durmuş, her şeyi . Florence çok uzun zamandır buraya gelmemişti.

Belli ki ebeveynlerinin yatak odasıydı. üzerinde unutulmuş bir fincan küflü çay duruyordu, yatak ise yapılmıştı. Sağ tarafta, tik takları durmuş bir dede saati vardı. Tüm oda zaman içinde donmuş, yavaş yavaş toza dönüşüyor gibiydi.

Tereddüt ettim ve sonra kapıyı kapattım. Ahlaklı olup olmadığım sorulacak olursa, cevabım *evetti*. Bir yanım onu oraya hapsedme düşüncesinden zevk alsa da, aşmayacağım çizgilerim vardı.

Sevdiklerimi kaybetmiştim. Hepimiz kaybettik. Benimkiler eninde sonunda ölmüştü elbette ama beni terk etmelerinin nedeni bu değildi. İblisler bazen normal insan görünümünde doğarlardı. Fae'lerin beşikteki bebekleri değiştirdiğine dair hikayeler kısmen doğrudu. Ve *insanlar* bir çocuğu *tuhaf* olduğu için kınamakta dünyadaki diğer canavarlardan daha hızlıydı.

Ağır bir iç çekişle Florence'ın yatak odasına geri döndüm. Üçe ayrıldım, çiftlerim onu yataktan kaldırıp duvara götürdü. Mobilyaları ittim ve bir tabloyu indirerek cesedi için yer açtım. Onlar onu tutarken ben de aşağıya, Jack'in bıraktığı çantaların yanına indim.

"Çok düşünceli," diye fısıldadım.

Onları açtım ve sııttım. Hayalimi hayata geçirmek için ihtiyacım olan her şeye sahiptim.

Florence, Tanrı onu korusun, her şey boyunca uyudu. Gözlerini kırıştırdığında saat gece yarısını birkaç saat geçmişti ve onu küçük bir kelebek leşi gibi duvara yapıştırmıştım.

"İp kullanmadım," dedim tatlı bir sesle, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Panikle bir ses çıkardı ve onu yerinde tutan zincirleri çekiştirdi. Bacakları açılmış, ayak bilekleri ve el bilekleri duvara zincirlenmişti.

"Ace," dedi halsiz bir şekilde. "Ne... bu da ne?"

"Sadece biraz eğlence. *Küçük kuzu, küçük kuzu, postu kana bulanmış...*" Onu izlediğim sandalyemden kalkarak şarkı söyledim.

"Bana ilaç verdin," diye hırladı.

"Kızgın olmana bayılıyorrum," diye iç geçirdim. Ona doğru yürüdüm, gözlerindeki ateşi görebilmek için yakınına eğildim. "Bana gülersen böyle olur işte. Ben bir şaka değilim."

"Sen bir soytarısın," dedi.

"Evet. Fıkraları *ben* anlatırım. İşte sana bir tane. Canavarı geçen kadına ne oldu?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak bana ters ters baktı.

"Cevap yok mu? Bir duvara sıkıştırıldı ve bıçaklar fırlatıldı."

Gözlerini kırptırdı. "Teslimatın üzerinde çalışmalısın."

"Sen de ukalalık yapmamaya çalışmalısın."

Şimdi gülümsedi.

Maskemin altından ben de gülümsedim. Özellikle de bir adım geri çekilip, bir bıçak çıkarıp ona doğru fırlattığımda. Bıçak kafasının hemen yanındaki duvara saplanıp *gümlerken* çığlık attı.

"Dur!" diye feryat etti.

Ceketimden bir bıçak daha çıkardım ve bıçağı dikkatle inceledim. "Çok keskin," diye nefes aldım. "Seni o kadar kolay delebilir ki acıyı gerçekten hissetmen bir an alır."

Titriyordu, gözleri öfkeyle yanıyordu. Tatlı, tatlı bir öfke.

"Senden nefret ediyorum," diye hırladı. "Senden çok nefret ediyorum."

"Sen küçük bir yalancısın," diye fısıldadım ve ona bir tane daha fırlattım. Ayrılmış kalçalarının arasına, tam amının altına düştüğünde çığlık attı.

Bıçaklanmadığını fark ettiğinde vücudundaki her kas gevşedi. Kokusu güçlendi ve ben güldüm. O kadar yüksek sesle güldüm ki komşular uyanacak mı diye merak ettim.

"Küçük kuzum, seni uyandırdım mı?" Tatlı tatlı sordum. "Hayır," diye hırladı.

"dur, yoksa yoluna çıkabilirsin," dedim.

Bıçak fırlatmak bir sanat biçimiydi. Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir sanat. Ceketimin içindeki kılıflardan iki tane çıkardım ve aynı anda fırlattım. Biri ince boğazının hemen yanına düştü, diğeri ise

Diğerinin tam üstünde, kalçalarının arasında, amını kesmeye tehlikeli bir şekilde yakındı.

Yere bakıp onlara bakarken nefes nefese kaldı. Daha fazla bıçak çıkardığımı görmedi.

İkisini de fırlattım ve ciyaktadı. Biri dış uyluğunu, diğeri üst kolunu sıyırdı. Kesiklerden kan akıyordu. Dağınık olacaktı ama o *iyiydi*.

Başını duvara yaslamıştı, gözleri şimdi benim üzerimdeydi. Ona doğru yürüdüm ve onun küçük şarkısını mırıldanarak bıçakları duvardan aldım.

"Neden böylesin?" Tam önünde durduğumda Florence fısıldadı.

"Ne gibi?"

"*Kötülük.*"

Başımı yana eğdim, şapkamın zilleri şingirdiyordu. "Senin için kötülük nedir, küçük kuzum? Beni kötü yapan nedir?"

"Masum insanları öldürüyorsunuz," diye hırladı. "İnsanları incitiyorsun.

Sen..." "Devam et," diye mırıldandım. "Yağcılık durumunuza yardımcı olmaz, biliyorsunuz." "Aklını kaçırmışsın ve hiç ahlakın yok."

"Beni böyle mi görüyorsun?" Mırıldandım. "Sadece zevk için öldüren bir iblis mi?"

"Hiç eğlenceli değil," diye homurdandı.

"Benim için öyle. Özellikle de bunu hak ettiklerinde. Özellikle de başkalarına zarar verdiklerinde ve kendi kişisel cehennemlerinin onlar için geldiğini keşfetmelerini izleyebildiğimde."

Bıçakları topladım, biri hariç hepsini ceketimin içine soktum. Soğuk çelik bıçağı yumuşak teninde gezdirdim, ucuyla meme uçlarının etrafında dolanırken ürpermesinin tadını çıkardım.

"Ben masumları öldürmem," diye fısıldadım. "Zaten ölmek üzere değillerse öldürmem. Senin gibi küçük kuzuları karınları yarılmış, sessiz sokaklarda kan kaybindan ölmek üzereyken buldum, bir ruh rehberlik eden bir el olmadan karanlığa doğru kayıyordu. Ve onlar giderken onları tuttum. Tekrar tekrar katledildiklerini gördüm. Öldürmek istediğim onlar değil Florence, onlara zarar verenler. Avladığım onlar. Onları yiyip bitiriyorum. Yaptıkları zulmün bedelini ödemesi gerekenler onlar."

"Cinayet yine de cinayettir," diye tükürdü.

Ona nefret dolu bir bakış atarak homurdandım. "Aşkım. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Bazıları ölmeyi hak ediyor. Sana bir hikaye anlatacağım."

İtiraz etmeye başladı ama sesini boğarak ağzını kapattım. Onu orada tutarken gözleri büyüdü, hâlâ bıçağı vücudunu kızdırmak için kullanıyordum. Tüyleri diken diken olmuş, amcığı ihtiyaçla dolmuştu.

"Bir zamanlar Venedik'in küçük bir mahallesinde tüccar bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen bir çocuk varmış. On üçüncü yüzyılda Venedik çok güzelmış," diye iç geçirdim. "Güçlüydü. Dünyadaki diğer pek çok şehirden daha güçlüydü. *Yozlaşmış.*"

Göğsünü nazikçe keserken nefesini içine çekti. Sadece küçük, hafif bir kesik. Eğilip yarayı yaladığımda titredi. Onun tatlı kanı sikimi sertleştirdi.

"Rüşvetçiydi," diye fısıldadım dudaklarımı yalayarak. "Adı Antonio da Canal'dı. Uygun bir isim, çünkü beş yaşındayken kanallardan birinde boğuldu. Ama o ölmedi. Hayır, hayır, hayır. Yaşamaması gerekirken yaşadı. Ve insanlar onun bir *iblis* olduğuna inandılar."

"Neden sen-"

"Şşşt," diye sustum, avuçlarımı ağzının üzerine daha sert bastırdım. "Sadece dinle."

Burun delikleri alevlendi ama istese de benden kaçabilecek gibi değildi. için.

"Küçük Antonio bir iblisti. Öylece ölemezdi. Ama ah, nasıl da denedi. Kendi babası onu yaktı. Boğdu. Onu dövdü." Gözleri büyüdü, vücudu hareketsizleşti.

"Ama o *ölmedi*. İblisler öylece yok olmaz. Ama iz bıraktı. Canını yaktı. Ağladı. Yalvardı. *Il diavolo del canale. Bruciato, picchiato, annegato. Tekrar ve tekrar.*" Her şeyi hatırlayarak gözlerimi kapattım. Yüzyıllar sonra bile babamın elini düşününce irkildim. "Eskiden insan gibi görünürdü ama bedenini yok ettiler. Ona güldüler. Ondan nefret ettiler. Ve sonunda, o büyüdükçe, ondan korktular. Peki ya babası, küçük kuzum? Ölmeyi hak etti mi?"

Elimi çektim ve ona baktım. Gözleri yaşlarla doluydu ama düşmemişlerdi.

"Evet," diye fısıldadı.

"Çünkü kötü olmak için kötüydü." Sertçe yutkundum ama cevap vermedi.

"Babamın aksine, ben artık kötü olmak için kötü değilim. Ondan kaçtığımda Venedik'ten ayrıldım ama insanlardan korkmaya o kadar alışmıştım ki karşıma çıkan herkesi öldürüyordum. İnsanlar, yaratıklar, her türden canavarlar. Jack'le tanışana kadar

ve Cathal değişti. şimdi, korkunç insanlara korkunç şeyler yapıyorum. Onları mahvediyorum. Onları öldürüyorum. Onlara her zaman daha karanlık bir kötü olduğunu hatırlatıyorum. Her ölümün tadını çıkarıyorum. Son anlarından zevk alıyorum."

En son işlediğim cinayeti düşününce sikim tamamen sertleşmişti. Kendimi ona doğru bastırdım, kalçalarımı uyluğuna doğru hareket ettirdim.

"Annemle babam masumdu," diye fısıldadı Florence.

"Aileni ben öldürmedim," dedim. "Masumları Jack ve Cat'e bırakıyorum. Onların neden böyle olduklarına dair kendi nedenleri var."

Ben ona sürtünmeye devam ederken yumuşak bir inilti çıkardı. "Bilmiyordum, Ace. Başına gelenler için üzgünüm."

"Hiç sormadın," diye mırıldandım. "Belki de üçümüzün nasıl bu kadar lanetli hale geldiğini merak etmelisin."

Aşağı uzandım ve ayak bileklerini çözdüm ama bileklerini yerinde bıraktım. Bacaklarını kaldırıp kalçalarımın etrafına çektim. Ona karşı kamburlaştığımda inledi, aletim kıyafetlerimden kurtulmak için çaresizdi.

"Ace," diye inledi. "Zaten çok ağrım var..."

"Senin zavallı küçük amcığın," diye iç geçirdim.

Alçak sesle kıkırdadım ve onu serbest bıraktım. Onu kendi etrafında döndürdüğümden, bileklerinin etrafındaki zincirler birbirini geçerken şingirdarken şaşkınlığı açıkça görülüyordu. Arkasında diz çöktüm ve ayak bileklerinin etrafındaki zincirleri yeniden taktım, bacaklarını tekrar birbirinden ayıracak şekilde sabitledim.

"Ace?" diye sordu omuzlarının üzerinden bakmaya çalışarak.

Yatağın başucundaki masaya gittim ve eldivenlerimi yavaşça çıkardım. Küçük, metal bir sürahi yağ vardı. Avucuma biraz döktüm ve ona doğru giderek kık yanaklarını ayırdım.

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Amin ağrıyor," dedim hoş bir şekilde.

"Ace..."

Küçük deliğinin etrafında döndüm, vücudundaki her kas gerilirken kıkırdadım. "Rahatlamaya çalışmalısın."

"Orada değil," diye inledi.

"Evet, burada."

"Sadece amımı sik."

"Ama ben senin kıcını istiyorum," diye mırıldandım, heyecandan içim içime sığmıyordu. "Burada hiç sikilmedin, değil mi?"

"Hayır!"

Bir parmağımı içine sokup onu nazikçe çalıştırdığımda çılgılığı evin içinde yankılandı. Yine de bana karşı savaştı, bu bir hataydı, çünkü sonunda duvardan uzaklaştı ve benden daha fazlasını aldı.

Hırladım ve onu yerinde tutarak duvara doğru ittim. "Yaramazlık yapıyorsun, küçük kuzu."

"Siktir git," diye hırladı.

"Eğer rahatlırsan, *belki* de bundan zevk aldığını fark edersin. Her şeyi denemek istediğini sanıyordum. Yoksa hâlâ bir tür melek gibi mi davranıyorsun?"

Kıpırdamadan durdu ve bir dizi küfür savurdu. Sonunda sakinleşene kadar öylece durduk. *Zafer*.

Bir parmağımı daha sokana kadar onunla uğraştım. Sonunda en yumuşak iniltiyi duydum. Sikim zonkluyor, tekrar içine girmek için can atıyordu ama beni almasına imkân yoktu.

Henüz.

"Bunun için bana yalvar," diye fısıldadım. "Kıcını sikmem için yalvar Florence."

Parmaklarımı nazikçe içine sokup çıkarana kadar deliğinin etrafında dönmeye devam ettiğimde inledi.

"Aletin çok büyük," diye fısıldadı. "Çok büyük. Asla sığmayacak."

"Kıcın, amının kaldırabileceğinden daha fazlasını kaldırabilir," dedim. "Ve gerçek bu."

"Oh..." diye inledi.

"Güzel, küçük kuzu," diye mırıldandım.

İçine bir parmak daha soktum ve bir an gerildi, ama sonra kendini rahatlamaya zorladı. Elimle onu yerinde tutarak sikmeye devam ettim.

"Ben yalvarma duymuyorum," dedim.

Homurdandı, başı omzuma düştü. "Siktir," diye mırıldandı.

"Artık çok pis bir ağzın var," diye kıkırdadım. "Seni çok bozduk. Değil mi?"

"Mahvettin," diye homurdandı. "Beni *mahvettin*."

"Tatlı, tatlı harabe. Yalvar bana. *Şimdi*."

Florence inledi, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Lütfen. Lütfen sik beni..." "Pislik. Söyle."

"Sen ," diye tısladı. "Kaba, iğrenç, kötü-" "*Yalvar*."

Sözleri duraksadı ve hırlamaya çalıştı. Çok ciddi olduğu için gülme isteğimle savaştım, ama bu bir kedi yavrusunun kükremeye çalışmasını dinlemek gibiydi.

"Lütfen," dedi sonunda. "Lütfen göt deliğimi sık. Lütfen benim ilkim ol, Ace."

Gözlerimi ona diktim ama o devam etti.

"Lütfen. Seni içimde hissetmek istiyorum."

Aşağı uzandım ve pantolonumu çıkardım, aşağı ittim ve sikimin serbest kalmasını sağladım. Parmaklarımı sikimin başıyla değiştirirken homurdandım.

"Yalvarmaya devam et."

"Beni becermeni istediğimi biliyorsun," diye homurdandı. "Neden yalvarmamı istiyorsun?"

"Bu beni sertleştiriyor," diye fısıldadım kulağına. "Ve bu bana senin de bunu benim kadar istediğini söylüyor. O küçük masum kıcını becermemi istiyorsun. Yatak odanın duvarına zincirlenmişken seni becermemi istiyorsun. Bu benim sikimin *zonklamasına* neden oluyor."

İleriye doğru ittim, ona sadece başını verdim. Nefes almak için kendini zorlayarak ciyakladı.

"Geçen yıl elimize düştüğünden beri, saatlerce seni becermeyi hayal ettim. Mümkün olan her şekilde tekrar tekrar. Ve anlaşılmamız bitmeden önce yapabildiğim kadarını yapmayı planlıyorum."

Ona daha fazla soktum ve *sıktım*. Beni o kadar sıktı ki neredeyse boşalıyordum.

"Bu kıcı ve amcığı benim yapmak istedim," diye inledim. "Kanını tatmak istedim. Çıglık atmanı, yalvarmanı ve üzerime boşalmanı istedim."

İçine daha fazla ittiğimde nefesi kesildi, boğazından bir çıglık koptu. "Çok büyüksün," diye inledi.

"Rahatla," diye hırladım. "Kaslarını gevşet. Durmayacağım."

Yumuşak bir ağlama onu terk etti. Gerçek bir ağlama ama umurumda değildi. Gözyaşları beni daha da tahrik ediyordu. Etrafına uzandım ve göğüslerini avuçladım, beni kabul etmesini beklerken meme uçlarını çimdikledim.

"Ben çok kötü, korkunç bir canavarım," diye taklit ettim onu. "Ve yine de seni öyle bir boşaltacağım ki, daha fazlası için ruhunu şeytana satacaksın."

"Ruhumu sana çoktan sattım," diye nefesini tuttu. Kıpırdamadan ona baktım.

Bu muhtemelen birinin bana söylediği en romantik şeydi. I *kızardı*.

"Çok üzgünüm Florence," diye fısıldadım. "Benden asla kurtulamayacaksın."

Bir çığlık evini yırtarken tamamen içine girdim. Zincirleri çekiştirdi ama faydası olmadı.

Eğer durmamı istiyorsa, güvenli sözcüğünü kullanacaktı. Söylediğini duymak için bekledim.

Ama yapmadı.

Sadece bir kez daha ağlamaklı bir ses çıkardı, yalvarışı kulaklarıma müzik gibi geliyordu. "Durmayın. *Lütfen durma.*"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

HAYALLER

FLORANSA

VÜCUDUM YANIYORDU. Ama acının alevleri tüketirken bile, her damardan, her kastan, her uzuvdan pompalanan zevkin sürekli rahatlaması vardı.

Ace mümkün olduğunca içeri girene kadar sikini içime soktu. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. Kan, ter, kurumuş döl ve tanrılar vücudumu başka nelerin kapladığını biliyordu.

Meme uçlarımı o kadar sert çimdikledi ki uyuşmaya başladılar. "Daha fazla," diye hıçkırdım.

Yıkılmışım. Beni her yönden mahvetmişti ama zihnim daha fazlası için bağıırıyordu. *Daha, daha, daha.* Beni küle çevirse bile, onun yakıcı dokunuşuna açgözlüydüm.

"Siktir," diye hırladı.

Eli boğazıma dolandı ve yanlarımı sıktı. Nefes almayı bırakmadan hemen önce soluk soluğa kaldım, beni daha sert sikerken gözlerim kapandı. Nefes alamıyordum ama yine de beni saran coşku kesinlikle büyüleyiciydi.

Ölebilirim.

Düşünce geldi ve geçti. Boğazımı serbest bıraktı ve derin bir nefes aldım, dizlerim çöktü. Kolları etrafımı sarmış, beni yerimde tutuyordu.

Beni daha sert sikerken homurdandı, nefesi boynumda sıcaktı. Zevk artıyor, boşalmaya yaklaştıkça inlemelerim daha da yükseliyordu.

"Benim," diye inledi Ace. "Hepsi *benim*. Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Tekrar içime girdi ve çığlık attım, orgazm içimde yuvarlanıyordu. Her sinir ucum zevkle aydınlandı, zirveye ulaştığında gözlerim kapandı.

Ace *inledi* ve dölünün içime fişkırdığını, sıcaklığın vücuduma yayıldığını hissettim. Dudaklarım aralandı, çıkardığı yumuşak sesler içimde bir zevk ürpertisi yarattı.

Nefes verdi, bana karşı gevşedi. İkimiz de öyle kaldık, pantolonlarımız yumuşayana kadar birlikte nefes alıp verdik.

"Sen eğlendiğine göre, Ace, bende."

Ace döndüğünde sıçradım. Cat yatak odamın kapısında duruyordu. Ace içimden çıkmaya başladı ama Cat başını salladı.

"Hayır. Öyle kal."

Ace karanlık bir mırıltı çıkardı. "Oh? Bu bir emir mi, kedicik?"

Kedi kurt dişlerini gösterdi, sarı gözleri karanlıkta yanıyordu. "Evet, bu öyle."
e." "Uyuduğunu sanıyordum."

"İkinizi sokağın karşısından duyabiliyordum. Emin olmak zorundaydım onu öldürmüyordun."

Ace güldü, eli vücudumda aşağı doğru kayıyordu. İki parmağını klitorisime bastırarak benden irkilmiş bir çığlık kopardı. "Peki araştırmam başarılı oldu mu?"

"Sanırım öyle."

Bize doğru geldi, kolları ikimizi de içine alacak kadar uzundu. Hırladığında, Ace ya da Jack'ten farklıydı. Gümbürtüyü kemiklerimde hissedebiliyordum.

Ace, "Komodinin üzerinde yağ var," diye homurdandı.

Gözlerim büyüdü. Cat gitti ve sonra geri geldi. Omzumun üzerinden onlara bakmaya çalıştım ama iyi göremedim. Ace'in siki hâlâ içimdeydi, biraz yumuşamıştı ama... henüz beni düğümlememişti.

Ace homurdandı, vücudu sertleşti.

"Ona tekrar götten sikilmenin ne kadar güzel olduğunu söyle, Ace," dedi Cat. "Siktir git," diye inledi Ace.

Ne olduğunu anladığımda ağzım açık kaldı. "Oh," diye fısıldadım. İçimden yepyeni bir şehvet ve heyecan dalgası geçti.

"Söyle ona," diye mırıldandı Cat. "Ve tekrar inlediğini duymak istiyorum."

Ace bilmediğim bir dilde hafif bir küfür savurdu. Cat kıkırdadı. Birden Ace'in siki tekrar içime girdi ve bunun nedeni Cat'in onun içinde olmasıydı.

Beni Ace ile beceriyordu.

Inledim, zevk içimde dalgalanıyordu.

"Bu hoşuna gidiyor," dedi Cat. "Eminim senin inlemeni de tekrar duymak istiyordur. Bunu benim için yap."

Cat vücudumu duvara yaslayarak daha sert iterken Ace homurdandı. En yumuşak iniltiyi çıkardı, Cat içine pompalarken kolları hâlâ beni tutuyordu. Her hareketi yavaş ve *derindi*. O inlerken ben de soluk soluğa kaldım, en yumuşak zevk seslerini çıkarıyordu.

Yine her yerim ıslanmıştı. Keşke ben de onları görebilseydim, ama sonra tekrar... bu şekilde tutulmak da beni tahrik ediyordu.

Cat'in pençeleri duvara saplandı, o daha da sertleşirken sıvayı yırttı. Ace klitorisimin etrafında dönerken inledim, bu sırada o da kulağımın dibinde nefes alıp veriyor, ağlıyor ve inliyordu.

Dölleri dışarı damlarken bile siki içimde sertleşti. İçime girerken çıkardığı ses amımın zonklamasına neden oldu.

"Boşalacağım," diye homurdandım.

"Bizim için gel, küçük kuzu," diye hırladı Cat.

Cat'in bana küçük kuzum dediğini daha önce duymamıştım. Hoşuma gitmişti.

Bir anda orgazm oldum ve Ace'in karşısında erirken bağırdım.

Ace ve Cat inledi, Cat onu daha sert ve daha sert becerirken pantolonları birbirine karıştı. Onları içime çekerken gözlerim kapandı. Böyle bir zevk benim için hala çok yeniydi ve kendimi gülümserken buldum, tüm bunların ihtişamının tadını çıkarıyordum.

"Seni doldurmak üzereyim," diye hırladı Cat. "Onu yine

benimle doldur." Ace başını salladı, kolları etrafımda sıkılaştı.

"Şimdi," diye inledi Cat.

Aletinden tekrar sıcak döller fışkırıp içimi doldururken Ace inledi. Beni yaktı, içimi onun varlığıyla dağladı. Ve ben buna bayılmıştım. Onun tohumuyla dolmak muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en güzel duygulardan biriydi.

Üçümüz birlikte iç çektik, onun vücudu benimkine karşı eriyordu. Gözlerimi kapattım, ikisini dinliyordum.

"Zincirlerini çöz," dedi Cat usulca.

Ace içinden çıkarken homurdandı ve sonra sikini benden kurtardı. Uzanıp bileklerimin etrafındaki zincirleri çözdü ve sonra eğilip ayak bileklerimin etrafındakileri çözdü. Bedenim düşmeye başladı ama beni yakaladı ve kaldırarak yatağıma taşıdı.

Bana sarılışında şaşırtıcı derecede nazik bir şey vardı. Cat de Julian'ın bedenine geçerek ve benimle birlikte yatağa sürünerek beni şaşırttı. Son birkaç aydır aşık olduğum insanın artık o olmadığını anladıkça üzüntüm azalsa da içimi bir hüznün kapladı.

Ace beni yatağın ortasına itti ve kısa süre sonra ikisinin arasında sıkıştım.

Ne yapacağımı bir halde kaskatı kesildim.

Cat ve Ace ile yataktaydım.

Cat elini vücudumda gezdirdi, avuç içleri tenimde yumuşacıktı. Ace beni kaşıklarken yüzümü kavradı ve beni ona bakmaya zorladı.

Gözyaşlarımı ısırdım çünkü ondan nefret edemiyordum. Belki de bende bir sorun vardı ama şu anda ikisinden de nefret edemiyordum.

Birini parmaklarıyla uzaklaştırdı. "Uyu," diye fısıldadı. "Sabah temizleriz."

Başımı salladım ve kendimi gözlerimi kapatmaya zorladım. Onlardan korkan yanımda gittikçe daha hızlı kayboluyordu ve her şeyin başlangıcından beri hissetmediğim kadar güvende hissederek uykuya daldım.

"Neden onları zehirlemedin Florence?"

Yine Çay Evi'nde oturdum. Gözlerimi karanlığa alıştırmak için kırptırdım, ancak masamızın üzerine ışık saçan yüzen mavi bir küre tarafından kesintiye uğradı.

Karşımda Arledge oturuyordu. "Arledge?" diye sordum. "Benim burada ne işim var?"

Arledge gülümsedi, teni doğal olmayan bir şekilde gergin görünüyordu. Elini salladı ve diğer tarafımızda başka bir küre belirdi, bu seferki kırmızıydı. Arkamı döndüğümde dışarıdaki sokakların ışıksız olduğunu gördüm. Çay Dükkânı doğal olmayan bir sessizliğe bürünmüştü, sanki kirisler nefeslerini tutmuş gibiydi.

"Bir fincan çay ister misiniz?" Diye sordu.

Tekrar masaya baktım. Önümde porselen bir fincan duruyordu. Aramızda bronz bir çaydanlık duruyordu, ağzından buhar kıvrılıyordu. Yanında küçük bir yaprak tabağı vardı, kokuları ağzımı sulandırıyordu.

"Tabii," dedim. "Bir fincan alacağım."

Başını salladı ve öne doğru eğilerek çaydanlığı kaldırdı. Tabağın içine sıcak su döktü, yaprakları demledi ve ardından üzerine küçük bir kapak yerleştirdi. Tabağı kaldırmadan önce birkaç saniye bekledi, taze çayı fincanıma dökmek için masaya uzandı.

"Bu bir beyaz çay. Londra'daki evlerde ya da burada bulabileceğinizden oldukça farklı. Yapraklar dün geldi."

"Teşekkür ederim," dedim usulca. "Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

"Bu bir rüya, şapşal," diye dudak büktü, sanki çok açık olmalıymış gibi. "Neden canavarları zehirlemedin Florence?"

Kaşlarımı çattım. *Canavarlar*. "Kedi mi demek istiyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Artık ona lakabıyla mı hitap ediyorsun? Şekil değiştirebilen. Daha önce kız kardeşinin yüzünü çalmıştı, değil mi? Sana da işkence etti."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Pek çok şey biliyorum," dedi omuz silkerek. "Zihnine girmeme izin verdin. Neden onları zehirlemedin? Aylardır beni haftada bir ziyaret ediyorsun. Zehir alıyordun, onları öldürmeye hazırlanıyordun. Ölmeyi hak ediyorlar."

Öyle miydi? Artık emin değildim. Bir zamanlar olduğu kadar basit hissetmiyordum. Arledge'a baktım ve neredeyse tabağımı düşürüyordum. Başının üstünde uzun kulakları olduğuna yemin edebilirdim.

"Ee?" diye sordu.

"Panzehiri kullandım," dedim tereddütle. "O kadar basit değil. Bana bir konuda yardım ediyorlar."

"Ne ile?"

Cevap vermeyince kalp krizi geçiriyormuş gibi yaparak arkasına yaslandı. "Beni yaraladın, sevgili Florence. Biz arkadaş değil miyiz?"

"Öyle miyiz?" diye sordum. "Eğer bu bir rüyaysa, ben neden buradayım?"

"Sadece seni kontrol ediyordum. Senden haber alamayınca, canavarların seni öldürüp öldürmediğini merak ettim. Ama işte buradasın. Yaşıyorsun."

"Hayattayım," dedim. "Ve iyiyim. Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim, Arledge."

Başını salladı ve fincanından bir yudum alarak yumuşak bir mırıltı çıkardı.
"Yani.

Onları ne zaman öldüreceksiniz?"

"Yakında," diye yalan söyledim. "Onlar beni öldürmeden önce tabii ki."

"En azından sana güvenmeye başladılar. Bu işimizi kolaylaştıracak. Daha fazla zehir için bana gel, ben de seni bir daha rahatsız etmemelerini sağlayayım."

"I..."

İleri atıldı, eli bileğime dolandı. "Onları öldüreceğine söz ver Florence. Sonun tıpkı ailen gibi olmadan önce."

Geri çekildim ve elimi ondan çektim. Ama sonra düşüyordum, görüntü karanlıktan başka bir şeye dönüşmüyordu.

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM. Alçak bir homurtu beni dondurdu... *Sadece bir horlama.*

Cat yanıma sokulmuştu ve hâlâ insan formunda olmasına rağmen mağaradaki bir ejderha gibi ses çıkarıyordu. Kolu belime sarılmıştı, çenesi başımın üstünde duruyordu.

"Rüyanda ne görüyordun?"

Şaşkın bir nefes aldım. Yanımda yatan Ace değildi. Jack'ti.

Hem de tamamen çıplak.

Uzandı ve yüzünü yukarı çevirdi. Merakla bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

"Uykunda bir şeyler mırıldanıyordun. Çay hakkında. Gerçekten tuhaftı."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, utanmış hissediyordum.

"Ace nerede?" "Dışarıda. Bazen insanları öldürmek için ayrılıyor."

İğrenerek başımı salladım. "Üçünüzde de çok yanlış bir şeyler var."

"Ama yine de bizimle yatıyorsun," diye alay etti. "Merak etme. Küçük bir sabah avı için dışarı çıkıyor ama bu seni ya da önemsendiğin herhangi birini etkilemeyecek. Zararsız bir şey."

"Zararsız değil," diye mırıldandım.

Bana yaklaştı, elleri battaniyenin altında sıcacıktı.

"Amin ne kadar acıyor?" diye sordu, iki parmağını amıma doğru kaydırarak.

"Siktir," diye , dokunuşu yıldırım çarpması gibiydi.

"Daha iyi öpmemi ister misin?"

"Hayır..."

Sırıttı ve sonra öne doğru eğildi, dudakları boynumun kıvrımına değdi. Öpüşürken gözlerim dalgalandı, yukarı çıkarken bir sıcaklık izi bıraktı

ve boynumdan aşığı.

"Çok hassas," diye mırıldandı.

Dişleri boynumu sıyırdı.

Beni ısırmasını istedim.

Uzandım, parmaklarımı bakır saçlarında düğümledim ve onu daha yakına çektim. Öpmeye ve emmeye devam ederken inledi, parmakları klitorisimin etrafında dönüyordu.

"Sana nasıl hayır diyebilirim ki?" diye fısıldadı. "Çok baştan çıkarıcısın Florence. Seninle ilgili her şey beni içine çekiyor. Kendi küçük lanetimiz."

"Isır beni," diye fısıldadım.

"Yapacağım. Ama sessiz ol. Onu uyandırmak istemiyorum."

Beni öpmeye devam ederken parmakları klitorisimin etrafında tembelce dolaştı, her kasım beklentiyle titreyene kadar beni kızdırdı.

Dişleri derimi parçaladı. Acıyı zar zor hissettim. Benden içerken başını tuttum, başım uçuyormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi kapattım, amım zevkle zonkluyordu ve keskin bir ağrı da vardı.

"Tadın günah gibi," dedi, dili ısırik yaralarının üzerinde dans ediyordu.

"Jack," diye inledim.

Dişleri beni delip geçti ve onu daha sıkı kavrayarak kalçalarımı eline doğru ittim. Cat'in kolu etrafımda sıkılaştı, siki kıcımda sertleşti.

"Uyandı," diye mırıldandım.

Cat kıkırdadı ve göğüslerimle oynayarak meme uçlarımı sıktı. İkisinin arasında inledim, özellikle de kalçamı kaldırıp sikinin başını kıcıma bastırduğında.

"Günaydın," dedi.

Beni doldurarak öne doğru eğildiğinde

inledim. "Aman Tanrım," diye bağırdım.

Jack emmeye devam etti, o içeri ve dışarı itmeye başlarken parmakları beni çalıştırıyordu. Zevk içimde yuvarlanıyor, vücudum yanıyormuş gibi hissediyordu.

Cat beni daha sert sikerken homurdandı. İkisi birlikte ben çığlık atana kadar beni becerdiler ama umurumda değildi. Ne kadar bağırdığım ya da kimin duyduğu umurumda değildi.

Kıçım yapmamam için yalvarsa da, "Daha sert," diye homurdandım.

Aleti içimde değişti, daha da büyüdü. İnsan sikinden kurt sikine dönüşüp içimde şişerken hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Benden hâlâ nefret ediyor musun?" Cat alay etti. "Evet."

Jack gülerek dişlerini kurtardı. "Tam bir yalancı." "Siktir git," diye homurdandım.

Cat hırlayarak içime daha sert girdi. "Kıçı beni sağıyor." "Onun içine boşalacak mısın?"

"Buradayım," diye nefes nefese kaldım ama benden bir nesneymişim gibi bahsetmeye devam ettiler.

Ve bu...

Bu... beni tahrik etti. Onlar devam ettikçe amımdan ihtiyaç damlıyordu.

"Bundan hoşlanıyor," dedi Jack. "Seks oynucağımız gibi davranılmasından hoşlanıyor. Acaba bizim için gelebilir mi?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Cat, siki içeri girip çıkarken.

"Siktir," diye inledim.

Jack beni tekrar ısırdı, parmağı beni tam olarak çevreliyordu. Aniden boşalırken haykırdım, kaslarım sıkıştı ve Cat'in inlemesine neden oldu. Geriye doğru eğildim, boynumdan aşağı kan damlıyordu. Orgazm azaldı ve beni bıraktı.

Cat alçak bir hırıltıyla bir kez daha içime girdi, döllerini fişkırdı. Jack hala boynumdan beslenen parmaklarını serbest bırakırken beni yerimde tuttu. İkisinin de işi bittiğinde beni sersemlemiş bir halde bıraktılar.

Yumuşak bir kıkırdama bizi kapıya baktırdı. Ace orada duruyordu, tamamen maskeli ve giyinikti, elinde kruvasana benzeyen bir şey tutuyordu.

"Kahvaltı getirdim. Gerçi üçünüz bu sabah çoktan ziyafet çekmişsiniz gibi görünüyor."

BÖLÜM 24

KANLI KAHVALTI

JACK

Dördümüz de yemek odasına vardığımızda duş almış, giyinmiş ve bir şekilde işlevsel hale gelmiştik.

Otururken Florence'ın arta kalan dudaklarımı yaladım, kaşları düşünceli bir ifadeyle birbirine yaklaşmıştı. Tüm ev seks, hamur işleri ve kan kokuyordu.

Kedi tabağına yemek yığdı. "Bütün bunları nereden buldun?"

"Caddenin aşağısında bir kafe var," dedi Ace omuz silkerek. "Bizim için bir sürü yemek yapmak zorunda kaldılar. Çok nazikler."

"Aman Tanrım. Kafedeki insanları sen mi öldürdün?" Florence tısladı.

Ace, şapka ziline çalmasıyla başını sallarken bir pain au chocolate ısırdı. Florence'a bir fincan çay doldurdu ve ona uzattı. "Onları ben öldürmedim. Bu şehirdeki fare sorununun farkında mısınız?"

Florence, gerçek bir fare sorunu olduğunu mu yoksa insanlara fare mi dediğini anlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. Cat ile birbirimize eğlenen bakışlar attık. Ace'i tanıdığımız onca zamandan sonra, onun birinin üzerine titrediğini görmek eğlenceliydi. Özellikle de o kişinin hiçbir fikri yoksa.

"Farkındayım," dedi sıkıca, fincanını alarak.

Cat, "Seni daha önce çıkardığımda, artık kışında bir sopa olmayacağını düşündün," dedi.

Florence'ın ağzı açık kaldı. O kadar çok güldüm ki neredeyse sandalyemden düşecektim. Ace masanın etrafında bana doğru gelirken homurdandı. Bileğini uzattı,

bıçakla keserek açtım.

Teklifi beni hoş bir şekilde şaşırttı. "Bu sabah çok nazıksın Ace," dedim bileğini ağzıma götürerek.

Tadı Floransa'dan daha acıydı, ama bir şekilde son derece tatmin ediciydi. Her birinin ayrı bir tadı vardı. Yaraları çabucak iyileşti, sadece iyi bir yudum alabilmem için yeterince uzun süre açık kaldı.

Florence'in meraklı bakışlarını üzerimde tutarak, "Teşekkür ," dedim.

Florence kızardı ve gözlerini kaçırarak poğaçasına ve çayına odaklandı. Uzun kollu bir bluz ve uzun bir etek giymişti; saçlarını geriye doğru toplamıştı ve bu da onda bıraktığım diş izlerini.... Ace ya da Cat'in morluklarını ortaya çıkarıyordu.

Orada otururkenki görüntüsü hoşuma gitmişti, ilkel ve düzgün ve aşk izleriyle kaplı.

Kıyafetlerle dolu eski bir sandığı karıştırmış ve askılı bir pantolon ile bir bluz seçmişim. Cat kurt adam formundaydı, bronz detayları olan uzun bir palto ve üzerine zor oturan bir pantolon giymişti. Dönüşüm geçirdiğinde neden rahatsız olduğundan emin değildim ama tartışmayacaktım. Ve tabii ki Ace de her zamanki kıyafetini giymişti - sabah güneşinde parıldayan bir Happy maskesiyle birlikte.

Grubumuz en iyi ihtimalle garip bir koleksiyonu.

"Amin nasıl hissediyor, *sevgilim*?" Cat Florence'a sordu.

Bir lokma böreği yutarken boğulur gibi bir ses çıkardı, yanakları üç ton daha kızardı. "Çok kabasın."

Sırıttı ve omuz silkti. "Bu dürüst bir soru."

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," dedi. Boğazını temizledi. "Peki... planımız nedir?"

"Planımız mı?" Ben sordum.

"Evet. Ölü Tavşan'la buluştuğum için."

İçimi çektim. Ölü Tavşan hakkında konuşmak istemiyordum. O piç aklımdaki son şeydi. "Çok basit. Onunla buluşacağız. Ona güvercinin nerede olduğunu ya da babanı nasıl tanıdığını sorabilirsin..."

Lafı ağzımda geveledim ve keşke dilimi ısırıyaydım dedim. Kaşlarını kaldırdı. "Babamı tanıdığını biliyor muydun?" "Emin değilim," dedim.

Bu hem bir yalandı hem de yalan değildi. Ama bazı sırların açıkta kalması en iyisiydi, özellikle de bunlar Cat ve Ace'ten de sakladığım sırlarsa.

"Yani planın gidip onunla buluşmamız ve en iyisini ummamız mı?" Cat kaşlarını çatarak sordu.

Sandalyemde arkama yaslandım ve gözlerimi ona diktim. "Planımız başka ne olabilir ki? Bizi destekleyecek canavarlardan oluşan bir ordumuz yok. Üçümüz sadece onun isteği üzerine onunla buluşacaktık. Florence da verdiği ipucu sayesinde bizimle birlikte. Bu bir çıkmaz sokak olabilir."

Ace, "Evet ama bilgiyi nasıl sunduğuna dikkat etmeli," dedi. "Ona güvenmiyorum."

"O bizim için pek çok kez bir şeyler yaptı," diye karşı çıktım.

"O zaman güçlüydük Jack," diye tersledi Ace. "Şimdi hiçbir şeyimiz yok, az önce söylediğin gibi. Florence, onun ipucu ve geçen geceki oyundan kazandığın para dışında. Hepsi bu kadar."

"Daha önce daha aزیyla daha fazlasını yapmıştık," diye mırıldandım.

"Florence," dedi Cat hoş bir sesle. "Bana biraz kahve yapar mısın? Mutfağınızda ne var ne yok bilmiyorum ama bir fincan harika olur."

Tereddüt etti ve başını salladı. "Hemen döneceğim."

Onun gitmesini bekledi ve sonra öne doğru eğildi. "Ne haltlar dönüyor burada? Nasıl bir oyun oynuyorsun Jack? Belli ki bir şeyler biliyorsun."

"Bunun bir önemi yok," dedim. "Önemli olan, onunla her ne anlaşma yaparsa yapsın, bu bizi ilgilendirmiyor. Biz onu sadece güvercini almak için kullanıyoruz."

Ace başını salladı, açıkça sinirlenmişti. "Bunu yıllardır söylüyorum, ona güvenmiyorum. Kaçmaya hazırlıklı olmalıyız. Savaşmaya. Öldürmeye."

"Onunla dövüşmek istemiyorum," diye ısrar ettim. "Neden?"

"Çünkü kazanamayacağız," diye hırladım. " amına koyayım. Ve ben kazanacağımı bilmediğim sürece oynamam. Bu yüzden yarın onunla buluşacağız, ihtiyacımız olan bilgiyi alacağız ve sonra kafalarımız hala bedenlerimizin üzerindeyken barışçıl bir şekilde ayrılacağız. Saflarında yerlerini almaya hazır bir lejyon yarattığı olan bir canavara saldırmak aptallık olur. İşte böyle ölürsün, Ace."

Üçümüzün üzerine ağır bir sessizlik çöktü. Cat sandalyesinde arkasına yaslandı ve Ace pencereye giderek daha fazla güneş ışığının içeri girmesi için perdeleri geri çekti.

Florence bir fincan kahve ve bronz bir sürahiyle geri geldi. Fincanı Cat'in önüne koydu. "O koca pençeli ellerinle fincanımı kırarsan seni öldürürüm."

Homurdandı. "Dikkatli olacağım."

"Bir kurt adamın fincandan su içebileceğinden bile emin değilim..." Adam fincanı kaldırıp serçe parmağını uzatarak bir yudum alınca sözünü yarıda kesti. "Peki, düzeltiyorum."

Ace normalden daha gergin olmasına rağmen kıkırdadı. Bir kızgınlık titreşimi hissettim ama yine de söylediklerimin arkasında duruyordum.

Eğer dördümüz bu toplantıya dövüşmeye hazır olarak girseydik, o zaman dövüştük. Ve artık avantaj bizde değildi. Eğer Florence Güvercin'le kaynaşmış olsaydı, belki daha güvenli olabilirdi. Ama üç canavar ve bir insanın canavar bir çete liderine karşı hiç şansı yoktu. Kulübü ziyaret etmek onun tüm şehre yayılan operasyonlarına sadece bir bakıştı.

"Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu Florence.

"Seni becereceğim," diye nazıkçe cevap verdim.

Yanakları yeniden kıpkırmızı oldu. "Oh."

"Oh, gerçekten."

Ace ve Cat'in şüphesi beni havaya sokmuştu. Bu sabah onunla zaten oynamıştım ama daha fazlasını istiyordum. Üçünden de daha fazlasını istiyordum.

Cat'e baktım, o da biliyordu elbette. Beni o kadar uzun zamandır tanıyordu ki, *ruh hallerimden* birine girmek üzere olduğumu anlayabiliyordu. Hani onu domaltıp uluyana ya da çığlık atana kadar dövdüğüm. Ace'in bana yalvarmasını sağladığım.

Küçük kuzumuzun katliamı kaldırabileceğinden emin değildim.

"Jack bize bugün ne yapacağımızı söyleyecek," diye duyurdu Ace. "Ve biz de o."

"Otur," dedim ona.

Şimdi gerçek bir kıkırdama çıkardı. Masaya geri geldi ve Olabilecek en iğrenç şekilde bir sandalye çıkardı, bacağı parkelerin üzerinde gıcırdayordu. Oturdu ve başını çevirerek maskesinin ardından bana baktı. Gözlerini göremiyordum ama sıcaklığını ve hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Hepiniz kalın," dedim.

Ayağa kalktım ve yemek odasından çıktım. Dünkü gezintimde bulabildiğim iki bavul dolusu enstrümanı oturma odasında bırakmıştım. Birini kaptığım gibi yemek odasına geri götürdüm ve ortadaki masanın üzerine koydum. Üçü birden sıçradı ve ben de gülümsememi gizlemedim.

Açtım ve iki demet ip çıkardım. Florence'ın çıkardığı gıcırtının tadını çıkararak onları bir kenara koydum.

"Florence. Yemeğiniz bittiyse masayı toplayın."

"Evet."

Hemen ayağa kalktı ve masayı toplamaya başladı. Cat'in kahve fincanını bile aldı, bu beni neredeyse güldürecekti çünkü Cat homurdandı ama itiraz etmedi. Bir dizi keskin bıçağı çıkarmadan önce masanın temizlenmesini bekledim.

"Beni deşecek misin, Jack?" Ace alay etti.

Onun alayını görmezden geldim. Bunu yaptığımı düşünmek bile onun aletini sertleştirirdi ama şu anda onun fantezilerini beslemeyecektim.

Bencil davranacaktım. Gerçek dünyayla yüzleşmeden önce önümüzde koca bir gün vardı. Florence'ı öldürmeyi, güvercini bulmayı ve Ölü Tavşan'ın bize atabileceği her şeyle başa çıkmayı düşünmeye başlamadan önce.

"Ace," dedim. "Bana boyun eğeceksin. İstedğim her şeyi yapacaksın. Söylediğim her şeyi. Anladın mı?"

Bir an sessiz kaldı ve sonra başını salladı. "Evet."

"Ayağa kalk. Sandalyeden uzaklaş. Kollarını aç. Florence, onu soymanı istiyorum."

Florence'ın gözleri büyüdü. "Soyun..."

"Kıyafetlerinin her parçası. Maskesi. Ceket, şapkası. Her şeyi."

Ace ayağa kalktı, kendini daha itaatkâr bir duruma bırakırken yumuşak bir nefes üfledi. Onun üstesinden geldiğini görebiliyordum. Omuzlarının nasıl yumuşadığını, nasıl hareket ettiğini.

Cat yumuşak bir iç çekiş yaptı, memnun bir iç çekiş. Henüz ona bakmamış ya da ona hitap etmemiştim.

Florence Ace'in yanına gitti ve onu soydu, parmakları vücudunda gezindi. Görevini yerine getirirken rahatlamış, yüz ifadesi yumuşamıştı. Aralarındaki kimyaya imreniyordum. Bu kısmen, benim de istediğim ama izin vermediğim bir bağ kurmalarından kaynaklanıyordu.

İçimde bir pişmanlık hissettim ve bunu bir kenara ittim.

Kadın uzanıp maskesini kavrarken Ace ona baktı. Maskeyi kaldırdı ve altındaki boğumlu yüzü ortaya çıkardı. Sevdığım canavarın yüzü. Elini yanağında gezdirirken siyah gözleri yumuşadı. Maskeyi masanın üzerine koydu ve sonra parmak uçlarında eğilerek onu öptü.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Cat yumuşak bir sesle sordu.

"Orada oturmanı ve benim için iyi olmanı istiyorum," diye cevap verdim. "Ve senden bir şey yapmanı istediğimde, seni yönlendireceğim."

Çantaya uzandım ve dartları teker teker çıkardım. Tahtadandılar, içlerinde kurşun ağırlıklar vardı, uçlarına kırmızı uçlar takılmıştı ve uçları iğneyle sivriltilmişti. Bir tanesiyle parmağımı dürttüğümde iğne ucu kadar kan çıktı.

Onları teker teker masaya koyarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Her birini masaya oturttuğumda odadaki beklenti arttı.

Yukarı baktım. Ace artık tamamen çıplaktı ve siki kalkmıştı. Florence arkasını döndü, daha fazla talimat bekliyordu.

Bir bıçak aldım ve Cat'e fırlattım. Yakaladı. "Onu masanın üzerine koy. Kıyafetlerini kes."

"Ama-"

"Elbiselerini . Şimdi."

Cat ayağa kalktı ve ona doğru gitti. Adam onu masanın üzerine koyarken dudakları şaşkınlıkla aralandı. Eteğinden başladı, kumaşı gergin bir şekilde yakaladı ve bıçağı kullanarak doğrudan kesti.

Florence nefesini tuttu ve adam her şeyi yırtıp atarken masaya yaslandı. Onun uyarılma kokusu ağzımı sulandırdı.

Ace'in siki izledikçe sertleşiyordu.

"Masaya çık, Ace," dedim. "Dört ayak üstünde, kış yukarı."

Bakışlarını Cat ve Florence'dan ayırıp dartlara baktı. "Başım belada mı aşkım?"

Bavulu masadan aldım ve etrafından dolaşarak ona doğru gittim. Onu sikinden yakaladım ve titredi. , dudakları neredeyse benimkilere değecekti ama onu sertçe sıktım.

"Jack," diye inledi.

"Yalvar bana," diye fısıldadım. "Bir öpücük için yalvar bana."

"Lütfen," diye mırıldandı. "Lütfen. Eğer öpücüğünü benden esirgersen, kesinlikle yok olurum."

Onu kendime çektim ve öptüm. Dillerimiz buluşurken onu okşadım, iniltileri ağzımda eridi. Onu çevirdim ve masanın üzerine doğru ittim.

Onu Florence'ın üzerinde durabilecek şekilde konumlandırıdım. Cat giysilerinin geri kalanını yırtıp çıkarırken eğildi ve onu öptü.

Dartları aldım ve yemek odasının diğer ucuna gidip masanın başına oturdum. Ace'in kıcı bana dönüktü, eğilip küçük kuzumuzu öperken siki kalçalarının arasında hâlâ sertti.

"Cat, Florence'ı becermeni istiyorum. Ace'in onu öpmesine izin yok. Ona dokunmasına izin yok. Ben ona dart atarken ve sen onu becerirken sadece izleyebilir. Anlaşıldı mı?"

Üçü de "Evet," dedi.

Ace omzunun üzerinden bana baktı. Orada korku yoktu. Acıyı hoş karşıladı.

"Kımıldama," dedim ona. "Kıpırdarsan ve biri sikine çarparsa, bu senin hatan olur."

Bana şeytani bir gülümseme verdi ve kendini yeniden ayarladı, ellerini masanın üstüne koyarken omuzları gerildi. Derin bir nefes aldı ve tam Cat sikini Florence'ın içine sokarken hareketsiz kaldı. Florence haykırdı, zevkten masaya doğru eğildi.

Sandalyemde arkama yaslandım ve botlarımı masanın üzerine koydum. Eksik olan tek şey bir puro ve bir bardak kandı.

"Cat," dedim. "Floransa'dan çık ve bana bir bardak kan yap. Ve eğer bir puro bulursan, yak ve bana getir."

"Siktir," diye homurdandı ama itaat etti.

Adam içinden çıkarken Florence inledi. Adam yemek odasından çıkıp mutfığa giderken aleti onun özüyle kayganlaşarak zonkluyordu. Ben dartı parmak uçlarımda döndürürken onun etrafı karıştırdığını duydum.

Elinde boş bir bardak ve tüten bir puroyla geri geldi. Dudaklarımı araladım, o da oraya yerleştirdi ve sonra bileğini kesti. Sikine uzandım ve kanı şeffaf cama damlarken onu okşadım.

"Kahretsin," diye homurdandı, kulağıma hırlamak için eğildi. "Seni seviyorum."

Kalbim çırpındı. Gülümsedim ve kürklü yüzünü öptüm. "Ben de seni seviyorum."

Şimdi git Florence'ı becer."

BÖLÜM 25

DARTBOARD

ACE

Acı içime işlerken İLK DART beni inletti. Keskin ve ısırıcıydı, iğneli ucu kaslarımı deliyordu. Jack bir tane daha fırlattığında sağ kık yanağım ve ardından sol yanağım alevlendi.

Sikim çok sertleşmişti. Cat ve Florence'ın kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım. Önümde bir büfe gibi uzanıyordu, meme uçları sertleşmişti. Cat kalçalarını ayırdı, sikinin başı amına bastırıyordu.

Aynı anda bir ok daha kıcımı delip geçerken gözleri geri yuvarlandı. Keskin bir acıyla homurdanarak haykırdım.

"Siktir," diye hırladım.

Parmaklarım tahtaya saplandı, bedenim kıvrınma dürtüsüyle savaşıyordu. Oklar hâlâ içimdeydi ve yaralarımın iyileşmesini engelliyordu.

"Gözlerini ondan ayırma," diye emretti Jack.

Kendimi Florence'a bakmaya zorlarken ürperdim. Cat'in sikinin Florence'ın içine girerken yaptığı çıkıntıyı görebiliyordum, tam olarak sığamayacak kadar büyüktü.

Florence onu içine alırken inledi. Pençeleri masanın üzerinde çizgiler çiziyor, içeri girip çıkarken bakışları benimkilerle buluşuyordu.

Sikeyim.

Aletimden prekum damladı, zevk kaslarımda dalgalanıyordu. Bir ok daha saplandı, bu sefer uyluğumun arkasına. Homurdandım, bir orgazmla patlıyordu. Cum benim horoz patladı, gibi dışarı spurting

bir ok daha isabet
etti. "Jack," diye
mırıldandım.

Bedenim titriyordu. Acı ve zevk sarhoş ediciydi. Bir tane daha ve bir tane daha atarken inledim. Paramparça oluyordum, yeni boşalmış olmama rağmen sikim hala sertti.

Üzerine sıçrarken masa gıcırdadı. Arkamda diz çöktüğünü hissettim. Her bir oku çıkardı, sanki yeniden bıçaklanıyormuşum gibi acım daha da arttı. Yaraların hızla iyileştiğini ve beni yeni bir raunda hazırladığını hissedebiliyordum.

"Henüz bullseye'ı vurmadığıma şükret," diye tısladı. Kıçım sıkıştı. "Jack," diye uyardım.

O sadece güldü. Ve Jack güldüğünde, ben bile bir korku titreşimi hissettim. Beni dayanılmaz derecede tahrik eden bir titreşim, ama yine de.

Florence'ın nefesi kesildi, vücudu kamburlaştı. Cat onu daha sert sikerken homurdandı, hırıltıları yemek odasında gümbürdüyordu.

Omzumun üzerinden Jack'e baktım. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir dart seçerken purosundan dumanlar tütüyordu. Dartı bana doğru fırlatırken bakışlarımı hiç kesmedi.

Taşınmak gibi bir hata yaptım. Belki de içimdeki hastalıklı bir parça bunu istiyordu. Belki de korkunç acıdan gerçekten zevk alıyordum. Belki de şakası rahatsız edici bir düşünceye dönüşmüştü.

Ok içime, deliğimin hemen yanına saplandı ve ben bağırdım, acı arttıkça içimden bir hırıltı çıktı.

"Jack," diye . "Ne oluyor lan?" "Az önce geldin, değil mi?"

Titredim ve kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak gözlerimi kapattım. Kıç yanağıma bir ok daha saplandı, ardından bir tane daha. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

İnledim, acı aletimi tekrar sertleştirdi. Yumuşak dudaklar göğsümde gezindi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Florence daha da yaklaşmıştı ve dili göğsümde geziniyordu. Jack bir ok daha fırlatırken o uzandı ve sikimi okşadı.

Bir homurtu beni terk etti, kontrol için savaşıırken gözlerim tekrar kapandı. Çok sertleşmişim, hatta çoktan boşalmışım. Jack, Cat ya da Florence olsun, bir boşluğu doldurmak için yanıp tutuşuyordum.

"Altınızdayken sikinizi emebilir. İkiniz de hareketsiz olduğunuz sürece ona dartla vurmayacağım."

Ona doğru baktım. "Sikimi yala," diye fısıldadım. "Lütfen."

Cat vücudunu daha da yukarı itti, böylece şimdi onun etrafında dört ayak üzerindeydim. Ondan çekildi ve sikini diliyle değiştirdi, altımda kıvrılırken onu içine soktu.

Sikime geçici bir yalama verirken inledi. Beni emerken bir ok daha isabet etti. Aşağı doğru itme ve boğazını tamamen doldurma dürtüsüyle savaşıyor homurdandım.

Dart üstüne dart beni deldi.

"Bize ne olduğunu söyle," dedi Jack. "Kendi dart tahtam, değil mi?" Homurdandım ama o pes etmiyordu.

"Seni duyamıyorum," diye .

"Ben senin dart tahtanım," diye homurdandım, bir utanç parıltısı hissederek. "Daha yüksek sesle, seni küçük sürtük."

Ona siktirip gitmesini söyleme dürtüsüyle savaştım. Dışlerimin arasından nefes aldım, bir ok daha fırlattığında kaslarım titriyordu, bu sefer öncekinden daha kuvvetliydi.

"Ben senin dart tahtanım," diye nefes nefese kaldım. "Siktir."

Jack yumuşak bir kıkırdama çıkardı ve tekrar masanın üzerine zıplayarak bize doğru yürüdü. Florence sikimin daha fazlasını boğazına kadar aldı, Cat onu yerken inlemeleri etrafımda titreşiyordu. Dilini onun içine sokarken bakışları benimkilere kaydı.

Jack içimdeki dartları çıkardı. Masadan sıçradı ve etrafımızda daireler çizdi, sırtışı bana avını avlayan bir köpekbalığını hatırlattı. Florence'ın boğazına daha derinden sokuldum, onu doldurmak için çaresizdim.

"Sana hareket etmen için izin verdim mi?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Lütfen izin ver. Onun boğazını sikkem gerek." Jack başını salladı. "yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Bakışlarını tuttum ve davet ettiğim tehlikenin farkında olarak kalçalarımı tekrar ittim. Ama sadece bu bile beni eskisinden daha da sertleştirdi. Jack gözlerini bana dikti ve bir anda hareketlenerek beni boğazımdan yakaladı ve masadan kaldırdı. Florence ben içinden çıkarken nefesini tuttu, Jack beni duvara çarparken gözleri büyüdü.

Tırnakları boğazıma saplandı, demir gibi sıkıyordu. "Gerçekten mi aşkım?" diye fısıldadı. "Acı için tam bir fahişesin. Aç bacaklarını."

"Jack," diye inledim. "Beni öldüreceksin."

"Seni öldürmeyeceğim. Sadece bana bir daha meydan okumadan önce düşünmeni sağlayacağım. Yay onları."

Kaslarım merak, beklenti ve korkuyla titredi. Bacaklarımı onun için açtım, sikim hâlâ sertti.

"Öylece kal," diye mırıldandı.

Bizi terk etti, şüphesiz oturma odasındaki gizemli çantaya gidiyordu. İçinde ne olduğunu merak ettim. Vampir eşimin benim için aklında ne vardı?

Cat ve Florence'a baktım. İkisi de döl içindeydi, nefesleri sert pantolonlardan çıkıyordu. Cat başını onun göğüslerinin arasına yaslamıştı. Gözleri kapalıydı, dudaklarında zoraki bir gülümseme vardı.

Ama yine de bir gülümsemeydi.

Jack geri geldi, elleri arkasındaydı. "Jack," diye yalvardım.

"Evet, prenses?"

Ona ters ters baktım ve sonra zihnimdeki seslerin serbest bırakılmak için yalvardığını hissettim. *Bizi serbest bırakın. Onu almamıza izin verin.*

Jack anlıyordu. O her zaman anlardı. Bir adım öne çıktı ve yüzümü tutarak konuşurken dikkatimi çekti.

"Eğer şimdi ortaya çıkıp oynarlarsa, işler çok sertleşir." "Biliyorum," dedim dudaklarımı yalayarak.

Diz çöktü ve bronz bir horoz kafesi çıkardı. "Bu devam etmeyecek," dedim.

Ayağa kalktı ve dizini yukarı kaldırarak sikimi ve taşaklarımı ezdi. Bağırdım, acı içimde patlarken dizlerim zayıfladı. Ve acıyla birlikte baş döndürücü bir teslimiyet duygusu geldi. İsteddiği gibi ona teslim olmak.

"Siktir," diye hırıldadım.

Tekrar diz çöktü, bu sefer kafesi sikimin üzerine yerleştirdi. Başımı duvara yasladım ve sikimi içine sokmaya zorlarken homurdandım. Bir parçam çiftlerime ayrılmak istedi, ama sonra tekrar... Acı verici olsa bile tekil ilgiden zevk alıyordum.

Kilidi yerine oturtup anahtarı çevirirken yere baktım. Sikim parmaklıkların arasından acıyla kalktı, herhangi bir cinsel maceradan uzakta kilitli kalma hissi aklımı başımdan alıyordu.

"Bunlardan birini nereden buldun?" Fısıldadım.

"Geçen gece bardayken, barmenlerden biri bu tür eşyaları nereden bulabileceğini bilen birine benziyordu ve içgüdülerim her zamanki gibi kusursuzdu."

"Tabii ki öyleydiler."

Cat'in kıkırdadığını duydum ama başımı kaldırıp bakmaya cesaret edemedim. Jack'in büyüüne kapılmıştım. Kafesi çekiştirdi ve benden kısık bir homurtu çıkardı. Kaderimi kabullenerek gözlerimi kapattım. Tırnaklarını kalçalarımnda gezdirdi ve öne doğru eğilerek dişlerini kalçama geçirdi.

Siktir. Sikim tekrar sertleşti, yaldızlı kafese doğru zorlanıyordu. Ama yerimde kaldım, hareket etmek istemiyordum.

Jack'i aramızdaki bağ sayesinde hissedebiliyordum. Onunla ilgili her şeyi, şu anda istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeyi. İlişkimizin bir parçası da verme ve alma yeteneğimizdi. Bana tamamen teslim olduğu zamanlar olmuştu ve bu bir hediye idi.

Ve ona tamamen teslim olduğumda? Bu da benden bir hediye idi. Şu anda istediğini biliyordum ve ona teslim olmak beni memnun ediyordu.

Arzularıma asla çok fazlaymış gibi davranmadı. Bana asla iğrenerek, hatta dehşetle bakmadı. Beni olduğum gibi kabul etti ve ben de onu kabul ettim. Şiddetli istekleri ve kana susamış aşkıyla.

Tırnaklarını derimin üzerinde daha fazla kan çekecek kadar sert bir şekilde gezdirmeye devam ederken benden içti. Florence'ın şok olmuş nefesini duydum ve bu beni sadece gülümsetti.

Yırtıcı kurtların dünyasında yakalanmış küçük, narin bir kuzu.

Jack vücudumu öptü ve tenimde kanlı izler bıraktı. Boynuma kadar ilerlediğinde inledim. Beni tekrar ısırıldı ve boynumu yırttı. Daha güçlü bir acıyla nefesim kesildi.

Acı, zevk, acı, zevk. Beni sarhoş hissettiren bir iniş çıkıştı.

Jack dişlerini geri çekti ve kulağıma sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle konuştu. "Ona bir bak."

Sertçe yutkundum ve başımı kaldırıp Florence'a baktım. Cat'le birlikte bizi izliyordu, eli güzel kalçalarının arasındaydı. Dudaklarımı yaladı.

"Bizi nasıl isteyebilir ki?" Jack sordu.

Hissettiğim acı beklediğimden daha derindi. Ne öylece geçiştirebileceğim türdendi ne de bana zevk veren türdendi.

"Ailesini ben öldürdüm. Ona işkence ettin. Kedi ona işkence etti. Hayal görüyor."

"Dur," diye fısıldadım, hâlâ Florence'a bakıyordum. Ne söylendiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gerçek bu. Ve sen bunları bilmene rağmen onunla çiftleştin."

"Kes şunu, Jack."

"Eğer onun seni senin onu sevdiğin seveceğini düşünüyorsan kendine yalan söylüyorsun."

"Lütfen."

"Yanılıyor muyum? Onu seviyor musun?"

"Senin de onu sevme şeklin," diye mırıldandım.

Jack'in burun delikleri alevlendi ve geri çekildi, gözleri parlıyordu. "Asla işe yaramayacak. Asla işe yaramaz. O bir insan."

"Sen de bir zamanlar insan değil miydin?"

Dizini tekrar taşaklarıma ve sikime doğru kaldırdı. Acı içinde bağırdım ve neredeyse iki büküm oldum ama beni yerimde tuttu. Tekrar eğildi, onu yine sadece benim duyabileceğimden emin olmak için dikkatliydi.

"Ona karşı çok nazıksın. Ona nasıl dokunduğunu, nasıl baktığını gördüm. Kendini öyle bir kalp kırıklığına hazırlıyorsun ki, bunu yaşarken seni izleyemem."

"O zaman izleme."

Jack alnını benimkine bastırdı, dudakları kanımla kıpkırmızı olmuştu. Boğazımı kavradığında dokunuşu şefkate dönüştü, yaralar çoktan iyileşmişti.

"Başka tarafa bakamıyorum," diye itiraf etti usulca.

Bir nefes verdim ve tüm kaslarımı gevşeterek başımı salladım. Eğildi ve beni öptü, dili benimkiyle buluştu. Öpücüğü kalbimde açtığı yaraya merhem olmuştu ve acım dinmemiş olsa da en azından yalnız olmadığımı biliyordum.

"Bize geri döndüğün için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

İç çekti, kaşları birbirine yaklaştı. *Nasıl olduğu* sorusu hâlâ aklımdaydı ama ben üstelemedim, o da açıklamadı.

Beni bir kez daha öptü ve sonra dönerek uzaklaştı, kafesimin anahtarını havaya fırlattı. Kedi onu kolaylıkla yakaladı ve başını eğdi.

"Hepsi senin," dedi Jack. "Ne zaman çıkarmak istersen." Cat bana kurt gibi sıırttı.

Lanet olsun.

"Şimdi, Cat..."

"Oh, şimdi deneme bile."

BÖLÜM 26

CİNAYET PARTİSİ

CATHAL

JACK bana göz kırptı ve sonra Florence'ı bir prenses gibi kucağına alıp yukarı taşıyarak hepimizi şaşırttı. Ace ile meraklı bir bakış alışverişinde bulundum, özellikle de onu kendine istediği için.

"Peki... şu anahtar hakkında..." As sözünü kesti.

"Hadi diğer eve gidelim. Bir süredir seni yalnız bırakmamıştım..."

Ace tereddüt etti ama sonra başını salladı. Komşuların ne gördüklerine *inanacaklarından* emin değildim ama ikimiz hızla oradan ayrıldık ve sokağın karşısına geçtik. İnsanlar görmek istediklerini görecektlerdi.

Kapıyı arkamızdan çarptığım anda Ace bana doğru uzandı. Ama onu geri ittim ve çerçeveli fotoğrafların yamulmasına neden olacak kadar sert bir şekilde duvara yapıştırdım.

"Jack sana ne fısıldıyordu?" Ben sordum.

"Bilmek istemez misin? Eğer sikimi bu lanet kafesten çıkarırsan sana söylerim."

"Söyle bana, sonra seni serbest bırakacağım."

İkimiz de ters ters baktık, güvensizlik biraz eğlenceliydi çünkü ikimiz de birbirimiz için ölebilirdik.

Eğildim ve çenesini yukarı kaldırdım. "Anlat bana."

"Florence'ın bizi nasıl isteyebileceğini sordu. Çünkü Florence'ın ailesini öldürdü. Çünkü ona işkence ettik. Çünkü..."

Sertleştim ve ne yapacağımı bilemeden geri çekildim.

"Onu sevip sevmediğimi sordu."

"mi?" Cevabı bildiğim halde sordum.

Jack ve ben Ace'i yüzyıllardır tanıyorduk. Üçümüz birbirimizden neredeyse hiçbir şey saklayamazdık. En büyük sırrı maskenin, dökülen kanın ve ara sıra gelen sinir krizlerinin altındaydı; sadece sevmek ve sevilmek istiyordu. Sonuna kadar romantikti, bunu gösterme anlayışı cinayet ya da manipölasyon içerse bile.

"Nedenini bilmiyorum," diye iç geçirdi. "O..."

"Kırık. Naif. Acı verecek kadar masum," diye cevap verdim.

"Nazik. Güçlü. Zeki. Dirençli. İsteddiği şeye yaklaşmak için kendi güçlü yanlarımızı bize karşı kullandı."

Sertçe yutkundum ve karşı duvara yaslandım. "Jack haklı. Başlangıçta da aynı noktaya değinmişti. Sadece yapacağımızı biliyorduk..."

Söylemek istediğim şeyi bitiremedim bile, çünkü bunun acısı çok acı vericiydi. Benim neyim vardı böyle?

Aramızdaki sessizlik ağırlaştı.

"Bu olamaz," diye fısıldadım. "Florence bizi asla birbirimizi istediğimiz gibi istemez. Nasıl isteyebilir ki? Yaptığımız onca şeyden sonra... Tek zayıflığımız ve gücümüz her zaman birbirimize olan sevgimiz oldu. Başka hiçbir şey olmasa bile üçümüz her zaman buna sahip olduk. Ama ona karşı da buna nasıl sahip olabiliriz ki?"

"İşe yarayabilir," diye yalvardı.

"Olamaz. Bu imkansız. Bize ihanet edecek. Ve bunu yaptığında, onu öldüreceğiz. Bu onun hikayesinin sonu, Ace. Bizimle değil, bir mezarda."

Ace arkasını dönüp koridora çıktı ve merdivenlerde kayboldu. İçimi çektim, onu üzdüğümü biliyordum ama ne diyebilirdim ki? Evet, Florence ile gün batımına doğru kaçabilir ve onun hayatını kesinlikle mahvetmemişiz gibi davranabilirdik.

"Ace," diye seslendim, onu takip ettim.

"Ace..." "Sikimin kilidini aç."

Eskiden ofis olarak kullanılan, ancak kimse kullanmadığı için şimdiden bir kabuk gibi hissettiren bir odaya adım attım. Ace'e dikkatle baktım. Masanın kenarına oturmuş beni bekliyordu.

Anahtarı çıkarıp yanına gittim ve horoz kafesinin kilidini hızla açtım. Çıkardım, ama ona dokunamadan ya da herhangi bir rahatlık sunamadan

gitmişti. Öylece durdum, hüzün neredeyse dayanılmazdı. Tekrar hareket edebildiğimde, sokağa bakan pencereye gittim ve dışarı baktım. Ace çoktan giyinmiş ve korkunç şeyler yapmak için yola çıkmıştı.

Aramızdaki bağı da bir duvar örüyordu ki bu hiç hoşuma gitmiyordu. "Kahretsin," diye iç geçirdim. "Neden böylesin aşkım?"

Bir takım kıyafet aldım ve insan Julian formuma geçtim. Giyindim ve Florence'ın evine geri döndüm.

"Jack," diye seslendim, fuayede bekliyordum.

Saçları ıslak bir şekilde yanımda belirdi. "Ne?"

"Belli ki üzgün," dedim. "Onu gönderdiğinde de üzgün müydü?"

"Üzgün olmalı," dedi kaşlarını çatarak. "Ve geri döndüğüm için bana teşekkür etti, bu yüzden iyi olduğunu varsaydım."

"Evet, ama . Ve..."

"Onun için endişeleniyorsan, peşinden git. Hayatlarımızı geri almak için insan anahtarımıza ben bakıcılık yapıyorum."

Tekrar kaçmak için döndü ama ön kolundan tutup onu kendime çektim. "Bunu yapmandan nefret ediyorum," diye hırladım.

"Ne yapacağım?" diye tısladı.

"Olanlardan etkilenmemiş gibi davran. Gidip onu getir, Jack."

"Eğer kaçıp gitmek istiyorsa-"

"Kahretsin," diye iç geçirdim ve onu serbest bıraktım. "Gerçekten onun peşinden gitmeyecek misin? Peşinden gideceğimi bildiğin için mi? Onu kırılğan bir kafa yapısına soktun. Bu senin hatan."

Bana baktı ve sonra omuz silkti. "Ne istiyorsan onu yap."

"Jack," diye hırladım.

"Gerçeği anlaması gerekiyor," diye homurdandı, yaklaşarak. "Anlamıyor, Cat. Ve bundan geri dönemeyeceğinden endişeleniyorum."

"Geri dönmeyeceği başka ne var biliyor musun? Vücudunu beceriyorsun, kafasını sikiyorsun ve sonra duygusal olarak dengesizleşmesine izin veriyorsun. Bu sorumsuzluk. O senin eşin."

Yüz ifadesi sertleşti. Gözlerini kaçırdı, yanakları kızarmıştı. "Onu eve, bana getir lütfen."

Bununla birlikte, tekrar gitmişti. Banyo suyunun şırıltısını duyabiliyordum ve sikim bana yukarı çıkıp Jack ve Florence'ın tadını çıkarmamı söylese de Ace'in cinayet çılgınlığı yapmasına izin veremezdim.

Bir dizi küfür savurarak dışarıya, soğuğa doğru geri adım attım. Jack bunun bedelini bana daha sonra ödeyecekti.

Ace benden daha hızlıydı ve ne yapacağı belli olmazdı. Onu bulmanın en kolay yolu taze kan kokusunu takip etmek olurdu. Şiddetin bir sonucu olup olmadığını görmek için onu arayacaktı.

Hava kasvetli ve soğuk olduğu için şükrederek caddede ilerlemeye başladım. İnsanlar hâlâ etrafta koşuşturuyordu ve ben de hareket etme hızımı dışında onların arasına karışmışım. Ama umurumda değildi. Bir kavşağa geldiğimde durdum ve bir araya sıkışmış binalara baktım.

İlerledikçe daha da sıkışık hale geliyordu. Kendilerini zar zor ayakta tutan binaların sayısı giderek artıyor, asfalt yollardan buhar sızıyor ve tuğla ve harçların arasından geçen eski borulardan tıslıyordu.

"Ace, seni sıkık," diye iç geçirdim.

Bir köşede durdum, koyu gri bulutlardan süzülen ve her şeye yapışan sağanak yağışlar. Vücudum ısı yayıyor, nefesim puf puf çıkıyordu.

Kan kokusu bana çarptı. *Sonunda.*

Bir tazı gibi kokunun peşine düştüm. Küçük bir ara sokağa girdim ve belli belirsiz de olsa kahkahasını duydum.

"Ace," diye seslendim, köşeyi dönüp bir ara sokağa girdim. "Siktir."

Üç ceset yere ve duvarlara dağılmış, bağırsakları ipler halinde dışarı çıkarılmıştı. Yüz ifadeleri mutlak bir dehşet içindeydi, ölümlerinde sonsuza dek donmuşlardı.

Üç adam, orta yaşlı. Bu onun normal hedefiydi, sadece suçlu gibi görünmüyorlardı.

"Ace!" Tekrar küfrederek bağırdım.

Tuğla duvara baktım ve Karindeşen sembolümüzü oraya çizdiğini gördüm.

Lanet olsun. Bu mührü böyle ortalıkta bırakamazdı. Eğer Ölü Tavşan bunu öğrenirse, sonuçlarının ne olacağından emin değildim. Bizi destekleyecek bir canavar ya da haydut ordumuz yoktu. İnsanları satın almak için yeterli paramız da yoktu.

Duvarlara tırmanabilmek ve çatılardan atlayabilmek için kurt formuna geri döndüm. Bir bedeni yakalayıp göğsünü yırtarak kalbini çıkarırken öfkeyle baktım. Püskürttüğüm kanı sembolü mahvetmek için kullandım ve bunun diğer çetelerin onlara meydan okuduğumuzu düşünmelerini engellemeye yeteceğini umdum.

Herhangi birimizin ihtiyacı olan son şey küçük canavar çeteleriyle uğraşmak zorunda kalmaktı. New York çok büyüktü ve Ölü Tavşan şehrin çoğuna sahip olsa da, her zaman kendilerini kanıtlamanın yollarını arayan yeni yetmelerin olduğunun farkındaydım.

Kalbi yere attım ve sonra binanın yan tarafından sarkan paslı bir merdivene uzandım. Merdiveni kullanarak hızla yukarı tırmandım, çatıya sıçradığımda rüzgâr bana sertçe çarptı. Nereye gittiğini merak ederek dışarı baktım.

Jack'i öldürecektim. Aslında öldürmeyecektim ama doğru olduğunu umduğum bir yöne doğru yola çıkarken bu duyguya tutunmuştum.

"Ace, beni duyabildiğini biliyorum," diye bağırdım ama rüzgâr yeniden hızlandı.

Seni avlayacağım ve bunun için seni becereceğim, diye bağımı zorladım. Aramızdaki bağ zihinsel olarak hiçbir zaman tam anlamıyla sözlü olmamıştı ama birbirimizi duyabildiğimiz anlar da oluyordu. Ve şimdi beni duyabilmesini umuyordum çünkü soğukta durup onun pisliğini topladığım her an, sinirlenmem gereken bir başka andı.

Bir binadan diğerine sıçradım, ara sokağa baktım. İki ceset daha. Başka bir sembol.

"Seni aptal herif," diye mırıldandım.

"Karındaşen vampirle birlikte misin?" diye arkamdan.

Arkamı döndüm ve tam olarak çıkaramasam da biraz tanıdık gelen bir yaratığın çirkin ağzıyla karşılaştım.

"Devam et," diye homurdandım. "Ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez."

"Öyle," dedi. "Ben Ölü Tavşan için çalışıyorum ve onun topraklarında cinayet işlenmesini hoş karşılamıyorum."

"Ölü Tavşan'ı da tanıyorum. Bu işin seninle hiçbir ilgisi yok. İlerleyin yoksa sizi de aşağıdaki yığına eklerim."

Karanlık bir kıkırdama çıkardı ve bir adım daha yaklaştı. "Bana cevap vermedin.

Karındaşen vampirle birlikte misin?"

"O benim eşim," dedim ona karşı koyarak. İpucunu anlamadığı açıktı ve sorusunu sorma şekli bana bir tür ölüm arzusu olduğunu düşündürdü. "Ne istiyorsun lan sen?"

"Ona acı çektirmek için," diye homurdandı ve bana doğru hamle yaptı.

Benden daha uzun ve daha genişti ama onun kadar güçlü, hızlı ya da zeki değildi. Beni yakaladı ve ikimiz de binanın yanından aşağı uçtuk. En az yirmi metre düşüp sertçe yere inerken homurdandım. Çoğunu o aldı.

çarptı. Kemikleri çatırdarken ve kasları kırılırken uludu. Pençelerimi çıplak göğsüne geçirdim ve göğsünü yırtarak açtım.

Beni geriye itti ve ayağa fırladı. Keskin bir iğneyle sonlanan ejderha benzeri bir kuyruğu vardı, sivri dişleri iğne sıraları halinde parlıyordu. Vücudundan mavi kan damlıyor, ayaklarının dibinde birikiyordu.

"Öleceksin kurt," dedi.

Başımı eğdim ve onun bir kopyasına dönüşerek yer değiştirmeye başladım. Bir çeşit drakonik canavardı ve ben ona dönüşürken, onun tüm güçlü ve zayıf yönlerinin kendime dönüştüğünü hissedebiliyordum.

Artık bir yerine iki sikim olduğunu fark ettim. Bir an için tek düşünebildiğim Florence'ı onlarla birlikte almaktı; bu, ben bunu gerçekleştirene kadar zihnime kazınacak bir görüntü olacaktı.

Sikeyim.

Gözleri şok içinde açıldı.

"Eminim bunu daha önce görmemişsindir, seni aptal amcık," dedim ters ters bakarak. "Seni şimdi tanıdım. Kulüpteydin. Seni çıkarken gördüm."

"Evet, çünkü senin orospu arkadaşın paramı çaldı ve şimdi Ölüler'e borçluyum-"

Ona doğru hamle yaptım ve yeni pençelerimi boğazına geçirdim. Nefes nefese kaldı, yeni yarasından kan fişkirirken gözleri büyüdü. Elimi göğsüne soktum ve daha da yırttım.

"Sen bir aptalsın," dedim iç çekerek. "Ve bir aptal olarak öleceksin. Ama en azından ödeyecek başka borcun olmayacak."

Kalbini yakaladım ve yırttım, birini parçalara ayırmanın tanıdıklığı ikinci bir deri gibi hissettirdi. Gözlerinden ışık aktı, vücudu yere yığıldı.

Birini öldürdükten sonra her zaman gelen sessizlik iç çekmeme neden oldu. Kurt formuma geri döndüm, etrafımdaki havayı soludum ve eşimi çözmeye çalıştım.

"Nereye gittin sen?" Yumuşakça sordum.

Ara sokağa bir göz attım. Her an biri cesetlere rastlayabilirdi ve bu olduğunda burada olmak istemiyordum.

Duvara tekrar tırmandım ve kolayca tepeye indim. Hoş bir sürpriz olarak Ace orada bekliyordu, kızgın maskesi midemi bulandırıyordu.

"Eve gel," dedim. "Bu gece için yeterince öldürdün. Dikkat çekmek istemeyiz."

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Gel, benimle öldür. Dikkat çekmemiz kimin umurunda? En son ne zaman biraz eğlendik?"

"Sen zaman seninle eğleneceğim..." "Ne değil?"

Kızgın mı? Kararsız mı? Umutsuz mu?"

"Ace," diye iç geçirdim. "Lütfen. Eve gel. Yarın önemli bir toplantımız var. Yemek yemeli ve ona hazırlanmalıyız."

"İyi denemeydi. Yarın için hazırlık yapmamıza gerek olmadığı söylenmişti, hatırladın mı? Savaşmayacağız ya da kan dökmeyeceğiz. *Güvenli* oynuyoruz."

İleri doğru bir adım attım, ama o geri sıçradı, akrobat benliği her zaman benden kaçmayı başardı. Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve ona doğru yaklaştım.

"Geri geliyorsun," diye hırladım. "Ve bunu konuşarak halledeceğiz."

"Sağlıklı, toksik olmayan bireyler gibi mi?" Güldü. "Kulağa ne kadar hoş geliyor."

Ona doğru uzandım ve o da yolumdan dönerek dizimin arkasına tekme attı. Yere düştüm ama döndüm, pençelerim paltosunun kenarını yakaladı ve yırttı.

"Lanet , Ace," diye . "Az önce biri bana saldırdı ve sen başıma bela oluyorsun-"

Beni yakaladı ve çatıdan aşağı attı. Boğazıma bir bıçak dayayarak beni .

"Aşkım," diye iç geçirdi. "Evine git. Oynamak isterse Jack'i peşimden gönder. Aksi takdirde, lanet Ölü Tavşan'a giden yolu kendim katledeceğim. Ona bize ihtiyacı olduğunu göstereceğim ve bunu onu geçmek için kullanacağız. Güvercin olmadan."

Boğazımdaki bıçağa rağmen onun altında gevşedim. Farkına vardım ve sertçe yutkundum. "Florence'ı kurtarmak için bunu yapar mıydın? Hepimizin hayatını riske mi atacaksın?"

"Neden yapmayayım ki? Neden kabul etmiyorsun? Onu istediğim için deli miyim? Aklımı mı kaçırdım?"

Sonunda elini kadar birbirimize baktık. "Ben deliyim, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Ama hepimiz öyle değil miyiz? Üçümüz her zaman çizgide yürüdük. Ama Florence... o bir insan. Ve onu birbirimizi sevdiğimiz gibi sevebileceğimizi sanmıyorum. Eş bağı bir hatadır. Bazen kader yanılır. O bizim için doğru kişi değil ve biz de onun için doğru kişi değiliz."

"Kader *asla* yanılmaz," diye savundu.

Maskesine dokunmak için elimi kaldırdım ama irkilerek benden uzaklaştı. Ayaklarıma doğru yuvarlandım. Bana bir kol mesafesindeydi ama aramızda beni korkutan, giderek büyüyen bir uçurum vardı. Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca hiç bu kadar uzakta hissetmemiştim.

Yaklaştım ve kaçamadan onu yakaladım. Beni ama kurt gibi kollarımı ona doladım ve çırpınmayı bırakana kadar onu tuttum.

"Ace," diye mırıldandım. "Sen, Jack ve ben mi? Biz korkunçuz. Biz kötüyüz. Hayatta kalmak ve hatta gelişmek için kötü şeyler yapıyoruz. Az önce bir kalbi söktüm ve gözümü kırpmadan boya fırçası olarak kullandım. Ama sen? Jack? İkinize duyduğum sevgi karanlığımı aşıyor. Bu bir bağdan daha fazlası, bir yaşam çizgisi. Üçümüzün de ruhlarımızı gerçekten kaybetmemizi engelliyor. Onun hakkında böyle mi hissediyorsun?"

"Evet."

Tekrar nefes verdim. Hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Neden şimdi? Neden geçen yıl onunla ilk tanıştığımızda değil?" Ben sordum.

Ace başını kaldırıp bana baktı. "Çünkü o Jack'i kaybetmeden önceydi. Kaybedecek ne kadar çok şeyimiz olduğunu fark etmeden önceydi. Bu, aramızdaki bağı görmezden gelmenin aptallık olacağını anlamamdan önceydi. Kim olduğumu hatırlayamadığım anlar oluyor. Kafamdaki seslerin o kadar yükseldiği anlar oluyor ki ben miyim onlar mı bilemiyorum. Haklı mıyım haksız mıyım bilmiyorum. Sen ve Jack bu sesleri uzak tuttunuz, ama Florence da öyle. Onda bizim kırık yapbozumuza uyan bir şeyler var ve eğer sen de bunu göremiyorsan, o zaman söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Bunu görebiliyorum," diye itiraf ettim. "Jack de yapabilir. Ama güvercin..."

"Güvercin, kendisine bağlı bir beden olmadan güçsüzdür. Ve bu beden Floransa ya da Irene olmalı. Peki onu bulduğumuzda ne olacak? Anlamıyorum Jack."

"Tüm planının ne olduğundan emin değilim ama Florence'ın bizi öldürebildiği anda öldürmeye çalışacağını düşünmezsek aptallık etmiş oluruz. Ona yaptığımız onca şeyden sonra neden yapmasın ki? Onunla bir bağ kurmuş olsan bile... O bir insan. Bunu bizim anladığımız gibi anlamıyor."

"Nereden biliyorsun?" Ace geri çekilerek sordu. "Çiftleşme bağı hakkında ne hissettiğini sordun mu yoksa onu becermekle mi meşguldün?"

Homurdandım. "Senden gelen cesur sözler. Eve geliyor musun, gelmiyor musun?"

Ace sonunda omuz silkti. "Tamam. Ama o benimle konuşana kadar Jack'le konuşmayacağım."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Elimizi uzattım ve ikimiz de binanın yanından aşağıya sıçrayarak ara sokağa indik. İkimiz de diğerlerinin üzerinde yatan canavar bedene baktık, ondan yayılan bir tedirginlik hissi vardı.

"Jack'ten ne istiyordu?" Ace sordu.

"Geçen gece kulüpte parasını aldığını söyledi," dedim omuz silkerek.

"Ne aptal ama," diye homurdandı Ace.

Gülümsedim, hafif küstahlığın tadını çıkarıyordum. "Hadi eve gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

ŞARAP VE YEMEK

FLORANSA

Jack'in nazik olduğu kısıcık anlarda, onun kadar nazik başka birinin olmadığına yemin edebilirdim. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, banyo suyundan buhar yükseliyordu. Elleri kaslarımın üzerinde çalışıyor, her yerimi ovuyor ve beni mutlak bir mutluluk haline sokuyordu. Ona yaslandım, gözlerimi kapattım ve onlarla birlikte olmakla hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Bir noktada, teslim olmuşum. Şehvete, arzuya ve meraka teslim olmuşum. Ve onlarla birlikte olduktan sonra, doğru seçimi yapmışım. Ancak aptal değildim. Bunun kısa bir süre olduğunu ve her an serabın paramparça olabileceğini biliyordum.

Yine de Jack bana dokunurken bunları düşünemiyordum. Aklım hâlâ Cat'in Ace'i istediği gibi kullanırken beni anlamsızca siktiği gerçeğindeydi.

İkisini izlemek ateşliydi. Onun hiçbir şey yokmuş gibi güç kullanmasını izlemek. Üçü arasındaki dinamikler büyüleyici ve onların baskın bir role girip çıkmalarını izlemek ilginçti.

Ama ben onlar gibi değildim. Hiçbirini kontrol etme arzum yoktu. Ama kontrol edilmek hoşuma gidiyordu. Onlar tarafından kullanılmayı seviyordum. Dün Cat yumurtalarını içime sokarken beni tuttuklarında, her protesto çılgılığı aslında daha fazlası için bir yalvarıştı.

"Ne küçük kuzum?" diye mırıldandı, kollarını göğsüme dolayarak. Bu şekilde sarılmanın verdiği güven hoşuma gitmişti.

"Sadece..." Dürüst olmak istediğimden emin olmadığım için sözümü yarıda kestim. "Söyle bana," dedi. "Dürüst olabilirsin."

"Keşke benden nefret etmeseydin diye düşünüyorum." Jack hareketsiz kaldı.

"Ve her şeyin bu şekilde olmak zorunda olmadığını. Ve eğer insan olmasaydım, belki de üçünüz beni yanınızda tutmak isterdiniz."

"Hmm. Bunlar daha yeni sikilmiş biri için derin düşünceler."

Omuz silktim ve çekilmeye başladım ama beni olduğum yerde tuttu. İçimi çektim ve yine de ona doğru gevşedim, ya boynumu kıracağını ya da beni tekrar gökleri görece kadar sert bir şekilde boşaltacağını biliyordum.

"Eğer bundan sağ çıkarsam, normal bir insanla nasıl birlikte olabilirim ki? Onlar bana sizin üçünüzün verdiği orgazmı veremez."

Jack homurdandı. "Hayır, yapamazlar. Seni birden fazla şekilde mahvettiğimizi söylediğim için üzgünüm."

"Hoşuma gitti," diye karar verdim.

Göğüslerimi avuçladı, başparmağını meme uçlarımdan üzerinde gezdirdi. "Benim de hoşuma gidiyor," dedi. "Şimdilik."

"Tabii ki." Benimle alay etmeye devam ederken sertçe yutkundum.

"Çığlıklarını ve yalvarışlarını duymak gerçekten hoşuma gidiyor," dedi boynumu öperek. Saçlarımı yana doğru süpürmek için göğüslerimi ovmaya ara verdi, meme uçlarımdan tekrar başlarken bana alaycı ısırtıklar verdi.

Su sıcaktı ama ben daha da sıcaktım. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum ve ona her dokunuşum bir kat daha benzin döküyordu.

"Çok hassassın," diye homurdandı. "Seninle böyle günler geçirebilirim. Seksle ölüm."

"Eğer beni şekilde öldürmek istiyorsan, benim için sorun yok."

Tekrar kıkırdadı ve elini ayrılmış kalçalarımın arasından aşağı kaydırды. Başım omzuna düştü, klitorisimin etrafında dolanırken benden düşük bir homurtu çıktı.

"Bu nasıl bir his?" diye fısıldadı.

"Lütfen durma," diye inledim.

"Ace'e dart atarken beni izlemek nasıl hissettirdi?"

"Bu... bu beni sıcak hissettirdi. Ama sadece onun acıdan hoşlandığını bildiğim için."

"Bunu seviyor. Veriyor ve alıyor. Bir keresinde beni Paris'teki yatağıma bağladı ve günlerce kansız, zincirli bir şekilde orada bıraktı. İçeri girer ve bana her türlü şeyi yapardı..."

Alçak ve seksi bir ses tonuyla devam ederken amım zonkluyor, nefesim yükseliyordu.

"Beni tekrar becerirdi. Bir vampir olduğu için bana başka şeyler de yapabilirdi. Duygularınızı dehşete düşürecek şeyler."

"Söyle bana," diye . "Lütfen. Duymak istiyorum."

Bana karşı gülümsedi. "Seni ahlaksız küçük bir fahişeye dönüştürdük Florence."

"Ve?"

Güldü ve klitorisimin etrafında daha hızlı döndü. "Beni kesip açtı ve becerdi. Her çılgılık onu daha da sertleştiriyordu. Sonra farklı formlarına ayrılırdı ve üçü bana akla gelebilecek her şekilde sahip olurdu. Yine de onu ısırmamam için ağzımı tıkadıklarından emin oldular. Sonunda o kadar perişan olmuştum ki kan arzumı doyumak için on adam gerekti."

İnsanlardan bir fincan çay içer gibi içtiğinden bahsediyorduk ve yine de tüm vücudum zevkle aydınlandı. İnledim, eline karşı kamburlaştım.

"Sana neler yapabileceğimizi merak etmekten kendimi alamıyorum," dedi. "Seni tekrar tekrar kullanmasını izlemek isterdim, ta ki sen onun küçük bir oyuncak bebeği olduğunu düşünene kadar."

"Lütfen. Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Hepinizi istiyorum," diye yalvardım.

Sınıra çok yaklaştım ama parmaklarını geri çekti. Parmaklarını saçlarımın arasına soktu ve sertçe çekti, kafa derimde acı alevlendi.

"Acıyı gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?"

Amım evet dedi. Başımı salladım, o daha sert çekerken gözlerim yaşlarla doldu. "Ve bu bizden geldiğinde hoşuna mı gidiyor? Bu şekilde olmaktan geçen yıl işkence gördün mü?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Benim tatlı, kayıp küçük kuzum," diye iç geçirdi. "Kalk. Banyo zamanı bitti."

Beni o kadar sert itti ki küvetteki su şırıldayarak yere sıçradı. Dikkatlice ayağa kalktım ve dışarı çıktım, soğuk hava bana çarptığında bir havluya uzandım.

"Havlusu yok. Aşağı inmeni ve sende olduğunu bildiğim dolaptan bir şişe şarap seçmeni istiyorum."

"Dışarı çok soğuk-"

Hırıltısı beni harekete geçirdi. Titredim, banyodan çıkıp mutfığa inerken üzerimden su damlıyordu. Dolap konusunda haklıydı. Orada el değmemiş bir sürü şarabım vardı.

Koyu kırmızı bir renk seçtim, tüylerim diken diken oldu.

Şarap açacağını da buldum ve tam yukarı koşacaktım ki ofis kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum. Kapıya doğru sürünürken içimi bir ürperti kapladı. Kapıyı iterek açtım ve odanın köşesindeki bir sandalyede çırılçıplak oturan Jack'le karşılaştım.

Perdeleri açmıştı, güneş ışığı yumuşak tenine vuruyordu. Meme uçları sertleşmiş, koyu kırmızı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Başını eğmiş, bir bacağı diğerinin üzerine atmıştı.

"Önümde yere diz çök."

"Ofisi kullanmak zorunda mıyız?" Yüzüm kızarak sordum.

"Bu sandalyeyi sevdim," dedi omuz silkerek. "Halı da temizlemen gereken büyük bir dağınıklık yaratmayacak kadar uzakta."

Jack'in yanına gittim, önünde yere diz çöktüm. Bana ne yapmayı planladığını merak ederek ona şarap şişesini ve açacağını uzattım. Beklenti ve korku içimde işliyordu ve neredeyse damladığının farkındaydım. Sadece küvetten çıktığım için değil, amım onun ilgisini çekmek için yalvarıyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki, özellikle de ona bakarken zar zor nefes alabiliyordum.

Onu tanrılar mı yoksa şeytanın kendisi mi yarattı emin değildim. Ne olursa olsun, Jack büyüleyiciydi. Kıp kırmızı gözleri küçümseme ve şehvetle parlıyordu ve soğukluğu onu daha da çekici kılıyordu. Özellikle de bakışları benim hissedebileceğim kadar ısındığında.

Şarap şişesini açtı ve geriye doğru eğerek içmeye başladı. Şarap vücudundan aşağı döküldü, koyu kırmızı çizgiler boğazında, göğüslerinde, karnında, amcığında ve kalçalarında izler bıraktı. Dudaklarını yalayarak geri çekti.

"Temizleyin."

Benden yapmamı istediği şeyde acı yoktu ama tam bir teslimiyet vardı. Öne doğru eğildim ve karnının alt kısmından bir damla yakalayıp vücuduna kadar yaladım. Ben devam ettikçe, üzerine düşmesine izin verdiği her şarap izini yaladıkça memnun bir iç çekti. Sandalyede kendini ayarladı ve bacaklarını açtı, bir tanesini kolçağın üzerine sarkıttı, böylece amını da yalayabilecektim.

Şişeden tekrar içti ve üzerine daha fazla şarap dökülmesine izin verdi.

Ve çok susamıştım.

Utanmadım. Tereddüt etmedim. İyi bir kız ya da iyi bir eş olmak için nasıl yetiştirildiğimi düşünmedim. Tek düşündüğüm Jack'in mükemmel vücudundan şarap içmekti, beni cehenneme gideceğimden emin olacak kadar mahveden vampir. Ama cehennemde sundukları buysa, başka nerede olmayı tercih edeceğimi hayal bile edemiyordum.

Yumuşak bir iniltiyle meme uçlarını emdim, dilimi üzerlerinde gezdirdim. Vücudunda aşağı yukarı ilerlerken o da inledi. Elimi kalçasında gezdirdim ve iki parmağımı açıklığına bastırdım, parmaklarımı içine sokarken çıkardığı iniltinin tadını çıkardım.

"Hızlı öğreniyorsun," dedi.

Onları içeri ve dışarı itmeye başladığımda, benim için ne kadar ıslak olduğunu hissederek övgüsünü aldım. Bizim için. Ve bu tek başına neredeyse boşalmamı sağlıyordu.

Onun onayı benim için bir sapkınlık haline gelmiş olabilir.

Uzandı ve başımı tuttu, bir bulanıklık içinde hareket etti. Aniden yere itildiğimde nefesim kesildi, bacakları kalçalarımaya yapışmıştı. O şarap şişesini dudaklarıma doğru tutarken ben de dirseklerime dayanarak kısmen doğruldum.

"İç," dedi.

En son ne zaman bir kadeh şarap içtiğimden emin değildim. En azından yıllar olmuştu. Şarabı bana ikram ettiğinde yudum yudum içtim, üzümün ve alkolün zengin tadı içimi ısıttı.

Onu geri çekti ve ben dudaklarımı yaladım. "Biraz daha?" diye sordu.

Başımı salladım ve biraz daha içtim. Son damlasına kadar içene kadar orada tuttu. Tenimin sıcaktan kızardığını hissedebiliyordum.

"Çok sarhoş olacaksın," diye homurdandı. "Sen hiç içki içer misin? Aslında hayır, tabii ki içmezsin. Sen bir prensessin." Şişenin ucunu yalarken burnunu bana doğru kırıştırdı, kalan kalıntıları almak için dilini dar açıklığa soktu.

Üzerimden kaydı ve bacaklarımı geriye itti. "Onları benim için açık tut," dedi.

Kollarımı bacaklarımın arkasına dolayarak kendimi ona tamamen açık tuttum. Başım döndü, şarabın etkisiyle içimden kısık bir kahkaha yükseldi.

"Öyle kal Florence. Hareket edersen ya da kendini bırakırsan tehlikede olabilirsin."

"Tehlike mi? Tehlikeyi severim," diye mırıldandım.

Bir şey amımı dürttü ve ne olduğundan emin olamadan gerildim. Bacaklarımın arasına baktım ve ağzım açık kaldı.

Beni şarap şişesiyle sikecekti.

"Camdan yapılmış," diye itiraz ettim, kalbim göğsümde çarpmaya başlamıştı bile.

"Kıpırdama o zaman, yoksa bir doktora amında nasıl kırık bir şarap şişesi olduğunu açıklamakta zorlanabilirsin. Ve sonra hayal et..." şişeyi ileri doğru itti, ince boynunu içime sokmaya zorladı. "Ah, zavallı küçük fahişe, diye düşünürdü doktor. Bir sık için o kadar çaresizdi ki şarap şişesini kendi üzerinde kullandı."

Sözleri beni utandırdı ama aynı zamanda tahrik etti. Daha ileri ittiğinde nefesim kesildi, şişenin daha geniş kısmı şimdi açıklığıma baskı yapıyordu.

"Sığmaz," diye mırıldandım. "yok."

"Bu sabah Cat'in sikini aldın. Ve yumurtalarını. Uyacaktır. Sakin ol, yoksa kırılabilir."

İnledim ve titredim. Şişeyi bir kez daha iterken başım yere düştü.

"Belki içindeyken kırarım."

"Lütfen yapma," diye ağladım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Lütfen yapma."

Yavaşça çıkardı ve tekrar içime sokmaya zorladı. İstemsiz bir inilti beni terk etti, tüm vücudum sarhoşluk ve... zevkle uğulduyordu. Tehlike beni sadece daha fazla istemeye itti.

"Çok güzel bir amın var," diye iç geçirdi. "Onu mahvetmek utanç verici olur." "Hayır," diye yalvardım. "Lütfen. Senin için her şeyi yaparım!"

Sertçe itti ve şişenin daha geniş kısmı amımı yararak beni hiç gerilmediğim kadar gerdiğinde çılgılık attım. Acı, tehlike ve zevkle birleşince boşalmam için yeterli oldu. Sıkışmamın içindeki cam şişeyi ezebileceğinden korkarak karşı koysam da içimden bir orgazm geçti.

Jack güldü, daha da içeri itti. Eridim, daha fazlasını alırken nefes nefese kaldım. Kaslarım gerilirken vücudum titredi, orgazmın dalgaları hala içimde yuvarlanıyordu.

Olabildiğince hareketsiz kalmaya çalışarak kendimi tutarken kollarım yandı. Gözlerimi sıkarak kapattım, şişenin kırılabileceği korkusu içime yayıldı. Daha fazlasını haykırdım, amım gerildi

hayal gücünün ötesinde. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, şehvet ve mutlak dehşet arasında sıkışıp kalmıştım.

Şişeyi geri çekti ve tekrar içeri soktu, yavaşça içeri ve dışarı itti.

"Çocuklar döndüğünde, bahse girerim bu amcığı doldurmak isteyecekler," dedi. "O kadar geniş açılmış olacaksın ki, içindeki bütün döllerini görebileceğiz."

Nefesim kesildi. Çizdiği görüntü... "Benim neyim var?" Yüksek sesle inledim.

Jack güldü. "Hiçbir şey. Sen sadece geç açan güzel bir çiçeksin ve taç yapraklarını açan su asit dolu. Tehlike bağımlılık yapıyor. Yüzyıllardır deneyimimiz var ve bir de sen varsın..."

"Sen benim ilkimdin," diye fısıldadım.

Jack yumuşak bir mırıltı çıkardı ve şişeyi daha derine itti. "Senin ilkin ve ben de senin sonuncun olacağım. Kader hepimizi mahvetti Florence, ama sen hâlâ benimsin. Başka hiç kimse sana bu şekilde sahip olamayacak. Artık insanlarla birlikte olamayacağın için sızlanıyordun ama asla olamayacaksın. Bu gerçekleşmeden önce seni öldüreceğim."

Beni sevdiğini söylemesine en çok yaklaştığım anın bu olduğunu biliyordum.

Şarap şişesini sonuna kadar dışarı çekerken inledim. Şişeyi tekrar içeri sokmadan önce nefes almak için bir anım vardı, çılgınlığım evin içinde yankılanıyordu.

"Keşke komşularınız da sizi görebilseydi..." diye fısıldadı. "Keşke bunu açık havada yapıyor olsaydık. Eminim senin küçük bir ucube olduğunu düşünürlerdi. *Şu Ellis denen kadına bak. Onun sapkın olduğunu hep biliyorduk.*"

Beni onunla daha sert sikerken gözyaşları yüzümden aşağı süzüldü. Alırken titriyordum. Şarap ve arzuyla sarhoş olmuştum.

"Lütfen," diye hıçkırdım. "Lütfen dur."

Ama yapmayacağını biliyordum. Ve ondan durmasını istemem beni daha sert becermesine neden oldu.

"Olamaz! Kırılabilir!"

"Lütfen!" Feryat ettim! "Lütfen buna izin verme!"

"Seni paramparça edecek," diye homurdandı, daha hızlı pompalayarak. "Amını yırtacak ve bir daha asla sikilemeyeceksin. Asla-"

"Lütfen dur," diye hıçkırdım. "Oh, Tanrım!"

Ne kadar yüksek sesle feryat ettiğimden emin değildim. Ama beni aniden kavrayan orgazm dehşet vericiydi. Ben boşalırken Jack şişeyi yırtıp attı ve ben de o boşalırken haykırdım.

odanın öbür ucuna fırlattı.

Parçalanma sesi beni tekrar boşalttı.

Parmaklarını klitorisimin üzerinde hızlı ve sert bir şekilde ovuşturdu, orgazmım boyunca durmadı. Tekrar çığlık attım, beni bir kez daha zorlarken olduğum yerde donup kaldım. Sanki bedenim bir noktada benim olmaktan çıkmış ve sadece ona ve onun isteklerine ait olmuştu. Onun ihtiyaçlarına.

O ateşli hissi tekrar hissettiğimde nefesim kesildi, içimden sıvı fışkırdı. Jack inledi, ben fışkırırken burun delikleri alevlendi.

"Bana senin bir cadı olduğunu söylemediler," dedi

Jack. "Ne?!" Tiz bir sesle söyledim.

Jack bir kahkaha atarak parmaklarını içime soktu. "Sadece şaka yapıyorum." Parmaklarını içeri sokup çıkarırken, dokunuşu metodik bir hal aldı.

"Oh," dedim yüzüm kızararak.

Kollarımı bacaklarımdan çekerek çözülmeme izin verdi. Yere yayıldım, içinde eridim. Eğildi, dili klitorisimi fırçalarken gözleri bakışlarımı tutmak için yükseldi.

Dokunuşu elektrik gibiydi. Gerildim, muhtaç bir nefes beni terk etti.

"Dayanıklılığın uzun zamandır zevk almadığın için mi yoksa gerçekten bu kadar ahlaksız olduğun için mi bilemiyorum," diye alay ederek tekrar yaladı. "Bazı vampirleri utandırıyorsun, küçük kuzu."

"Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadım. "Ama istemiyor musun..." "Ne istiyorsun?"

"Sen de gelmek istemiyor musun?"

Jack kaşlarını kaldırdı. "Beni boşaltmak mı istiyorsun?"

"Ben sadece..."

"Az önce olanlardan büyük bir tatmin duyuyorum," dedi. "Seks için orgazm çetelesi yok. Sadece bunu eğlence için yapmak istiyorsan. Eğer beni boşaltmanı isteseydim, seni kullanırdım."

"Oh," dedim.

Bu mantıklıydı ama yine de karşılık vermekten kendimi alamıyordum.

"Sadece seni mutlu etmek istiyorum," dedim.

"Bu beni mutlu etti."

Parmaklarını geri çekip yalayarak temizlerken başımı salladım. Bakışları bir şeyle parlıyordu ama ne olduğunu tam olarak çözemiştim.

Evimin kapısı açıldı ve çarparak kapandı. Başımı kaldırdım ama Jack içini çekti, tavrı hemen değişti.

"Gidip biraz yemek yiyebilir ya da dinlenebilirim," dedi. "Birilerinin duyguları incindi."

Bana bir gülümseme sundu ve sonra kalktı. "İyice kullanıldığında çok güzel Üçümüz seni bir süreliğine kendi haline bırakacağız."

Gözümü kıptım ve o gitmişti. Muhtemelen diğer eve geri döndüler.

İçimi çektim, başım dönüyordu.

Sorun şu ki, beni yalnız bırakmalarını istemiyordum. Her şeyden çok, beni bir daha asla yalnız bırakmamalarını istiyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

KAN VE ALTIN

JACK

Son birkaç gündür olan her şeyi bir kenara bırakıp herkesin beni tanıdığı o soğuk, kötü niyetli vampire geri dönmek için kendimi ZORLADIM.

Dün akşamdan beri sessizliği ilk kimin bozacağına dair bir oyun oynanıyordu ve bu ben olmayacaktım. Ace benimle konuşmuyordu. Cat ikimize de kızgındı. Küçük Florence'ımız tüm bunların ortasında kalmıştı.

Kürklü paltomu üzerime geçirerek arabadan çıktım. Ölü Tavşan'ın hangi katta oturduğunu merak ederek heybetli binaya baktım. Ya da yaşadığı yer burası mıydı? Bu şehir Londra'dan çok farklıydı, zenginlerin davranışlarından yaşamayı seçtikleri yere kadar.

Grand Link şehrin en yükseklerinden biriydi ve aynı zamanda en lükslerinden biri olduğu da açıktı. Şehir merkezinde, buharın, boruların ve koşuşturan insanların ortasında pırıl pırıl altın bir kuleydi. Zeplinler New York'un üzerinde süzülüyor, alçakta asılı duran kış bulutlarını gölgeliyordu.

Ace, Cat ve Florence arabadan indiler, ikisi onun iki yanını korumaya aldılar. İçimde bir sıkıntı vardı ama bunun tek nedeni onu umursamamamız gerektiği idi. Dördümüz bir arada olduğumuz sürece, bu giderek daha da zorlaşıyordu.

Ona süslenmesini söylemişim ve çok hoşuma gitmişti. Gümüş ve altın rengi bir flapper elbise, uzun beyaz eldivenler ve bir palto giymişti. Sıra sıra inciler boynunu ve köprücük kemiğini sarıyordu ve bencilce, onu onlarla boğmak istedim

O benim için gelirken. Elinde katlanmış tüylü bir yelpaze bile vardı. Uzun kahverengi saçları parlak dalgalar halinde dökülüyor, dudakları koyu kırmızıya boyanıyordu.

İlginç bulduğum şey, kendinden ne kadar emin göründüğüydü. Hareket ederken omuzları geriye doğru çekilmişti ve bir noktada etrafımızda sinmeyi bırakmıştı.

Tam bir tanrıça gibi görünüyordu.

Ona baktım, gözlerinin yeşilini içime çektim. Zümrüt ve güzel.

Onu buradan uzaklaştırmak için içimde bir istek vardı. O sadece bir insandı ve o kadar iğrenç yaratıkların inine giriyordu ki onlarla yüzleşmek bile istemiyordum.

Ace bakışlarımı yakaladı ve başını eğdi. Tabii ki hiçbir şey söylemedi. İlk kez konuşmadığımıza sevinmişim çünkü aklımdan geçen alaycı yorumu duymak istemiyordum. Çiftleşme bağlantımız sayesinde eğlendiğini hissedebiliyordum ve bu yeterliydi.

"Konuşulmadığı sürece çeneni tutmayı unutma," dedim ona. "Bu ikiniz için de geçerli."

Başlarıyla onayladılar.

Güvercin'le ilgili verdiği ipucu uzak bir ihtimaldi ama şimdilik elimizdeki tek ipucuydu. Ölü Tavşan'ın bize yararlı bir şey söylemeye meyilli olup olmayacağından emin değildim ve değerli otomata dikkat çekmemizin iyi bir şey olduğuna da inanmıyordum. Ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Dehşet ve endişe beni pençesine aldı.

Güvercinler gizli tutulmuştu. En azından hedeflerimizden biri . Elbette, Ucubeler onların varlığını öğrendiğinde sorunlar ortaya çıkmış ve bu da sonunda çöküşümüze neden olmuştu. Ve şimdi tek yapabildiğim, Ölü Tavşan'ın bunca zamandır onlardan haberdar olup olmadığını merak etmektir...

Neden onları aramamıştı?

Görevli bizim için kapıyı açtı ve içeri girdik. Bu güç pozisyonunda olduğum günleri özlüyordum. Adamlarımla dolu koca bir binam vardı, benim için ölecek canavarlar. Sırları toplar, planlarımızı uygular, onlardan ne istersek yaparlardı. Ama şimdi, sadece ben, Cat ve Ace vardı.

Ve Florence, ama onu saymıyordum.

Yüzü olmayan bir adam bize yaklaştı. Karanlığın çukuruna çok fazla bakmamaya çalıştım, nasıl görebildiğini ya da konuşabildiğini merak ediyordum. O bir

Gördüğüm en garip canavardı ama listenin başındaydı. Silindir şapka ve uzun siyah bir palto giyyordu.

Beni takip edin, sesi zihinlerimizde yankılandı. *Efendi bekliyor*.

Harika. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve lobide onu takip ettim. Cat'in endişesini hissedebiliyordum ama o bunu belli etmiyordu. Hiçbirimiz göstermeyecektik.

Bizi bir asansöre götürdü. Burası onun içinde olmasını beklediğim kulüpten çok farklıydı. Altın kapılar o kadar cilalıydı ki, görünüşümüzü bir ayna gibi yansıtıyordu.

Yumuşak, melodik bir *ding sesiyle* açıldılar ve içeri girdik.

Yüzü olmayan adam en üst kat için düğmeye bastı. Kapılar kapanırken ve biz yukarı çıkarken bina etrafımızda inledi.

Bakışlarım Florence'in üzerinden hiç ayrılmadı. Sürekli kurcaladığı gümüş bir broş takıyordu. Terinin tatlı kokusu bana onun ne kadar insan olduğunu hatırlattı.

Ace bile sessizdi, sadece gözlemliyordu. En üst kata geldiğimizde asansör yavaşladı.

Sola ve Büyük Oda'ya.

"Teşekkür ederim," dedim.

Yere çıktık ve midem bulandı. Gücümüzün zirvesindeyken bile bu tür bir lüksü hiç yaşamamıştık. Tavanlar kristal avizelerle süslenmişti, bronz borulardan tıslayan buhar zemini ısıtıyordu. Koridorda ilerledim ve altın çerçeveli devasa tabloları baktım.

Altın, bronz, elmas. Hepsi kan ve acıyla satın alınmıştı ama yine de bir *canavarın*, varlığını reddeden bir dünyada bu kadar ileri gitmiş olması takdire şayandı.

İki kapı zaten açıktı ve heykeller, sanat eserleri ve diğer tuhaflıklarla dolu devasa bir odaya açılıyordu. Heykeller tüylerimi diken diken ediyordu, hepsi farklı türde canavarlardı. Pencereler bize aşağıdaki tüm şehrin manzarasını sunuyordu. Ortada meşe bir masa vardı ve iki yanında iki yaratık duruyordu.

Masaya geldiğimizde yürüyüşümü yavaşlattım. Sandalyede oturmuş, bir şeyler karalayan adam görmekten korktuğum kişiydi.

"Ölü Tavşan," dedim. "Uzun oldu."

"Hazır olduğunda konuşacak," diye hırladı yaratıklardan biri. "Ar-Arledge?"

Florence'ın yumuşak sorusu kanımı dondurdu. Başını kaldırdı, gözleri bana gökkuşağını hatırlatan farklı renklerden oluşan bir havuz gibiydi. Ona korkunç bir sırıtış attı.

"Florence Ellis," dedi. "Sevimli ve... şey, normalde uysal derdim. Ama bugün farklı görünüyorsun. Kendine güvenen bu halini seviyorum."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, onun sözlerinden etkilenmemişti. "Sen Ölü Tavşan değilsin."

Cat onu uyarmak için alçak bir hırıltı çıkardı. Ben de ona baktım ve çenesini kapatmasını diledim. Onun gerçek adını nasıl bilebileceğinden emin değildim ama bu, yepyeni bir olasılıklar dünyasını ortaya çıkardı. Bir tanesi -Bize tuzak mı kurdu?

"Ona aldırmayın," dedim çabucak. "O-"

"Küçük bir arkadaşım," dedi Arledge, hâlâ beni görmezden gelerek. Masasından kalktı ve öne doğru bir adım atarak yanımıza geldi.

Ace onun önüne geçti.

"Ace," diye homurdandım.

Arledge kaşlarını kaldırarak ona bir böcekten farksızmış gibi baktı. "Ona zarar vermeyeceğim, soytarı," dedi. "Kenara çekil."

"Eğer ona zarar verirsen, ölürsün," diye hırladı Ace.

Masadaki yaratıklar üzerimize atladılar ama Ölü Tavşan elini kaldırdı. "Gidin."

"Ama, efendim-"

"GİT!"

Bir an için, dost kisvesinin altını gördük. İki canavar kapıları arkalarından çarparak kaçıştılar. Birkaç kilit sesi duydum, grubumuz artık içeride kapana kısılmıştı.

Nasıl devam edeceğime karar vermeye çalışırken düşüncelerim birbiri üzerine yuvarlanıyordu. Florence'a baktım, yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"İsteğiniz üzerine sadece sizi kontrol etmek için buradayız," dedim ona. "Artık gidebilir miyiz?"

Başını iki yana salladı. "Burada olmanın tek nedeni bu değil. Yalanlarını kendine sakla, Jack."

Bu en kolay seçenek olurdu ama tabii ki işe yaramadı. "Florence'ı nereden tanıyorsun?" Hoş bir şekilde sordum.

Beni görmezden geldi. Ona doğru uzanıp ellerini kendi ellerinin arasına alırken hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. Her parçam onu uzaklaştırmak istiyordu.

onu adamın yanardöner bakışlarından korudu. Belli ki rahatsızdı, omuzları gerilmişti.

"Onları zehirlemen gerekiyordu, canım. Ne oldu?" Demek bu bir tuzaktı. "Bizi zehirlemek mi?" Hırladım.

Üçümüz Florence'a ters ters baktık ama o başını salladı, gözleri büyüdü. Ne zaman doğruyu söylediğini bilecek kadar uzun süre onu korkutmuştum ve şaşkınlığı gerçek gibiydi... ama yine de sözde masumiyetine güvenmiyordum.

"Ne demek istiyorsun?" Florence sordu.

"yetecek kadar zehrin vardı. Ama kullanmadın mı?"

"Onu kullandım..." diye devam etti. "Panzehiri de kullandım. Ama sadece Cathal üzerinde. Arledge, kafam çok karıştı. Çay Dükkânı'nda çalıştığını sanıyordum." Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Benim küçük bir tutku projem diyebilirsin. Ve her büyücünün bitkilere ihtiyacı vardır, değil mi? Özellikle de her şeyin yerli yerine oturması için. Bu plan uzun zamandır üzerinde çalışılan bir plandı ve kötü şöhretli Rippers'ın düşüşü hiç yoktu. Ama yaradı, değil mi? Jack?"

İşte bu kadar. Artık bunu yapmayacaktım. Bir anda yaptım, onu ensesinden yakaladım ve yere yapıştırdım.

"Jack!"

O benim altımda değildi, Florence benim altımdaydı. Gözlerimi kırıştırdım, arkama yaslandım ve onu yakaladığımı fark ettim. Nefes nefese kalmıştı, gözleri kocaman açılmıştı ama... artık bana karşı eskisi gibi dehşet duymuyordu. Bu çok açıktı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı.

Kafamı kaldırdım ve Arledge'in masasına geri döndüğünü gördüm. Bana yumuşak, acımasız bir gülümseme verdi.

"Karındaşen Jack. Her zaman herkesi parçalamaya çalışır. Ne kadar uygun. Biliyorsun, babana çekmişsin. O da aynı şeyi yapardı. Kendi gelecek vizyonuna uymayan herkesi ve her şeyi yok ederdi. Seni görmeyeli uzun zaman oldu diyebilirim ama geçen yıl her şey dağılmadan önce görmüştüm."

Florence beni itti ve ayağa kalkarak beni de yanına çekti. Onu Cat'e doğru ittim ve ona bir yanıla *onu güvende tut*, bir yanıla *da gerekirse öldür der gibi* bir bakış attım. Tanrılar Ace'in onu öldürmeyeceğini biliyordu.

"Ne oyunu oynuyorsun?" Hırladım. "Bizi görmek istedin. Bizi gördün. Senin için yaptığımız iyilikleri-"

"Geri ödendi. Bu bizi ne yapar? Dost mu? Düşman mı? Otursana Jack."

"Gidiyoruz," diye duyurdum.

Arkamı döndüm ve nefesimin altında küfrettim. Odadaki tüm heykeller hareket etti, gözleri kırmızı kırmızı parlıyordu. Taşın taşa çarpma sesi odanın içinde yankılandı, canlandıkça beyaz toz ortaya çıktı.

"Sadece otur," diye fısıldadı Cat, yüz ifadesi soğuktu.

Ace bana baktı, vücudu hareketsizdi. Aramızdaki bağ sayesinde artan öfkesini hissedebiliyordum ama *düşüncesizce* bir şey yapmamasını istiyordum.

Lütfen yapma. Lütfen, Ace.

"Dur!" Florence bağırdı. "Buradayız çünkü babamdan senden bahseden bir mektup buldum. Ve dükkanda bana onu tanıdığını söylemiştin. Ama nasıl? Ve onun hakkında ne biliyorsun?"

"Her şeyin zamanı var Florence. Sen de otur canım," diye seslendi Arledge elini sallayarak.

Masasının önünde iki sandalye belirdi. Heykellere son bir kez daha baktım ve nasıl bu kadar güçlü olduğunu merak ettim. Büyücüler de canavardı. Yeraltı dünyası ile insan dünyası arasında gidip gelen yaratıklar. Açgözlüydüler, güce açıldılar ve belli bir yaşa kadar yaşamaya bırakılırlarsa durdurulamaz hale geliyorlardı. Giydiği insan bedeninin altında öyle iğrenç bir canavarın yüzü saklıydı ki, kendini tanıtmak için bir insan kullandığına şükrettim.

Ona Ölü Tavşan denmesinin bir sebebi vardı.

Elimi Florence'a uzattım ve o da tuttu. Onu sandalyeye doğru yönlendirdim ve diğer elimi tutmadan önce oturmasını bekledim.

"Ne kadar da düzgün bir vampir," diye alay etti Arledge.

"Kim olduğunuzu anlamıyorum," dedi Florence. "Ya da neden hepsini zehirlememi beklediğini?"

Bütün gözler ona döndü, belli belirsiz bir şaşkınlık vardı.

Arledge onu inceledi, gözleri yumuşayarak koyu griye dönüştü. "Baştan başlayalım, olur mu?"

"Bu çok saçma," dedim. "Biz sadece sizinle buluşup ayrılmak istiyorduk."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz, Jack. İşte, hikayeye başlayacağım. Bir zamanlar, Karındeşen öldükten sonra Londra'yı yöneten bir canavarlar konseyi vardı. Canavar karanlık toplumumuzu bir arada tutan tek şeydi ve Peter onu öldürdüğünde evrenimiz sarsıldı. Bir insanın bu kadar zavallı olduğunu düşünmek

ve güçsüz, asırlık bir canavarı yok edebilirdi. Bunu anlayabiliyor musun Florence?"

Sessizdi.

"Muhtemelen hayır. Bir insanın böyle bir şey yapması imkansız olurdu. Ama sevgili Peter Karındeşen'i öldürdü ama onu sadece öldürmedi. Onun ruhunu aldı ve iki güçlü parçaya böldü. Özünü iki otomat güvercinle birleştirdi. Daha önce sadece saatler üzerinde çalışmış olan bir insanın aklına böyle dahiyane bir fikir nereden geldi acaba? Şeytanın kendisi mi?"

Arledge gülümsedi ve ben kesildiğimi

hissettim. Onun iması.

Cat ve Ace yaklaştı, her de alçak bir hırıltı yükseldi. "Onu öldüren sen misin?"

"Hayır, Peter Ellis yaptı," diye nazikçe düzeltti Arledge. "O güvercinler, Ellis ailesinin saklamayı akıl ettiği iki güçlü parça haline geldi. Güvercinleri sürekli ayrı tutarak onları güvende tutmayı başardılar. Baban Florence'a kadar bir arada tutulmamışlardı. O zamana kadar kız kardeşin olmuştu ve sen büyüdükçe ve canavarlar yaklaştıkça ailen güvercinlerden birini tekrar saklamaları gerektiğini fark etti. Ne yazık ki o zeplin kazasında öldüler. Jack'in planladığı kazada."

Arledge'a iyilik olsun diye yaptığım bir şey.

Ayağa kalkmaya başladım ama elini salladı. Kaslarım sertleşti ve hareket edemeyerek koltuğuma geri çöktüm.

"Sırrını hiç açıkladın mı?" diye sordu usulca. "Arkadaşlarına bile mi? Florence'ın ailesini neden öldürdüğünü ve sonra da onun peşine düştüğünü? İntikam neredeyse unutmıştun ama sana bir borcum vardı ve bunu sana hatırlatmak istedim Jack."

Her şey yerli yerine oturuyordu. Sırlar gün yüzüne çıkıyordu. Karındeşen öldürüldüğünde ve konsey yönetimi devraldığında, Ölü Tavşan benim ölümcül tiradımı destekleyen pek çok kişiden biriydi. Hepsi de son derece güçlü olan yedi yaratık, kullandığım konusunda beni uyarmıştı.

Hepsini öldürmüştüm. Onların saflarında yükselmiş ve yıllar içinde kazandığım sadakati onları bitirmek için kullanmıştım. Teker teker canlarını almıştım, ta ki sonunda Londra bizim olana kadar.

Sonra, 19. yüzyılı dağılmış olan korkunç dünyayı yeniden inşa etmekle geçirdik.

Yirmi yıl önce, Ölü Tavşan Yırtıcılar'a ulaşmış ve bir iyilik istemişti. Yeni dünya için Londra'yı terk etmişti ve kendine ait bir şehri olsun istiyordu.

İsteği, ona başlangıç için elli canavar ve büyük bir para kredisi sağlamamızı. Uzun uzun düşündükten sonra, bana çok şey borçlu olacağını kabul ederek bunu yaptım. Arkadaşlarım ve benim bir şeye ihtiyacımız olursa, o bunu karşılayacaktı.

İki yıl önce ondan tekrar haber aldım. Şehrinde Ellis ailesini bulduğunu ve onları yok etmeye ve güvercinleri bulmaya olan hayat boyu bağlılığımın farkında olduğu için bana haber vermek istediğini söyledi.

Bu en beri bir oyundu ve ben de her adımda buna alet olmuşum.

"Irene planının bir parçası mıydı?" Ben sordum.

Arledge kaşlarını çattı. Sorum en azından onu şaşırtmıştı, bu da beni memnun etmişti.

"Irene... planda bir değişiklik oldu ama eninde sonunda bir güvercin almak zorunda kalacaktı. Sadece kanları için işe yarıyor. Bu lanetin bir parçasıydı."

"Lanet mi?" Florence sordu.

"Evet. Şu anda kız kardeşinin vücudunda güvercin var ve her canavarı yenebilecek güce sahip. Ancak, güvercini de aldığınızda, Karindeşen'in ruhunun diğer kısmını hayata döndürecektir. Tam olarak ne olacağını bilemeyiz ama birinizin öleceğinden eminim."

"Ne?" diye sordu Florence, sesi titreyerek. Koltuğunda öne doğru eğildi. "Ne demek istiyorsun? Irene ölemez."

"Sen de olabilirsin," diye kıkırdadı Arledge. "Kim bilir? Hikâyeyi henüz bitirmedim."

Florence ayağa kalkarak, "Hikâyenin canı cehennemde," diye homurdandı. "Kız kardeşimin ölmesine izin vermeyeceğim. Güvercini sana asla vermeyeceğim."

"Arkadaşlarının yaşamasını istiyorsan yaşayacaksın," dedi. Sözleri havada bir giyotin gibi asılı kaldı.

"Onlar benim dostlarım değil," diye fısıldadı Florence. "Ve bir noktada beni öldürecekler."

"Yapmayacaklar," diye kıkırdadı Arledge. "Jack şeytani bir kaltak. Cathal şeytani bir piç. Ya Ace? Ace'in ne olduğunu kimse bilmiyor. Ama üçünün de aynı zayıflığı var, o da eşlerini önemsemeleri. Bu yüz yıl önce de bir zayıflıktı. İki yüz yıl önce de bir zayıflıktı. Bugün de bir zayıflık."

"Sesin biraz kıskanç geliyor," diye düşündü Ace. "Çirkin halini sevecek kimse yok mu?"

"Aşk bir zayıflıktır," dedi Arledge. Omuz silkti ama bu rahat hareket bile sesindeki acıyı gizleyemedi.

"Yani ailemin ölmesinin sebebi sensin, öyle mi?" Florence sordu.

Sesi çelik gibiydi. Tehlikeli duruma rağmen gülümsedim. İnsan olarak sahip olduğu her zayıflığa karşın, bu odadaki herkese meydan okuyan bir dirence sahipti.

"Eğer olaya bu şekilde bakmak istiyorsan, evet. Öyleyim."

"Sana güvenmiştim," diye hırladı Florence. "Arkadaşım olduğunu söylemiştin. Diğer canavarlar gibi olmadığını söylemiştin."

"Sizi temin ederim, değilim."

"Ne istiyorsun?" Cathal onun sözünü keserek sordu.

"Her zaman doğrudan konuya giriyor," diye kıkırdadı Arledge, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Güvercini bulun. Onu bana getirin. Florence'ı da getirin ve Irene'in ölmesi için dua edelim. Eğer ölmezseniz, hepinizi teker teker öldüreceğim. Ama bunu yavaş yavaş yapacağım. Yüzyılda bir ölüm, böylece yıllarca acı ."

"Güvercini seni yok etmek için kullanmayacağımızı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü bana karşı gelersen onu öldürürüm. Zaten kafasına girmeme izin verdi. Beynini pelteye çevirmek için basit bir büyü yeterli olacaktır."

"değil," diye fısıldadım.

Arledge bana çok boş bir gülümseme verdi. "Sen her zaman berbat bir yalancıydın. Acımasız dürüstlüğü kılıcın olarak kullansan daha iyi edersin. Kendinizi gösterebilirsiniz."

Kaslarım sonunda gevşedi. Ayağa kalktım ve Florence'ı ensesinden tutarak Cathal ve Ace'in yanından ittim. Dördümüz bir sürü halinde asansöre doğru ilerledik.

"Jack-"

"Kapa çeneni Florence," diye tısladım lobiye geri dönerken.

Arabamıza geri dönüp yola çıkana kadar duvarların üzerimize tamamen kapanmadığını hissettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

ALLIANcE

FLORANSA

Arledge'la buluşmamızdan gelen açıklamalar beni şaşkın ve huzursuz hissettirdi. Jack, omuzları gergin bir şekilde Julian'ın evine girdi. Arledge ile tanıştığımda, onun olanlarla bir ilgisi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Büyücüye güvenmişim, hatta kafamın içine girmesine izin vermişim ve bu şimdiye kadar verdiğim en aptalca kararlardan biriydi. Bir kez daha, aptal olan bendim.

Cathal ön kapıyı sessizce kapatıp kilitleti. Ben Jack'in peşinden koşmaya başlamadan önce beni kendine çekti, pençeleri paltomun üzerinden kayıyor, dokunuşu uzun sürüyordu. Dokunuşu kısa da olsa beni rahatlatmıştı. Paltoyu astı ve bana hafifçe başını salladı.

Odanın üzerine ağır, düşünceli bir sessizlik çökmüştü. Neredeyse bulutların tepemde toplandığını görebiliyordum.

üç kişiye baktım. "Onun o olduğunu bilmiyordum."

Jack elini kaldırıp bir şişe viski aldı ve küçük bardaklara dört shot doldurdu. Ace onun yanına geçti ve her birimize birer bardak uzattı.

"Boku yedik," dedi Cat sonunda. "Biz-"

"Eğer bu işneyi yapmadan önce biriniz benimle bir daha konuşursa, boğazını yırtarım," dedi.

Yine sessizliğe büründük. Bir kadeh alkol aldım. Boğazımdan aşağı kayarken hissettiğim yanma beklediğimden daha iyiydi.

Jack bardağı aldı ve bana bir tane daha doldurdu. "İç."

Bir an tereddüt ettim ama sonra bir atış daha yaptım.

"Şans için bir tane daha," dedi ve hepimize üçüncüyü doldurdu. "Buna ihtiyacımız olacak."

Dördümüz üçüncü bir atış yaptık.

Dudaklarını yaladı, dişleri parlıyordu. "Irene gerçekten her şeyi mahvetti."

"Bu onun hatası değil," dedim. "O-"

"Kendine sakla. kardeşin hakkında dırıldır etmeyeceğim," dedi Jack başını sallayarak. Gerginliğini atmak istercesine omuzlarını ve boynunu yuvarladı. "Sadece tüm planlarımızın nasıl da ters gittiğinden yakınıyorum."

"Ona neler olduğunu anlatmam gerekiyor," dedim. "O tehlikede."

"Neden? Canavarları her şeyi berbat etsin diye mi? Onlara söylersen, düşüncesizce bir şey yaparlar. Özellikle de Morte. Kız kardeşini kurtarmanın tek yolu onu bu işin dışında tutmak."

"Geçen sefer de bunu denedim ve bak ne oldu," dedim. "En azından ona bir telgraf göndermeme izin ver."

"Sen kendi kendinin kadınısın Florence," dedi Jack. "Yapman gerekiyorsa yap."

Verdiği cevap beni şaşırttı. Jack bir kadeh daha içtikten sonra bir sandalyeye oturdu ve bir bacağına diğerinin üzerine attı.

Ace yere çöktü. "Jack, bu şartlar altında seninle şimdi konuşacağım ama bana daha sonra bir konuşma borçlusun."

"İstiyorum," diye kabul etti ve ona yumuşak bir gülümseme verdi. Bu gülümseme tam olarak gözlerine ulaşmadı.

Cat omzumu nazikçe sıktı ve sonra şömineye gidip onu yaktı.

Kendimi yersiz hissediyordum. Artık onların dünyasında nereye ait olduğumu bilmiyordum. Dün de böyleydi, aralarındaki uçurumlar beni beklemediğim şekillerde etkiliyordu.

Arledge, Ölü Tavşan, kendisine ne denmesinden hoşlanıyorsa artık, önümdeki üç canavarı zehirlememi bekliyordu. Ace ile anlaşma yaptığım gece de plan buydu.

Artık onlarla ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Ace bana bakarak, "Otur," dedi.

Hareket etmeyince bileğime uzandı ve çekti. Düşerken gıcırdadım ama beni yakaladı ve kucağına çekti, beni rehin aldı.

Vazgeçmem ve ona karşı rahatlamam biraz zaman aldı. Sıcaklığı korkutucuydu çünkü yatıştırıcıydı. Kokusu beni taze bir yaprak dökmeyen battaniye gibi sarmıştı.

Bedenim rahatlamış olsa bile, düşüncelerimin Arledge'in söylediği her şeyi gözden geçirmesine engel olamıyordum. Yalanlar ağı. Sırlar. Sevdiğim herkese çektirilen acılar.

Bunu neden yaptığını anlayamıyordum. Neden güvercini istiyordu? Neden intikam istiyordu?

"Ailemi Arledge yüzünden öldürdün," diye fısıldadım. "Çünkü o istedi."

"Ki bunu bize hiç söylemedin," dedi Cat dikkatle. "Ace ve ben senin arkadaşın olduğumuz halde bizden sakladığın pek çok şeyden biri."

Kütükleri dürttüğçe şömine titriyor, alevlerin yayılmasını sağlıyordu. Memnun kaldığında sopayı yere bıraktı ve ardından kanepeye oturdu. Mobilya onun kurt adam formunun altında gıcırdaı.

"Cat," dedi Jack, ona . "Bunu sana söyleyemezdim."

"Evet, ," dedi. "Bunun uzun zaman önce öldürmemiz gereken biri için yaptığın bir iyilik olduğunu düşünürsek."

"Onu neden öldürmedik?" Ace sordu. "Öldürmemizi önerdiğimi çok net hatırlıyorum."

Yüzümü buruşturdum ve kucağından kaymaya başladım ama beni sıkıca kavrayarak gitmeme engel oldu.

"Gitmiyorsun," diye mırıldandı.

"İzinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum."

Üçü de "*Değilsin*," dedi.

Jack bir kez daha iç geçirdi ve şişeyi geri devirerek alkolün geri kalanını boşalttı. "Soruna cevap vermek gerekirse, evet Florence. Aileni o istediği için öldürdüm. Ailen, güvercinler ve onların nerede olduklarına dair tüm bilgileri bana o verdi. Bunu iyilik olsun diye yaptığını düşünmekle aptallık ettim. Yani, başka bir nedeni olabileceğinden hep şüphelenmişim ama bu kadar büyük bir çaba olacağını düşünmemişim. Aileni öldürmemi önerdiğinde, çoktan Londra'ya giden bir zepline binmişlerdi. Kolaydı ve... çok kolaydı."

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak ondan uzaklaştım.

Ondan nefret ediyordum. Bunu yapanın o olmasından nefret ediyordum. Hayır diyebilecekken bir iyiliği kabul etmesinden nefret ediyordum.

Peter Ellis canavarlara zarar vermek istediği için bunun tüm ailemizi mahvetmesinden nefret ediyordum. İntikamın her zaman bir bedeli vardı. Onun yüzünden torunlarının nasıl acı çekeceğini bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Irene tehlikedeydi. *Tekrar*. Benim yüzümden. Güvercin hâlâ kayıptı. Nerede olabileceğine dair tek ipucu, tüm bunların en başta nasıl başladığının cevabıydı.

Ölü Tavşan güç istiyordu. Güvercinleri kendisi için istiyordu. Canavarları yok etme yeteneğini kazandığını düşününce ürperdim.

"Özür dilerim Florence."

Jack'in sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Kafam karışmış bir halde ona baktım. Tam bana bakıyordu, ateş ışığı bakır saçlarını yumuşak alevlere dönüştürüyordu.

"Ne?" diye sordum. Onu doğru duyup duymadığımdan emin olmadan sordum. "Aileni öldürdüğüm için özür dilerim."

Ona göz kırptım. Sözleri basitti ve onları anlıyordum. Ama bana tekrar tekrar saplanan bir bıçaktan daha keskindiler. Yaşananları görmezden gelmek isteyen yanıma bir hatırlatmaydı.

Yanıma geldi ve diz çökerek çenemi yukarı kaldırdı. "Özür dilerim," dedi tekrar. "Sevdiklerini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve her şeyden pişman olmasam da, üzgünüm."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bir süre daha bakışlarımı tuttu ve sonra başını sallayarak çenemi bıraktı ve ayağa kalktı.

"Onunla nasıl başa çıkacağız?" Cat sordu.

"Şimdi güvercini bulmaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Bence onu durdurmak için yeterli güce sahip olabilir," dedi Jack.

"Güvercini kullanamam. Irene'i öldüreceğini söyledi. Ve onu riske atmayacağım."

"O bir yalancı," dedi Ace. "Bu noktayı seni manipüle etmek için kullanabilir çünkü bunun onu durdurabileceğini biliyor. Güvercinler teoride her canavarı durdurabilir."

"Doğruyu söylüyor da olabilir. Belli ki hepimizden daha çok şey biliyor," dedim. "Ve Irene'i riske atmayacağım. Yapamam. Yapamam. Üzgünüm."

Jack iç çekti ama itiraz etmedi. "Onu hâlâ bulmak zorundayız. Babanın mektubu bizi Ölü Tavşan'a götürdü ama nerede olduğunu bilseydi şimdi elinde olurdu. Yani o bir çıkmaz sokak."

"Kütüphanesini araştırabilirim," dedim. "Belki bir yerlerde başka bir ipucu bırakmıştır. Eminim bizi ona götürecek bir şey vardır."

Cat, "Ekibimiz geçen yıl tüm evin altını üstüne getirdi ve onu hiç bulamadı," dedi.

"Evet ama onlar aptaldı," dedi Ace. "Ve Florence'ın babası bunu belli etmezdi."

"Ben Florence ile gideceğim ve bakacağız," dedi Cat. "İkinizin de sorunlarınızı çözmeniz gerekiyor, her ne ise. Anlaşamadığınız zaman bununla başa çıkamam. İkiniz de çok dengesizsiniz."

Jack onun tırnaklarını inceledi ve omuz silkti. "İyi." "İyi," diye mırıldandı Ace.

Sonunda Ace'in kucağından inip Cat tarafından kucaklandım ve onun omuzlarına atıldım.

"Hey," diye itiraz ettim.

"Bu elbiseyi beğendim," dedi ve beni ön kapıdan çıkarırken pençeli elini kışıma koydu.

Elinde kıpırdandım ama o sokağı geçip evime dönerken beni sıkıca tuttu. Ön kapıyı açıp içeri girdiğinde, kucakta taşınma kaderime boyun eğdim ve iç çekerek rahatladım.

"Artık beni bırakabilirsin," dedim.

"Bırakacağım."

Beni ofise geri taşıdı ve kapıyı kapattı. Beni masanın üzerine oturtup geriye doğru iterken ciyakladım, eşyalar üstten taşıp yere sıçradı.

"Cat-ne yapıyorsun-"

"Bu elbiseyi *gerçekten çok* beğendim ve Ace ile Jack meşgul oldukları için arayışımıza başlamadan önce kendi başıma tadını çıkaracağım."

"Güvercini bulmak *daha* önemli değil mi?"

Elbisenin önünü ve altına giydiğim sütyeni tam ortadan yırttı, göğüslerim serbest kaldı. Ona küfrederek tekme atarken meme uçlarım hemen sertleşti.

"Ne oluyor, Cat?! Bu elbise pahalıydı-"

"Sana New York'taki her elbiseyi alacağım. Seni *şimdi* sikmem lazım."

İç çamaşırimi indirirken inledim. Eldivenlerimi çıkarmaya başladım ama hırladı.

"Eldivenler ve kolyeler takılı kalır. İnciler senin için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır," diye . "Pahalı olduğu için elbisenin anlamı daha büyüktü." "Üzgün değilim," diye homurdandı.

Bacaklarımı ayırdığımda pantolonunun kemerini hızla çözdü, siki serbest kaldı. Kalçalarımı masanın kenarına çekip ileri doğru iterek tek bir hareketle içimi doldurmadan önce nefesimi tutacak bir anım bile olmadı.

İkimiz birlikte inledik. Masaya doğru eğildim, içimden zevk fişkırıyordu.

Benim de en az onun kadar rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Pençelerini başımın yanına dayadı ve dişli ağzını ayırarak içime doğru pompalamaya başladı. Eğildim ve dudaklarımı ayırdım, dilini korkunç bir öpücükle ağzıma kabul ettim. Hırladı ve daha sert bir şekilde içime girdi, beni becerirken altımızdaki masa gıcırdayordu.

"Beni çok iyi karşılıyorsun," diye homurdandı. "Sen de mi beni bu kadar çok istiyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledim ama yalan söylediğimi biliyordu.

Güldü ve sikini çekti, vücudu Julian'inkine doğru kaydı. Aleti insandı ve hâlâ büyüktü ama az önce beni siktiğinin yanına bile yaklaşamıyordu.

"İstedığın bu mu? Bir insan mı?" diye alay ederek içime girdi. Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım. "Siktir git," diye homurdandım.

"Bu kadar iyi hissettiriyor mu? Devam et ve sen de beni istediğini itiraf et."

İçime girmeye devam ederken başımı salladım. Sevdiğimi sandığım kişinin yüzüne bakarken tek düşünebildiğim... siktir. Onu hiç sevmemiştim. Onu asla sevemezdim. O çok normaldi ve benim hayatımda pek çok şey vardı ama normal bunlardan biri değildi.

"Kahretsin," dedim. "Evet. Ben de seni bu kadar çok istiyordum. Mutlu musun?"

"*Evet.* Sadece bunu söylediğini duymak istedim. İçinizdeyken sikimi kaydıracağım."

Yer değiştirdiğinde ağzım açık kaldı. Birdenbire siki uzamıştı ama her santimini içime sığdırabiliyordu ve her noktaya tam isabet eden çıkıntılarla daha kalındı. Beni içine aldıkça içimde bir zevk patlaması oldu, bir çıkıntı sürekli olarak G noktama sürtünüyordu.

Hemen boşaldım, düzensiz bir çığlıkla kalçalarımı onun etrafında sıktım. İçeri ve dışarı itmeye devam ederken boğazımın sütununu yaladı. Kollarımı başımın üzerine kaldırdı ve bileklerimi yerinde sabitleyerek meme uçlarıma kadar yaladı.

"Siktir," diye iç geçirdi. "Çok iyi hissediyorsun Florence. Sana doyamıyorum. Üçümüzü de mahvediyorsun..."

Orgazmın doruğundan aşağı inerken inledim. Her hareketi amımdan kemiklerime kadar titreşirken, itişleri daha da sertleşti ve yavaşladı.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye homurdandı. "Bizim için fazla iyisin prenses."

Ona tutunurken gözlerim dalgalandı. Aleti sıcacıktı, tenlerimizin buluşma sesi ofiste yankılanıyordu. İnledi ve beni yüzüstü çevirerek çekti.

"Kedi," diye mırıldandım.

"Kal," diye hırladı. "kal."

İstedğini yaptım, o bir kaybolup bir ortaya çıkarken başım dönüyordu. Kıcıma yağ damlattı.

"Ace ve ben dün yokken, iki aleti olan bir canavarı öldürdüm."

Tekrar şok olma sırası bendeydi. Omzumun üzerinden baktım ve Cat'in bedeni Julian'inkinden pulları ve söylediği gibi iki aleti olan kertenkele benzeri bir yaratığa dönüşürken nefesim kesildi.

"Ona dönüştüğümde onları hissettim ve seni becermeyi düşündüm. Dünden beri tek düşündüğüm bu. İkinizin de mükemmel deliklerini aynı anda açmak istiyorum."

"Oh," diye mırıldandım. "Oh."

Bir adım öne çıktı ve bir sikini amıma, diğerini de kıcıma dayadı. Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve başımı geriye doğru çekerek öne doğru itti, bana aynı anda iki siki birden verdi.

Onu içime alırken inledim. Her ikisi de daha önce deneyimlediğim her şeyden farklıydı. Her ikisi de küçük yumrularla kaplıydı ve uçları ucunda şişkin bir düğümle alevlenmişti. Hevesli homurtularla içime pompaladı, beni becerirken saçlarımı kavradı.

"Kahretsin," diye

homurdandı.

"Ne?" Ağladım.

Omurgamı yaladı ve bir dizi keskin diş omzuma saplanınca nefesim kesildi. "Bu formdaki hisler çok fazla," diye inledi. "Oh, lanet olsun."

Beni o kadar sert sikti ki tutarlı düşünceler üretmiyordum. Endişenin titreşimi başka bir akıllara durgunluk veren orgazmın içinde eridi ve işte bu

Dişlerini içime geçirirken bile yükseklerle çıktım.

Hiçbir şey düşünmedim. Pullu bileği aniden açık ağzıma bastırdığında ve kanı dilimi ıslattığında da hiçbir şey düşünmedim.

İçtikçe aldığım zevk daha da artıyordu, ta ki kendimi tamamen kaybedene kadar. Bir vampir gibi kanının tadına bakarken, dişleri içimde sıkışmış bir şekilde girip çıktı.

Birbirimizden içtikçe kendimi ona daha yakın hissediyordum. Onun zevki benimkiyle birleşti, her hareket insani olarak mümkün olandan daha derin hissettirdi.

Canlandığını hissettim ve işte o zaman anladım. Kedi benimle *çiftleşiyordu*.

Bileğini itmeye çalıştım ama siki gittikçe daha derine pompalanırken bileğimi yerinde tuttu. O kadar içimdeydi ki, her itişinde karnımın şiştiğini hissedebiliyordum. Onu daha fazla içtiğimde gözlerim geri yuvarlandı, her sinir *onunla* canlı bitiyordu.

Artık umurumda bile değildi.

Kendimi ona bıraktım ve bağık ikimizi de sardığını hissettim. Artık yaptığım her şeyi hissedebildiğini bilmek garipti. Ve ben de onun hissettiği her şeyi hissedebiliyordum.

Sonunda keskin dişlerini bir iniltiyle serbest bıraktı. Her iki sikinden de ağır bir solukla sıcak döl fişkırdı, içime iniltisi etrafımda yankılandı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Siktir. Az önce ne halt ettim ben? Seninle çiftleşmeye karşı koyamadım. Kendimi durduramadım. Sana sahip olmalıydım Florence. Kızdın mı?"

Başımı salladım.

Değildim.

Bağ... doğru hissettiriyordu. "Kızgın değilim," diye fısıldadım. "Ama Cat... Jack ve Ace ne olacak?"

"Ace mutlu olacak. Jack... Jack senden sandığın gibi nefret etmiyor."

Kaşlarımı çattım. Emin değildim. Üçünün de bana davranışları kafamın karışmasına neden oluyordu. Mesele şu ki, beni istemesini istiyordum. Ama şimdi, onun *iki eşiyle* de çiftleşmişim ve bu yüzden benden nefret edeceğinden endişeleniyordum.

Vücudu etrafımda yer değiştirdi ve tercih ettiği form olan kurt adama dönüştü. Yumuşak bir iç çekişle içimden çıktı, tamamen değiştiğinde ikinci horoz kayboldu.

Dili sırtımda gezinerek beni kızdırdı. Beni tekrar ısırdağıında nefesim kesildi, acı ve zevk alevlendi.

Sanki *ona* ait olduğumdan emin olmak için beni işaretlemek zorundaydı.

Sonunda dişlerini serbest bırakana kadar beni bu şekilde tuttu. Döllerini her iki deliğımden de damlıyordu, vücudumdaki her kas titriyordu.

"Seni hiç avlayamadım," diye fısıldadı. "Ama söz veriyorum, bu karmaşa sona erdiğinde seni bir ormana götüreceğim ve bunu doğru şekilde yapacağım."

Beni bırakırken gözyaşlarına engel olamadım çünkü bu karmaşanın asla bitmeyeceğini düşünmeden edemiyordum.

"Temizlenmeme izin ver," diye fısıldadım. "Sonra aramaya başlayacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

YENİ CİLT

ACE

JACK'İM OYUN OYNUYORDU.

Sandalyeye yaslandım, onu inceliyordum. O da beni inceliyordu. Aramızdaki hava gerginlikle çatırdıyordu ama ben pes etmedim. Bunu saatlerce yapabilirdik.

Ve yaptık da.

Dört saat sonra Jack sonunda iç çekti.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Başımı eğdim. Henüz maskemi, kızgın maskemi çıkarmamıştım ve o konuşana kadar da çıkarmayacaktım.

Omuz silkti ve başını arkaya yaslayarak gözlerini kapattı.

İki saat daha bu şekilde kaldık. Güneş ufku altına battı, ateş söndü ve odadaki ışık azaldıkça hava serinledi.

"Özür dilerim," dedi.

Sesi sessizliği bozarak alçak bir hırıltı çıkardı ve koltuğunda öne doğru eğildi.

"Dizlerimin üstüne çökmek zorunda mıyım, Ace? Üzgün olduğumu söyledim. Altı saattir burada oturuyoruz ve yapacak işlerimiz var."

"Bir şey yapan ben değilim," dedim. "Altı saat benim suçum değil. Sana bir özür borçlu değilim."

"Sana borçlu olduğumdan bile emin değilim," dedi dürüstçe. "Aramızın iyi olduğunu sanıyordum ama Cat'le konuştuktan sonra çekip gittin. Ama..." diye devam etti ve sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam, kabul ediyorum, seni çok zor bir kafa yapısına soktum."

"Ve beni incitti."

"Evet. Ben Floransa'dan bahsedinceye kadar hoşuna gitmişti." Bu yorum karşısında irkildim ama gerçek buydu.

Ayağa kalktı ve yanıma gelerek kucağıma çöktü. Hâlâ sinirliydim ama kollarımı ona dolayarak kendime çektim.

"Ace. Bana gerçekte neler olduğunu anlat."

"Herkesi öldürecektim, bu yüzden güvercine ihtiyacımız yoktu. Çünkü sen onu tutamayacağımı söyledin ve sonra Cat de aynı şeyi söyledi. Ve ikiniz de beni dinlemiyorsunuz. Kimse beni dinlemiyor ve bu canımı acıtıyor."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra uzanıp kızgın maskemi kaldırdı ve yere bıraktı. Yüzümü kavradı, kıpkırmızı bakışları benimkileri tuttu.

"Söylediklerinizi dinledim ama hala bir çıkış yolu göremiyorum."

"Bu bir seçim," diye fısıldadım. "Her zaman bir seçimdir. Ne olacağına karar vermek bizim kontrolümüzde."

"Onu tutamayız," diye karşı çıktı Jack, sesi düzdü. "Tutamayız. Size başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum."

"Neden ?"

"Birincisi, onu Arledge'a teslim etmemiz gerekiyor. İkincisi, onu ve kız kardeşini yok etmemiz gerekiyor-"

"Ailesini öldürdüğün için özür diledikten sonra gerçekten burada oturup bana bunu söyleyebilir misin? Ona dokunduktan, onu öptükten sonra-"

"Onu sadece kullanıyorum," diye tısladı Jack.

Homurdandım ve onu geriye iterek altımda yere yatırdım. Bileklerini başının üzerinde tutup güzel yüzüne bakarken kaşlarını kaldırdı.

Eğildim, dudaklarım neredeyse ona değecekti. "Sen bir aptalsın," diye fısıldadım. "Ve bunu fark ettiğinde, senin için orada olacağım. Ama o zaman da benden özür dileyeceksin."

Bana gözlerini devirerek baktı. "Affedildim mi?"

İkimiz de inatçılığın ötesindeydik. Ve bazen ilişkimizde birbirimizi anlayamadığımız anlar olurdu. Şu anda Jack beni anlamamayı tercih ediyordu. Ama eninde sonunda anlayacağını biliyordum.

Tüm bunlar sona ermeden önce Jack gerçeği görecekti. Onu bir şeyden kaçındığını anlayacak kadar uzun süredir tanıyordum ve o *şeyin* Floransa olduğunu biliyordum.

Hayal kırıklığına uğramış olsam da onu seviyordum. O benim eşim, ortağım ve evrende beni sevmiş olan birkaç insandan biriydi. Tüm kusurlarımıza rağmen, birbirimize o kadar iyi kaynaşmış parçalarımız vardı ki, bu bizi bir bütün yapıyordu.

"çıkart, Jack."

Dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü - affedildiğini biliyordu - ve aramızdan uzanıp askılarının kayışlarını çıkardı. Onu izlerken kalçalarımaya yaslandım ve benim için kıyafetlerini çıkarışının keyfini çıkardım.

Vücudunu işaretleyen gümüş yara izi bana onu nasıl kaybettiğimizi hatırlattı. Giysilerinin geri kalanını çıkartıp önümde çırılçıplak dururken zihnimde izini sürdüm.

Uzanıp şapkamı çıkardım ve yana fırlattım. Giysilerimin geri kalanını çıkartıp önünde çırılçıplak diz çöktüğümde çanlar şingirdadı. Bacaklarını açtı, ince parmaklarını kalçalarının arasından aşağı kaydırıldı.

"Hayır," dedim elini çekerek. " kal." "Peki," dedi yere yayılırken.

Ayağa kalktım ve şömineye gidip sıcak demire uzandım. Odunları ve közleri dürttüm ve üzerine biraz daha marş ekleyerek alevin yeniden yanmasını sağladım. Demiri alevlerin içinde bırakıp kendi kendime mırıldandım.

"Ah canım," diye kıkırdadı Jack. "Cezalandırılacak mıyım?"

Gülümsedim. Ve bu uğursuz bir gülümsemediydi. "Sadece dartların karşılığını ödüyorum, aşkım."

Beklenti büyüyordu. Demir kızdıkça, alevler kükredikçe ve odunlar çatırdadıkça kıkırdamaktan kendimi alamıyordum. Jack'e tam olarak ne yapacağımı hayal ederken sikim sertleşti.

Demiri çektim ve bacaklarının arasına diz çöktüm. Sikimin başını amına bastırduğımdaya gerildi ve demirin ucu göğsünün üzerinde gezindi.

"Siktir," diye mırıldandı.

"Biz çok yaratıcıyız," dedim, demiri tenine bastırarak.

Teninde cızırdarken haykırdı, yanık et kokusu odaya yayılıyordu. İçine girdim, sikimin her santimini içine sokmaya zorladım.

"Siktir," diye inledi yine.

Beni bir mengene gibi kavrayan amına girip çıkarken, her biriyle iterek bir harf daha ve bir harf daha çektim.

Vücuduna 'MY CUNT' yazarken inledim, onu becerirken teni yanıyordu.

Hareket etmeye devam edip ona her bir santimini verirken zevk beni yönlendirdi. Jack beni içine alırken inledi, parmakları yere gömülüyordu. Eğildim ve maşanın ucunu tekrar ateşe soktum, derisi iyileşirken onu yere bıraktım. Ama hâlâ kelimeleri seçebiliyordum, kastettiğim kelimeleri.

"Amcığım," dedim ona, elimi boğazına dolayarak. Boynunun kenarlarını sıkarak onu boğdum. "Söyle, Jack."

"Amcığın," diye homurdandı.

Onu daha sert becerdim, nefes alamayana kadar boğazını sıktım. Bir inilti çıkarmaya zorladım, ben tekrar tekrar içine girerken gözleri geri yuvarlandı.

Kızgın demiri aldım ve yanan ucunu meme uçlarından birine tuttum. Çığlık attı, bu da beni daha da sertleştirdi.

"Amcığın."

"Bu doğru," diye homurdandım. "Her zaman benim. Sonsuza dek ve her zaman. Beni kızdırdığında bile."

"Seni hoşlanıyorum."

Kızgın demiri vücudundan aşağıya, onu ikiye bölen yara izini takip ederek sürüklediğimde çığlık attı. Bana karşı koymaya çalıştı, ama onu yerinde tuttum, içine girip çıktım. Sikim çok sertleşmişti ve o beni sıktıkça ben daha çok içine boşalmak istiyordum. Ama kendimi tutuyordum, onun teslimiyet duygusunun tadını çıkarıyordum.

Onun vücudunu tuval olarak kullandım.

Amını istediğim gibi kullandım.

Onun acısı benim zevkimdi. Çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Onun ruhunu ezmek, ona tapmak benim işimdi.

Bir hıçkırık onu kırdı ve sikişti. Jack'i ağlarken izlemeye bayılıyordum.

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken parlıyordu, kızıl saçları altında dağılmıştı. Eğildim ve onları yaladım, tuzlulukları beni güldürdü.

Yabaniydim. Çaresizdim. Benim gördüğüm şeyleri onun da görmesini her şeyden çok istiyordum ve eninde sonunda göreceğine inanıyordum.

"Amin," diye hıçkırdı.

Tekrar ve tekrar. Her vuruşta, sopanın her yakıcı dokunuşunda, vücudunda bıraktığım her izde onun üzerinde hak iddia ediyordum.

Zevk beni ele geçirdi ve inledim, boşalırken son bir hamle daha yaptım. Ondan hızla ayrıldım ve kalçalarına sarıldım, onu kaplayan yaraların her tarafına boşaldım ve onları tohumlarımda boğdum.

Nefes almasına izin vererek boğazını serbest bıraktım. Kan ve meni vücudunu kaplamıştı, göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyordu.

Vücudumdaki her kas gevşerken inledim. Ama onunla işim henüz bitmemişti. Eğildim ve açık yaralarını dilimle yokladım. Kanının, dölümün ve terinin tadına baktım. Özlerimizin karışımını tadararak onu yalayıp yuttum.

Gözlerinde yarı hülyalı bir bakış vardı. Kendi kendime mırıldanarak vücudunu öptüm.

"Daha bitirmedim," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ne istersen yap."

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Arkama yaslandım ve bıçaklarımı çıkararak ceketimi kaptım. Jack yumuşak bir inilti çıkardı, sanki onun teklifini kabul edeceğimi ve gerçekten ne istersem yapacağımı anlamış gibiydi.

Ben baştan aşağı bir iblistim. Bir canavar, bir yaratık, karanlıktan yaratılmış bir varlık. Onun bedenine bakarken içimde bir açlık yükseldi, arzularım çarpıtıldı.

"Sadece beni öldürme," dedi

Jack. "Seni asla öldürmem."

Başını salladı ve ben bıçağı kaldırırken bile rahatladı. Kenarları yeterince keskindi, belki de acı o kadar da kötü olmazdı.

Bunu ilk kez de yapmıyorduk. Üstesinden gelebilirdi.

"Beni yiyecek misin?" diye fısıldadı. Başımı salladım, keskin dişlerimi ona gösterdim.

"Keşke Florence da izleyebilseydi."

"Belki bir gün," dedim. "Gerçi Cathal bile sana bunu yapmamı izlemeye ."

Nefes alarak kendini sakinleştirdi. "Nerede yemek yiyeceksin aşkım?"

Dudaklarımı yaladım, karnım beklentiyle gurulduyordu. Vücudunun etrafında dolaştım ve başının yanında diz çökerek yüzünün üzerine oturdum. Eğildim

aşağı indirip vücudumu eğerek sert sikimi ona yedirdim. Beni boğazına kadar alırken homurdandı ve ben de eşimi yerken orada kalacaktım.

Sert bir hamle yaptım, etrafımda öğürmesinin tadını çıkarıyordum. Tırnakları kalçalarımı tırmalıyordu ama önemli değildi. Hiçbir yere gitmiyordu.

"Kilisede ne diyorlar? Kişi kurtarıcısının bedeninden yemelidir..."

Bıçağı kalçasında gezdirdim, etinden bir parça sıyrırken sikimin etrafında attığı çığlık beni kıkırdattı.

"Sen benim kurtarıcımsın, aşkım," diye fısıldadım.

Eti dudaklarıma götürdüm ve yedim, eşimi tükettim. Aşkımı. Onun tadı enfesti. Onu yemek beni iğrenç bir şekilde ona yaklaştırıyordu ama ben bu iğrençlikten zevk alıyordum.

Kalçalarımı iterken ondan bir parça daha kopardım, boğazı etrafımda daralıyordu. Ama vampirlerin nefes almak için havaya ihtiyacı yoktu ve onun anlamsız çığlıkları ve öğürmesi beni sadece kıkırdatıyordu.

Salyalarım akarken gözlerim kapandı. Ne kadar ileri gidebileceğimi merak ederek ondan yavaşça yedim. Vücudu hızla iyileşti, bu da beni doyana kadar devam etmem için yeterli bir cesaretlendirmeydi.

Bıçağı bıraktım ve eğildim, kalçalarımı hareket ettirirken yüzümü amına gömdüm. Ağzına girip çıkarken amının kokusunu içime çektim, sikim boğazına girip çıkıyordu. Uyluklarını ayırmaya zorladım ve klitorisini yaladım, daha fazla tadına bakmaya ihtiyacım vardı.

"Merak etme," diye homurdandım, beni duyabildiğini biliyordum. "Klitorisini ısırpı koparmayacağım."

Sadece altımda gerildi. Düşük bir kahkaha attım ve sonra onu yaladım, boğazını daha hızlı becerdim.

Orgazm onu ele geçirirken bana karşı gerildi. Boşalırken çığlığı sikimin etrafında titreşti, vücudu titriyordu. Yine de durmadım. Bunun yerine, bacaklarını geri çektim ve dilimi sıırıslıklam amına soktum, onu güzel bir şarap gibi tattım.

Sikimin dibindeki çıkıntı hâlâ ağzına girmemişti. Olabildiğince sert ittim ve bir kemik kırılması duydum.

Duraksadım, konuşamadığı için güvenli sembolünü kullanmasını bekliyordum. Eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve bana orta parmağını gösterdi ama bu sembol değildi ve ben sadece güldüm.

Az önce sikimle çenesini kırmıştım.

Sikeyim.

Sikeyim.

Tek başına bu bile beni o kadar sert boşalttı ki haykırdım, sikimden sıcak dölleri fıskırdı. Düğümüm onun ağzında şişti, deliğinin büyüklüğüyle daraldı. Beni yutarken hareketsiz kaldım, vücudu hala orgazmdan titriyordu.

Düğümüm aşağı inene kadar böyle kaldık. Ağzından kurtuldum ve yana doğru yuvarlandım, sadece bizim yapabileceğimiz şekilde onu becermenin yüksekliğinden aşağı inerken nefes nefese kaldım.

Doğrudum ve vücudumu yeniden ayarlayarak onu kendime doğru çektim. Bana doğru kıvrıldı ve iyileşirken yüzünü boğazıma gömdü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "I..."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Jack. "Ve şimdiden iyileşiyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu ve başının tepesini öptüm, yüzümü oraya bastırdım ve rahatlatıcı kokusunu içime çektim.

"Beni neden seviyorsun?" diye sordum.

"Birçok nedeni var. Şu anda seni seviyorum çünkü bana güveniyorsun. Ve beni önemsiyorsun. Ve bana en korkunç yanlarını göstermekten korkmuyorsun."

"Seni bütün gece istiyorum," dedim. "Sadece biz. Cat ve Florence iyi olacak."

Jack başını salladı ve mutlu bir şekilde iç çekti. "Ben dinlenmeye gidiyorum." "Tatlı rüyalar," diye mırıldandım.

Ve kollarımda uykuya dalarken, aramızda konuşulmayan soruyu neredeyse duyabiliyordum.

Floransa bizim bu yanlarımızı görebilecek ve bizi yine de sevebilecek miydi?

Ben bile bundan emin değildim.

BÖLÜM 31

TELEGRAM

FLORANSA

GÖZLERİM son bir saat içinde on ikinci kez açıldı. Gecenin bir yarısıydı, herkes uyuyordu ama ben bir türlü dinlenemiyordum. Başımı çevirdim ve saate baktım, karanlıkta yelkovana bakıyordum.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Yine o sinir bozucu ses. Yaklaşık bir saat önce başlamıştı ve hiç kesilmemişti. Her birkaç dakikada bir, tüm evde yankılanıyordu.

Olması gerekenden daha yüksek sesle horlayan Cat'e baktım.

Beni çiftleştirmişti. Belki de bu yüzden uyuyamıyordum. Artık iki canavarla çiftleşmişim ve bu hoşuma gidiyordu. Beni sahiplendiğini bilmek hoşuma gidiyordu.

Bunu düşünerek omzumu ovuşturdum. Jack ve Ace hâlâ diğer evde tartışmalarını çözmeye çalışıyorlardı ve bu tartışmaların bolca sekse yol açtığını hayal ediyordum. İkisinin de Cat'le aramızdaki ilişkiden haberi yoktu.

Midem bulandı. Jack'in ne düşüneceğinden emin değildim.

Yavaşça doğruldum ve mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak yataktan kaydım. Yatağın üzerinde zıplasam bile Cat'in uyanmayacağını hissediyordum.

Eğer her gece böyle uyuyorsa, daha iyi bir uyku düzeni bulmamız gerekecekti. Tabii ki, eğer biz... Bu saçma düşüncelere bir sınır koydum. Üçüyle birlikte bir gelecek hayal edemezdim. Kendime umut veremezdim. Arledge hepimizi yok edecekti ve eğer yapmazsa...

Jack verdiği sözleri tutmakta iyiydi. Öyle ya da böyle öleceğimden emindim.

Ölmek istemedim. Gerçekten istemiyordum. Mükemmel bir dünyada, belki işleri yoluna koyabilirdik. Doğru iletişim ve özenle. Ama dünya mükemmel değildi ve gerçek şu ki, ben canavarlara aşık olmuştum.

Benim onları gördüğüm gibi beni görmeyen canavarlar.

Onların tüm kötü yanlarını gördüm. Şiddetlerini, nefretlerini, başkalarına zarar verme şekillerini. Ama aynı zamanda dirençlerini de gördüm. İlgiyi. Sevgiyi. Jack, Cat ve Ace pek çok şeydi ama Arledge haklıydı, birbirlerini seviyorlardı. Birbirlerinin zayıf noktasıydılar.

Güvercini bulmak istemiyordum ama bulmak zorundaydım. Kütüphanede yaptığımız arama sonuçsuz kalmıştı. Sonra bütün evi aradık. Aramak istediğim her yeri aradım. Cat'in annemle babamın odasına girmesine bile izin vermiştim ama o hiçbir şey bulamamıştı.

Odamdan gizlice çıktım ve koridorda durdum. Tıklama sesini tekrar dinledim. Irene'nin eski odasına doğru sessizce ilerleyip kapıyı açarak başımı içeri soktuğumda döşeme tahtaları gıcırdıyordu.

Burada değildi.

Arkamı dönüp annemle babamın yatak odasının kapısına bakarken kalbim biraz daha hızlı atıyor, avuçlarımda terler birikiyordu. Öldüklerinden beri içeri girmemişim. Ne giysilerine, ne yataklarına, ne de başka bir şeye bakmak için. Kapıyı bile açmamıştım ama yumuşak tıkırtı sesi oradan geliyor gibiydi.

Geçen gün görmezden gelmişim ama hissettiğim merak beni zorluyordu. Güvercinle ilgili başka bir ipucu olabilirdi. Bir bomba olabilir miydi? Arledge.... tarafından yerleştirilmiş bir tür şeytani cihaz?

Kapı koluna uzandım ve onu kavradım, gözlerim yaşardı.

Onları çok özlemiştim. Jack özür dilediğinde içimde sakladığım tüm acılar geri geldi, özellikle de ne olursa olsun ondan nefret etmem gerektiğini bildiğim için. Ama yavaş yavaş aşık olduğum birine karşı nefret beslemek zordu.

Bu sessiz itiraf karşısında yanaklarım kızardı. Onu sevmek imkansızdı, ama yine de...

Düğmeyi çevirdim ve kapıyı yavaşça açtım. Odanın boş kabuğuna bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Toz her şeyi ince bir tabaka halinde kaplamıştı. Cat'in ayak izlerini görebiliyordum. Küflü ve eski kokuyordu, ortaya çıkarılmış bir mezar gibi.

Annemin en sevdiği fincanlardan birini yatağının başucundaki sehpa-
görünce, "Demek o fincan oraya gitti," diye fısıldadım kendi kendime.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Burası daha gürültülüydü. Oyalandım ve sonra bir adım atarak eşiği
geçtim. Yatak odalarının kapısını arkamdan sessizce kapattım.

Merhaba, Florence.

Ses beni sıçrattı. Koşum ve küçük yeşil bir lambayı hızla yaktım, sıcak
ışık her şeyi aydınlatıyordu. Orada birini görmeyi bekliyordum ama hâlâ
yalnızdım.

Büyükbabamın saatine bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Hareket
etmiyordu. Aslında, anladığım kadarıyla bu saat hiç çalışmamıştı... babama ait
olduğu düşünülürse, bu pek de mantıklı değildi.

Yaklaş, küçük insan.

Ses tekrar zihnime yayıldı, karanlık ve hırıltılı. "Kimsin sen?" diye
fısıldadım. "Nesin sen?"

Saate doğru adım attım, ölmek üzere olup olmadığımı merak ediyordum.
Bu ironik olurdu. Babamın perili saati tarafından öldürüldüm.

Saat benden daha uzun, bronz ve maun ağacından yapılmıştı. Üstteki yüzü
çerçeveleyen özenli, dekoratif oymalar yetenekli bir el tarafından yapılmıştı ve
bir ay, bir güneş ve hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde güvercin yüzünü
gösteriyordu. Alt yarısındaki şeffaf cam sayesinde içerideki madalyonları ve
hareket etmesi gereken dişlileri görebiliyordum.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Eğildim ve kulağımı saate dayayıp dinledim. Tıklama sesi içeriden
geliyordu. Bir nefes verdim, içimi bir ürperti kapladı.

Beni serbest bırak.

O karanlık ses yine düşüncelerime nüfuz etti, davetsiz ve tamamen başka
bir varlığa aitti. Yine de korku hissetmiyordum. Merak ediyordum.

Parmak uçlarımda yükseldim ve saatin üstüne uzanarak bir anahtar aradım.
Bir tanesine dokunmam birkaç dakika sürdü. Onu yakaladım ve aşağı çekerek
saatin ön yüzündeki küçük bir deliğe ittim. Çevirdiğimde odada bir dizi ses
yankılandı; tıkırtılar, çapaklar ve dişlilerin tıngırtıları.

Yüzü çekerek açtım ve iç işleyişi ortaya çıkardım. Hâlâ tam olarak
göremeyecek kadar kısaydım.

Odanın köşesinde küçük bir tabure vardı. Hemen aldım ve yere bıraktım, saatin içine daha iyi bakabilmek için ayağa kalktım.

Elim dişlilerin arasına girip arkaya uzandığında küt küt atmaya başladı. Bir an için elimin dişlilere sıkıştığını hayal ettim ama sonra parmak uçlarım tanıdık bir şeye dokundu.

Güvercin.

Burada olmasına imkan yoktu. Rippers geçen yıl ikinci güvercini bulmak için tüm evi alt üst etmişti. Ve yine de.

Saatin içine bakmak akıllarına gelir miydi?

Metal gövdeyi kavradım ve kuş şeklinde bir gövde çıkararak serbest bıraktım. Bronz kanatları sanki ölmüş gibi birbirine yapışmıştı.

Tıkla. Tıkla. Klik.

Gözlerim yaşlarla
doldu. Onu bulmuştum.

Kullanın. Güvercini al ve kullan.

Tehditkâr ses geri döndü, kafamın içinde daha da yüksek sesle. Otomatı inceledim ve dişlilerin arasından yayılan siyah ışıklar gördüğüme yemin edebilirdim.

Bu küçük şey tüm ailemi mahvetmişti. Annemle babamın ölümüne sebep oldu. Kız kardeşimi benden almıştı. Beni canavarların beni yok etmek için beklediği bir dünyaya soktu.

Onu istemedim. Onu yok etmek istedim. Çöpe atmak ve bir daha asla görmemek istedim.

Ama bunu yapamadım.

Saati dikkatlice tekrar kapattım ve lambayı söndürdüm, koridora bakarken güvercini göğsümde tuttum. Cat'in gürültülü horlamalarını hâlâ yatak odamdan duyabiliyordum.

Ona söylemeliydim. Onu uyandırıp Jack ve Ace'e bulduğumu söylemeliyim. Belki Arledge'a karşı kullanabiliriz, ama...

Onlardan önce, herkesten önce, Irene'e bir mesaj iletmem gerekiyordu. Arledge güvercini kullanırsam ölebileceğini söyledi. Tehlikedeydi. Onu korumak için arkadaşlarına ihtiyacım vardı ve güvercini kullanmadığımdan emin olmalıyım.

Büyücü yalan söylüyor.

"Yalancı sen olabilirsin," diye fısıldadım. "Nesin sen?"

Zihnimde karanlık bir kıkırdama duyuldu. *Sen zekisin. Bilmiyor musun? Konuşacak birini bulmayalı yıllar oldu.*

"sen misin?" Sesim o kadar kısıktı ki, neredeyse bir düşünce gibiydi. Bir kıkırdama daha, ama cevap yok. *Seni neden sevdiğini anlıyorum.*
Ne demek istedikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Güvercinimi ceketimin içine soktum ve gecenin ayazına doğru adım attım. Önce sağıma sonra soluma baktım, canavarlarımdan birinin aniden ortaya çıkmasını bekliyordum ama hiçbirisi gelmedi. Daha önce telgraf göndermekten bahsettiğimde Jack umursamamıştı, ben de şimdi göndermeye karar verdim.

Buz gibi bir nefes üfledim ve sonra sokağa çıktım. Telgraf dükkânı uzakta değildi.

Güvercini bulmuştum ama Irene'e söylemem gerekiyordu. Arledge'ın söyledikleri doğruysa, hayatı tehlikedeydi. Ve onu şahsen koruyamasam da, ona her şeyi anlatmalıydım.

Birkaç dakika içinde, iki sessiz sokağın köşesinde küçük bir dükkâna geldim. İçeriden ışık parlıyordu ve içeri adım attığımda tepemde bir zil şingirdiyordu. Soğuktan burnum uyuşmuştu.

Arka taraftaki bir odadan bir adam çıktı. "Oldukça geç oldu, hanımefendi. Acil bir durum olmalı, ha?"

"Öyle," dedim tezgâha giderek. "Derhal Londra'ya bir telgraf gönderilmesini istiyorum. Mümkün olduğunca çabuk, lütfen."

Bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. "Söylemek istediklerini buraya yaz."

Bir kalem aldım ve hızlıca karladım.

IRENE ELLIS
14 ARALIK 1922

SANA SÖYLEYECEK ÇOK ŞEYİM VAR VE ACIL. TEHLIKEDESİNİZ [STOP] DİĞER
GÜVERCİN BULUNDU [STOP] NEW YORK'TAN AYRILMAM GEREKİYOR ÇÜNKÜ
BİRİ ONUN PEŞİNDE [STOP] YAKINDA GELECEĞİM [STOP]
ÇOK SEVGİLER
FLOR

Ödeme için parayla birlikte ona ittim. "Noktalama işareti kullanma. Daha pahalıya mal olduğunu biliyorum."

Mektubu ve parayı alırken kıkırdadı. "*Duraklar* yeterli olacaktır. Bana bir dakika verin, bayan."

Arka tarafa doğru kayboldu ve kelimeleri yazarken çıkan tıkırtıları duydum. Çok geçmeden geri geldi. "Bunu geri ister misin?"

"," dedim. "Teşekkür . İyi geceler." "Dışarıda dikkatli ol."

Dışarı çıkarken onu görmezden geldim. Korktuğum pek çok şey vardı ama gece bunlardan biri değildi.

Bir saat içinde kapımın eşliğine geri döndüm. Başımı kaldırdım ve irkildim. Evdeki bütün ışıklar yanıyordu.

İçeri girdim ve seslendim. "Ben geldim-"

Tanımadığım bir çift el beni nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde duvara doğru itti. Geriye doğru tekmeledim ve döndüm, tanımadığım bir yaratığın acımasız yüzüyle karşılaştım.

Beni saçlarımdan yakaladı ve oturma odasına doğru itti. Jack, Cat ve Ace sırayla diz çöktüler, Arledge duruyordu.

Başta Ace olmak üzere üçünün de üzerini kan kaplamıştı ve yerde birikiyordu.

"Merhaba Florence," dedi Arledge hoş bir sesle. "Küçük telgrafını aldım. Güvercin nerede?"

Ona verme, Florence. Ona güven olmaz.

O hırıltılı ses geri gelmişti. Metalin tenime değdiğini hissedebiliyordum, sanki kanımın dökülmesine hazırmış gibi daha da sıcaktı. Jack'e bakarken kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Bana ters ters bakmasını bekliyordum ama yüz ifadesi endişe doluydu. "Florence," dedi Arledge tekrar. "Nerede o? Güvercin nerede?" "Telgraf yalandı," dedim.

Odadaki diğer canavarlardan biri silahını kaldırdı ve ateş etti. Bir mermi Cat'in omzunu tam kalbinin üstünden delip geçerken çığlık attım, vücudundan koyu kan akarken ağır bir homurtu çıktı. Ace ve Jack kollarını kıpırdattılar ama ürkütücü bir sessizlik içindeydiler.

"Kesin şunu," diye bağırdım. "Bu delilik. Bırakın onları!"

Arledge hareket etmeye başladı ama ben cebimden bir bıçak çıkardım ve boğazıma dayadım. "Dur."

O da öyle yaptı, gözlerini bana dikti. "Devam et. Kız kardeşinin anlamsız hayatını riske at."

Yalan söylüyor. Güvercini alırsan kardeşin ölmez. Sana nasıl güvenebilirim?

Cevap yok. Tabii ki.

"Bunu yapmamı istemiyorsun," dedim ters ters bakarak. "Çünkü bu senin planını mahveder. Doğru mu?"

Hava büyüyle çatırdadı ama o bana doğru bir hamle yapmadı. Aslında kimse yapmadı.

"Daha iyi bir anlaşma yapmanın zamanı geldi," dedim. "Üçünü de serbest bırakmanı istiyorum. Onlara yeniden kendi çetelerini kurmalarına yetecek kadar para vermenizi istiyorum, şehrin bir kısmını, ve ne isterseniz yapmak için sizinle geleceğim."

Jack başını hızla salladı ama ben onu duymazdan geldim.

"Bu yüksek bir fiyat ve bundan ne elde ediyorsunuz?" Arledge elini sallayarak sordu. "Önünüzdeki üç yaratık anne babanızı öldürdü, size işkence etti, sizin ve kız kardeşinizin hayatını sonsuza dek mahvetti. Ve sen de karşılığında onlara gerçek ölümden başka bir şey mi vermek istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Onları serbest bırak. Artık onlarla hiçbir işiniz kalmadı."

"Bana güvercini göster," dedi. "O zaman anlaştık."

"Florence-"

Silahtan çıkan bir kurşun daha Jack'in elmacık kemiğini sıyırdı. İrkilmedi bile.

"Kapa çeneni," diye hırladı yaratıklardan biri ona.

"Yapma bunu," diye fısıldadı Cat.

Arledge için çalışan canavarların küfürlerini ve hırıltılarını duymazdan geldim. Tek gördüğüm Cat, Jack ve Ace'ti. Ve büyücü haklıydı. Hayatımı mahvetmişlerdi. Sevdiğim insanları öldürmüşler, beni tekrar tekrar incitmişlerdi.

Ve yine de...

Kalbim ağrıyordu. Avuçlarım terledi. Öleceklerinden ve onları bir daha asla göremeyeceğimden endişelendim ve sonra asla...

Onları asla sevmeyecektim.

Onları nasıl sevebilirsin ki?

Şimdi dönmen ne güzel, diye cevapladım hışırtilı sesi.

"Anlaştık," dedim Arledge'a.

"Lütfen yapma," diye fısıldadı Ace. "Seni manipüle ediyor."

Onu görmezden gelerek silktim. Göğsümde hüznün kabardı ve bunun onunla olan bağlantım olduğunu fark ettim. Bronz güvercini çıkarırken gözyaşlarımı tuttum. Uyuyor gibi görünüyordu, kanatları içeri kıvrılmıştı ve dişlileri kıpırdamıyordu.

Beni hemen alın. Eğer , asla kaçamayabilirsiniz.

Ölmelerine izin veremem. Ve eğer seni alırsam, Irene ölebilir. O bir yalancı. Arkadaşlarını dinle.

Onu görmezden geldim.

"Neredeydi?" Arledge bakışlarını ona sabitleyerek sordu.

"Onları serbest bırakın. Bir anlaşma yapmıştık."

Gülümsedi ve elini sallayarak başını salladı. Üçü de sanki serbest bırakılmış kuklalar gibi öne doğru yığıldılar. Jack bana doğru hamle yaptı ama iki yaratık onun önünü keserek geri çekilmesini sağladı.

"Senden nefret ediyorum," diye hırladı. "Üçümüz de senden nefret ediyoruz Florence."

Sürüklenerek götürülürken sözleri canımı acıttı. Ben başka bir şey söyleyemeden Cat ve Ace'i alıp götürdüler ve beni canavarlarla dolu bir evde yalnız bıraktılar.

BÖLÜM 32

İTİRAF ET

CATHAL

Üçümüzü bir arabaya bindirdiler ve yol boyunca silahlarını bize doğrultarak şehrin karşı tarafına doğru sürdüler.

"Bırak bizi," diye hırladı Jack.

İçlerinden biri güldü ve kalçasına bir kurşun daha boşalttı. Acı içinde homurdandı ve Ace ile ben hareket etmeye çalıştık ama boğazımızı parçalamaya hazır yaratıklarla dolu bir kabindeydik ve kafatasımın arkasına bastırılan namlunun çok farkındaydım.

"Kıpırdamadan durun," dedi şoför. "Böyle devam ederseniz üçünüzü de öldürürüz."

Yer değiştirmek istedim ama Jack başını salladı. Koltuğunda geriye yaslandı, gözleri öfkeyle yanıyordu.

Panik. Şu anda hissettiğim şey panikti. Florence bir büyücüyle yalnızdı. Uzun zaman önce öldürmemiz gereken biriyle. Ve ona ne yapabileceğini söylemek mümkün değildi.

Birinin ona zarar verebileceği düşüncesi, kapıyı tekmeleyerek açıp yola atlamak ve ona ulaşmak için savaşmak istememe neden oldu.

Şehir yanımızdan geçti, insanların dünyası yavaş yavaş canlanırken sabahın erken saatlerinde buhar kıvrılıyordu. Yakında şafak sökecekti. Pencereye yaslanıp gökyüzüne baktım.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama araba gıcırdayarak durdu ve soğuk, kirli sokağa atıldık. İki yaratıkla savaştım.

Ben bir şeyler yapmaya çalıştıkça hırlayarak bana tutundu.

Floransa'yı öylece terk edemedik.

Ace içlerinden birine, "Senin bağırsaklarını deşeceğim," diye hırladı.

Yine de önemli değildi. Üç karşı dokuzduk ve talimatları açıktı. Floransa'ya dönmemize izin vermeyeceklerdi.

"Gidin," diye hırladı içlerinden biri, üç torba dolusu parayı yere fırlatarak. "Onu bir daha asla görmeyeceksiniz. Ve iyi ki kurtuldunuz. O sadece bir *insan*. Eğer geri gelmeye ya da komik bir şey yapmaya kalkarsan seni öldürürüz."

Onlar yanımdan ayrılırken nefesim kesik kesik çıkıyordu. Bizi tanımadığım karanlık bir mahallede bırakarak uzaklaşmalarını izledik.

"Bunu yapmalarına izin veremeyiz," diye itiraz etti Ace. "Savaşabiliriz."

Dövüşmek istiyordum. Her şeyden çok eve geri dönmek ve Arledge'in o çirkin gülümsemesini yüzünden söküp atmak istiyordum. Uyandığımda Florence yoktu ve kaçtığını düşünmüştüm. Sonra Arledge ortaya çıktı ve bana saldırdı. Jack ve Ace kurtarmaya geldiler ve onlar da çabucak yere serildiler.

Florence eve geri döndüğünde, içimde rahatlama ve pişmanlık karışımı bir his vardı. Bize geri döndüğü için rahatlamıştım. Döndüğü için pişmanlık.

Ölü Tavşan tüm yanında getirmişti. İşin boktan tarafı da, o piç kurusuna iyilik yaptığımız zamanlardan birkaç yüzü tanımış olmamdı.

Vücudumdaki her kas ağrıyordu, Jack ve Ace de daha iyi değildi.

Kapalı.

Jack eğildi ve parmaklarını sessizce kalçasına gömdü. I

Bir mermi çıkarıp yere atarken sertçe yutkundü. Ellerini başının üzerine koyarak hıçkırık ve hırıltının bir arada olduğu bir ses çıkardı. "Ondan çok nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı, gözyaşları kıpkırmızı gözlerini ıslatıyordu. "Bunu neden yapsın ki? Neden mi? Ona güvercini vermemesini söyledik ama o yine de yaptı. Planın tamamen içine etti."

"Başka ne yapabilirdi ki? Eğer onunla aynı fikirde olmasaydı, hepimiz ölmüş olurduk."

"Güvercini kullanabilirdi," diye homurdandı Jack. "Elindeydi amına koyayım. Güvercin ondaydı. Onu ne zaman buldu? Ya bunca zamandır elindeydi ve bize söylemediyse?"

"Onda değildi," dedim başımı sallayarak. "Eğer bulduysa, bu bizimle yaptığı pazarlığın bir parçası olmalı. Ben onu bulurken o da bulmuş olmalı."

uyudu."

Jack'in ifadesi sertleştii ama gözleri onu ele verdi.

"Bize para ve güç kazandırdı," dedim çantalara bakarak. Başımı sallayarak diz çöktüm ve bir tanesinin fermuarını açtım.

kokusunu alabileceğim kadar taze para yığınları, yeni pasaportlar ve şehrin başka bir semtindeki güvenli bir evin anahtarlarından bahsetmiyorum bile. Hayatımızı yeniden başlatmak ve yeniden bir imparatorluk olma yolunda çalışmak için ihtiyacımız olan her şey.

Artık tek yapmamız gereken onu bırakmaktı.

Arledge bunun üzerine bahse girmişti. Beni en çok rahatsız eden de buydu. Florence'ın bizi kurtarmak için her şeyi takas edecek kadar bizi önemseydiğine dair bahse girmişti.

Ve lanet olsun. Bize baktığında yüz ifadesi neredeyse çığlık atmama neden olacaktı. Çünkü ne kadar önemseydiğini görmüştüm.

Parayı isteyeceğimize de bahse girmişti.

Bu beni da kızdırdı. Ona gerçekten izin vereceğimizi düşünmüştü.

Git.

"Onu öldürmeliydim," diye mırıldandı Jack. "Onu o gün öldürmeliydim.

Gece seninle bir anlaşma yapmaya

çalıştı." Ace henüz konuşmamıştı.

"Bu bizim için yeni bir başlangıç olabilir," dedim.

"Yeni bir başlangıç istemiyorum. Babamın intikamını almak istiyorum. İstiyorum-"

"Babanla tanıştım," diye araya girdi Ace. "O da sana şimdiye kadar bu işin peşini bırakmanı söylerdi. Zararın neresinden dönersen kardır ve yoluna devam et derdi. Zaten bu sayede bu kadar uzun süre hayatta kalabildi. Aptal intikam davalarıyla vakit kaybetmedi. Gücünü önemli şeyler için sakladı."

"O önemliydi!" Jack kükredi.

Ace maskesini çıkarıp yere fırlattı ve üzerine bastı. Porselen paramparça oldu ve kırık parçalar halinde kaldırımında uçtu. Onu yakaladı, yüzünü kavradı.

"Beni dinlemek zorundasın," diye fısıldadı. "Bir kez olsun. Beni dinlemek zorundasın. Şu anda beni dinlemen için sana yalvarıyorum Jack. Sana *yalvarıyorum*. Ondan nefret etmiyorsun. Etmiş olsaydın ona asla katlanmazdın. O anlaşmayı yapmama asla izin vermezdin. Bu kadar uzun yaşamasına asla izin vermezdin. Ona asla dokunmazdın, onu becermezdin, onu *istemezdin*. Ondan nefret etseydin, bu şehre geldiğin anda onu yok ederdin."

Jack sertçe yutkunarak başını salladı. " şeyi mahvetti. Bir kez daha. Hayatlarımızı, planlarımızı mahvetti. O..."

"Bütün aileleri yok ettiğini gördüm. Büyük bir şehri ele geçirdiğini gördüm. Güçlü yaratıkların *senden* korkup gölgelere kaçtığını gördüm. Burada durup Florence senin için bir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya devam edemezsin. O sana ait. O bana ait. O Cat'e ait."

"Onu seviyorum," diye fısıldadım usulca. "Ben...siktir. İkinize de söyleme şansım olmadı. Onu dün çiftleştirdim."

"Sen *ne*?" Jack sordu. Kadın suskun bir şekilde baktı ve sonra ellerini havaya kaldırdı. "Lanet olsun. Neden ikiniz de siklerinizden başka bir şey düşünemiyorsunuz?!"

"Onu seviyorsun. Ve eğer şimdi yeniden , bunu ona asla söyleyemeyeceğiz," dedim. "Onun bizimle olması gerekiyor," diye ısrar etti Ace.

Jack sözlerimizi sindirmek istercesine gözlerini kapattı. Bir dizi küfür savurdu ve başını salladı.

"Aşkım," dedim. "Seni yüzyıllardır tanıyoruz. Neden bu kadar karşı koyuyorsun?"

Yanakları kızardı. Beni görmezden geldi ve sessizlik sağır ediciydi, ama bağlarımızdan onun duygularını hissedebiliyordum. Bir üzüntü, korku ve pişmanlık seli. Bunu göstermezdi. Jack gardını asla düşürmezdi, özellikle de açık bir sokakta.

Ace ve ben bekledik.

"Onu biraz sevebilirim," diye fısıldadı Jack. "Bir insan *olsa* bile. Ve şu anda hayatlarımızın darmadağın olmasının nedeni o olsa bile."

Ace ve ben ikimiz de kollarımızı kavuşturduk ve gözlerini açtığında ona düz ifadeler verdik.

"Bana öyle bakma."

Duruma rağmen neredeyse gülecektim. Jack hayatım boyunca tanıdığım en inatçı insandı. "Jack," dedim usulca.

"Tamam, onu çok seviyor olabilirim."

"Öyle mi?" Ace başını eğerek sordu. "Çok mu yoksa çok mu çok?"

Gözleri parladı. "Seni dinlemediğim için *özür dileyecek* kadar, Ace."

Bu kesinlikle egosunu yumuşattı. Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "İkinize de onun bize ait olduğunu söyledim. İnanılmaz derecede inatçısınız."

"O bize ait," dedim. "Bunu telafi edeceğiz. Yaptığımız tüm korkunç şeyleri."

Jack başıyla onayladı. "Anlaştık. Eğer onu tekrar görmeyi başarırırsak, de ona nasıl hissettiğimi söylemeniz iyi olur. Onu nasıl geri getireceğiz? Londra'ya doğru yola çıkacaklar."

"Onları rıhtımda durduracağız," dedi Ace. "Savaşacağız. Onları yeneriz, kızı geri alırız, güvercini geri alırız ve..."

"Sanırım Londra'ya geri dönecek," diye iç geçirdim. "Kız kardeşine."

Bu kısım hiçbirimizin hoşuna gitmedi. Jack'le olanlardan sonra olmazdı. Ve özellikle de Irene hiçbirimizin sevmediği üç canavarla çiftleştikten beri.

Ama elimizdeki tek seçenek buydu. Peşlerinden gitmemiz için başka bir yol düşünemiyordum.

"Yapacak işlerimiz var," dedi Jack. "Ve bunu yapmak için paramız var. Silahlara ihtiyacımız var. Gerçek silahlara. Ve savaşmamıza yardımcı olacak bazı cesetler edinmemiz gerekiyor."

"Acaba kaç adamını satın alabilir?" dedim.

"Birçoğu eskiden bizim için çalışırdı," dedi Ace omuz silkererek. "Eminim bu şehirde bir yerlerde arkadaşlarımız vardır..."

Üçümüz de birbirimize şüpheyile baktık.

"Belki," diye mırıldandım.

"Ne olursa olsun, Arledge'ı öldürmek zorundayız," dedi Jack. "Ölene kadar durmayacaktır."

Başımı salladım ve bir çanta dolusu para aldım. Ace ve Jack de birer tane aldı. Üçümüz etrafa bakındık, şehrin bu kısmına yabancıydık. Bizi buhar varoşlarına attıklarından oldukça emindim.

Ve üzerimizde bir çanta dolusu para vardı.

"Bir araba alıp gitmemiz lazım," dedim, park edilmiş bir arabanın bulunduğu sokağa bakarak.

Birlikte hareket ederek ona doğru koştuk. Bu şekilde hırsızlık yaptığım için biraz suçluluk hissetmem gerekirdi ama hissetmedim. Florence tehlikedeydi.

Önce açmayı denedim, kime aitse kilidi açık bırakacak kadar aptal olduğunu umuyordum. Ve haklıydım. Eski bir otomobildi, bu yüzden motoru birkaç kez çevirip yolumuza devam etmeyi umuyorduk. Jack ve Ace aracın içine girip motor canlanana kadar birkaç kez çevirirken ben de aracın önüne gidip krankı tuttum. Bir bağırış duydum ve binaya baktım, ışıkların hızla yandığını gördüm.

İnsan formuma geçtim ve sürücü tarafına tırmandım, pedala bastım ve caddede ilerlemeye başladım.

"Belki tanrılar bize şans verir," dedi Ace.

"Belki," diye mırıldandım. Bu konuda da şüphelerim vardı.

Ana yola çıkana kadar belli belirsiz tanıdık gelen tabelaları takip ederek sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolandım. Trafik çoktan birikmeye başlamıştı ve trafiğin içinde ve dışında hareket etmek zorlaşmıştı.

"Bu şehirden nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Bize silah lazım," dedi Jack.

"Bir yerde duracağız."

"Nerede?"

"Henüz bilmiyorum."

Ace sessizce ileri geri konuşmamızı dinledi. "Eğer Londra'ya dönecekse, rıhtıma gidecektir. Durmak için zamanımız olmayabilir. Oraya gitmeli ve onlara karşı kendi silahlarını kullanmalıyız."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Jack. "Sanki bir tuzağa doğru yürüyormuşuz gibi geliyor." "Belki de öyleyiz. Ama biz Rippers'ız," dedi Ace. "Daha önce de

Daha da kötü. Bu canavarlar öldürülebilir. Bizim kadar yaşlı değiller. Onlar kadar kötü değiller. Ve sevdiğimiz kişiyle aramızda duruyorlar."

Sessiz bir anlaşma yapıldı. Sola saptım ve ışıklardan geçerek şehrin doğu yakasına doğru hızla ilerledim.

Arledge onu hayatta tutacaktı, bizim yaptığımız gibi.

Bizim yaptığımız gibi onu yaldızlı bir kafese koyacaktı.

Ve onu Londra'ya geri götürüp, bizim yaptığımız gibi hayatını mahvedecekti.

Eğer ona şimdi ulaşamazsak, onu bir daha görebileceğimizden emin değildim. Emin değildim.

"Cat," diye fısıldadı Jack usulca. "Onu geri alacağız. Yemin ederim. Florence'ı geri alacağız, Arledge'ı öldüreceğiz ve bu sefer her şeye yeniden başlayacağız."

Ona inanmak istedim. Ne de olsa Jack sözünü tutmuştu. Ama çok geç kalacağımızdan endişelendim.

Yeterli olamayacağımızdan endişeleniyordum.

BÖLÜM 33

DOcKS

JACK

GÜNEŞ New York'un üzerinde doğuyordu ve ben nehri bizi Floransa'dan uzak tutan her canavarın kanıyla kızıla boyamaya kararlıydım.

Yakındaki binanın çatısına çömeldim. Çaldığımız arabada bulduğum bir şapkayı arakladım ve kızıl saçlarımı arkaya toplayarak çevreye uyum sağladım. Ace ve Cat'in yakınlarda olduğunu hissedebiliyordum, uçümüz de bekliyorduk.

Hangi zeplinin ona ait olduğu belliydi. Rıhtımdaki diğerlerinden daha küçüktü ama lüks sayılırdı. Şehir merkezindeki binayı gördükten sonra onu çözmüşüm.

İnsanlar gibi olmak istiyordu.

Ve eğer aşağıdaki gümüş zeplinin bozulmamış hali yeterli kanıt değilse, güpegündüz etrafta dolaşan canavarlar da yeterli kanıttı. Bugün gökyüzü kristal berraklığındaydı. Hiç rüzgar yoktu, bu da bizim avantajımıza olacaktı. Kokumuzu kolayca alamayacaklardı.

Daha önce şehir merkezinde karşılaştığımız yüz­süz canavarları gördüğümde tüylerim diken diken oldu.

O bir sorun olabilir. Onu hatırlamıyordum, bu yüzden Arledge'ın kendi başına yaptığı bir ekleme olmalı. Bana Egor'u hatırlattı, özlediğim bir canavar, kendini taşıma şekliyle.

Şık siyah bir araba yanaştı ve şoför arabadan indi.

Onlar.

Beklentiye Ace ve Cat'le olan çiftleşme bağlarımdan hissedebiliyordum. Florence'ın da onlarınkini hissedebilmesini umuyordum. Umarım yakın olduğumuzu biliyordur.

Kapılar açılana kadar bekledim. Biri dışarı çıktı ama yüzü gizlenmişti ve uzun siyah bir palto giymişti. Diğer iki kişi de dışarı çıktı. Hepsi arabanın arkasına dolandı ve bagajı açtı. Camdan yapılmış bir tabut çıkarırlarken kaşlarımı çattım.

Karnım guruldadı. Tabutun içinde Florence'ı görebildiğime yemin ederek odaklandım.

bir hareket oldu ve hızla döndüm, ama o Ace'ydi. Yanımda diz çöktü.

"O değil," diye fısıldadı Ace hızla. "Tabutun içinde kim var bilmiyorum ama o değil. Daha iyi bakabilirim."

Korkularımı bastırarak başımı salladım. Tabutu taşıyan grup özellikle dikkatliydi. Sanki bir kraliçenin ya da kralın cesedini taşıyorlardı. Onu hava gemisine taşıdılar ve içinde kayboldular.

Başka bir araba geldi, durduklarında lastikleri gıcırdıyordu.

"Kedi değişecek," diye fısıldadı. "Canavarlardan birini sessizce alt ettik ve şimdi onlara dönüşüyor."

Başımı salladım, dikkatle izliyordum.

"Henüz burada olduğunu sanmıyorum. Onu hissedemiyorum ve hissedebilirdim."

"Arledge bir şeylerin peşinde değilse tabii. O bir büyücü. Onu maskeleyebilir."

Ace yanımda sinirlendi ama başını salladı. Taktığı maske öfkeliydi ve güneşin yansımaması ve dikkat çekmemesi için yeterince eğilmişti. Ses çıkmasın diye şapkasındaki zilleri bile çıkarmıştı.

Çok öfkeliydim. Geçen her an başka bir andı. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Onu istemek için çok mücadele ettim çünkü Karindeşen'in intikamını almak istiyordum. Çünkü ne kendimi onu severken ne de onun beni severken görebiliyordum.

Ama düşününce aklıma gelen o sessiz anlardı. Onu öldürmemem için bana güvenmişti. Bizden nefret etmesine rağmen evine girmemize izin vermesiydi.

Canavar olduğumuz için bizden nefret etmiyordu. Bizden nefret ediyordu çünkü onu incitmiştik.

Bu sabah üçümüzün önünde durup Arledge'a güvercini vermeyi kabul ettiğinde her şeyin darmadağın olduğunu hissettim. Bizi korumak için kendini başka bir çarpık kadere mahkum .

Ondan bizi korumasını
istememiştim. "Aptal küçük kuzu,"
diye mırıldandım. Ace de aynı
şekilde kıkırdadı.

Arabadan başka figürler de indi. Onlardan birini ben de tanıdım. Birlikte kart oyunu oynadığım kulüpteki lanet vampir. Etrafta dolaştılar ve bagajı açarak tahta bir sandık çıkardılar. Kaşlarımı kaldırdım.

Bu güvercindi. Gücü buradan hissedebiliyordum. Belki de Karındeşen babam olduğu içindi. Belki de onun gücünü her yerden bildiğim içindi. Ama sandıktan akan gücü hissedebiliyordum.

"Siktir," diye fısıldadım.

Bir an için onu almayı düşündüm. Arledge henüz burada değildi, yoksa etrafta dolaşan yaratıklar farklı davranırdı. Vücut dilleri değişmemişti.

Bu Florence'ın da burada olmadığı anlamına geliyordu. Arledge ile birlikte olmalıydı. Ama güvercini önden göndermişlerdi ve o tabutun içindeki her kimse.

Eksik bir bilgi var mı diye beynimi yokladım ama kim olabileceğini tahmin edemedim.

İnsan ve yaratıklardan oluşan grup güvercini özenle taşıdı. Senkronize bir şekilde gemiye doğru ilerlediler.

"Ya gemiyi alırsak?" Fısıldadım.

Florence'ı geri almak için iyi bir pazarlık kozu olabilirdi. Üçümüzün onu nasıl uçuracağımızı bulabileceğimizden emindim.

"Onlardan çok fazla var," diye yanıtladı Ace. "Eminim hepsi de neye benzediğimizi biliyordur."

"Hepsi değil..."

Ace başını gruba doğru ilerleyen bir figüre doğru eğdi. Onun Cat olduğunu biliyorduk, belki de eşimiz olduğu için, ama başka kimse bilmiyordu. Yaratıklardan biri tökezledi ve neredeyse sandığı düşürüyordu, o da onu yakalayarak sandığın düşmesini engelledi.

Bir hırlama ve kızgın bağırış patlaması oldu. Kedi onların yerini aldı. Bize doğru baktı, gözleri sabah ışığında parlıyordu.

Birkaç dakikalığına gözden kayboldular ve sonra başka bir otomobil yanaşırken grup geri geldi.

Aradığım buydu. Daha lüks, daha gösterişliydi.

Ondan nefret ediyorum. Arledge ile ilgili her şey sinirlerimi bozuyordu. Düşmanımız olmasa bile, yine de ondan hoşlanmıyordum. Geçmişte beni manipüle etmesine izin vermekle aptallık etmiştim.

Hepsi kaskatı kesildi. Kedi onların vücut dilini yansıttı ve kapılar açılırken daha da yaklaştı.

Florence.

Arabadan indi ve yüzünde soğukkanlı bir ifadeyle etrafına bakındı.

Aferin kızıma.

Bu ifadeyi daha önce de görmüştüm. Kararlılık, azim ve zekânın bir karışımıydı. Etrafını inceliyor, kaçma ihtimalini tartıyordu.

Arledge da arabadan indi, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Silindir şapka ve uzun siyah bir palto giymişti.

"Hayır, hayır, hayır," diye nefes aldı Ace.

Onun gördüğünü ben de gördüm. Cat çoktan Florence'a doğru ilerliyordu, dikkati sadece onun üzerindeydi.

Sikeyim.

"Lanet olsun, Cat," diye hırladım.

Bunu tek başına yapmasına izin veremezdim.

Ayağa kalktım ve şapkamı çıkarıp bir çılgılık attım.

Herkesin dikkatini.

"SİZİ LANET OLASI ÇİRKİN PİÇLER! SİZİ PARAMPARÇA EDECEĞİZ!"

Bu onların dikkatini çekmek için yeterliydi. Ace yüksek sesli bir kahkaha attı ve binanın yanından atladı. Ben de aynısını yaptım ve bir canavar sürüsü bize doğru koşarken asfalta indim.

Ace bıçaklarını çıkardı ve üçe bölündü, yaratıkların arasından geçerken bir akrobatın zarafetiyle hareket ediyordu. Ben de onu takip ederek bana ilk ulaşanın boğazını parçaladım. Hızlı ve kanlıydı, yere düşerken çıkardığı guruldama sesleri tatmin ediciydi.

Bir düzine cinayetten bir tanesi.

İçgüdülerim tamamen devreye girdi. Bu bir danstı, ölümle bir tango.

Bir yaratık bana doğru hamle yaptı ve elimi göğsüne soktum, kalbini kavrayıp çıkarırken kemiklerini ve kaslarını kırdım. O

Öldüğünde uludu ve ben Florence ve Cat'e doğru savaşarak bir sonrakine geçtim.

Çığlığını duydum.

Korku içimde parladı ve doğruca yukarı sıçrayarak bir aracın üzerine indim. Etrafımızda gördüklerim hiç de iyi değildi.

O kadar ki. Sanki Arledge kendi kişisel cehennem kapısını açmış gibiydi, gittikçe daha fazla canavar üzerimize geliyordu. Ace kendi başının çaresine bakıyordu, üç figürü kesiyor ve atılıyordu.

Florence hava gemisine doğru sürükleniyordu. Cat keşfedildiği için sert bir şekilde mücadele ediyordu.

Arledge nerede?

Bir canavar bana saldırdı ama onu çabucak öldürdüm, hala etrafta büyücüyü arıyordum.

Onu gördüm. Zeplinin kapısında sabırla bekliyor, kanımı donduran bakışlarıyla her şeyi izliyordu. Benimkiyle buluştu ve *gülümsedi*.

Homurdandım ve üzerime gelen birkaç canavarın başlarının üzerinden geçerek otomobilden atladım. Florence'a doğru ilerledim ve onu sürükleyen üç canavarı parçaladım.

"Jack," diye hıçkırarak bana doğru uzandı.

Bir anım vardı. Sadece bir an ve bunu boşa harcamayacaktım. Yüzünü tuttum ve sertçe öptüm, onu geri itmeden önce tadını çıkardım. "Seni seviyorum," diye homurdandım. Gözleri büyüdü ama konuşmaya devam edecek vaktimiz yoktu. "Git. Buradan uzak bir yere kaç. Biz onları uzak tutarız."

Pençeler sırtımdan aşağı inip giysilerimi ve derimi yırtarken inledim. Devasa bir yaratık yakalayıp kalabalığın üzerine fırlatırken Florence çığlık attı. Asfalta sertçe çarptım, ayağa kalkmak için mücadele ederken başım dönüyordu.

Cat ve Ace yakındaydı.

Bizi köşeye

sıkıştırıyorlardı.

"Öleceğini bilmek nasıl bir duygu?"

Vampir. Tommy. Solumda durmuş, bana sırıtıyordu. Hırladım ve ona doğru hamle yaptım, ikimiz de birbirimize sertçe vurduk.

Güçlüydü ama benim kadar güçlü değildi. İkimiz de yere yuvarlandık ve ben onun üzerine oturana kadar yuvarlandık. Başını tuttum ve

tüm gücümle çektim. Boynu kırıldığında çığlığı kesildi ve kafasını kopardım.

Her yere kan fışkırdı. Kafasını bir beyzbol topu gibi bana doğru koşan başka bir yaratığa fırlattım ve onunla çarpışıp yere düşmelerini memnuniyetle izledim.

Çığlıklarını tekrar duydum. Ayağa fırladım ve onun gemiye doğru çekildiğini gördüm.

"Lanet olsun," diye küfrettim.

"Jack!" Kedi bağırdı.

Döndüm ve tam biri silahını ateşlerken yana atladım. Mermi vızıldayarak yanımdan geçti ve başka bir düşmanı delip geçti. Silahı kullanan kişiye doğru hamle yaptım ve silahı çekip çıkarana kadar onunla boğuştum.

Onları kafalarından vurdum, kanları yüzüme sıçrarken gözümü bile kırpmadım.

Bir ölüm daha.

Ama bu yeterli değildi.

Zeplin motorları tıslamaya ve inlemeye başladı. Gittikçe daha sert savaşıırken, ateş ederken, parçalayıp öldürürken içimde dehşet parladı.

Sonsuzdu.

Arkadaşlarımın yorgunluğunu hissedebiliyordum. Bu daha ne kadar sürecekti?

Ne kadar dayanabiliriz?

Sırtlarımız birbirine değecek şekilde Cat'e doğru ilerledim. Başımı kaldırıp Ace'in ortadan ikiye ayrıldığını gördüğümde nefesim kesildi ve sonra bunun o değil, bir dublör olduğunu fark ettim. O bunun dayanılmaz acısını hissetse de ben bir rahatlama hissettim.

Ace havaya sıçradı ve yanımıza indi, üçümüzün etrafı pençeler, dişler ve daha fazlasıyla çevriliyken sendeledi.

Etrafımızda bir çember oluşturdular.

"Jack," diye nefes nefese kaldı Ace. "Ne yapacağız?"

Düzenli bir nefes aldım ve kabullenişin üzerime yerleşmesine izin verdim.

"Ölene kadar savaşacağız. İkinizi de her şeyden çok seviyorum."

"İkinizi de seviyorum," diye

fısıldadı Ace. "Ben de ikinizi

seviyorum," dedi Cat.

Başımı salladım ve üçümüz tekrar korkunç kalabalığın içine atladık, yer kanla kırmızıya döndü.

BÖLÜM 34

KAVGA CANAVARI

FLORANSA

Arledge'a karşı mücadele ederken çığlık attım ama faydası olmadı. Beni geri çekti ve zeplin rıhtımdan kalkarken beni kapının çerçevesine tuttu. Etrafımızı saran buhar bulutları aşağıdaki arkadaşlarımı görmemi engelliyordu.

Benim için savaşıyorlardı. Tutuşundan kurtulmaya çalışırken gözyaşlarım yanağımdan aşağı aktı ama büyü çok güçlüydü.

Onu ittim ve çığlık attım. "Bırak beni! Onları öldürmeyeceğine söz vermiştin!"

"Planlar değişir," diye hırladı. Bana öyle sert bir tokat attı ki kulaklarım çınlayarak geriye düştüm. Yanağıma avuçladım, kaynayan bir öfkeyle ona baktım. "Sen ve güvercin elimdesiniz. Onlar ölecek. Londra'ya geri döneceğiz, kız kardeşini öldüreceğiz ve sonra gücü tam olarak istediğimi elde etmek için kullanacağım. Fedakârlığını daha büyük bir iyilik için yaptığını düşün."

"Siktir git," diye homurdandım ve tekrar üzerine atladım.

Karnıma sertçe vurmadan önce tırnaklarımı yüzüne geçirip derisini yırttım. Yumruğunun gücü nefesimi kesti ve bunun arkasında da büyü vardı, çünkü aniden tüm kaslarım güçsüzleşti. Yere sertçe çarptım, ayaklarının dibinde nefes nefese kaldım.

Şişe.

İçime kapandım ve beni kurtarabilecek tek şeyi korumak için elimden geleni yaptım. Bu sabah evden çıkarken,

Yeni kıyafetler giymek için yalvardım ve Arledge'in bana verdiği zehir şişesini makyaj masamdan alıp sutyenimin içine soktum.

Başını sallayarak bana ters ters baktı. "Uslu dur," diye fısıldadı. "Uslu dur yoksa senin için çok daha kötü olacak."

Kapıyı çarparak kapattı ve beni yerde tutmak için . Birkaç dakika acı içinde kıvrandım ve sonra ayağa kalkmak için mücadele ettim. Tökezleyerek bir pencereye gittim ve Arledge için çalışan canavarların katledilişini izledim. Ama sayıları gittikçe artıyordu ve ne kadar iyi dövüştüklerinin bir önemi yoktu; Jack, Cat ve Ace kaybediyordu.

Arledge soğukkanlılıkla, "Onlara ikincil hasar diyeceğiz," dedi. Ceketinden bir mendil çıkardı ve yüzündeki çizikleri sıvazlayarak kanı sildi. "Zaten seni hak etmiyorlardı Florence. Sana yaptıkları her şeyi düşün. Jack aileni öldürdü."

"Çünkü sen istedin," diye homurdandım, hâlâ karnımı tutuyordum. "Jack ne isterse onu yapar. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ya Cat? O rol yaptı Geçen yıl işkence görürken kız kardeşin olduğunu söylemiştin. Hatırlamıyor musun? Ya Ace? Sana yaptığı o korkunç şeyleri. Seni onlardan kurtardım. Zihnini gördüm Florence. Sana yaptıkları her şeyi biliyorum."

Göğsüm düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Zeplin daha yükseğe kalktı, motorlar gıcırıyor ve tam hızda homurdanıyordu. Gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken görüşüm , arkadaşlarım aşağıdaki kanlı rıhtımda birer benekten başka bir şey değildi.

"Onları tanıyorsun," diye fısıldadım. "Benim için gelecekler. Senin için çalışan herkesi öldürecekler ve benim için gelecekler."

"Merak etme," diye mırıldandı şeytani bir kıkırdamayla. "Eğer kaçmayı ve bizi bulmayı başarırlarsa, sen zaten benim değerli güvercinim olacaksın. Sana emrettiğim her şeyi yapacaksın. Belki onları öldürmeni bile isterim."

Titredim. Hüzün, korku ve hepsinin ötesinde derin bir öfke hissettim. Daha önce hiç bilmediğim türden bir öfke. Onu öldürmek istiyordum. Bana yaptığı her şey için ona acı çektirmek istiyordum.

Bunu atlatacaktım. Vazgeçmeyecektim. Jack, Cat ve Ace'i durdurabileceğine bir an bile inanmayacaktım.

Üçünden korkulmasının bir nedeni vardı. Güçlü ve kuvvetliydi.

Benim için geleceklerdi.

"Gel," diye seslendi. "Bir fincan çay içelim. Artık canavarları unutabilirsin Florence. Bir daha asla senin için sorun olmayacaklar."

Sertçe yutkundum ve sonra ona baktım, ters ters bakıyordum. Ondan çok nefret ediyordum. Ama o benim bakışımı görmedi. Gökkuşğı bakışları çoktan koridordaki bir sandığın üzerindeydi.

Güvercin.

Arledge'ı durdurabilecek güce sahip tek şey güvercindi. Ama onu alırsam, Irene'i öldürme riskini göze almış olurdum. Eğer söylediğı doğruysa, ikimizden biri ölecekti.

Ama o bir yalancıydı. O bir manipölätördü. Ve söylediğı şey, beni bu gücü almaktan alıkoymanın bir yolu olabilirdi. Güvercini tutarken duyduğum ses öyle söylemişti.

Dinlemek için can atıyordum.

Belki de Arledge kız kardeşimle beni birlikte istemiyordu çünkü o zaman onu yenebilirdik.

Düşüncelerim hızla ilerliyor, bir planın ipucu oluşuyordu. "Bunu neden yapıyorsun?" Omurgamı dikleştirerek sordum. Sesimi yumuşak tuttum, hareketlerimi uysal küçük bir kadınıninkine dönüştürdüm.

O rolü nasıl oynayacağımı biliyordum.

Jack, Ace ve Cat'e kadar herkes beni hep böyle görmüştü. "Beni takip edin," dedi sorumu duymazdan gelerek.

Koridordan yavaşça aşağı indi ve benim de onu takip etmemi bekledi. Tekrar aşağıya baktım ama çoktan bulutların içindeydik. Kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordum.

Onlar bana güveniyor. Onlara güvenmek zorundayım.

Onların gücüne güvenmek zorundaydım. Belki bir gün Rippers ölecekti ama ölüm onlar için bugün gelmeyecekti. Bunun olacağına inanmayı reddettim.

Arledge şimdilik benim sorunumdu.

Onu durdurmak zorundaydım. Ve bunu tek başıma yapmalıydım.

Pencereden ıktım ve koridorda onu takip ettim. Beni iki yanında iki canavarın durduğu bir kapının önünden geçirdi. Onları gözlemledim ama yine de korkmuş, kırılmış bir kadın gibi davranmaya devam ettim. İçlerinden biri bana aç gözlerle bakarken, diğeri beni tamamen görmezden geldi ve sadece Arledge'a odaklandı.

Piyonlarından kaçının ondan nefret ettiğini merak ettim.

"Sandığı odaya götürün," diye emretti ve onlar da koşuşturmaya başladılar.

"Cevap ver bana Arledge," diye ısrar ettim onu takip ederken. "Bana bunu neden yaptığını söyle. Her şeyin nasıl bu hale geldiğini anlamıyorum. Neden ailemi öldürttün? Ailemle ne alakan var?"

Beni yine görmezden geldi ama omurgası sertleşmişti. Onu yaratıkların olduğu küçük bir odaya kadar takip ettim, hepsi heykel gibi hareketsiz durmuş, onun emrini bekliyordu. Ben ilerlerken beni izlediler ve üzerlerine ne tür bir lanet yerleştirdiğini merak ettim.

Belki de onları kontrol ediyordu, tıpkı şu anda beni kontrol ettiği gibi. Belki onların da sevdiği bir şeyi almıştı.

Zeplinin ön tarafına açılan başka bir kapıdan geçti. Cam pencereler güneş batarken gökyüzünü görmemizi sağlıyordu. Kirişler altın yaldızlı ve fayanslar yontulmuştu. Ortada üç sandalyeli bir masa vardı ve yemek çoktan yayılmıştı. Çay, bisküvi, küçük kekler.

"Bize katılacak başka biri var mı?" Zorlukla yutkunarak sordum. "Eninde sonunda," diye iç geçirdi. "Eninde sonunda katılacak."

Kız mı?

Bir an nefesimi tuttum. İşler gittikçe garipleşiyordu. "Kim *bu* kız?" diye sordum.

"Size hiç çok fazla soru sorduğunuzu söyleyen oldu mu?"

Masaya gitti ve benim için bir sandalye çekti, sanki az önce beni yumruklayıp tekmelememiş gibi oturmamı bekledi. Beklentiyle sandalyeyi tuttu ve midemi bulandıran bir gülümseme sundu.

"Hayır," dedim. "Genellikle kız kardeşim de böyle söyler. Ben her zaman iyi bir kızdım. Asla çok konuşmaz, asla karşı çıkmazdım. Bu bana hiçbir şey kazandırmadı."

Gözleri metal gibi parlıyordu. Koltuğa oturdum ve ellerimi hoş bir şekilde kucağıma koydum.

"Peki o iyi kıza ne oldu?" Arledge sordu.

O öldü.

Ama bunu söylemedim. Bu gerçeği kendime sakladım. Gerçek şu ki, Jack'le tanıştığım günden beri eskisi gibi değildim. Ve şimdi durduğum yerde, hiçbirinden pişmanlık duymuyordum.

Arledge oyalandı, daha yakına eğildi, dudakları kulağımın dibinde gezindi. "Bana bazı anlarda onu hatırlatıyorsun. Yumuşak konuşurdu. Zekiydi. Sevimliydi. Benim için her şeydi.

Boğazım düğümlendi. "Kimden bahsediyorsun?"

Arledge karşımdaki sandalyeye doğru ilerledi ve ayaklarını fayansların üzerinde sürükleyerek sandalyeyi çekti. Oturdu ve bakışlarıyla buluştu. "O benim hayatımın aşkıydı. O benim yaşama sebebimdi. Her şeyimin sebebiydi. Ama Karindeşen onu öldürdü."

Ona sempati mi duymalıyım? Sonunda bir şey söylemeden önce bir an bekledim. "Ben... özür dilerim."

Başını salladı ve çayını eline alıp uzun bir yudum aldı. "Onu geri getirmek için geride bıraktığı güç kalıntılarını kullanmamın tek sebebi bu. Öldüğünde bedenini koruyacak kadar gücüm vardı."

midem burkuldu, kalbim daha hızlı atıyor. Onun fikri Uzun zaman önce ölmüş aşkını *korumak* beni dehşete düşürdü.

"Bedeni cam bir tabutun içinde. Bedenini koruduğumda, gücümün büyük bir kısmını feda ettim. O kadar ki onu geri kazanmam bir asırdan fazla sürdü. Ama bu bana planımın gerçekten işe yaraması için zaman verdi."

"Neden... neden? Bunu uzun zamandır planlıyordun ama neden güvercinleri kendin öldürmedin? Ailemi yıllar önce öldürebilirdin. Güvercinleri yıllar önce çalabilirdin. Neden diğer canavarları da dahil ettin?"

"Ben onlar gibi değilim," dedi, yüzünde açık bir tiksinti ifadesi vardı. "Ben asla Jack ya da onun meşhur Karindeşen babası gibi olmadım. Yüzyıllar boyunca onlarla birlikte yaşamak zorunda kaldım. Öldüren, sakat bırakan ve toplumun alt tabakasında yaşayan yaratıklar. Onlar insanlığın başına bela olan uygarlaşmamış kabuslar. Yaşamanın ne demek olduğunu anlamıyorlar. Sevmenin."

"Canavarlar da sever," diye fısıldadım. "Irene canavarlar tarafından seviliyor." *Ve ben de öyleyim.*

"Canavarlar yok etmekten başka bir şey yapmazlar. Bunu sen de en az benim kadar biliyorsun Florence." İçini çekti ve koltuğunda arkasına yaslanarak pencereden dışarı baktı. "Peter Ellis onun kardeşiydi ve planımda kullanmak için mükemmel bir adaydı. 1707 yılında, hayatımın aşkı olan kız kardeşi Karindeşen'in boğumlu ellerinde can verdi. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Öldüğünde, onu kurtarma gücümün çoğunu kaybettim, ama Peter'a kız kardeşini öldüren canavarı öldürebilecek bir cihazın gücünü vermek için hala yeterli gücüm vardı. Onu manipüle etmek kolaydı. Sıradan bir adamdı, gerçekten. Özel bir yanı yoktu. Bu gerçekten de onun soyundan geliyor."

"Eğer öyle olsaydı, diğer güvercini bulmak için savaşmak zorunda kalmazdın," diye fısıldadım ekşi bir sesle.

Düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Sanırım. Canavarların seni bu seviyor görünmesini çok tuhaf buluyorum. Irene de öyle. O sıradan bir kız ama

senden daha akıllıydı. Sevmek için yanlış canavarları seçtin Florence."

"Ben de büyük teyzem için aynı şeyi söyleyebilirim."

Bunu duymazdan geldi ve gevezeliğe devam etti. "Ailen bir şeyleri saklamakta gerçekten yetenekli oldu. Yine de buradayım. Ellis soyu tam karşımda oturuyor. Güvercin bende. Londra'ya gideceğiz, sen kız kardeşini arkadaşlarından uzaklaştıracaksın, biz de onu alacağız."

"Sonra ne olacak?" Tersledim. "Bizi öldürecek ve ölü kızınla gün batımına mı yürüyeceksin? Gerçekten bunu kabul edeceğini düşünüyor musun? Biri öldüğünde, ölür."

Bakışları sıcaklıkla titredi. "Gerçekten mi? Peki ya Jack? O ölmüştü."

"O bir vampir. Onlar zaten ölü."

"Ruhu arada kalmıştı ve gerçekten ölebilirdi ama ölmedi," dedi. "Acaba bu nasıl oldu?"

Sözlerinin aramızda asılı kalmasına izin verdi. Jack'i geri getirdiğini ima etmesi hoşuma gitmemişti ama...

Mantıklı geldi.

Irene'in onu öldürdüğünü görmüştüm. Jack'in tamamen ikiye bölündüğünü görmüştüm ve vampir olsun ya da olmasın, bundan öylece kurtulmasına imkân yoktu.

"Jack'i geri mi getirdin?" Fısıldadım.

"Evet. Benim tarafımdan küçük bir *test*. Ne kadar güç kazandığımı görmek için. Charlotte'u geri getirebileceğimden emin olmak için."

Charlotte.

Hafızam çok bulanıktı ama adını biliyordum. Bir keresinde günlüğünden okumuştum.

Arledge sevdiği *Canavar*'dı. Ve korkmaya başladığı *Canavar*.

Şimdi her şey anlam kazanıyordu. Charlotte'u sevmişti. Charlotte Karındeşen tarafından öldürüldü. Karındeşen Peter Ellis tarafından öldürüldü ve o da gücünü güvercinleri yaratmak için kullandı.

Her ölüm, her acı anı, her bir acı ve nefret kırıntısı, Arledge Charlotte'u sevdiği ve gitmesine izin veremediği içindi.

Bunun sebebinin aşk olması çok çarpıktı ama yine de gerçek bir aşk değildi.

Eğer günlükleri doğruysa, o zaman... Charlotte kesinlikle onu sevmiyordu. "Biliyor musun, sanırım onun günlüklerini bir kez okumuştum," dedim.

Kaşları havaya kalktı ve öne doğru eğildi. "Charlotte'un mu?"
"Evet. Babamın ofisinde de birkaç tane var."
İç çekti ve bu gerçektir. "Keşke bilseydim. Onları geri alırdım. Onları hâlâ geri alırdım."

"Geri dönebilir miyiz?" Umutla sordum.
Homurdandı. "İyi denemeydi."
Dudaklarımı birbirine bastırdım. "değerdi. Ama evet. Bir günlük vardı. Canavarından bahsediyordu."

Gözleri donuklaştı. Gerçek yüz ifadesini ilk kez görüyordum. Oyun oynamıyordu. Beni kandırmaya çalışmıyordu.

"Ben onun canavarıydım," diye fısıldadı. "Başka ne dedi? Aslında..."
Aniden ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. Ondan uzaklaşmak için eğildim ama çok hızlıydı. Başımı tuttu ve elektrik şokunun ardından gelen bir acı dalgasıyla nefesim kesildi.

anılar. Önümde dönüp durdular, bize her şeyi gösterdiler.

Zihnimde, sandalyemde arkama yaslanmış oturuyordum. Dışarıda yağmur yağıyor, kitap ve tütün kokusu etrafımı sarıyordu.

Günlüğe baktım ve onun okudum. "Evet," diye nefes nefese kaldı Arledge.

"Kalbimde, senin adını söylüyorum. İnsanlar için iğrenç ve korkunç bir canavar, ama benim için ebedi bir aşk. Beni binlerce alevin sıcaklığıyla seven bir Kabus. Yalan söylüyorum ve Canavarımı ve onun Karanlıkta saklanmaması gereken bir dünyayı hayal ediyorum..." Yüksek sesle konuşuyordum, her kelime içimden geliyordu.

"Evet, evet," diye bağırdı.

"Charlotte." Ama sırada ne olduğunu biliyordum.

"Onu durdurmalıyım, bu son nefesimi vermek anlamına gelse bile. Aşkım acımasızdır ve arzusu onu tamamen tüketecek ve yoluna çıkan her şeyi yok edecektir. Sevmek, onunla asla geçiremeyeceğim her an için pişmanlık duymaktır. Onu sevmek, onu yok etmektir."

"Hayır," diye homurdandı. "Ne demek istiyor? HAYIR!"

"Onun işini bitireceğim. O bir şeytan. Umarım incittiği son kişi ben olurum."

Beni bıraktı ve ben de zor nefes alarak sandalyeme yığıldım. Görüşüm bulanıklaştı, mide bulantısı içimi kapladı. Öne doğru eğildim, kendimi nefes almaya zorladım.

Arledge bir hırıltı daha çıkardı ve masaya sert bir tekme attı. Çay ve yiyecekler etrafa saçılırken arkama yaslandım. Çığlık attı, onun

Öfke havayı elektrikle çatırdatıyor.

"Senden nefret ediyordu," diye mırıldandım. "Senden korkuyordu. Seni öldürmek istiyordu."

Arledge kükredi ve bana doğru yürüdü. Beni boynumdan yakaladı ve sıktı, öfkeyle baktı. "Sen bir yalancısın," diye hırladı. "O anılar yalandı. O beni seviyordu. Beni herkesten çok severdi."

Derisi çürüyen bir leş gibi soyuluyor, gözümün önünde dönüşürken vücudu titriyordu.

Daha önce bir canavardan hiç bu kadar korkmamıştım.

"Bana yalan olduğunu söyle," diye hırladı derisi çürüyüp kokuşurken.

Başının üzerinde uzun kulaklar filizlendi, çenesi açıldı ve sıra sıra keskin dişler belirdi. Gözleri kocaman ve siyah oldu. Vücudu devasa bir hal aldı, eli artık bir insan eli değil, etime saplanan uzun pençeleri olan bir eldi.

Biraz daha içmiş olsaydım altıma işeyecektim.

"Gerçek bu," diye mırıldandım.

Kükredi. Tüm vücudum titredi ama onun gerçekte kim olduğuna tanık olmak için gözlerimi açık tutmaya zorladım kendimi.

Bu olabilir diye düşündüm. Bu son olabilir.

Beni geri itti ve sandalye devrildi. Başımın arkası sertçe yere çarptı ve sandalyeden düştüm ama hâlâ hayattaydım. Ayağa kalktım, camları titretecek kadar yüksek sesle kükrerken zihnim dönüyordu.

"Yalanlar," diye fısıldadı. "Charlotte beni severdi. Ve geri döndüğünde de beni sevecek. Beni daha da çok sevecek. Sen bir yalancısın. Lanet bir yalancısın."

Nefes alış verişi düzene girerken vücudu geriye kaydı. Canavar formu kayboldu ve yerini tekrar insan formuna bıraktı.

Kendi kendine uğursuz bir melodi mırıldandı. Kapıya doğru gitti ve arkasına baktı, gökkuşağı bakışları geri döndü.

Kapıyı iterek açtı. "Muhafızlar!" diye bağırdı.

Kapıya üç canavar geldi ve o da kenara çekilerek onları içeri aldı. İçlerinden birini tanıdım. Geçen günkü yüz­süz yaratık.

"Onu bir odaya koyun. Onu içeride kilitli tutun. Onu güvercinden uzak tutun. Herhangi bir nedenle dışarı çıkamaz. Haftanın geri kalanında onu besleyin, sulayın ve sağlıklı tutun."

Hafta mı?

Sikeyim.

"Evet, efendim," diye homurdandı içlerinden biri.

Bana doğru geldiler. Ayağa kaldırıldım ve odadan dışarı sürüklendim. Geri döndüm ve Arledge'ı bir kez daha gördüm.

Deliliğin sınırında sallanıyordu. Tek yapmam gereken kendimi tekrar çay içtiğimiz ve onun dikkatini vermediği bir duruma sokmaktı... o zaman zehri onun üzerinde kullanabilirdim.

Öyle ya da böyle, onu yok edecektim.

OceanofPDF.com

DÜŞÜK KATLARDAKİ DOSTLAR

KEDI

Önümdeki son canavarı da katlettikten sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Yorgunluk beni ele geçirmişti ve kollarımı zorlukla kaldırabiliyordum.

Kaç kişi öldürmüştük? Bilemiyordum. Hava ölüm kokuyordu.

Onu neredeyse yakalamıştım. Florence'ın elimde olduğu bir an vardı ama sonra kıyamet koptu.

Onu kaybetmiştim. Arledge kazanmıştı.

Her şeyden pişmanlık duydum. Üçümüzün onu nasıl incittiğinden pişmanlık duydum. Başlangıçta onu kabul edebilecekken kadere nasıl karşı koyduğumuza. Bunun için kendimden nefret ettim.

"Florence," diye fısıldadım. "*Özür dilerim.*"

Zar zor bir şey görebiliyordum. Görüşüm karardı, bedenim etrafımda ölen diğerlerinin yığınlarına çarparak parçalandı. Tek düşünebildiğim Ace, Jack ve Florence'dı ve onları kurtaracak kadar güçlü olmadığımı.

İşte buydu. Belki de bu ölümden önceki son andı. Gerçekten ölmek istemiyordum. Üç arkadaşımınla birlikte yaşamam gereken bir hayatım vardı. Küçük kuzumuz için her şeyi telafi etmemiz gerekiyordu. Onlarla birlikte inşa etmek istediğim bir geleceğim vardı.

Gözlerimi kapattığımda onları gördüm. Jack ve Florence gülümsüyor ve gülüyorlardı. Ace Mutlu maskesini takmış, onlarla şakacı bir şekilde dalga geçiyordu. Bu düşünceler kaybolmaya başladı.

"İşte " Soldan sert bir ses geldi, ama zar zor bakabildim
Yu
kar Üzerimde bir el hissettim. Beni kan çamuruna doğru sürüklüyordu.

1.
cesetler.

Her şey acıttı.

"Çok iyi mücadele ettin," diye homurdandı ses.

Gözlerimi açmak için kendimi zorladım ve tanıdık bir adam gördüm. Bir daha görebileceğimi hiç düşünmediğim birini. Adını bile zar zor hatırlayabiliyordum.

"Ar-Arnold?" .

Beni bir arabaya sürüklerken homurdandı ve arabaya bindirmek için çabaladı. Mümkün olduğunca yardım etmeye çalıştım ama hareket etmek çok zordu. Üzerimden kan damlıyordu, bedenim koltuklarına gömülüyordu. Jack ve Ace de içeride yığılıp kalmışlardı.

Tanrılara şükürler olsun.

Göğüsleri hâlâ sığ nefeslerle inip kalkıyordu. Yaşıyorlardı ama ikisini de hiç bu kadar kötü görmemiştim. Jack'in vücudunu sayısız yara ve çürük kaplamıştı. Ace'in durumu da daha iyi değildi ve giysileri sıırılsıklamdı.

"Ne yapıyorsun?" Arnold'a sordum. "Daha fazla canavar gelmeden kışını kurtarıyorum."

Başka seçeneğim yoktu. Kapıyı çarptı ve gözlerimi kapattım, vücudumun her yeri yanıyordu. Jack ve Ace'in acısı bağlarımızı yakıyordu. İkisi de baygındı.

Florence'ı kaybettik.

O kazanmıştı. Onu almıştı.

"Gitmeliyiz," diye mırıldandım. "Florence..."

Motor çalıştı ve otomobil yolda ilerlemeye başladı. Etrafımızda sirenler çalışıyordu. İnsanların böyle bir karmaşayla nasıl başa çıkacaklarını merak ediyordum. Yetkililer rıhtımdaki cesetlerin iblislere ait olduğu gerçeğini örtbas edecekler miydi?

"Hiçbir şey yapabilecek durumda değilsin," dedi Arnold. "Ve yıllar önce benim için yaptıklarından dolayı sana borçlu olduğum için şanslısın."

Başımı salladım, ne demek istediğini anlamamıştım. Bana borçlu olabileceği bir şey hatırlayamıyordum ama şu anda doğru düzgün düşünemiyordum. Gözlerimi zorla açtım ama tekrar kapandılar. Kendimi karanlığa girip çıkmaktan alıkoyamıyordum.

"Hatırlamıyorum," diye fısıldadım.

"Yapmazdın. O zamanlar senin için bir şey ifade etmiyordu. Birkaç yıl önce Londra'daydı. Ailemi taşımaya çalışıyordum ve param yoktu, ben de ufak tefek işler aramaya başladım..."

Sözleri tanıdıktı. Hikâyeye dair bir şeyler hatırlıyordum ama yine de emin değildim.

"Çeteniz için bir iş aldım. İnsanları beslemek için bir insana ihtiyacınız vardı. Berbat bir işti ve nefret ettim. Ve bundan nefret ettiğimi biliyordun. Biliyordun..."

"İyi olduğunu biliyordum," diye homurdandım.

"Bir gün bana toplu bir ödeme yaptınız ve New York'a gidip her şeye yeniden başlamamı söylediniz."

"Ve sen de Ölü Tavşan için çalışmaya başladın?" Öfkelendim ve gözlerimi açıp ters ters baktım.

"Şey, ilk başta bilmiyordum. Ama... canavarların gerçek olduğunu öğrendikten sonra onlardan uzak durmak zor oluyor. İlk tanıştığımızda bu konuyu hiç açmadım çünkü onun tarafında olup olmadığını bilmiyordum. Bütün şehir üçünüzü konuşuyor. Ailemi kurtardınız, biliyorsunuz. Sen de beni kurtardın."

"Önemli bir şey değildi," diye mırıldandım.

Araba durduğunda Arnold kıkırdadı.

Tekrar bayıldım. Bu kez uyandığımda Julian'ın formundaydım ve bir süre için tutunduğum insan versiyonu gibi görünüyordu. Vücuduma baktım, yeni giysiler gördüm. Yatak, şömineli küçük odadaydı. Duvarları kaplayan çiçekli kâğıtlar odaya sade ve kadınsı bir hava veriyordu.

Nerede olduğumdan emin değildim ama güvendeydim.

Derin bir nefes aldım ve soluma baktım. Jack yanımda kıvrılmış yatıyordu. Hayatta olduğu için şükrederek yüzünü zihnimde tekrar tekrar çizdim.

"Jack bizi bir insan kurtardığı için çok kızacak."

Ace.

"Başka biri yaptı diyebilirsiniz."

"değil. Sanırım üçümüz de biraz değiştik. Tüm insanlar değersiz et parçaları değil. Sanırım Florence bize bunu öğretti."

Ardından sert bir kıkırdama geldi. "Kelimelerle aran iyi, ha? İnsan kız arkadaşının iyi olacağına eminim. O güçlüdür."

Ben çalışırken konuşmaları devam etti. İnledim, vücudumdaki her kas protesto ediyordu. *Ne haltlar dönüyor burada?*

Ace, Arnold'un yanındaki şöminenin önünde oturmuş, yıpranmış bir sallanan sandalyenin kenarına tünemiş, bir kase yulaf ezmesi yiyordu. Bu yeterince tuhaf olsa da, bir battaniyenin kenarını kavrayan bir dizi küçük el daha da tuhaftı.

Küçük... bir *çocuk* başını yatağın kenarından kaldırıp küçük bir şeytan gibi bana gülerken dehşet içinde baktım.

"Bu da ne böyle?" Tısladım.

Arnold bir kahkaha attı. "Bu benim torunum, lütfen onu yemeyin."

Başımı salladım ve ayağa kalkmaya başladım, ama içime saplanan acı hemen hayır dememe neden oldu. "Kahretsin," diye iç geçirdim ve yatağa geri düştüm. Yatak gıcırdadı ve çocuk iblis *şey* bana kıkırdadı, Ace'den bile daha kaotikti.

Ace ayağa kalktı ve gülerek elindeki şeyi havaya kaldırarak beni şok etti. Onu uzattı. "Ona bak, Cat. Ya bunlardan birine sahip olsaydık?"

Ona karşı çıktım. "Bir çocuk mu?"

Hiçbirimizin ebeveyn olacağını hiç düşünmemiştim ve bir daha asla düşünmeyeceğime emindim. Mini bir Ace fikri beni korkutuyordu.

"Gitmeliyiz," diye homurdandım. "Floransa'ya gitmeliyiz. Arledge çoktan önümüze geçti. Ona zarar veriyor olabilir."

"Sen ve Jack oturabildiğinizde biz de oturacağız. Arnold'un kullanabileceğimiz bir gemisi var." Ace Mutlu maskesini takıyordu ve giydiği her şeyin kanla lekelenmiş olduğu düşünülduğünde bu ironikti. "Eşimizin hayatta olduğunu biliyoruz. Eğer hayatta olmasaydı bunu aramızdaki bağdan hissederdik. Onu kurtaracağız."

Kızı havaya fırlattı ve Arnold onu yakalayıp yere bıraktığında kız kahkahalar başladı. Kız, Arnold'a doğru sendeleyerek yürüdü ve Arnold da onu kucağına alıp odadan dışarı çıkardı. "Sizi biraz yalnız bırakayım. Gemi yakında hazır olacak."

"Neden bize yardım ediyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde bağırdım.

Arnold bir an oyalandıktan sonra Ace'e başıyla onay verdi. "O biliyor. Ona da açıkladım."

"Ace, neler oluyor?" Gittiği anda homurdandım.

"Pekala. İyi bir şey yaptın ve bu bizi kurtardı," dedi yatağa gelerek. "Arnold bizi katliamdan çekip çıkardı ve buraya getirdi. Onun için ne yaptığınızı size anlattığını hatırlıyor musunuz bilmiyorum?"

"Hayal meyal hatırlıyorum," diye mırıldandım.

"İşe yaradı. Daha fazla canavar geliyordu ama çoğunu öldürdük. Nasıl oldu bilmiyorum. Saf irade mi? Ama Arnold bize yardım etti. Görünüşe göre Ölü Tavşan'dan nefret eden birkaç insan ve canavar var. Birçoğu onun için çalışıyor, ama sadece New York'taki diğer çeteler için dublör olarak. Arnold bilgi sahibi olmayı seviyor, bu da bizim işimize yaradı."

Eğildi ve maskesini çıkararak burnumun ucunu öptü. Bir anlık bir gerginlik vardı ve o öpücük bunu bozdu. Paramparça etti. Onu yakaladım ve öne doğru çektim, onu sertçe öptüm, onu mümkün olan her şekilde yutmak istedim. Yumuşak bir inilti çıkardı, dili aç bir öpücükle benimkiyle buluştu.

"Ondan biraz istiyorum."

Geri çekildik ve aşağı baktık. Jack uyanıktı ama bitkin olduğu her halinden belliydi, gözleri kıpkırmızıydı.

"Jack," diye nefes aldım.

Eğildim ve onu öptüm, sonra Ace de onu öptü. Ace onu yana kaydırıp yanındaki yatağa uzanırken inledi. İkimiz onu aramızda kucakladık, yan yana olmanın sıcaklığının tadını çıkarıyorduk.

"Ölmüş ve tekrar geri gelmiş gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "Her şey acıyor. Bir çocuk sesi duydum, yoksa hayal mi görüyordum?"

"Hayal kurmuyorum," dedi Ace onu alnından öperek. "Bir insan bize yardım etti. Ve Londra'ya gitmek için bir gemimiz var. Sen hareket edebildikten sonra biz de gitmeliyiz. Arledge'in bir avantajı var ama bu gemi daha küçük ve daha hızlı. Onları orada yenebiliriz."

Jack başını salladı. ". Sadece...*siktir*. Yaşadık. Daha önce hiç bu kadar çok dövüşmemiştim."

Hiçbirimizin yoktu. Londra'yı kontrol eden konseyle savaş halindeyken bile. Onları şehirden kovalamak zaten yeterince zordu.

Üçümüz birbirimize yaslanarak rahatladık. Sessizlik yerleşmişti. Duvardaki boruları, ocakta yanan odunların çıtırtısını duyabiliyordum. Başka bir zaman ya da başka bir gün olsaydı, bu sağlıklı bir an olabilirdi. Dinlendirici bir an.

Ama geçen her saniye Florence'ın Arledge'la geçirdiği bir başka saniye demekti.

"Birinin bu kadar çabuk hayatınızın kalıcı bir parçası haline gelmesi çok tuhaf," diye mırıldandı Jack. "Ve sen bunun farkına bile varmıyorsun. Ve sonra gittiklerinde, arkalarında ne kadar büyük bir boşluk bıraktıklarını görüyorsunuz."

"Evet," diye fısıldadım.

"Devasa bir yatağa ihtiyacımız olacak," dedi Ace usulca. "Londra'da sahip olduğumuzdan bile daha büyük. Ve onun kendi çay ve çaydanlık raflarına sahip olabileceği bir ev bulmamız gerekir."

"Ve sanat. Resimleri sever," dedim.

"Ayrıca ışıltılı elbiseleri de seviyor," dedi Jack. "Ve kolyeleri."

"Ve kitapları."

"Yeni ev terliklerine ihtiyacı var," diye mırıldandım.

"O gerçekten de her şeyin en iyisini hak ediyor," diye iç geçirdi Ace. Hak ediyordu. Gerçekten hak ediyordu.

"Onu şımartmak istiyorum," dedi Jack. "Onu geri aldığımızda, istiyorum ki..." Sesi kesilerek konuşmasına devam etti. "Geçen yılı gerçekten berbat ettim. Göğsümde beni boğan bir ağırlık hissediyorum ve onu nasıl hareket ettireceğimi bilmiyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattım, Cat. Seni de Ace. Eskiden bizim için çalışan yaratıkları hayal kırıklığına uğrattım. Babamı hayal kırıklığına uğrattım. Florence'yı yüzüstü bıraktım."

"Yanlış," dedi Ace, kollarını etrafında sıkarak. "Bizi hayal kırıklığına uğratmadın." "Jack, bütün bunları kendine yükleyemezsin," dedim ona bakarak. Yüzünü hafifçe kavradım ve bana bakmasını sağladım. "Üçümüz konuşmayı başaramadık. Güvenmeyi başaramadık. Üçümüz de hatalar yaptık. Ama yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyi yaptık ve bundan pişman değilim. İçgüdülerime güvenmemek dışında hiçbir şeyden pişman değilim. Ve senin bu üzgün yanını görmekten hoşlanmıyorum.

oldukça endişe verici."

Jack acı bir kakhaha atarak bir damla gözyaşını sildi. "Bir an için bile olsa üzülmemeye izin veremez misin?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Yapamam. Kadınımızı geri aldığımızda yuvarlanabilirsin."

Ace kıkırdarak, "Katılıyorum," dedi ve bana minnettar bir gülümseme verdi.

Söyleyecek doğru şeyi bulduğu zamanlar oldu. Benim de söylediğim zamanlar oldu. Daha önce, onu lanetli bir kan davasından çekip çıkarmıştı. Şimdi de ben onu kimseye faydası olmayacak bir suçluluk duygusundan uzaklaştırıyordum.

Jack bir kez burnunu çekti ve sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Kana ihtiyacım var." "Arnold aslında sana bir kova yaptı..."

"Bir kova mı?" Jack tısladı, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bir kova kan. Yapabileceğinin en iyisi buydu."

"Peki, nerede? Şimdiye kadar koyulaşmıştır ve bu iğrenç bir şey. Yulaf ezmesi gibi yemek zorunda kalacağım."

Gülümsedim. İşte bizim Karındeşen Jack'imiz.

Ace yataktan yuvarlandı ve gümüş bir kova aldı, içine baktı. "Hmm... Sana bir kaşık bulacağım."

Jack yüzünü buruşturdu ama başını salladı. Oturmasına yardım ettim.

"İmparatorluğumuzu geri aldığımızda, damardan taze kan alacağım," diye mırıldandı. "Ne zaman istersem."

"Benden içmek ister misin?" diye sordum.

Homurdandı. "Zar zor oturabiliyorsun.

Hayır."

Ace bir kaşık ve kovayla döndü. O yemek yedirirken üçümüz de yüzümüzü buruşturduk ama dilenciler seçilemezdi.

"Arnold'a bir çanta dolusu para verdim," dedi Ace. "Oldukça hızlı iyileştim ama... Artık üçe bölünebileceğimi sanmıyorum. Sadece ikiye bölünebilirim. Bu form gerçekten öldü."

"Özür dilerim," dedi Jack.

"Hayattayız," dedi Ace omuz silkerek. "Hayattayız ve tek yapabileceğimiz ilerlemeye devam etmek. Her zaman yaptığımız şey bu. Florence'ı geri aldığımızda buna değecek."

"BU SLUDGE. Sludge gemiyi hemen oraya götürecektir," dedi Arnold, bir ayağı çukurda gibi görünen bir adamı işaret ederek. Bana çarpık bir selam verdi ve gemiye geri döndü, beni kısmen endişelendirdi, ama Sludge denizleri hızlı bir şekilde geçmek için tek şansımızdı.

Jack ve Ace çoktan hava gemisine binmişlerdi. Erzaklar satın alınmıştı ve eğer Sludge sözde ününe yakışır şekilde yaşarsa, beş gün içinde Londra'da olacaktık. Florence'ın bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalacağı düşüncesine dayanamıyordum ama yapabileceğimiz başka bir şey yoktu.

Elimi uzattım ve Arnold'un elini sıktım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Yardımanız olmasaydı hâlâ hayatta olur muyduk emin değilim."

Arnold bana yumuşak bir gülümseme verdi ve omuz silktili. "Sirk palyaçonuzun bana verdiği para da kesinlikle kötü bir rüşvet değildi."

Homurdandım. "O bir palyaço değil. O bir soytarı. Ama yeterince adil. Senden son bir ricam var. Bu telgrafi gönderebilir misin? Ve bir yolu var mı

Yanlış gözlerin görmediğinden emin olmak için?" Ona daha önce uçümüzün üzerine yazı yazdığı bir kâğıt parçası verdim.

"Elbette," dedi ve cebine sokuşturdu. "Yapması kolay olmalı."

Biraz zordu ama işe yarayacağını umuyordum. Bize yardım edip etmeyeceklerini öğrenmek için Ucubelere ulaşmak uçümüzün de aklına tek şeydi. Bir yanım bize inanacaklarından şüpheliydi ama bu şehirde dostlarımız olduğundan şüphe etmiştim ve Arnold yanıldığımı kanıtladı.

Bazı şeyler hakkında yanılmak hoşuma gidiyordu.

Platforma tırmanırken "Teşekkürler," dedim. "Kendine iyi bak."

Kapıyı arkamdan kapattım ve hava gemisinin ön tarafına doğru ilerledim. Hiçbir şekilde lüks değildi. Oturma kabini uçümüze ancak yetecek büyüklükteydi.

Gemi gökyüzüne doğru havalanırken sarsıldı ve bulutlara doğru süzüldü. Jack'in yanına oturdum.

Alacakaranlık güneşi kovaladı, gökyüzünü tozlu bir mora çevirdi. İyileşmek için neredeyse bütün bir günü kaybetmiştik ve hâlâ tam olarak iyi değildik.

Elimi onunkinin içine soktum ve sıktım.

"Ve böylece Rippers Londra'ya geri dönüyor," diye kıkırdadı Ace. Zihinsel olarak kendimi hoş geldin partisi için hazırlamaya başlamıştım bile.

BÖLÜM 36

JESTÇİ VE PLAJ DOKTORU

ACE

"İNMEK ÜZEREYİZ!"

Kaptanın bağıırışı hava gemisinde yankılandı. Geminin ön tarafındaki geniş pencereden Londra silüetine son bir kez baktım. Uzun zamandır evim olan bir yere geri dönmek acı vericiydi. Şimdi düşmanca geliyordu.

Üçümüzün de ölmek üzere olup olmadığını merak ederek bıçağımı ceketimin içine soktum. Kulübeden çıktım ve koridorda Cat ve Jack'in çeşitli silahlarla bağlandıkları yere gittim.

Ölüm son zamanlarda aklımızdan hiç çıkmıyordu. Ben bundan hoşlanmadım. Ölümlülükle karşı karşıya kalan ölümsüz bir canavardım ve bunu hiç de eğlenceli bulmuyordum.

Üçümüz bu noktada planlarımızı defalarca gözden geçirmiştik. Son beş gün çok sıkışık geçmişti ve ben zeplinden çıkıp karaya ayak basmaya hazırdım.

İyi haber, Arledge'ı kesinlikle yenmiş olmamızdı. Gemisinin bizimki kadar hızlı hareket edebilmesinin fiziksel bir yolu yoktu, bu yüzden şu an için hafif bir üstünlüğümüz vardı.

"Bırakın konuşmayı ben yapayım," dedi Jack bininci kez. "Henüz gökyüzünden bombalanmadık, bu yüzden konuşmaya istekli olduklarını düşünüyorum."

"Gerçekten hayatta olduğunu görmek isteyeceklerdir," diye iç geçirdi Cat, birkaç silahı kuşanırken. Kurt adam formundaydı ve yine iyi görünüyordu. Sıkışık odalarımıza rağmen, uçümüz de rıhtımdaki savaştan sonra iyice iyileşmiştik. "Seni son gördükleri zamanı düşünürsek, şey..."

"Ben bir bağırsak havuzuydum."

"Doğru," diye mırıldandı.

Jack bana sert bir bakış atarak, "Morte'la muhatap olma," dedi.

Maskemin altından kaşlarımı çattım. Doğruyu söylemek gerekirse, veba doktoru en sevdiğim düşmanımdı.

"Ace," diye tısladı Jack.

"Peki," diye iç geçirdim. "Uslu duracağım. Florence'ı kurtarmak için onlara ihtiyacımız var."

Jack başıyla onayladı ve kapıya doğru yöneldi. Gemi yere indiğinde midemin bulandığını, durduğunda tüm gövdesinin sarsıldığını itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Buhar tısladı, dev bulutlar halinde kabardı, ama kapının birkaç metre önünde duran karanlık figürü gizlemedi; siyah veba maskesi, dalgaları bir tırpan gibi kesiyordu.

"Şeytana bak," diye fısıldadım neşeyle.

Buhar temizlendi ve Cat kapıyı açarak ilk adımını attı. Pençeli ellerini havaya kaldırdı ve ben de onu takip ederek platforma atladım.

Etrafımız sarılmıştı.

Önümüzde tanıdık yüzler duruyordu. Morte, şeytani veba doktoru, en yakınımızdaydı. James onun arkasında duruyordu, kanatları geriye kıvrılmıştı. Charles onun yanında duruyordu, bastonu parmaklarının arasında gelişigüzel sallanıyordu.

Bir de Irene vardı. Onu son gördüğümde daha farklı görünüyordu ve şimdi Florence ile aralarındaki benzerliği her zamankinden daha iyi görebiliyordum. Gözleri kötülükle yanıyordu, altın kanatları çoktan açılmıştı ve sabah ışığını yakalıyordu.

Aşağılanmış bir kadın kadar öfkeli bir cehennem yoktur.

Dördünün ötesinde, çetelerinin sayısız üyesi hazır bekliyordu.

Ben kenara çekildim ve Jack ortaya çıkarak Cat ile benim aramdaki platforma indi.

"Cehennem ruhunu reddetti mi Jack?" James sordu.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi. "Konuşmamız gerekiyor ve şakalaşmak için çok az vaktimiz var."

"Telgrafınız öyle diyor."

Irene bir adım öne çıktı ve arkadaşlarının domino taşlarına dönüşmesini izler gibiydi. Üçü de onunla birlikte hareket etti, Morte hırlasa onu duymazdan geldi. "Kız kardeşim nerede?" Irene sordu.

"Ölü Tavşan'ın elinde," diye cevap verdi Jack yumuşak bir sesle. "Sana söz veriyorum, son çare sen olmasaydın burada olmazdık. Florence bizim eşimiz. O tehlikede. Ve sen de tehlikeydesin. Londra'ya indiğinde seni öldürmek için peşine düşecek. Ya da Florence'ı öldürecek. Ya da belki ikisini de. O güvercinlerin peşinde ve çok güçlü."

Ağır bir sessizlik oldu ve Irene döndü, gözleriyle James'e yalvardı.

Belki bir zamanlar bir insanı sevdikleri için zayıf olduklarını düşünmüştüm ama şimdi anlıyordum. Ve onun dile getirmediği sorularla neredeyse nasıl parçalandığını anladım.

"Ölü Tavşan'ı hatırlıyorum," dedi Morte, sesi havayı ürpertiyordu. Karanlık gölgeler etrafında hareket ediyordu, duruşu sertti. Güneş ışığı ondan hoşlanmıyor gibiydi, formunun etrafında hareket ediyordu. "Bir büyücü mü?"

"Güçlü bir tane," dedi Jack.

"Uzun zaman önce öldürmemiz gereken birini," dedim.

Morte bana baktı. Başımı eğdim, bir heyecan dalgası hissettim ve Jack'in zihinsel olarak bana sessiz olmamı söylediğini de hissedebiliyordum.

"Yardıma ihtiyacımız var," dedi Jack. "Bize yardım edecek misiniz?"

"Onları öldürüp Florence'ı kurtarmalıyız," diye önerdi Charles.

"Ama onun eşi olduklarını söylüyorlar," diye cevap verdi

Irene.

"Yalan söylüyor olabilirler," diye düşündü James.

Üçü bir ileri bir geri gidip sanki biz orada yokmuşuz gibi bizim hakkımızda konuşuyorlardı. Morte bana bakmaya devam etti, ben de ona baktım.

"Öpüşecek miyiz?" Sonunda ona sordum. "Gerilim dayanılmaz hale geliyor."

Herkes bana kötü kötü baktı, kendi arkadaşlarım bile.

"Yalan söylemiyorlar," dedi Morte. "Ace'e bakın. Sevdiği kişiyi bulmasaydı burada olmazdı. Cathal ve Jack'e bak. Üçü neden bir daha buraya gelsin ki? Hiçbir şeyleri yok. Her şeylerini ellerinden aldık."

Üçü de bana baktı. Tuhaftı, sanki mikroskop altındaymışım gibi.

Irene doğrudan Jack'e bakarak, "Florence'a işkence ettin," dedi. "Ona zarar verdin. Etrafındaki herkese zarar verdin."

"Yaptım," dedi Jack, sesi yumuşayarak. "Ona zarar verdim. Ona işkence ettim. *Mezarımdan* sürünerek çıktığım ve yanıldığımı anladığım an onun peşine düştüm."

"Ace ve ben onu çiftleştirdik," dedi Cat dikkatlerini çekerek. "Onu tanımaya . Ve onun bizimle birlikte olması gerektiğini öğrendik."

"Bunu biz istemedik," dedim. "Eminim bu duyguyu anlayabilirsiniz. Üçümüz de onu istemedik. Onu sevmek istemedik. Onunla birlikte olmak istemedik. Ama şimdi onsuz bir hayat düşünemiyoruz."

"Ve bunu ona gösterme şansımız olmadı," dedi Jack. "Onu seviyorum. *Biz* de onu seviyoruz. O da bizi seviyor mu, bunu zaman gösterecek. Sevmezse onu suçlamam. Ama onu kurtarmak zorundayız. Ölü Tavşan'ı öldürmeliyiz. Ve bize bu şansı verip vermeyeceğini öğrenmeliyiz."

James başını salladı. "Sana güvenemeyiz."

"*James*," dedi Irene.

Kız ona yaklaşırken içimden gelen kıkırdama isteğine karşı koydum. ve onun hararetli fısıltılarını dinledi. Yüz ifadesi şaşkınlık, öfke ve sonra da acımasız bir uzlaşmaya dönüştü.

Charles bastonunu Jack'e doğrulttu. "Bugün şanslı gününüz. Eğer içinizden biri çizgiyi aşarsa, işinizi bitiririz. Ve inanın bana, Irene'in Jack'i tekrar ikiye böldüğünü görmeyi çok isterim."

Cat ve ben öfkelenedik ama Jack sakın kaldı.

"Tüm silahlarınızı çıkarın," dedi James. "Hepsini. Sonra da gözlerinizi bağlayıp gideceğiz."

Jack başını salladı ve çeşitli bıçaklar ve silahlar çıkardı. Tereddüt ettim. Fırlatma bıçaklarımdan ayrılmak istemiyordum ama bu Florence içindi.

Cat ve ben isteksizce Jack'in yolundan gittik ve tüm silahlarımızı çıkardık. Charles yanıma geldi ve gergin gülüşümü görmezden gelerek beni okşadı. Botumun arkasından bir bıçak çıkardı ve sonra Jack ve Cat'e yöneldi.

"Gözlerini bağlayın," diye seslendi James. "Onları ayırın. Sonra da gidelim. Bu saatte dışarıda olmaktan hoşlanmıyorum."

Irene bana karanlık bir bakış attı ve arkasını dönerek rıhtımda ilerlemeye başladı. Üçümüzün gözleri hızla bağlandı ve Tanrı bilir nereye doğru götürüldük. James'in istediği gibi yaptılar ve bizi ayırdılar. Nereye gittiğimizi tahmin etmeye çalışmayacaktım çünkü umurumda değildi. Ya şimdi ölecektik ya da yaşayacaktık.

Bir arabanın içine itildim ve kapı çarparak kapandı. Morte'un karanlık, uğursuz varlığını hissedebiliyordum ve göremesem de başımı eğdim.

"Güçlü bir varlığın var, biliyor musun?" Dedim ki. "Bana eşlik mi ediyorsun?"

"Bana Ölü Tavşan'dan bahset."

Morte'un sesi içimi ürpertti. Karanlığının bu kadar etkili kıskanıyordum. Geçmişte onunla savaşmak her zaman zor olmuştu.

"Hepimizin bildiği gibi o bir büyücü. Yıllar önce Konsey'i Londra'dan kovmamıza yardım etti. Londra'ya ilk ne zaman geldiğini hatırlamıyorum ama onu hiç sevmedim ve ona hiç güvenmedim. Bizden bir iyilik istedi."

"Devam edin."

"New York'a taşınmak ve kendi çetesini kurmak için adamlarımızdan ve canavarlarımızdan bazılarını istedi. Konsey üyelerinin izini sürmemizde bize sağladığı yardım nedeniyle Jack kabul etti. O zamandan beri New York'taydı ve yeni dünyada gücünü arttırıyordu. Sonra, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Ellis ailesi hakkında bilgi almak için Jack'e ulaştı. O zamana kadar Jack, Karindeşen'in intikamını alma davasını neredeyse unutmuştu. Hepimiz Londra'yı kontrol etmekle meşguldük."

O yıllar belki de altın yıllardı. Güç dönemimiz şiddetli, lüks ve üçümüzün hayalini kurduğu her şeydi.

"Arledge, Jack'e Florence ve Irene'in ailelerinin Londra'ya giden bir zeplinde olduğunu söyledi. Kendisine iyilik olsun diye onları öldürmesini istedi. Ayrıca Jack'e yaşadıkları yerin yerini de verdi. Jack hava gemisini vurdu ve ailelerini öldürdü. Güvercinlerden birini bulmayı umuyordu ama orada değildi. O da New York'a gitti."

Gittiği zamanı hatırladım. Kısa bir yolculuk olmuştu ama yine de yokluğunu hissetmek için yeterince uzundu.

"Florence ile tanıştı. İkisi güvercinleri bulmak için bir anlaşma yaptılar. Florence, Irene'i her şeyin dışında tutmak istedi. Jack ikinci güvercini bulmasına yardım etmek için etrafını canavarlar ve adamlarla çevirdi, çünkü ilki zaten bulunmuştu. Jack sabırsızlandı. Hepimiz öyle yaptık..."

Jack'i hiç bu kadar dengesiz görmemiştim. İkinci güvercini bulmak, kaybolduğu süre uzadıkça bir sorun haline geldi. Geriye dönüp baktığımda, Florence'ın ailesinin dikkat dağıtmak için gittiğini düşünmeden edemedim. Bir şekilde takip edildiklerini biliyorlardı.

"Irene'in kaçırıldığı gece Florence'in olması gerekiyordu. Florence Irene'nin zarar görmesini ya da bu işe karışmasını istemiyordu ve ona aşıkmiş gibi davranması için tuttuğumuz insan George'un onu uyuşturması gerekiyordu, böylece Florence Irene'nin haberi olmadan güvercini alabilecek ve oradan ayrılacaklardı. Irene yalnız ve kafası karışık bir şekilde uyanacaktı ama o an için güvende olacaktı. Ama Irene ilaçları almadı."

"Yapmadı," diye kabul etti Morte. "Ve o zamana kadar Güvercin'le ilgili haberler yayılmıştı."

"*Düşmanlarımız* da bunu istiyordu," diye kıkırdadım. "Böylece Florence bir gemiye bindirildi. Irene de güvercinle birlikte başka bir gemiye bindirildi. Londra'ya geri döneceklerdi ve her şeyi oradan halledecektik. Ama sonra Irene güvercini aldı, Ucubeler hava gemisine saldırdı ve onu kaçırdı ve her şey o andan itibaren dağıldı."

"Arledge'in bu işe karışması iyi bir şey değil."

"Hayır," diye iç geçirdim. "Öyle değil. Bana neden soruyorsun?"

"Size yardım edip etmeyeceğimizi değerlendiriyorum. Büyücüler tehlikelidir. Yıllardır bir tane bile duymadım. Karanlık sanatlarla uğraştım, bu yüzden bu tür bir gücün ne kadar derin ve yozlaşmış olabileceğini anlıyorum. Eşimi seviyorum. Florence'in onun kardeşi olduğunu anlıyorum. Ama kız kardeşini kurtarmak için onun hayatını riske atmayacağım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun mantığını anlıyordum. Ben de Irene için Florence'in hayatını riske atacağımı söyleyemezdim.

Ama onlara ihtiyacımız vardı.

"Ne olursa olsun hayatı risk altında," dedim. "Florence'ı öldürse bile durmayacak. Her iki güvercinin de gücünü istiyor. Bunu elde etmek için her şeyi yapar."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

Morte sessizdi. Nefes bile almadı. Koltuğumda geriye yaslandım ve bunun onu ikna etmek için yeterli olup olmadığını merak ettim.

"Bir büyücünün nasıl öldürüleceğini bildiğini sanmıyorum, değil mi?"

diye sordum. "Bilseydim bile sana söylemezdim."

. "Böyle olmak zorunda değil, biliyorsun değil mi?"

"Arkadaşlarınızla yaptığınız onca şeyi hatırlamıyor musun? Hafızan bu kadar seçici mi? James'in kanadını aldın. Irene'i neredeyse öldürüyordun. Kız kardeşiyle olan ilişkisini mahvettiniz."

"O kadar masum musun? Irene için tüm şehri yakıp yıkabilirsin."

Morte kısık bir kahkaha attı. "Tüm dünyayı yakıp yıkardım."

Sessizdim, sözlerini sindirmeye çalışıyordum. Onu bu kadar iyi anlamam hoşuma gitmemiştir. "Florence'ı kurtarmak için yardımına ihtiyacımız var," diye fısıldadım. "Onu başka türlü nasıl durdurabileceğimizden emin değilim. Buraya gelmek istediğimiz son şeydi. Yaptığımız şeyler yüzünden bizden nefret ediyor olabilirsin ama Cat ve Jack benim her şeyim. Artık Florence da öyle. Eminim bunu anlayabiliyorsunuzdur."

"Anlıyorum. Ama senin ihtiyaçların bizimkilerden üstün değil. Florence'ı sevdiğinizi söylediğinizi anlıyorum. Ve onun önemli olduğunu da anlıyorum. Ama o asla benim Irene'e göre verdiğim kararlara rakip olamaz."

"Bu her şeyi tüketen bir aşk."

Yine sessiz kaldı.

Araba durdu. Kapı açıldı ve karanlık varlık kayboldu. Farklı bir çift el beni çekip kurtardı ve bir yere götürdü.

Göz bağım çözüldüğünde bir depoda duruyordum. Jack ve Cat yanımdaydı ve üzerinde haritalar ve planlar olan devasa bir masa vardı. James bize baktı, antenlerinden biri seğiriyordu.

"Size bir şartla yardım ederiz."

"Neymiş o şart?"

"Florence'ı kurtardığımızda, Londra'dan yine savaşmadan ayrılacaksınız. Sizinle gelmek isterse, gelebilir. Ya da bizimle kalabilir. Ama üçünüz de burada istenmiyorsunuz."

"Aynı fikirdeyiz," dedi Jack.

Birkaç gündür ilk kez umutluydum.

37. BÖLÜM

GÜVERCİN

FLORANSA

NEREDEYSE aşık olduğum canavarlarla geçirdiğim günler kadar bu zeplinle de gün geçirmişt看.

Yedi gün.

Yedi lanet gün.

Yıldızlı bir kafese hapsolmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Bana yemek verdiler. Su verdiler. Gökyüzüne bakmama ve yıldızları izlememe izin verdiler.

Ama mesaj basitti.

Ben bir mahkûmdum. Haddimi aşacak bir şey yaparsam, bana karşı davranışları değışirdi. Güvercin, geminin pek çok yaratık tarafından korunan bir bölümüne konmuştu ve hepsi de beni görmezden geliyordu. Ve defalarca istememe rağmen Arledge'ı görememişt看.

Zehir şişesi hala kıyafetlerimin içinde saklıydı. Onu hep yanımda taşırdım. Sahip olduğum ve henüz kullanmadığım tek can simidi haline gelmişti. Arledge beni görmeyi reddediyordu, bu da onu zehirleme planımı zorlaştırıyordu.

Son birkaç gecedir onu duyduğum anlar olmuştu. Bazen başıboş bir çığlık. Tüm gemiyi sarsan bir hırıltı. Ya da havadaki büyüünün elektriksel çatırtısı, şiddetli ve nefret dolu.

Charlotte'un sözleri onu her şeyden daha fazla .

Kamaramın dışında bir hareketlenme olunca hızla giyindim. Yakında inişe geçecektik ve ben harekete geçmeye hazırdım. Elimdeki muhafızlardan kaçabilirsem, Arledge'a ulaşabilirdim.

Oradan sonra ne yapacağımdan emin değildim. Çok güçlü bir büyücü nasıl öldürülürdü?

Belki Charlotte'un cesedine gidip onu yaksam? Nehre mi atsaydım?

Ayakkabılarımı bağlamayı bitirdim ve tam kamaramın kapısının kilidi açılırken ayağa kalktım. Kapı kayarak açıldı ve beni şaşırtan bir şekilde Arledge diğer taraftaydı.

Lanet olsun.

"Merhaba Florence," dedi elini uzatarak. "Bu sabah kahvaltıda bana katıl. Dikkatimi çekmek için çok uğraşıyorsun, bu yüzden Londra'ya inmeden önce bir ödül vermenin iyi olacağını düşündüm."

İstediğim son şey olmasına rağmen elini tuttum. "Yalnızlık çekiyorum," diye yakındım, çenemi dik tutarak. "Bir bayanın yedi gün boyunca yanında kimse olmadan buralarda yapabileceği pek bir şey yok."

"Özür dilerim," dedi beni kulübeden dışarı çıkarırken.

Dar bir koridordan geçtik ve geminin içinden geçerek devasa pencerenin olduğu ön tarafa geldik. Hâlâ bulutların üzerindeydik ama altımızdaki karayı görebiliyordum.

"Ne kadar sürecek?" Ben sordum.

"Yaklaşık bir saat," diye yanıtladı küçük bir masaya doğru yürürken.

Daha önce oturduğumuz yer gibiydi. Bir kule dolusu kek ve sandviç, bir demlik ve iki fincan çay vardı. Midem gurulduyor, ağzım sulanıyordu. Son birkaç gündür bana verdikleri lapayı yiyordum.

"Oturun," dedi. "Eminim acıkmışsındır. Yiyin."

Oturdum ve ellerimi kucağıma koyup tereddüt ettim. "Benimle oturacak mısın?" diye sordum.

"Yapacağım," diye iç geçirdi ve pencereye doğru gitti. Şimdi sırtı bana dönüktü.

İşte bu kadar. Bu benim şansım.

Bluzumun içine uzanıp şeyeyi çıkarırken ona baktım. O döndüğünde kalbim küt küt atmaya başladı ve ben peçetemle kalbimin üzerini örtmeyi başardım.

Küçük keklerden birini elime alırken ona gülümsedim. "Peki, beni öldürecek misin?" diye sordum.

"Eninde sonunda," dedi omuz silkerek. Ellerini kavuşturmuş bir halde pencereden dışarı baktı. "Canavarları bu hale getiren şey nedir?"

Onları seviyor musun?"

Sorusu beni ürküttü. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Jack, Cat ve Ace'i seviyorsun. Ama onlar sana korkunç şeyler yaptılar. Onları nasıl sevebildiğini anlamaya çalışıyorum. Bu çarpık bir şey."

Şişeyi dikkatlice çıkardım ve kapağını açtım. Öne doğru eğildim ve konuşurken çaydanlığın kapağını tuttum. "Bana zarar verdiler. Bana işkence ettiler. Bana korkunç şeyler yaptılar..."

Şişeyi hızla boşalttım ve kapağını tekrar kapattım. O tekrar arkasını dönerken bardağı bluzumun içine geri soktum.

Bana baktı, açıkça kafası karışmıştı. "Ve yine de onları seviyorsun."

"İstiyorum," diye fısıldadım, zorlukla yutkunarak. Terin enseme buz tuttuğunu hissedebiliyordum. "Onlar kötüler. Ama aynı zamanda iyiler. Birbirlerini seviyorlar. Birbirlerini koruyorlar. Ve... Bilmiyorum. Belki bu beni de kötü yapıyor ama ben onlara aşık oldum."

Bakışları nefretle titreyerek ters ters baktı. "Charlotte'a asla işkence etmedim. Ona hiçbir şekilde zarar vermedim. Onu sevdim. Yine de beni öldürmesi gereken biri olarak mı gördü?"

"Ben de onları öldürmem gereken biri olarak düşündüm."

"Ama sonra değiştin. Yaptıkları tüm korkunç şeyleri biliyordun ve yine de onları kabul ettin." Masaya geldi ve sandalyesinde arkasına yaslanarak oturdu. Şimdi, her zamankinden daha yorgun görünüyordu. Darmadağınık.

Uzanıp çaydanlığı aldım ve ikimize de birer fincan doldurdum. Birini onun önüne koydum ve kendiminkini alıp bir yudum içtim. Ona bakmamaya çalışıyordum. Ben de fincana bakmamaya çalışıyordum. Ya biliyorsa? Ya otların kokusunu alabiliyorsa? Ya beni bunu yaparken gördüyse ve sadece oyun oynuyorsa?

"Açıklayamıyorum," diye iç geçirdim. "Onları sevmeme neyin sebep olduğunu açıklayamıyorum. Kader belki de? Belki de kötülüklerinin ötesini gördüğüm küçük anlardı."

"Onları sevmemelisin."

"Peki seni sevmeli miydi?"

Arledge çay bardağını aldı ve bir yudum içti, hâlâ öfkeyle bakıyordu. Zehri oraya benim koyduğumu biliyorsa bile belli etmedi.

"Belki de yapmamalıydı ama yaptı. Beni sevdi. Ona karşı iyiydim. İyiydim..."

Sertçe yutkundum ve koltuğumda geriye yaslanıp ona baktım. Gözleri düşerken, kelimeleri gevelerken tüm dünya yavaşladı.

Ona karşı iyiydim. Ona karşı iyiydim. İyiydim.

Öne doğru yığıldı. Bardak yere düştü ve paramparça oldu.

"Siktir," diye fısıldadım.

İşe yaradı.

Şimdi ne yapacağımdan emin olamadan
ayağa fırladım. "Siktir," dedim yine.

Şimdi ne halt edeceğim? O gerçekten öldü mü?

Bir süre daha bakakaldım ve sonra kendimi hareket etmeye zorladım. Güvercine ulaşmam gerekiyordu. Kapıya doğru koştum ve sürükleyerek açtım, canavarlarla ya da insanlarla yüzleşmeye hazırdım. Orada bekleyen bir adam vardı.

"Kadınlar kullanabileceğimi söyledi," diye fısıldadım.

Adam gözlerini devirdi ve başını salladı. Kapıyı arkamdan kapattım ve sakın kalmaya çalışarak koridorda ilerledim. Adımlarım hızlandı, sesler duydukça kalbim çarpıyordu. Sola dönüp küçük bir odaya girdim ve onlar geçene kadar bekledim.

Sesler geldi ve gitti. Paniğin beni ele geçirmesini engellemeye çalışarak nefesimi tuttum. Yavaşça kapıyı açtım ve geminin derinliklerine doğru ilerleyerek koridora geri çıktım.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Tanıdık ses beni bulduğunda gözlerim açıldı. Daha hızlı hareket ettim, bronz mandallı bir kapıya gelene kadar koridorların labirentinde acele ettim. Mandalı çevirdim ve kapı gıcırdayarak açıldı.

Bir çığlık gemide yankılandı.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan çektim. Birkaç kutu dışında oldukça boş olan bir odada duruyordum ve...

Tabut.

Ve sandık.

Küçük insan geri döndü.

O hırıltılı ses yine zihnimi doldurdu ve ilk kez onu duyduğuma sevindim. Kapının mandalını çevirip sıkıca kilitledim ve sonra tabuta doğru süründüm.

Arledge camdan yapıldığı konusunda haklıydı. Yanına geldiğimde ağzım açık kaldı.

Bir merak ve dehşet duygusu hissettim.

Tabutun içindeki kadın mükemmel bir şekilde korunmuştu ve bana benziyordu. Irene'e benziyordu. Kuşkusuz, bu kadın Charlotte'du.

Ellis. Yüz ifadesi huzurluydu, sanki yumuşak leylak ipeğinden bir yatakta uyuyormuş gibiydi.

"Bana onu hatırlattığını söylemiştim."

Sıçradım ve döndüm, korku beni olduğum yerde dondurdu.

Arledge odada benimle birlikte duruyordu, şekli titriyordu. Ter derisini kaplamıştı ve doğal olmayan bir şekilde ondan damlıyordu. Hırladı ve kısa bir an için gerçek yüzünü gördüm.

"Gerçekten beni öldürebilecek bir zehir vereceğimi mi sandın?" diye hırladı. "Ve sana karşı yumuşak davranacağımı düşündün. Beni anlayabileceğine inandığımı düşünmen. Onu anlayabileceğine."

"Senden nefret ediyordu," diye fısıldadım, o öne çıkarken ben geri çekildim. "O beni *seviyordu*!" diye kükreyerek bana doğru koştu.

Bana doğru hamle yaparken çığlık attım ve yolundan sıyrıldım, hareket ettikçe şekli değişiyordu. Bir insan gibi görünürken, çeneleri kırılan, gözleri öfke ve açlıkla yanan devasa, gözü dönmüş bir canavara dönüştü.

Pençelerini savurdu ve neredeyse gövde mi tarayacaktı ama geri çekildim ve birkaç kasanın içine düştüm. Bir tanesi kırılınca içimde bir acı hissettim.

Bana kanını ver. Seninle birleşeceğim.

Onları güvercine veremezdim. Irene'e zarar verip vermeyeceğinden hâlâ emin değildim. Yana doğru yuvarlandım ve bana tekrar çarpmadan önce ayağa kalkmak için kendimi zorladım. Uluması tüm gemiyi sarstı, pençeli eli sırtımı tırmıkladı. İçimden sıcak bir acı geçerken çığlık attım, derim yırtıldı.

Yine de acıyla başa çıkabilirdim. Odanın kapısına doğru koşarak ilerlemeye devam ettim. Bileğinin bir hareketiyle hava büyüyle çatırdadı.

Kapı yerinden oynamadı.

Omzumu defalarca ona vurdum ama faydası olmadı. Kısık bir kahkaha attı, çılgınca bir kahkaha.

"Öleceksin," diye hırladı. "Sonra da kız kardeşinin izini bulup onu da katledeceğim."

Tekrar bana doğru sıçradı. Yolundan döndüm ve duvara çarptı. Tekrar kasalara doğru koştum ve kopan uzun parçalardan birine uzandım. Yaklaşık bir bıçak büyüklüğündeydi ama işime yarayacağından emin değildim.

Arledge bana çarparak beni yere yapıştırdı. Çığlık ve onu itmeye çalışarak yuvarlandım. Tahta kazığı yukarı kaldırıp

Kaburgalarının arasından.

Acı içinde uludu, vücudundan siyah kan fışkırıyordu. Döndüm ve sürünerek uzaklaştım, ancak dişlerinin baldırıma dolandığını hissettim.

Hiç böyle bir acı yaşamamıştım. Kemiklerim çatırdarken, kaslarım yırtılırken beyaz, ateşli bir acı tüm vücuduma yayıldı. Çenesi bacağıma dolandı ve yırtarak sol baldırımı parçaladı.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Artık çığlıklarımı duyamıyordum. O parçaladıkça görüşüm siyah noktalarla doluyordu. Dayanılmaz acıyı daha fazla idrak edemiyordum.

Sana yardım edeyim.

Beni serbest bıraktı. Belki de beni harekete geçiren hayatta kalma içgüdüleriydi. Belki de saf iradeydi.

Emin değildim.

Güven bana.

Ama kendimi sürükleyerek ayağa kalktım ve tökezleyerek başka bir sandığın üzerine düştüm. Ağırlığının altında kırıldı, parçaları beni delip geçti. Artık acıyı hissedemiyordum.

Ölüyordum.

Gerçekten ölüyordum.

Çok fazla kan kaybediyordum.

Bu olacaktı.

Sana yardım edeyim. Güvercini kabul et.

Arledge üzerimde geziniyordu, korkunç yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Bacağımın bir kısmı çenesinden sarkıyordu, gözleri kötülükle parlıyordu.

"Güle güle Florence."

Yardım edin. Lütfen bana yardım edin. Lütfen.

BÖLÜM 38

ÖLÜ TAVŞAN

FLORANSA

Saatlerle dolu karanlık bir odada bir masada . Hepsi bir arada tıkırdıyordu, bir tıkırtı ordusu, *tıkırtı, tıkırtı*. Planlar masanın üzerine yayılmıştı ve karşımda daha önce hiç görmediğim biri oturuyordu.

O bir gölgeydi, bana yakıcı bir merakla bakan karanlık bir kütleydi.

"Öldüm mü ben?" Fısıldadım.

"Hayır. Henüz ölmedin."

Derin ve hırıltılı ses ondan geldi.

"Burası 1708'de öldüğüm yer. Atanız Peter Ellis'in çalışma alanı."

"Oh." Merakla etrafıma bakındım. "Ben neden buradayım? Hatırladığım son şey..."

Acı. Var olan tek şey dayanılmaz bir acıydı.

"Şu anda ölüyorsun ve güvercin seni hayatta tutmak için savaşıyor. Cihaz vücudunuzla kaynaşıyor. Ve şimdi ikinci güvercin canlanıyor, ruhum bir şekilde geri döndü."

"O zaman beni öldürecek misin? Yoksa zihnimi mi kontrol edeceksin?"

Güldü ve başını salladı. Ona odaklanmakta zorlandım, çünkü tüm ışık onun varlığında kaybolmuş gibiydi.

"Hayır, buraya seni öldürmeye gelmedim. Sana yardım teklif etmiştim, hatırladın mı?"

"Neden? Neden bana yardım ediyorsun? Eğer sen... Sen Karındeşen'sin. Jack'in babasısın. Ölmenin sebebi Peter Ellis."

"Ve tüm bunları harekete geçiren Charlotte Ellis'i öldürdüm."

Kollarımı kavuşturdum ve vücudumdaki her kasın gerilmesine neden olan başka bir acı flaşıyla yüzümü buruşturdum. Gözlerimi kapattım, karanlığı ve Arledge'in... anlık görüntülerini gördüm.

Gözlerimi hızla açtım, burası her neresiyse oraya geri dönmüştüm. "Sanırım bana Charlotte'u neden öldürdüğünü söylemek istiyorsun."

"İnsanlar her zaman kafamı karıştırmıştır. Asırlardır hayattayım. Zar zor yürüyebildikleri zamanlarda onları izledim. İnsanlar ilk ateşi yarattıklarında oradaydım. İlk uygarlıklarını yarattıklarında. Onlarla ziyafet çekerdim. Yaratıcılıklarından, yarattıklarından ve en önemlisi umutsuzluklarından."

İçimi bir ürperti kapladı. Kollarımı kendime doladım ve ona odaklandım.

"Çaresizlik içindeki bir kalpten daha lezzetli bir şey yoktur. Ve Charlotte'un ki tattığım son şeydi. Zamanla insanları yemeyi bıraktım. Her şeyden çok bir canavara dönüştüm. Jack gibi önemseyemediğim başkalarıyla tanıştım. Ama yok etmek hâlâ doğamda var. Charlotte onu öldürmem için bana yalvardı. Bunun Arledge'in onun adına başkalarına zarar vermesini durduracağına inanıyordu. Ben de onun canını aldım."

İçimi bir hüznün dalgası kapladı. Onun neler hissettiğini hayal bile edemiyordum. Başka bir canavarı durdurmak için bir canavardan onu öldürmesini istemek... hem de onu seven birini.

Arledge kötüydü ama onu kendi yöntemleriyle sevmiştir. Bu doğru yol olmayabilirdi ve o da karşılığında onu sevmemiş olabilirdi ama yüzyıllarını onun ruhunu bedenine geri getirmeye çalışarak geçirmişti.

"Kalbin çok dirençli. Pek çok kez incindin Florence ama yine de hayatta kalmayı başarıyorsun. Ve Jack'imi seviyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "O benim sevgimi hak etmiyor." *"Hiçbir canavar hak etmez."*

"Ama onu seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum, korkunç, berbat yanlarını bile. Ace ve Cat'i de. Sanırım Charlotte'la aramızdaki fark da bu. Charlotte onun karanlığını sevemezdi."

Başını salladı. *"Onun karanlığından korkuyordu. Ve sen onlarınkinden korkmuyorsun."*

Kendime rağmen gülümsedim. "Hayır. Artık değil. Yani, gerçekten isteseler beni yapabileceklerine eminim ama... aramızdaki şeyler değişti. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Başını salladı ve bir yüzü olmasa da gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Şimdi ne olacak?" Fısıldadım. "Güvercinler nasıl çalışıyor? Irene hâlâ iyi mi?"

"Beni tekrar öldürmek zorundasın." "Ne?"

"Beni öldürmek zorundasın. Sana Jack'e götürebileceğin bir şey vereceğim. Bunu benim istediğimi ona göstermek için. Ama beni öldürmelisin ve bu sefer gerçekten öldürmelisin. Sahip olduğum güç senin ve kardeşlerinin olacak. Sonsuza kadar seninle kalacak. Hala bir insan olacaksın, ama aynı zamanda olmayacaksın. Canavarlarla çiftleştiğin için yaşam çizgin uzamış olacak. Ve güvercinlerin gücüyle, tıpkı Peter Ellis'in istediği gibi, tüm canavarlara karşı bir silah olacaksın."

"Seni öldürmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Seni öldüremem. Jack seni seviyor."

"Yaşayan dünyaya geri dönemem. Ve arada sıkışıp kalmaktan yoruldum. Hepinizi yaşarken izledim. Olan her şeyi gördüm. Ve tıpkı sizin canavarlarınız gibi ben de insanların sandığımızdan çok daha güçlü olduğunu öğrendim. Ve size ihtiyacımız var. Canavarların sevginize ihtiyacı var."

Gözlerim yaşlarla doldu ve başımı salladım. Bana ciddi bir şekilde başını salladı ve bronz bir kılıç uzattı. Oturduğu yerden kalktı ve bana doğru gelerek kılıcı uzattı.

"Kaybettiğiniz her şey için üzgünüm. Ama kızımı benim gibi olmaktan kurtardığın için mutluyum."

Başımı tekrar salladım, ezici bir üzüntü dalgası hissettim. Bu da ondan geliyordu. Elim titreyerek bıçağı aldım.

"Bu benim gibi korkunç biri için nazik bir ölüm. Teşekkür ederim."

Elimi kavradı ve ileri doğru çekti, bıçak hareket halindeki karanlığa saplandı. Homurdandı, bıçak kalbini delip geçerken kan damlıyordu.

Karanlık etrafımda hareket ediyordu ama soğuk değildi. Sıcaktı. Rahatlatıcıydı.

Gözlerimi kapattım ve gerçek dünyaya geri döndüm.

GÖZLERİM AÇILDI.

Bir koridorda sürükleniyordum. Her şey bulanık ve net arasında gidip geliyordu. Birkaç kez gözümü kırptırıp vücuduma baktım. Kıyafetlerim kırmızıya boyanmıştı.

Bacağım gitti, diye düşündüm.

Parçalanmış kütüğe ve arkamda bıraktığım kan izlerine baktım.

Lanet bacağımı yedi.

Her şeyden çok buna kızmıştım. Piç kurusu bacağımı almıştı.

"Buna pişman olacaklar," diye homurdandı Arledge kendi kendine.

Duvarlar boyunca uzanan borularda yansıması görülebiliyordu, hala canavar formundaydı. Benden en az üç kat daha büyük olmalıydı, şişkin kaslarının üzeri koyu gri kürk parçalarıyla kaplıydı.

Hayatımda pek çok canavar görmüştüm ve o içlerinde en çirkin olanıydı.

"Sen öldün ve bunu görmelerini istiyorum. Beni yenebileceklerini sanıyorlar. Bana saldırabileceklerini mi?"

Hâlâ kendi kendine konuşarak başını salladı.

"Güvercini aldın ve ben de seni öldürdüm. Kalbin durdu. Tüm planlarımı mahvettin. *Charlotte!*"

Onun adını haykırdı ve bu acı dolu bir haykırıştı.

"*Charlotte!* Seni hayal kırıklığına uğrattım!"

Çığlık atmak istedim ama Arledge zeplinin kapısına gelene kadar beni sürüklemeye devam ederken kendimi sessiz olmaya zorladım. Kapıyı açtı, soğuk hava kabinin içine doldu.

Güneş batıyordu ve bulutlar koyu griler ve mavilerle kaplıydı, atmosfer öfke ve şiddetle doluydu.

Beni öne doğru çekti ve iniş iskelesine doğru itti. Sert bir darbe aldım ama darbeye rağmen hareket etmedim, gözlerimi kapatarak ölü taklidi yaptım.

Güvercinin sıcak metalinin etrafıma yayıldığını hissedebiliyordum. İlk başta yavaştı. Sırtımın üst kısmından başlayan hafif bir uğultu omuzlarımdan geçip gövdemden aşağı iniyordu.

Yakında, onun gücüne sahip olacaktım, ama henüz değil.

"O öldü!" Arledge bağırarak platformun üzerine atladı. "Eşin öldü! Onu hayal kırıklığına uğrattın!" *Tıpkı Charlotte'u yüzüstü bıraktığı gibi.*

Cat ve Ace ile olan çiftleşme bağlarım sayesinde acıyı hissedebiliyordum. Onların da beni hissedip hissetmediğini merak ettim ama Arledge'in büyüünün

Müdahale et.

Gözlerim yaşlarla doldu çünkü onlar canlıydı. Ve yine benim için geleceklerdi.

Seni seviyorum. Üçünüzü de seviyorum. Keşke Jack'le çiftleşseydim de ona söyleyebilseydim.

Buraya nasıl geldiklerini ya da nasıl hayatta kaldıklarını bilmiyordum. Tek bir uluma alacakaranlığı kesti.

Metalin daha fazlası bedenimle kaynaştı. Bacağımın eksik kısmı büyüdü, gümüş bir şekil onun yerini aldı. Kıvrıldı ve birleşerek baldırımın, ayak bileğimin ve ayağımın şeklini oluşturdu. Görmemelerini umarak kıvrılıp kaldım. Arledge'in fark etmemesini umarak.

"*Florence!*"

Irene'in adımı haykırdığını duydum. Onun sesini her yerde, her zaman tanıyordum. Burada sadece arkadaşlarımın değil, kız kardeşimin de olduğunu fark ettiğimde karnım sıkıştı.

Sonra Jack'in sesini duydum ve onunki çok daha yakındı.

Hayır, hayır, hayır. Onu durdurabilirim!

Arledge rıhtıma sıçradı, korkunç formu tam üzerimde geziniyordu. Hava kara büyüyle yanıyor, sülfürik kokusu midemi bulandırıyor.

Henüz hareket edemiyordum. Güvercin beni ele geçirdiğinde kaslarım hâlâ donmuştu, güç damarlarımda dalgalanıyordu. Nefes almak için kendimi zorladım, daha hızlı olmasını diledim.

Ayağa kalkmam lazım. Onu öldürebilirim. Yapabilirim.

"Florence!" Jack bağırdı.

Gözlerimi açtım. Jack muhteşem bir bulanıklık içinde rıhtımdan aşağıya doğru koşuyor, Ölü Tavşan'a doğru atlarken kızıl saçları arkasında dalgalanıyordu.

"Kahretsin," diye nefes aldım.

İkisi bir diş ve pençe yırtılmasıyla karşılaştı. İki canavarın çarpışma sesi daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Rıhtımdan aşağıya doğru daha fazla hareket bize doğru geldi ve içimde bir huşu hissettim. Sürünün başını çeken kız kardeşimdi, bronz kanatları ölmekte olan güneşin son ışıklarında parlıyordu.

Tıklamayı hissettim. Güvercinin *bana* dönüştüğü anı hissettim. Güç vücuduma yayıldı, tüm acılar geçersiz hale geldi.

Vücudum içgüdüyle hareket etti. Arledge Jack'in boynunu parçaladığında ayağa kalktım. Çılgılık attı, ona karşı elinden geldiğince mücadele etti, ama

işe yaramaz.

"Dur!" Elimi ona doğru fırlatarak çılgılık attım.

Güvercin benim bir uzantımdı. Keskin bir bıçak kolumdan aşağı uzandı, uzadıkça derime yapıştı ve Arledge'ı omzundan delip geçti.

Acı ve şaşkınlık içinde uluyarak Jack'i yere düşürdü. Boğazını sıktı, bana bakarken gözleri büyüdü.

Aramızda sadece bir an geçti ve ben *gülümsedim*.

Yüz ifadesi donmuştu. Sanki etrafımdaki her şey artık daha yavaş hareket ediyordu. Arledge'dan yayılan büyü güçlü, amansız dalgalar halinde geliyordu.

Başı geriye doğru döndü. "*Sen*," diye hırladı, gözleri irileşmişti.

Bıçağı geri çektim ve bana doğru bir büyü patlaması gönderirken yanından sıyrıldım. Pençeli parmaklarını şıklattı ve Irene ile benim dışındaki herkes, hatta vebalı doktor bile yavaşladı.

Şimdiye kadar böylesine vahşi bir yaratığın dehşete kapıldığını hiç görmemiştim ama ne ben ne de Irene hareket etmeyi bıraktık. Havaya sıçradı, kanatları bir intikam meleği gibi arkasından açıldı. Arledge'a doğru hamle yaptım ve ona bir bıçak daha sapladım. Vücudundan fişkıran kan üzerimize yağdı.

Arkasına indi, kanadı sırtını kesti. Bizden üç kat daha büyüktü ama acı içinde geriye doğru eğildi.

Bir an için büyüğü dalgalandı.

Akıcı bir hareketle hareket ettim ve pençelerini tekrar indirdiğinde yolundan çekildim. Döndü ve Irene'in göğsüne sertçe vurdu. Rıhtıma sertçe çarptı.

"Irene!" Nefes nefese kaldım.

Çoktan hareket etmeye başlamıştı. Ayağa kalkıp mücadeleye geri döndüğünde içimi bir rahatlama kapladı, ikimiz onun etrafını sarmıştık.

Sihri bizde diğerlerinde olduğu gibi işe yaramıyordu. Kafamı kaldırıp Jack, Cat ve Ace'i gördüm. Hepsi bana ulaşmak için çok çabaladı ama . Irene'in arkadaşlarını da görebiliyordum.

Nefes nefese kalırken vücudundan koyu renkli kan damladı ve ayaklarının dibinde birikti.

"Öleceksin," diye homurdandım. "Pes et, Arledge. Güvercinler elimizde. Karındaşen bize gücünü verdi."

Başını iki yana salladı. Akik rengi gözleri öfke ve... gözyaşlarıyla parlıyordu. "O yapmaz. İkinizi de öldüreceğim!"

Irene bana doğru atılırken adım haykırdı. Beni boğazımdan yakalayıp havaya kaldırırken canavarlarımızı uzak tutmak için son sihrini kullandı.

Beni ezerken nefes alamıyordum. Bedenimin elinden gelen her şeyi yapmasını isterken gözlerim dalgalanıyordu.

Sesi duydum. Göğsünün gümüş kanadına çarparak çatladığını, ucunun sırtından dışarı çıktığını ve kalbinin şişlendiğini.

Her şey durgunlaştı.

Kavrayışı gevşedi. Gözleri büyüdü.

"Charlotte," diye fısıldadı.

"Seviyorum..."

Beni bıraktı ve düştüm ama tanıdık kollar beni yakaladı. "Jack," diye nefes aldım.

Arledge yere yığılırken ona tutundum. Arkadaşlarımız onun derisinin küle dönüşmesini, vücudunun gözlerimizin önünde parçalanmasını izledi. Ondan geriye kalan tek parça yere düşen kalbiydi ve o da değişti, şekil değiştirdi, karardı ve pürüzsüz siyah bir taştan başka bir şey olmayana kadar sertleşti.

Jack ve benim etrafıma daha büyük bir kol kümesi dolandı. Cat bize sıkıca sarıldı ve sonra Ace de oradaydı.

Yumuşak bir hıçkırık çıkardım ve onların içinde eridim. Jack başımın üstünü nazikçe öptü.

"Ölmüş olabileceğini düşündüm," diye fısıldadım.

Ace homurdandı. "Yırtıcılar asla ölmez, küçük kuzum."

Güldüm ve gözlerimi sildim. "Irene," diye fısıldadım, kız kardeşimin burada olduğunu hatırlayarak. Ellerinden kurtulup arkamı döndüğümde onun da bir canavar yığınının ortasında olduğunu görünce şaşırmadım.

Bana sırtıttı. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Var," diye kabul ettim ve sonra sevdiğim canavarların kollarına geri düştüm.

BÖLÜM 39

SEVGİLİ JAK

FLORANSA

Ucubeler, artık gerçekten ölmüş olan Ölü Tavşan Arledge'a ait olan lüks hava gemisini ele geçirmişlerdi. İçindeki canavarlar ve adamlar başka bir yerde tutuluyordu ve nerede olduklarını sormadım. Tek bildiğim Charles ve Cat'in cam tabutu buldukları ve Charlotte'un da toza dönüştüğüydü.

Artık dinlenebilirdi.

Birkaç saat içinde garip grubumuz Ucubelere ait güvenli bir eve geri döndü. Ben de dahil olmak üzere herkes bacağımın bir canavar tarafından yenmiş olması ve yerine mükemmel çalışan gümüş metal bir replika takılmış olması gerçeğiyle . Sadece ona bakınca, dünyanın en yetenekli zanaatkârlarından biri tarafından yapıldığı düşünülebilirdi.

Gerçekten, sadece güvercinin gücüydü.

Irene ve benim şu anda sahip olduğumuz gücün boyutunu anlamıyordum ama ikimiz de bu konuda keşfedebileceğimiz her şeyi keşfetmeye kararlıydık.

Ne kadar garip olsa da, kendimi normal hissediyordum. Sağlıklı. Hatta güçlüydüm. Daha önce hiç böyle bir dövüşte bulunmamıştım. Şans bir kez olsun bizim yanımızdaydı.

Bitmişti.

Sonunda bitmişti.

James eve adımını atarken, "Burada rahatsız edilmeyeceğiz," dedi. Tuhaf şeylerle ve birçok odayla dolu üç katlı tuğla bir binaydı.

"Florence ve ben birazdan döneceğiz," dedi Irene, kolunu benimkine dolayarak.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye hırladı Morte.

"Sen de öyle," dedi Cat bana.

Irene ve ben birbirimize baktık ve neredeyse kahkahayı basıyorduk.

"Biz üst katta olacağız. Özel olarak konuşmamız gerekiyor, teşekkür ederim," dedi Irene. "İkimiz de pis olduğumuz için temizlenmemiz gerekiyor."

"İkiniz daha sonra konuşamaz mısınız?" Ace mırıldandı.

"Hayır," dedim. "Akşam yemeği miyiz? Açlıktan ölüyorum. Son bir haftadır lapa yiyorum."

Morte duruma ayak uydurmuş gibiydi, karanlık girdaplar yoğunlaşıyordu. "Yemek yapacağız."

"Yemek pişirecekler," diye mırıldandı Jack. "Ben kesinlikle yemek yapmam." "Senin yemeklerin onları öldürür," diye homurdandı Ace.

Gülümsedim. Irene'in arkadaşlarıyla benimkiler arasında huzursuz bir ateşkes vardı ve akşam yemeği işi sayesinde ikimiz bir süreliğine kaçabilirdik.

Irene'i takip ederken Jack'in gözleri beni hiç bırakmadı. Onun, Cat'in ve Ace'in benimle konuşmak istediğini biliyordum ama önce kız kardeşimle konuşmam gerekiyordu.

Yorgundum ama bu beni Irene'i takip ederek kendi odasına çıkan dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkmaktan alıkoymadı. Kitaplarla, tuhafliklarla ve sayısız çizim ve planla doluydu.

Irene, "İkimiz de hâlâ çamur içindeyiz ama yatak takımını sonra değiştiririm," dedi.

Yatağa uzandı ve ben de onu takip ederek yanındaki yumuşak şiltenin üzerine çöktüm. En son ne zaman böyle bir şey yaptığımızı hatırlayamıyordum. Belki de kızken.

Ama kaçırmışım.

"Bizi uzun süre yalnız bırakacaklarını sanmıyorum," diye iç geçirdi Irene, bana bilmiş bir bakış atarak. "Ama bana her şeyi anlatmak zorundasın."

Nereden başlamam gerekiyordu? "Bu üzücü bir hikâye," diye iç geçirdim. "Ve ilk olarak, özür dilerim. Senden sır sakladığım için özür dilerim. Seni bu karmaşanın içine çektiğim için özür dilerim. Biliyorum-"

"Florence," diye fısıldadı Irene, elini benimkinin içine sokarak. Sertçe sıkı, avuçları sıcak ve rahatlatıcıydı. "Bütün bunlar için seni çoktan affettim."

"Ama üzgün olduğumu bile söylemedim. Ve seni incittim." "Sen de inciniyordun."

Bu noktada gözlerim ağlamaktan yorulmuştu, bu yüzden gözyaşı dökmek yerine sadece başımı salladım. İçimi çektim ve arkamı dönüp tavana baktım.

Ve ona her şeyi anlattım.

Charlotte'un günlüğünü okuduğum günle başladım. Ailemizin öldüğünü öğrendiğimiz gün. Jack'le parkta tanıştığım gün. Ona Arledge'in hikayesini anlattım. Karindeşen'in ölümü ve gücünü bize devretmesi hakkında bana anlattığı her şeyi anlattım.

Ona Jack, Cat ve Ace'den bahsettim, ama her şeyi değil. Bazı şeyler sadece dördümüz içindi.

Şimdi olduğu gibi, Irene ve ben Peter Ellis'in dileğini bir anlamda yerine getirmiştik. İkimiz de insandık ama tam olarak değil ve Arledge gibi yaratıkları durduracak güce sahiptik.

"Londra'da ortaya çıktıklarında Rippers'a inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Bize bir telgraf göndermişlerdi ve sizinkini aldıktan sonra kendimi kaybediyordum. Morte'un beni uyutmak için kahveme ilaç attığına eminim."

Sırıttım. Dostlar arasında hafif bir uyuşturucunun ne önemi vardı ki? "Tam ona göre."

"Harikalar," diye iç geçirdi Irene. "Yani, korkunçlar. Ama aynı zamanda harikalar."

Gülümsedim. Irene'in bir süredir Londra'da yaşadığı için aksanının biraz farklı olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. "Benimki de harika. Ve korkunç. Bana yaşattıkları için onlardan nefret etmeye hakkım var ama kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum."

"Ve onları seviyorsun?" Irene sordu. "Evet," dedim. "Gerçekten seviyorum."

"Ve günahlarının kefaretinin mi ödediler?" Sesindeki alaycı ifadeyi saklamadı.

"Sanırım öyle olacak," diye kıkırdadım.

Irene başını salladı ve sonra yumuşak bir mırıltı çıkardı. "Annemle babamın bizim için düşündüklerinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," diye güldüm. "Hayır, hiç sanmıyorum. Ama başka türlü olmasını istemezdim. Belki acının bir kısmını atlayabilirdim..."

Irene, "İlişkimizin dağılmasını istemezdim," diye iç geçirdi.

Kabul ettim ve uzun bir nefes aldım, sonunda bir yıldan uzun süredir beni aşağı çeken bir ağırlığın kalktığını hissettim. "Seni çok özledim. Ve şimdi ne yapacağımdan emin değilim. Aylardır korku içinde yaşıyordum ve şimdi..."

"Her şey bitti ve yeniden başlayacağız. İstedığımız gibi yaşayabiliriz. Ve eminim James'i Jack'e servetinin bir kısmını geri vermeye ikna edebilirim."

"Belki New York'a gitmeye yetecek kadar, ama Arledge geride çok şey bıraktı. Eğer Jack'i tanıyorsam, onun yerine geçecek ve bunu kendi avantajına kullanacaktır."

"Bu ona benziyor... Karindeşen *Jack*'le çiftleştğine inanamıyorum. Ve Ace ve Cathal. Üçü birden Ucubeler'den daha kötü olabilir." "Çok konuşuyorsun. Morte korkutucu biri."

Güldü, yanakları canlı bir pembeyle kızardı. "Bu da cazibenin bir parçası." Kapı hafifçe vurulunca ikimiz de başımızı kaldırdık. Kapı açıldı ve Jack kafasını içeri uzattı... onu uğursuz Morte izledi.

"Evet?" Irene sordu. Ses tonu homurdanmama neden oldu.

"Neredeyse bir tür akşam yemeği hazırladık," diye açıkladı Jack, bakışları benimkilere kilitlenmişti.

"Akşam yemeği pişirdiğimi ve neredeyse hazır olduğunu kastediyor. Ve hepimiz birbirimizi öldürmek üzereyiz, bu yüzden şimdi elinizi yüzünüzü yıkayıp bize katılmanız için iyi bir zaman olabilir, lütfen?" Morte sordu.

"Veba doktoru lütfen diyor?" Ona sordum.

"Onu iyi eğittim."

Morte'un öfkesi maskesinin arkasından hissedilebiliyordu.

"Seni *onunla* bırakayım," dedi Irene yataktan kayarak. Kapıya doğru gitti ve Jack'e bakarak durakladı. "Kız kardeşim koşulsuz sevmeyi hak ediyor."

"Sonsuza dek öyle kalacak," diye yanıtladı Jack gözlerini kısarak. "Onun için canımızı veririz, Irene Ellis. Geçmişte ne yapmış olursak olalım, gelecekte böyle bir şey olmayacak. O artık bize ait."

Kızardım.

Irene yumuşak bir çıkardı. "Eğer sıradaki New York'u alacağız. Burada bir duş var."

Bu sıradan tehdit ve yorumdan sonra bana göz kırptı ve Morte'u takip ederek aşağı indi. Jack kapıda durdu ve içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

"Bilmeni isterim ki, o senin kız kardeşin olduğu için bu görüntüyü görmezden geliyorum."

Gülümsedim ve omuz silktim. "Irene çok iradeli biri."

"Ve ablasına karşı *korumacı*. Cat ve Ace seni görmek ve seninle yalnız kalmak için can atıyor," dedi.

"Ya sen?"

Gözümü kııptım ve Jack üstümdeydi, kalçaları kalçalarımı sarıyordu. Onunla ateşli bir öpüşmede buluştum, beni yutarken dişleri alt dudağımı sıyrıyordu.

Nefes nefese geri çekildim, kalbim çarpıyordu ve yanaklarım kızarmıştı.

"Beni sevdiğini söylemiştin," diye fısıldadım. "Rıhtımda. Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Hadi seni ," dedi.

Üzerimden kaymaya başladı ama ben buna izin vermeyi reddettim. İkimiz aylarca bu dansı herhangi bir duygunun etrafında yapmıştık. Şimdi gerçeğe ihtiyacım vardı.

Uzandım ve parmaklarımı saçlarında düğümledim, onu yatağa doğru çevirdim ve üzerine çıktım.

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Florence Ellis," diye homurdandı. "Beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun."

"Beni sevdiğini söyle," dedim. "Düşmanlarımızın kanıyla, kirle, terle ve Tanrı bilir daha nelerle kaplıyım. Beni sevdiğini söyle."

Şeytani bir sırıtışla savaştı. "Artık güçlerin olduğu için çok talepkârsın."

"Jack," diye kıkırdadım. "Söyle."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Seni seviyorum." Ellerini kalçalarımda gezdirdi ve sonra durakladı, cebimdeki bir şeyi kavrarken kaşlarını çatı.

Kaşlarımı çattım ve o eşyayı çıkarırken yere baktım.

"Oh," diye fısıldadı.

Daha önce sesinin bu kadar savunmasız çıktığını hiç duymamıştım. Eşya küçük bir madalyondu, tanıdık olmayan bir madalyon.

"Irene'e anlattıklarının bir kısmını duydum," diye mırıldandı Jack. "Onu gördün mü?"

Sesi kesildi. Yavaşça başımı salladım. "Evet. Onu gördüm," diye fısıldadım. "Jack..."

Ona onu öldürdüğümü söylemek istemedim ama o zaten biliyordu. "Onu bitirmeni istedi, değil mi?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve ondan uzaklaşmaya başladım. Romantik bir anı mahvetmek için ne berbat bir yol.

Beni yerimde tuttu, izin vermedi. Kolyeyi avucunun içinde sıkı ve gözlerini kapatarak arkasına yaslandı. Gözyaşları süzüldü

Yüzümü silmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Bunu uzun zaman önce kaybettim," dedi Jack. "Piç herif bunca zamandır ondaydı. Beni bulduğunda taktığım zincirdi. Onu bulursam yok edeceğime hep yemin ettim çünkü beni zincire vuranları temsil ediyordu. Bırakmanın bir sembolü."

"Bana bunun ne anlama geldiğini bildiğini söyledi. O... O beklediğim gibi biri değildi."

"Yaşlandıkça yumuşadı," diye mırıldandı Jack, bir damla gözyaşını daha silerek. İç çekerek altımda rahatladı. "Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki Arledge'in yaptığı şeyi nasıl yaptığını anlayabiliyorum."

"Nasıl yaptın...oh."

"Çok iyi duyuyoruz, biliyorsun."

"Nosy Nancy's," diye mırıldandım.

"Görünüşe göre Cat hepimizden daha iyi duyabiliyor, James ve Charles'ın hayal kırıklığına uğramasına neden oldu."

"Ne kadar hoş," diye kıkırdadım.

Jack eğildi ve beni tekrar öptü, acele etmiyordu. Geri çekilip yanağımı okşadığında başım dönüyordu. "Hadi temizlenip aşağı inelim. Arkadaşlarımız şu anda akıllarını kaybediyor."

İhtiyaçlarını bağlardan da hissedebiliyordum.

"Peki ya biz..."

Başını yana doğru eğdi. "Bizim için bir şey planlıyorum. Özel olacak, küçük kuzum."

Kızardım ve başımı salladım. Onunla çiftleşmeyi her şeyden çok istiyordum. Ama aklında ne varsa onu bekleyecektim.

BÖLÜM 40

ANA SAYFA

JACK

Sonunda New York'a geri dönmeye karar verdik. Londra'yı tekrar geride bıraktığım için bir yanımda üzgündü ama en azından bu sefer daha iyi koşullar altında gidiyorduk.

Florence ve Irene tekrar birbirlerine sarıldılar, Cat son bavullarımızı da hava gemisine yüklerken ikisi birlikte konuşuyorlardı. James'in yanında kenara çekilmiş, bana bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum.

Arledge öldüğünden beri üç gündür Londra'daydık. Ama eve dönmeye ve geride bıraktığı çetenin başına geçmeye hazırдық. Aslında bu Florence'ın fikriydi, ancak bunun benim yapacağım bir şey olduğunu söylerken haklıydı.

Ölü büyücünün sahip olduğu şehir merkezindeki bina oldukça hoşuma gitmişti. Şimdiden dördümüzün kendi imparatorluğumuzu nasıl kurabileceğimizi düşünüyordum.

Ve bu sefer daha iyi olacağız.

James kollarını kavuşturdu ve beni inceledi. "Onu güvende tutacak mısın?" "Elbette," diye alay ettim. "Neden tutmayayım ki?"

Şüpheli bir yüz ifadesi takındı ki bu hiç hoşuma gitmedi.

"Peki taşı ne yaptın? Kalbinin dönüştüğü taşı."

"Morte bunu saklamak istedi, ben de ona verdim. Küçük bir kutuya koydu ve sanırım onu gömmeye niyetli. Onu hiçbir şey için istemiyorum."

"Biz de bilmiyoruz. Büyüsü lanetliydi. Yaptığı ..."

"Elimizden gelse hepimiz aynı şeyi yapardık," dedim.

James cevap vermedi ama başını salladı. "Belki de. Sanırım sana iyi şanslar."

"Nazik olmana gerek yok James. Bunun senin için oldukça zor olduğunu biliyorum." "Onların iyiliği için nazik davranıyorum."

İkimiz de Irene ve Florence'a baktık, Florence dönüp bana gülümsemeden önce son bir kez sarıldılar. İç çektim. Ben gidiciydim.

"Gidebilir miyiz?" Ace çoktan zeplinin girişinde durmuş, sordu.

"Evet," dedi Florence. Cat onu kaldırıp zepline bindirirken ve o da ona katılırken ciyakladı.

Ucubelere son bir kez baktım. Veba doktoruna, fae'lere, güveadamlara ve onlara hiç anlamadığım bir yumuşaklıkla eğilen kadına. Geçen yıl onlarla savaştığımızda, onu sevmelerinin büyük bir zayıflık olduğunu düşünmüştüm.

Hâlâ öyle düşünüyordum. Ama şimdi anladım.

"Jack," diye seslendi Florence. "Eve gidelim."

Hızlı bir hareketle onlarla birlikte platforma atladım ve geminin kapısını kapatıp kilitledim. Buraya getirdiğimiz küçük gemiyi alıyorduk, hız için biraz rahatsızlık vermeyi tercih etmiştik.

Gemi havalanıp bizi bulutların üzerine çıkarırken Florence pencereye yaslandı. Kısa süre sonra Londra arkamızda küçük bir nokta haline geldi ve New York'a doğru yola çıktık.

Cat omzumu sıktı ve kollarını belime doladı. Ona doğru yaslandım, gözlerimi kapadım ve sıcaklığını içime çektim. Florence'ın bakışları üzerimdeydi, onu şimdi ele geçirme düşüncesi dişlerimi keskinleştirdi.

Çiftleşmeden geçen her gün artık dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı.

Florence'ın iniltisini duydum ve başımı kaldırıp baktığımda Ace'in onu kucağına alıp omuzlarına attığını gördüm. "Eve gidene kadar sevişmeyi planlıyoruz, değil mi? Gün batımından şafağa kadar bir zeplin seks partisi mi?"

Cat'in siki bana karşı sertleşmeye başlamıştı bile. Sırıttım. "Sanırım öyle."

Cat, "Mükemmel, çünkü ön taraftaki oturma alanında bazı ayarlamalar yaptım bile," dedi.

Sırıttım, üçümüz koridorda aceleyle ilerlemeye başlamıştık bile. Ace kulübenin kapısını tekmeleyerek açtığında Florence küçük bir gıcırta çıkardı. Cat içeride kesinlikle bazı ayarlamalar yapmıştı. Duvara yaslanmış bir sıra koltuk yerine burayı dev bir yatağa dönüştürmüştü. Kesinlikle içine girebileceğimiz bir yatak.

"Kaptan bizi rahatsız etmemesi gerektiğini biliyor. Yeni evliler falan," dedi Ace ve Florence'ı ortaya fırlattı.

Yere düşüp yuvarlanırken kıkırdadı. Koyu renk saçları topuzundan çözöldü. "O zaman yeni evli miyiz? Canavarlar dünyasında işler böyle mi yürüyor? Bir hanımefendiye doğru düzgün evlenme teklif etmeden öylece evlendiğimizi mi söylüyorsun?"

Yeleğimin düğmelerini açtım ve Ace'e bilmiş bir bakış attım. "Haklı, Ace. Eğer evlenme teklif edeceksek, bunu doğru şekilde yapmalıyız."

Dramatik bir şekilde iç çekti ve maskesini çıkarıp bir kenara koydu. "Sanırım şimdilik başka düşüncelerimiz var," dedi Cat.

Üçümüz hızla soyunuyorduk ve Florence yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. Kendini beğenmiş olması hoşuma gidiyordu.

"Ben de soyunayım mı?"

"Onların icabına bakacağız," diye hırladı Cat.

Soyunduğum anda yatağa tırmandım ve ona doğru süründüm. Beni aç bir öpücükle karşıladı, ben onu geri iterken vücudu altımda sallanıyordu.

Bluzunu yakaladım ve yırttım, düğmeler her yere uçtu. Göğüsleri serbest kalınca nefesi kesildi, yanakları kızardı. Meme ucunu ağzıma aldım ve emdim, tırnaklarımı sırtında gezdirdim. Güvercinin onunla kaynaştığı yerdeki metali hissedebiliyordum ama çoktan normal hale gelmişti.

Ace yatakta bize katıldığında kıyafetlerini çıkardım, eli çoktan sikinin etrafındaydı. Cat'i arkamda hissettiğimde inledim, kıcımı ayırırken pençeleri kalçalarımın batıyordu. Florence'ın vücudunu öperken sıcak dili amımın üzerinde gezindi ve içime zevk dalgaları gönderdi.

"Haklıydım, haklıydım," dedi Ace mutlulukla.

"Siktir git," diye inleyerek giydiği eteği aşağı çektim.

Sonunda onu önümde çıplak bulmuştum. Kalçalarını açarken dirseklerinin üzerinde duruyordu. Vücudu hâlâ çürüklerle doluydu ama hızla iyileşiyorlardı.

Kukusu parlıyordu, yenmeye hazırды.

"Tanrılar," diye inledi Cat. "İkiniz de çok ıslaksınız."

Dili amıma girdi ve ben de haykırarak doğruldum. Ace, Florence'ın yanına diz çöktü ve dudaklarını ayırarak iyi bir kız gibi onun sikini dudaklarının arasına aldı.

"Siktir," diye iç geçirdi Ace, ileri doğru iterek. "Çok iyi hissediyorsun, küçük kuzu."

Çıkardığı sesler çok lezzetliydi. Vücudunu öperken gözlerimi kapattım, amına doğru ilerlerken onun tadının tadını çıkardım. Klitorisini dilimle daire içine aldığımda haykırdı, sesleri Ace'in siki tarafından boğuldu.

Kedi dilini daha derine soktu ve inledi. Pençelerini sırtımda gezdirdi. Bunun acısı, içimden akan zevkin tam tersiydi, özellikle de ağzımı onun amına gömdüğümde.

Onu yerken kendimi kaybettim. Cat beni tatmin etmeye devam ederken onun ağlama ve inleme seslerini dinledim, benimkiler de onunkilere karışıyordu.

Ace sikini serbest bıraktı. "Sen Cat'in yüzüne otururken onu aynı anda almamızı istiyorum."

Pantolonumu geri çektim. "Evet," diye mırıldandım.

Florence başını salladı, üçümüz onun etrafında hareket ederken gözleri dalgalanıyordu. Cat yatağa uzandı ve onu üstüne çekti. Florence adamın iri göğsüne yayıldı, kalçaları adamın kalçaları üzerinde genişledi.

Ace, Cat'in sikinin başını onun içine doğru yönlendirdi. Nefes nefese kaldı, başı geriye düştü ve gırtlığı ortaya çıktı. İnledim, elimi aşağı kaydurdum ve izlerken kendimi ovuşturdum.

Onu ısırmayı istiyordum. Dişlerim onu tatmak için acıyordu.

Ace arkalarında diz çöktü ve sikini Cat'inkine degecek şekilde eğdi. Florence'ın gözleri büyüdü.

"Sığmana imkân yok," diye inledi. "Beni ikiye böleceksin."

"Güvercin bunun olmasını engelleyecektir," diye alay etti Cat. Adam eğildi ve dilini kızın göğüslerinin arasından boğazına doğru kaydırды. Kız inledi, ikisi birden içine girerken gözleri benimkilerle kilitlendi.

Bağlarımız sayesinde onların zevkini hissedebiliyordum. Ama onunkini hissedemiyordum.

"Buna dayanamıyorum," diye homurdandım.

Cat yatakta arkasına yaslandı ve ben de bacağımı onun üzerine atarak yüzüne oturdum. Şehvetli bir hırıltı çıkardı ve dilini tekrar içime soktu. Zevkle doğruldum ve sonra öne doğru eğildim, Florence'ın yüzünü kavradım ve onu öperken sabit tuttum.

Onu götürdüklerinde ağzıma doğru çığlık attı. Alnımı onunkine bastırdım. Kokusu uyuşturucu gibiydi. Ona doyamıyordum.

"Çiftleş benimle," diye inledi usulca. "Lütfen. Lütfen. Dayanamıyorum, Jack. Bunu planlamak istediğini biliyorum ama..."

"Evet," diye mırıldandım. "Daha fazla bekleyemem."

Başını geriye doğru eğdi ve bana boğazını sundu. Bileğimi dişlerime dayadım ve dişlerimi boynuna geçirdiğim anda bileğimi açarak ona sundum.

Bana yapıştı, benden içerken inledi.

Aramızdaki bağ aniydi. Ace ve Cat'i aldığımda bile bu kadar güçlü olmamıştı.

Aramızdaki her şeyi hissettiğimde nefesim kesildi. Zevklerini, şehvetlerini, aşklarını.

Onu tekrar ısırđım, saçlarını kenara çekerek Ace'in ona girip çıkarkenki haline bakabildim. Cat homurdandı, biz birbirimizden içerken onu daha sert becerdi.

Geri çekildi ve nefesi kesildi, boşalırken vücudundaki her kas gerildi. Kanının tadı daha da tatlılaştı, Cat ve Ace küfrederken vücudu sarsıldı.

"Bizi çok ," diye homurdandı Cat. "Çok yaklaştım amına koyayım."

"Durma," diye nefes nefese kaldı. "Beni sikmeyi bırakma."

Ağzına karşı gülümsedim ve arkama yaslandım, eşlerimizi almasının manzarasının tadını çıkardım.

Arkadaşlarımız.

Dudaklarımı yaladım.

Ace elini kızın saçlarında düğümledi ve geri çekerek daha sert itmeye başladı. Ve sonra vücudu ikiye ayrıldı. Bana bilmiş bir gülümseme verdi ve ben de güldüm.

"Oh, bunu sevdim," diye homurdandım.

Dublörü yanıma geldi, beni Cat'in yüzünden uzaklaştırdı ve beni Cat'in başının üzerine eğdi, göğüslerim tam yüzünün üzerindeydi.

"Ben de bundan hoşlanıyorum," diye homurdandı.

Ace'in çifti hiç vakit kaybetmedi. İçime kaydđ ve tek bir hareketle her santimini bana verdi. Ace'in dublörü beni sikmeye başladığında Cat göğüslerimden birini sertçe ısırđ, tenlerimizin birbirine çarpma sesi kabini dolduruyordu.

Florence bizi izlerken, "Bu çok ateşli," diye inledi.

Artık boşalmaya çok yaklaşmıştım. Florence tekrar bağırdı, başka bir orgazm vücudunu geriyordu. yüz ifadesini izlemek çok hoşuma gitti. Bu

Artık durduramayacağım kadar. Çiftinin sikinin etrafına boşaldığımda inledim, zevk içimden akıyordu.

Her şey mükemmeldi.

"Gelmek zorundayım," diye nefes nefese kaldı Cat. "Duramam.

Onu doldurmak zorundayım." "Yumurta yok," diye hırladı Ace ona.

"Düğüm atmak yok," diye karşılık verdi Cat.

İkisi birlikte boşaldı, Florence sıcak boşalmalarını içine alırken hırıltıları kabini doldurdu. İkisi de aynı anda boşaldı ve beni de doldurdu.

Cat'in kıkırdamasını hissederek öne doğru yığıldım. Amım tam yüzünün önüne gelene kadar beni geriye kaydırды.

Ace'in çifti, döllerini içimden çıkarırken kayboldu.

Florence öne doğru eğildi, sikleri serbest kaldı. Döllerini içinden fıskırdı, pürüzsüz kalçalarının arasından aşağı damladı ve Cat'in karnının alt kısmında birikti.

Ve kendime engel olamadım.

Dünyada en çok sevdiğim üç insanın bir arada olmasının tadını çıkararak yaladım. Döllerini yalayıp yutarken homurdandım.

"Aman Tanrım," dedi Florence. "Seni daha önce böyle görüp görmediğimi bilmiyorum..." Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım.

"Ne?"

Heyecanı, hayranlığıyla birlikte bağından geliyordu.

"Jack'in en sevdiğim tarafı bu," diye fısıldadı Ace. "Aç sürtük tarafı."

"Siktir git, Ace," diye mırıldandım ama yaptıkları pisliği yalamaya devam ederken güldüm. "Sanki daha sonra seni domaltıp Cat'e siktirmeyecekmişim gibi."

"Oh, onu zorlamana gerek yok," diye kıkırdadı Ace. "Ve şimdi dördümüz olduğumuz için sahip olduğumuz tüm eğlenceli pozisyonları düşünün."

"Üç canavar ve bir insan," diye mırıldandı Cat.

"Üç iblis ve bir güvercin," dedim.

Eğildim ve Florence'ı sertçe öptüm, ona duyduğum sevginin her zerresini aramızdaki bağa döktüm. Ona ne kadar değer verdiğimizi bilmesini istiyordum. Bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordum. Onsuz nasıl yaşayamayacağımızı.

Geri çekildi ve alnını alnıma bastırarak bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Üçünüzü de seviyorum. Sizi çok seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz küçük kuzum," dedim ve onu tekrar öptüm.

Evimize dönüş yolculuğumuz asla unutamayacağımız bir yolculuk olacaktı.

OceanofPDF.com

ÜÇ AY SONRA

FLORANSA

Bir ormanın ortasında, gece boyunca dayanamayacak güzel bir gelinlik giyerek koştum. Hızlandıkça içimi bir heyecan kapladı. *Onları* yakınımnda hissettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Son üç aydır, hayal bile edemeyeceğim kadar meşguldük. New York Şehri'ndeki çeteleri, altımızda hizaya giren uyumlu bir cephe haline getirmek büyük bir girişimdi. Güçlerim birden fazla kez işe yaradı ama çoğunlukla müzakereler barışıldı.

Rippers geri dönmüştü. Bir zamanlar oldukları gibi değiştiler ve bunun için daha güçlüler.

Irene'e sık sık telgraf gönderiyordum. İkimiz hiç olmadığımız kadar yakındık ve yazın onu ziyaret etmeyi planlıyordum.

Tabii ki dördümüzün yeni başlangıcımızı kutlamak için düşünebildiği tek yol bir *gelin* avı yapmaktı.

Üç canavar tarafından evlenme teklif edilmek bir deneyimdi. Ama bu? Onlar tarafından birlikte sahiplenildiğim bir av mı?

Ben bunun için yaşadım.

Uzakta, alçak bir hırıltı ormanda yankılandı. Yumuşak bir küfür savurdum ve dönüp tekrar koşmaya başladım. Ağaçların arasında koşarken kaslarım yanıyor, ormanın derinliklerine doğru ilerliyordum. Ay tepemde parıltıyor, şekilleri seçebilmem için yeterli ışığı sağlıyordu.

Vücuduma kaynaşan metal aniden çok daha soğuk hissettirdi ve tabii ki güçlerim arkadaşlarımdan 'eğlence' için kaçarken yardımcı olmadı.

Aslında başlangıçta yardım istememiştim. Sadece beni ilk kimin yakalayacağını merak .

Böyle rekabetçiydiler.

Daha hızlı koştum, kahkahalar ve çan sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Bir hırıltı daha duydum.

Beni ilk yakalayan herkesten üstün olacaktı.

Ayaklarım dallara takıldı ve küçük bir çıkıntıya geldiğimde nefesim kesildi. Dikkatlice aşağı kaydım, elbisemin dantel kenarı sopaları ve yaprakları da beraberinde sürükledi. Çıkıntıdan çıkıntı yapan bir kaya gördüm, iyi bir saklanma noktası oluşturmaya yetecek kadar. Çöktüm ve beklemeye başladım.

Ayak sesleri duydum.

"Küçük kuzum," diye Jack. "Yakın olduğunu biliyorum. Üşümüyor musun -Kedi, seni orospu çocuğu!"

Evet, çok üşüyordum. Ve ikisinin kavga ettiğini, Cat'in ağır adımlarının dalları kırıp yaprakları dağıttığını duyduğumda bir kahkahayı savuşturdum.

Nefesimi tuttum ve dikkatle dinledim. Son birkaç dakikadır duymadığım şey Ace'in kahkahasıydı. Yakında olup olmadığını merak ettim. Yumuşak bir inilti duyana kadar Cat ve Jack açıkça boğuşmaya devam ettiler. Kaşlarımı kaldırdım, ağzım açık kaldı.

Şaka yapıyor olmalısın! Üşüyorum amina koyayım!

Şehvetin bağlantılarımızdan geçtiğini hissedebiliyordum ve başımı salladım. Yapraklar çıtırdadı ve önümdeki zemine bir gölge düştüğünde gözlerim açıldı. Kenarda bir maske belirirken çılgılığımı tuttum. Ace sonuna kadar eğilmişti, karanlık gözleri zaferle parlıyordu.

"Yemeklerine ilaç attım," dedi derin bir kıkırdamayla. "İkisi de şu o kadar azgın ki, birbirlerine dokundukları anda, yardım edemediler ama sevişmeye başladılar. Ve şimdi, hepinize ne istersem yapabileceğim."

"Bu hile yapmaktır!" Nefes nefese kaldım.

Ama beni tutup yerimden çekerken güldüm. İkimiz yuvarlandık ve o beni altına kısırdı, siki bana karşı çoktan sertleşmişti.

"Benim küçük kuzum," diye fısıldadı. "Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun. Onu vücudundan çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildim. Bu avı haftalardır bekliyordum ve umutsuzca perişan edilmek istiyordum.

Beni öptü ve sonra arkasına yaslanıp saçlarımı avuçladı ve beni yukarı çekti.

"Ace!" Beni ayağa kaldırırken nefes nefese kaldım.

Beni Cat ve Jack'in bir ağaca yaslanmış öfkeyle seviştikleri yere bakmaya zorladı.

"Gel, gel," dedi neşeyle, beni onlara doğru yürüterek. "Kedi," seslendi. "İkiniz de kayboldunuz. Bakın kimi buldum."

Cat itişine ara verdi, ikisi de yukarı baktı.

"Lanet ," diye homurdandı Jack. "Bize ne yaptın, Ace? Onun sikine doyamıyorum!"

"Sana ilaç verdi!" diye haykırdım.

"Sadece küçük bir iksir," diye kıkırdadı Ace.

"Siktir," diye hırladı Cat. "Bunun için daha sonra kızacağım. Sikişmeden duramıyorum." "Gel de gelinimizi sik o zaman."

Ace bilmiş bir kıkırdama çıkardı ve beni öne doğru itti. Dört ayak üzerinde yere düştüm ve o da arkamda diz çökerek elbisemi yukarı kaldırdı. Bir parmak ucuyla ipek iç çamaşırının izini sürerek kumaş parçasını yana kaydırıldı. İki parmağını içime soktuğunda inledim, zaten ne kadar ıslak olduğumu hissettim.

"Sırılsıklam olmuş," diye duyurdu Ace. "Küçük eşimiz bizim için çok ıslak. Av gibi avlanmaktan hoşlanıyor."

Cat Jack'i kaldırıp bize doğru taşıdı ve önümde yere yatırdı. Başını arkaya doğru eğdi, Jack içine pompalarken baş aşağı bana bakıyordu, dudakları ayrılıyordu.

"Elbiseyi şimdilik üzerimizde tutacağız," dedi Ace.

Eğildim ve Jack'i öptüm, Ace pantolonunu çıkarırken dillerimiz dans ediyordu. Aletinin başı amıma bastırdı ve içime girdi.

Ağlamak için öpüşmemizi kestim. "Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Kalçalarımı kavradı, siki içimde zonkluyordu. Jack yüzümü tuttu ve beni tekrar aşağı çekti, arkadaşlarımız bizi becerirken öpüşmeye devam etmemizi istiyordu. Kedi daha sert pompalarken hırladı, pençeleri kazıyordu.

Artık kesinlikle ısınmıştım. Ace'i tekrar tekrar içime alırken inledim, siki içimde bir piston gibiydi. O beni daha sert becerdikçe zevk içimde kıvrılıyordu.

"üzere," diye homurdandı Jack. "Gelmesini sağla, Ace."

Haykırdım, orgazm içimde yuvarlanırken sırtım kamburlaştı. Bir ormanda dolunayın altında becerilmenin ilkel ve coşkulu bir yanı vardı ve ben bundan zevk alıyordum.

"Patron benim," diye hatırlattı Ace ona. "Jack'ten çekil, Cat." "Siktir," diye inledi ama söyleneni yaptı.

Aleti serbest kaldı, içinden döl damlıyordu. Ace alçak ve sinsi bir kahkaha attı.

Ace içimden çıktı ve beni geriye yasladı.

"Elbise şimdi çıkıyor," diye duyurdu.

Üçü birden üzerime bir canavar sürüsü gibi çullandılar. Çekip kopardıklarında ve parçaladıklarında, gelinliği bir kurdele yığınınna dönüştürdüklerinde nefesim kesildi.

Bayıldım.

Artık tek giydiğim iç çamaşırı takımı ve jartiyerdi.

"Siktir," diye inledi Jack. "Sana bunlardan daha fazla alacağız. Bana bununla hizmet edeceğin bir gün istiyorum Florence."

"Bu fikri sevdim," dedim.

Bu da gecenin geri kalanında aklıma gelen son tutarlı düşünceydi.

Üçü sırayla güneş doğana kadar beni defalarca siktiler ve ben kaç kez boşaldığımı unuttum. Çılgılık atmaktan sesim kısılmıştı. Ace'in yaratıcı zihninin bulduğu sayısız pozisyon yüzünden kaslarım ağrıyordu.

Gökyüzü pembeye dönerken, Cat çekilmeden önce dölünün son damlasını bana verirken kendimi iyice tatmin olmuş hissettim.

Dördümüz yere çöktük. Ben ortadaydım, üçü de vücut ısılarını beni sıcak tutmak için kullanıyordu.

Hayatım boyunca canavarlara aşık olacağımı hiç düşünmemiştim.

Onlar kötüydü. Sapkındılar. Çılgın ve zalimlerdi ve masallarda anlatılan her şeye sahiptiler. Hayatımı mahvetmişlerdi ama bu mahvoluş biriyle bağ kurmaktan çok daha güçlü bir şeye yol açmıştı.

Bu bizi değiştiren bir bağlantıya yol açmıştı.

Nazik olabilirler. Birbirleri için her şeyi yaparlardı. Tatlı ve şefkatli oldukları anlar vardı.

Beni sevdiler. Beni mümkün olandan çok daha fazla sevdiler. Ben de onları sevdim.

Nefes verdim, güvercinin metali vücudumda parlıyordu, gümüş rengi sabah güneşinde ışıldıyordu.

Başımı Jack'in göğsüne yaslariken gülümsedim.

Her zaman biz olurduk. Her zaman iblisler ve güvercinler arasında paylaşılan aşk olacaktı.

Son

OceanofPDF.com

AUTHOR'S NOTE

Bu kitap beni hiç beklemediğim şekilde zorladı. Söylemeye gerek yok, buna değdi.

Güvercinler ve Şeytanlar'a başladığımda canavarların yozlaşmış, kötü ve sevgiye muhtaç olduğu bir dünyada kayboldum. Irene ve canavarları bunu yaptı, ama sonra sonuna geldim ve... Florence'ın hikayesinin anlatılması gerekiyordu. Florence ve Jack muhtemelen yazdığım en tartışmalı karakterlerden ikisi (sadece onlar hakkında aldığım mesajların sayısına dayanarak) ve onlara bir aşk hikayesi vermek ZORDU. Jack, Cat ve Ace kötü adamlar. Onlar kötü adamlar. Ve birbirlerini ne kadar çok sevdikleri dışında kendilerini affettirecek pek bir şeyleri yok. Beni zorladılar, kötü adamların aşk için ne kadar ileri gidebileceklerini düşündürdüler ve bir yazar olarak ufkumu genişlettiler.

Doğanın Ucubeleri Düeti tamamlanmış olsa da, bu dünya için çok daha fazla planım var. Bu karanlık, zengin ve sorunlu evreni genişletmek için heyecanlıyım.

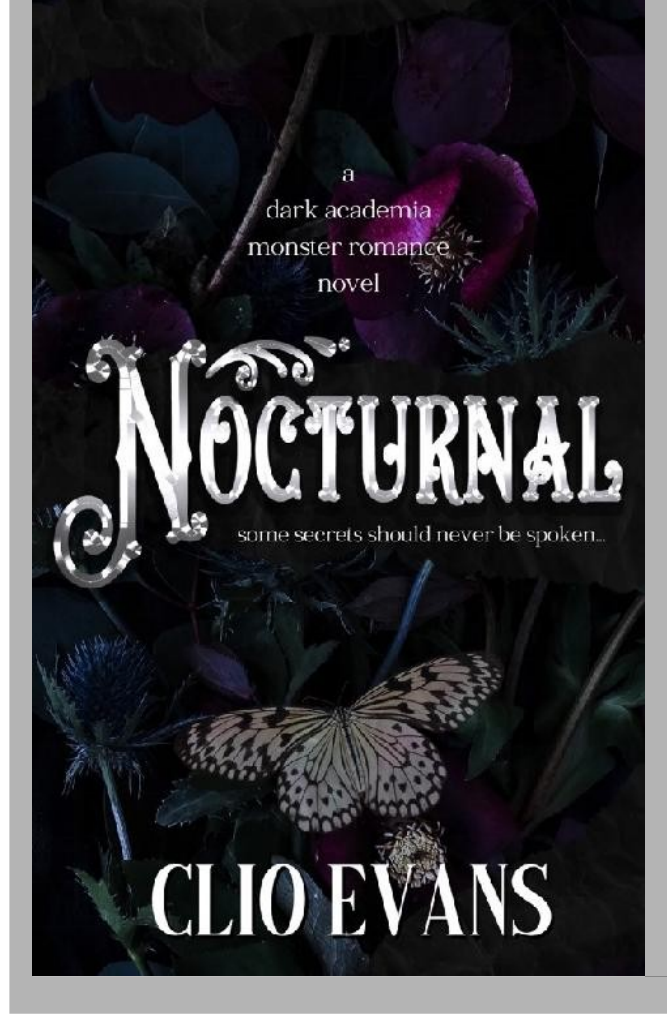
Sarah, bunu sensiz yapamazdım. Tüm sevgin, desteğin ve düzenleme becerilerin için teşekkür ederim. Ashley, her zaman yanımda olduğun, beni sevdiğin ve ne zaman nefes almam gerektiğini söylediğin için teşekkür ederim.

Pleated Ham Çiçekçilerine, inzivada beni desteklediğiniz için teşekkür , hepinizi seviyorum.

Sevgileriml
e, Clio

OceanofPDF.com

NOCTURNAL

Doğanın Ucubeleri Düetini sevdiyseniz, aynı dünyada geçen bu karanlık akademi canavar romantizmine hazır olun...

OceanofPDF.com

CLIO'S CREATURES

Merhaba Yaratıklar!

Benim adım Clio Evans ve size kendimi tanıtacağım için çok heyecanlıyım! Ben geceleri çarpışan her şeyin, süslü peenlerin, kahvenin ve çikolatanın aşığım.

Eğer bir canavar ya da uzaylıyla eşleşme şansınız olsaydı, hangi türü seçerdiniz?

FB ve Instagram'da bana katılarak haber verin. Bugüne kadar kurt adamlara (ve dokunaçlı uzaylılara) bayıldım.

[Clio'nun Yaratık Bülteni](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALSO BY CLIO EVANS

YARATIK KAFE SERISI

[Küçük Bir Dilim](#)

[Cehennem Küçük Bir](#)

[Yudum Günah](#)

[Küçük Şehvet](#)

[Yudumu Küçük](#)

[Parçası Nefret Şoku](#)

[Küçük Şımarıklık](#)

[Küçük Acı Şarkısı](#)

[Küçük Küçük Düşme](#)

[Riskiİhtiyaç Tadı](#)

[Kaderin Küçük](#)

[Kanatları Ateşin Küçük](#)

[Ruhları](#)

[Küçük Kar Öpücüğü: Bir Yaratık Kafe Noel Antolojisi Küçük Kan](#)

Damlası

WARTS & CLAWS A.Ş. SERİ

[Çok Nazik Saygılar](#)

[DeğilOlmayan Çok İyi](#)

[Dilekler](#)

[Şimdiden Teşekkürler.](#)

Saygılarımla

Pek Takdir Edilmedi

FREAKS OF NATURE DÜET

Güvercinler ve

Şeytanlar

Şeytanlar ve

Güvercinler

ÜÇ KADER MAFYA SERISI

Hırsızlar ve

Canavarlar Katiller

ve Canavarlar

Kraliçeler ve

Canavarlar Krallar ve

Canavarlar

GALAKTİK TAŞLAR SERİSİ

Kozmik Öpücük

Kozmik Ezilme

Kozmik Isı

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.